

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Sıcak, tatlı, eğlenceli
ve romantik! Saf bir tutku!"

ROBYN CARR
NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

ŞANSIZ LİMAN SERİSİ

Şanslı Liman'a
Hoş Geldiniz!

2.100 Şanslı İnsan ve 10.000
Dönük Kabuğuncu Evi

Belki Bir Gün

NEW YORK TIMES VE
USA TODAY BESTSELLER YAZARI

jill shalvis

Sisters Planet

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Şanslı Liman Seri

"Jill Shalvis kesinlikle farklı bir üsluba
sahip. Daha iyisi zor bulunur."

Suzanne Forster

- NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

*Hayal kırıklığı, yeni
başlangıçlar için yeşeren umutlar,
eglenç, heyecan ve aşk bu kasabada sizleri bekliyor...*

Grace, bilimle uğraşan bir aile tarafından küçükken evlatlık
alınmıştı. Bütün çocukluğu ailesi onunla gurur duyabilsin diye ders
çalışmakla, bütün gençliği de onların mutluluğu için kariyer planı
yapmakla geçmişti. Ta ki Şanslı Liman'a gelene kadar!
Hayallerin gerçek olduğu bu harika kasabada ilk kez kendi
kendine; "Ben ne istiyorum?" diye soracaktı.

Josh ise, eşi tarafından terk edilmiş, küçük oğlu ve bir kaza sonucu
tekerlekli sandalyeye bağımlı kalan kız kardeşiyle birlikte yaşayan
bir doktordu. Kasabanın en yakışıklı erkeklerinden biriydi
ve gözde bir bekarıdı.

İkisinin yolu, bu büyülü kasabada kesişti!
Oysa ikisi de aşık olmak istemiyordu. Çünkü Josh'ın çok yoğun bir
hayatı vardı ve bu hayatın içinde Grace'e yer yoktu. Üstelik Grace,
kendisine yer olmayan hayatlara sığmaya çalışmaktan çok
yorulmuştu. Bunu, ailesi ile hayatı boyunca deneyimlemişti.
Yeniden aym şeyleri yaşamak istemiyordu.
Kalbini bu tuzaktan korumalıydı.

Instagram.com/nemesiskitap
facebook.com/nemsskitp
twitter.com/nemesisbook

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Belki Bir Gün

Jill Shalvis

Kitabın Özgün Adı: Forever And a Day

Nemesis Kitap / Roman

No: 330

Yazan: Jill Shalvis

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

Yayma Hazırlayan: Hasret Parlak Torun

Düzeltili: Ayça Atçı

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

Dizgi: Hazel Çelik

ISBN:978-605-9809-81-8

© Jill Shalvis

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı

aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Ağustos 2016

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd.

İkitelli Org.San. Bölg. Deposite İş Merk.

A6 Blok Kat:3 No:309 Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

Belki Bir Gün

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

nemesis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | <https://rantey.org>

.....

“Jill Shalvis çok orijinal! Daha iyi olamazdı.”

– **Susanne Forster,**
***New York Times* Bestseller Yazarı**

Sırlısıklam Âşık

‘Heyecan dolu bir hız trenine binmek gibi... Dokunaklı, zengin karakterli, kahkaha garantili, şaşırtıcı.’

–Library Journal (Yıldızlı Değerlendirme)

‘Mizah, şehvet ve aşk... Shalvis, Chloe’nin hikâyesini anlatırken bu üçü büyüleyici bir şekilde bir araya geliyor... Kurnazlık, dumanı tüten tutkular ve tatlı bir kırılganlık... Bu kitap kesinlikle ben kazananım diyor.’

–Publishers Weekly

‘Şanslı Liman en sevdiğim serilerden biri haline geldi. Sırlısıklam Âşık oldukça eğlenceli ve seksi bir kitap... Bence bu kitabı tek başına da okuyabilirsiniz, ama serinin ilk iki kitabını da okumanızı öneririm; bu eğlenceli kasabadaki tüm karakterlerle tanışmalısınız.’

–USAToday.com

‘Anlatım her zamanki gibi çok iyi. Shalvis, karakterlerin bizim gibi, hiç değilse akrabalarımız gibi görünmesini sağlıyor. Aynı zamanda hikâye de gerçekçi; ne tozpembe ne de fazla acıklı. Yağmurlu bir öğleden sonrası için kesinlikle iyi bir seçim.’

–RT Book Reviews

‘On üzerinden yıldızlı 10. Gerçek anlamda baştan sona eğlenceli ve insanı içine çeken bir kitap... Okuyanlar pişman olmayacaklar. Bu kitabı alışveriş sepetinize eklemeli ve sürükleyici bir kitaba hazır olmalısınız.’

–RomRevToday.com

‘Chloe ve Sawyer seride favori çiftim oldu... Bu ikisi sayfaları resmen yakıyorlar!... Eğlenceli, tatlı, yakıcı ve bu sene çıkan günümüz aşk kitapları içinde kesinlikle favorilerimden!’

–*Goodreads.com*

‘5 yıldız! Okurken kıkırdamamı sağlayan harika bir kitap oldu... Aşk, mizah ve dram mükemmel bir şekilde harmanlanmış. Kütüphanemde yerini alacağı kesin. Bu kitabı kesinlikle okumalısınız.’

–*SeducedByaBook.com*

Küçük Tatlı Heyecan

‘Küçük bir kasabada bir araya gelen âşıkların muhteşem hikâyesi. Kitaptaki oldukça seksi sahneler, şahane mizah ve iç ısıtan duygular, bu kitabı okuyucuların bayılacağı bir kitap haline getiriyor.’

–*RT Book Reviews*

‘Dört dörtlüktü! Jill Shalvis okuyucularını bir kez daha seksi, eğlenceli ve ateşli bir masala sürüklüyor... Kitabın sonu ise komik olduğu kadar tatlı. Tara ve Ford’un kimyaları gerçekten tutuyor ve *Küçük Tatlı Heyecan* da bunun hakkını sonuna kadar veriyorlar. Benden söylemesi: Yanınızda buz gibi bir içecek bulundursanız iyi edersiniz.’

–*RomRevToday.com*

‘Zekice yazılmış ve eğlenceli bir kitap; karakterler de şahane!’

–*FreshFiction.com*

‘Şanslı Liman’ı tekrar ziyaret etmek mükemmeldi! Tara ve Ford’un hikâyesini tırnaklarımı yiyerek bekledim ve Jill

Shalvis yine hayal kırıklığına uğratmadı... Okurken zaman akıp gitti sanki... İlk kitabı okumadıysanız bu kitap mutlaka sizi okumaya teşvik edecektir... *Küçük Tatlı Heyecan* mutlaka okunmalı.'

–*RomanceJunkiesReviews.com*

'Aşk, sırlar ve üç kardeşin okuyucuyu içine çeken hayatları üzerine eğlenceli bir okuma. İyi zaman geçireceğiniz bir romans arıyorsanız, bu kitaba bir bakın derim.'

–*Parkersburg News and Sentinel (WV)*

'Eğlenceli, seksi ve keyifli bir hikâye... Romantizm ihtiyacınızı karşılıyor.'

–*TheRomanceReader.com*

Aşka Yolculuk

'Ateşli, tatlı, eğlenceli ve romantik! Aşırı keyifli!'

–*Robyn Carr, New York Times Bestseller Yazarı*

'4 yıldız! Harikulade karakterleri mizahla, iç ısıtan ilişkiler ve seksi sahnelerle birleştiriyor. Okuyucular bir sonraki kitaba geçmek için can atacaklar.'

–*RT Book Reviews*

'Bu ender rastlanan kitap, tatmin edici bir hikâye içinde sizi ciddi bir derecede şaşırtmayı başarıyor.'

–*LibraryJournal.com*

'Kalbinizi ısıtan seksi bir kitap... Karakterler arasındaki elektrik, alev alev bir romantizm ve kardeşlere özgü tuhaf komiklikler bir arada.'

–*Publishers Weekly*

‘Shalvis’in yazım tarzı, başarının üç ögesini de taşıyor: Komik diyaloglar, gerçeğe uygun içimizden karakterler ve hikâyenin kahramanları kadar kitabın parçası haline gelen arka plan. Bir Shalvis kitabından dolayı asla hayal kırıklığı yaşamadım.’

–*SmartBitchesTrashyBooks.com*

‘İsmi yüzde yüz yansıtan kitaplardan biri... Bu kitapla aşka yolculuğunuz başlıyor. Romantizm sayfalarından fırlayıp sizi yakalıyor... Jill Shalvis kitaplarına altın tozu mu döküyor acaba? Her kitabı bir öncekinden iyi oluyor.’

–*RomanceJunkiesReviews.com*

‘Yeni bir seriye muhteşem bir başlangıç. Karakterler de kasa-banın kendisi kadar etkileyici. Okuması keyifli.’

–*FreshFiction.com*

‘Jill Shalvis, edepsiz rüyalarımızı hayata geçiren bir kahraman.’

–*Vicki Lewis Thompson, New York Times Bestseller*

Yazarı

‘Jill Shalvis’in zeki, hazırcevap, inanılmaz seksi ve aynı zamanda gerçekçi olmalarını sağlayacak zayıflıkları olan karakterler yaratmak konusunda inanılmaz bir yeteneği var.’

–*RomanceJunkies.com*

”

Jill Shalvis'in Diğer Kitapları

Aşka Yolculuk

Küçük Tatlı Heyecan

Sırılsıklam Âşık

Aşk Şans İşidir

Bir Hayalin Peşinde

Aşkın Büyüsü

Yalancı Sevda

Aşk Yağmuru

Beni Yeniden Sev

Bir kitap yazmak için birçok insan gerekir ve ben, yanımda olan insanlara minnettarım.

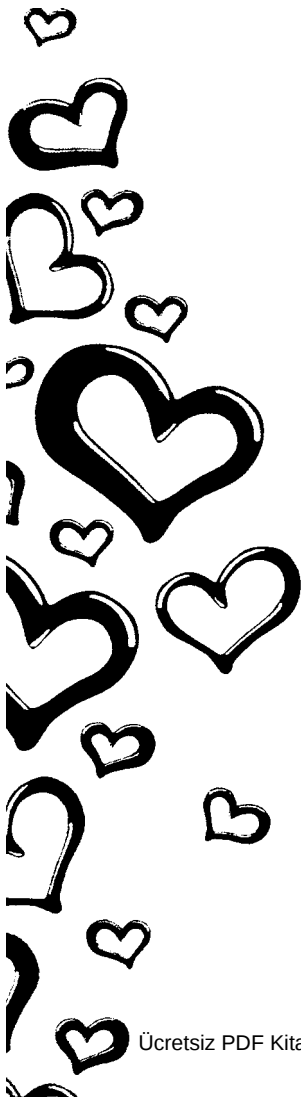
Bu kitap için verdikleri eşsiz tavsiyeleri ve dostlukları için Christie ve Carrie'ye teşekkürler. Onlar olmadan yapamazdım.

Bu kitabın tasarlandığı ve bu sırada da çok fazla yiyeceklerle eğlencenin tüketildiği yer olan Mesquite 2011 için Jolie ve Debby'ye teşekkürler.

Benim için okumaya her zaman gönüllü oldukları için Laurie, Melinda ve Mary'ye teşekkürler.

Arkamda durdukları için Robyn ve Kristan'a teşekkürler.

Hepinizi seviyorum.

“Hepsi bu. Şanslı Liman’da uzun süre kalmayacağım. O yüzden burada olduğum sürece... eğlenmek istiyorum.”

“Eğlenmek.”

“Evet. Bunu yeni denemeye başladım.”

“Ve benim eğlenceli olmadığımı düşünüyorsun,” dedi Josh inanamayarak.

“Kişisel algılama.”

“Hım.” Josh ona doğru bir adım attı ve gidecek daha fazla yer olmadığı için, Grace yine kendisini Josh’ın güzel bedeni ve kapı arasında bir sandviç gibi hissetti. Josh’ın elleri, Grace’in kalçasına doğru gitti. Oradan yanlarına, kaburgasına, kollarına ve omzuna doğru ilerledi. Josh’ın elleri, boynuna ve oradan da yüzüne gelene kadar, Grace kemiklerini hissetmemeye başlamıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sorabildi sadece.

“Sana, ne kadar eğlenceli olabileceğimi gösteriyorum.”

Ah Tanrım. Josh’ın derinden gelen sesi bile, Grace’in içini ürpertmeye yetiyordu ve bu da bir kadının, etkilenmemesi gereken bir adama göstermemesi gereken bir tepkiydi. Grace, Josh’in bedenine biraz daha yaklaştı.

Sert bedenine!

Josh’m gözleri, Grace’inkilerle buluştu. Grace’in bedeninden yayılan ısı, Josh’ın bakışlarıyla daha da artıyordu.

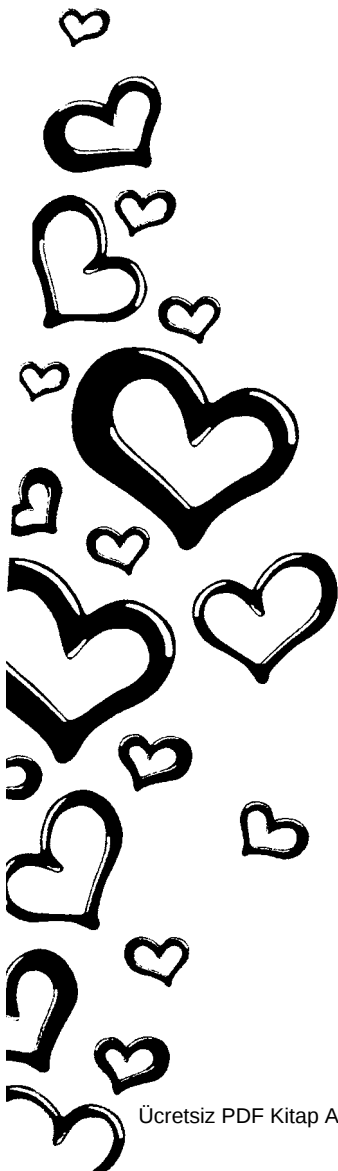
“Hâlâ eğlenceli olmadığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Josh hafifçe.

BÖLÜM BİR

Çikolata dünyanın dönmesini sağlar.

Hayatını daha iyi bir hale getirip mutlu olmayı başaramadığı için kendisini yorgun, gergin ve ümitsiz hisseden Grace Brooks, restoranın arka tarafındaki kırmızı koltuğa çöktü. “Bir içki hiç de fena olmazdı.”

Acil servisteki gece mesaisinden yeni çıktığı için üstünde hâlâ kırışık önlüğü olan Mallory de masaya otururken somurtuyordu. “Daha sabahın sekizi...”

“Hey, bir yerlerde indirimli içki saati!” Bunu söyleyen de siyah bir tişört, fermuarlı ve siyah bol kot bir etekle kaba botlar giymiş olan üçüncü silahşor Amy’ydi. Garsonluk yaparken giymek zorunda olduğu ‘*Eat Me!*’ baskılı pembe önlük, sert kız imajını hafifletiyordu. “Zehrinizi seçin.”

“Aslında ben sıcak çikolata düşünüyordum,” dedi Grace, esneyerek. Parayla ilgili sorunlar yüzünden pek iyi uyuyamamıştı. Tabii, bir de faturalar vardı uykusunu kaçırır! Başını sokabileceği tek yeri elinde tutabilme kaygısını da unutmamalıydı.

“Sıcak çikolata da olur,” dedi Amy. “Hemen dönerim.”

Söz verdiği gibi kısa bir süre sonra, elinde üzerinde dumanı tüten sıcak çikolatanın ve kocaman, yumuşak, çikolatalı krepin olduğu tepsiyle geri döndü. “Çikolatakolikler...”

Grace, dört ay önce, Seattle’daki bir bankacılık işi için New York’tan gelmişti. Patronunu mutlu etmenin de işin bir parçası olduğunu görene kadar umutluydu. O an, teklifi masada bira-

kıp arabasına binmiş ve Washington State'deki küçük sahil kasabası Şanslı Liman'a gelene kadar gaza basmıştı. Aynı gece, korkunç bir kar fırtınası yüzünden iki yabancıyla birlikte bu restorana sığınmışlardı.

Mallory ve Amy'le.

Elektrik yoktu ve devrilen bir ağaç yolu kapatmıştı. O yüzden üçü, koca bir çikolatalı pastayı yiyerek korku dolu birkaç saat geçirmişti. O zamandan beri çikolatalı pasta için buluşmak âdetleri olmuştu; ta ki konuşmak bile istemeyecekleri bir mum vakası yüzünden restorana zarar verene kadar. Eat Me'nin sahibi Jan, o olaydan sonra çikolatalı pasta için buluşmalarına izin vermemişti. Çikolatakolikler de mecburen browniye geçiş yapmıştı. Grace bir sonraki geçişini çikolatalı, küçük keklere doğru gerçekleştirmek istiyordu. Hayatlarını, özellikle de olmayan aşk hayatlarını inceledikleri bu tür buluşmalarda, doğru yiyeceği seçmek önemli ve zorlu bir işti. Gerçi bugünlerde Mallory ve Amy'nin aşk hayatları iyiydi.

Grace'inse aşk hayatı yoktu.

Amy yine ortadan kaybolup, tereyağı ve şurupla geri döndü. Önlüğünü çözerek çıkardı ve şurubu Grace'e doğru uzatıp yerine oturdu.

"Seni seviyorum," dedi Grace, lezzetli yiyeceğinden ilk lokmasını alırken.

Amy, molasını boşa harcamak istemediğinden, sadece şurup damlayan çatalını ona doğru kaldırdı ve ağzına götürdü.

Mallory hâlâ kreplerinin üzerine dikkatle tereyağı sürüyordu. "Bize sorunun ne olduğunu anlatacak mısın, Grace?"

Grace bir an için durdu. Mallory'nin bir sorunu olduğunu anlamış olmasına şaşırmıştı. "Bir sorun olduğunu söylemedim."

"Sanki hayatın o altı krepe bağlıymış gibi davranıyorsun."

"Çünkü tatları çok güzel." Bu doğrudu. Sadece... her şey krepler gibi güzel gitmiyordu.

Grace, hayatı boyunca deli gibi çalışıp, tekerin içinde dö-

nüp duran bir hamster gibi bilinmez geleceğine doğru ilerlemişti. Doğduğunda, bir bilim adamı ve saygın bir biyolog çift tarafından evlat edinilmişti. Onların standartları belliydi ve Grace buradaki rolünü biliyordu. Başar, daha da fazlasını başar. “Seattle’la San Francisco arasındaki tüm bankalara, yatırım şirketlerine ve muhasebe firmalarına başvurduğum. Henüz dönüş yapan olmadı.”

“Küçük bir şeyler de mi yok?” diye sordu Mallory içtenlikle. Şuruba uzanırken, nişan yüzüğü parladı.

Amy ellerini gözlerine götürdü. “Tanrım Mallory, şu şeyi sallamayı kes, gözümüzü kör edeceksin. Ty, bir üçüncü dünya ülkesinden daha küçük bir yüzük bulamamış mı? Ya da daha az parlak bir şeyler...”

Mallory parmağındaki taşla bakıp, gülümsedi ama Amy’nin yorumunu duymazdan geldi. “Şu küçük işlere dönecek olursak,” dedi Grace’e.

“Evdekilere söyleyebileceğim bir şeyler değil. Önümüzdeki hafta için birkaç olası mülakat var. Biri Seattle’da, diğeri de Portland’da.” İki iş de tam olarak Grace’in istediği şeyler değildi ama onun seviyesindeki bankacılık pozisyonlarının neredeyse nesli tükenmişti. Burada, evinden binlerce kilometre uzakta, eğitiminin ve Yeminli Mali Müşavirlik borcunun altında boğuluyordu, çünkü ailesi her zaman “*kişiliğini oturt, kendi yolunu kendin çiz*” tarzında bir tutum takınmıştı. Hâlâ Seattle’daki bu iş imkânının peşinden koştuğu için kendine kıızıyordu ama bir firmada sağlam ve iyi bir iş bulmak istemişti.

Artık yaz aylarının sonuna gelmişlerdi ve Grace hâlâ Şanslı Liman’da geçici işlerle hayatını sürdürüyordu. Son birkaç yüz doları kalmıştı ve ailesi, geçimini sağlamak için başkalarının parasını sayacağı Seattle’daki o işi aldığını sanıyordu. Grace, Brooksların standartlarına uygun bir hayat sürebilmek için çok uğraşmıştı ama kesinlikle bu konuda pek başarılı olamamıştı. Kalbi onlara ait olduğunu bilse de zihni, yani sadece kâğıt üzerinde bir Brooks olduğunu bilen yanı bunu asla başaramayacağını biliyordu.

“Şanslı Liman’dan gitmeni istemiyorum,” dedi Mallory. “Ama o mülakatlardan biri olumlu sonuçlanacak. Biliyorum.”

Aslında Grace de Şanslı Liman’dan gitmek istemiyordu. Bu küçük ve tuhaf kasabanın, daha önce yaşadığı her yerden daha iyi olduğunu düşünüyordu ama kalması seçenekler arasında yoktu. Kariyerini asla burada inşa edemezdi. “Umarım,” dedi sadece ve tepsiden bir tane daha krep alıp tabağına koydu. “Aileme, endişelenmemeleri için yalan söylemekten nefret ediyorum ve harçlıklarım da suyunu çekiyor. Ayrıca belirsizlik çok kötü bir şey!”

“Evet, ama bunların hiçbiri senin asıl sorunun değil,” dedi Amy.

“Öyle mi?” diye sordu Grace. “Asıl sorunum neymiş?”

“Hiç sevişmiyorsun.”

Grace, söylediği şeyin doğruluğunun ağırlığı altında ezildi. Amy ve Mallory için durum farklıydı.

Hem de çok farklıydı.

“Fırtınayı hatırlıyor musun?” diye sordu Mallory. “Tam burada, ölmek üzere olduğumuzu?”

“Evet,” dedi Amy durgun bir şekilde, “fazla çikolata yüklemesinden ölecektik.”

Mallory bunu duymazdan geldi ve çatalını Grace’e doğrulttu. “Orada bir söz vermiştik. Ben bir değişiklik yapıp, biraz kötü biri olmayı deneyeceğime söz vermiştim. Amy de hayatının kendisini yönlendirmesine izin vermeyecek, hayatını o yönlendirecekti. Ve sen de Bayan Grace, bir işten fazlasını bulacaktın, hatırladın mı? Kendi kuyruğunun peşinden gitmeyi bırakıp, mutluluk ve eğlencenin peşinden gidecektin. Bunun yapmanın artık zamanı geldi bebeğim.”

“Ben *burada* eğleniyorum.” En azından, daha önce hiç eğlenmediği kadar eğleniyordu. “Haydi bakalım, şimdi iş zamanı!” Kreplere içi giderek baktı ve sonra ayağa kalkarak üzerindeki kırıntıları silkeledi.

“Bugünün işi ne?” diye sordu Amy.

Grace, geçici bir iş bulması ya da yemek yemeyi kesmesi gerektiğini ilk anladığında, yeni bir şeylerin arayışına girmişti. Kalem etek ve topuklu ayakkabılar giyip, on beş saat bilgisayarın karşısında oturmak zorunda kalmayacağı bir şeyler. Çünkü eğer biraz keyfine bakacak ve yoldan çıkacaksa, lanet olsun, o zaman bunun tam sırasıydı. “Bayan Burland’a sekseninci yaş günü için çiçeklerini teslim edeceğim. Sonra da Lucille’in resim atölyesinde, resim bölümü öğrencilerinin çizimi için modellik yapacağım.”

“Bir resim sınıfına modellik mi yapacaksın?” diye sordu Mollary. “Yani, nü mü?”

“Bugün, el çiziyorlar.” Yarın, nü olacaktı. Grace, o zamana kadar bir şeyler olmasını umuyordu. Belki piyangoyu tuttururdu. Ya da başka bir gezegene ışınlanırdı.

“Eğer senin vücudun bende olsaydı,” dedi Amy, “kesinlikle nü modellik yapardım. Ve karşılığında da yüksek paralar isterdim.”

“Modellikten başka bir şeyden bahsediyormuşsun gibi geliyor kulağa,” dedi Mallory sakın bir şekilde.

Grace gözlerini devirip ayağa kalktı. Cebindeki son parayı da masaya koydu ve çiçekleri teslim etmek için uzaklaştı. Bankada çalışırken gün doğmadan kalkar, trenle iki saat yol gider, on iki saat masasında oturur ve yatağa girmek için aynı şekilde evine geri dönerdi.

Burada her şey tamamen farklıydı.

Öncelikle, gün ışığını görüyordu.

Belki parası Starbucks’a yetmiyordu ama en azından artık, tek tek saymaya çalıştığı bozuk paraların altında boğulduğu o kâbusu görmüyordu.

İki saat sonra telefonu çaldığında, Grace son teslimatını yapıyordu. Arayan numarayı tanıımıyordu. O yüzden ne yapması gerektiğini düşünerek telefonu cevapladı. “Grace Brooks.” dedi en profesyonel ses tonuyla. Sanki hayatında her şey yo-

lundaymış gibi... Üzerinde tasarımcıların elinden çıkmış kıyafetleri yoktu artık ama gururunu kaybetmemişti. En azından şimdilik...

“Sizi el ilanını için aradım,” dedi bir adam. “Köpeğimi gezdirecek birine ihtiyacım var. Dakik, sorumluluk sahibi ve uzun süreli...”

El ilanını mı? “Köpeğinizi gezdirecek mi?” diye tekrarladı Grace.

“Evet ve bugün başlamanız gerekiyor.”

“Bugün derken... bugün mü?” diye sordu.

“Evet.”

Adam her kimse, sesi çok kısık ve derinden geliyordu, biraz da sabırsız gibiydi. Yanlış numarayı aramıştı. Belli ki Şanslı Liman’da Grace’den başka birileri de arıyordu.

Grace, iyi bir insan olduğunu düşünürdü. Afrika’da bir çocuğun bakım masraflarını üstlenmişti. Hem bozuk paralarını da süpermarketteki hayır kurumlarının kavanozuna atardı. Kasabada iş arayan birileri el ilanını asmıştı ve bu gelen işi de o kişi hak ediyordu. Ama köpek gezdirmek... Grace bunu kesinlikle yapabiliirdi. İş çaldığı için içinden sessizce özür dileyerek, “Bugün başlayabilirim.” dedi.

“El ilanınızda özellikleriniz listelenmiş ama ne kadar zamandır bu işi yaptığınız yazmıyor.”

Bu çok kötüydü çünkü Grace’in verecek bir cevabı yoktu. Tabii ki bilim adamlarının ve biyologların, köpeklerle ayıracak vakitleri yoktu.

Ya da çocuklara...

Düşününce, Grace daha önce bir Japon balığının bile olmadığını fark etti ama köpek gezdirmek ne kadar zor olabilirdi ki? Köpeği zincire bağla ve yürüt, değil mi? “Köpek gezdirmişinde biraz yeniyim,” diye kabul etti Grace.

“Biraz yeni?” diye sordu adam. “Yoksa çok mu yeni?”

“Çok.”

Bir süre sessizlik oldu. Adam telefonu kapatmayı düşün-

yor gibiydi. Grace, sessizliği doldurmak için acele etti. “Ama çok çalışkanımdır!” dedi aceleyle. “Hiçbir işi yarım bırakmam.” *Tabii* öğle aralarında oral seks yapması istenmediği müddetçe... “Ve çok güvenilirim.”

“Köpek aslında henüz bir yavru,” dedi adam. “Ve eve yeni geldi. Tam eğitilmiş değil.”

“Sorun değil,” dedi Grace ve bunun doğru olmasını umarak, kendine şans diledi. Köpek yavrularını severdi. Ya da en azından bu *fikri* sevebilirdi.

“Bugün iş için evden ayrıldım ve geç saate kadar dönemeyeceğim. Öğle yemeğine kadar köpeği gezdirmenize ihtiyacım var.”

Evet, adamın kesinlikle çok fena bir sesi vardı. Kısık ve otoriter! Grace dikkat kesilerek hazır olda durma gereği duyuyordu ama sesi garip bir şekilde de çok seksiydi. Grace, adamın bedeninin de sesiyle uyumlu olup olmadığını merak etti. Birkaç saat içinde evinde olmak üzere plan yaptılar. Kapıyı ona birileri açacaktı. Kırk dolar nakit ücreti, yemek masasının üzerinde olacaktı.

Bir köpeği gezdirmek için nakit kırk dolar.

Süper!

Grace, kendisini evde karşılayacak olan kişinin neden köpeği gezdirmediğini sormadı. İşverenin kendisine iş vermekten vazgeçmesini istemezdi sonuçta. *Kırk dolar*. Eğer dikkatli olursa, tüm hafta bu parayla idare edebilirdi.

Zaman gelince, kendisine verilen adrese gitti. Kapıya vardığında derin bir nefes aldı. Adamın adını göremedi ama çok zengin bir bölgede yaşıyordu. Pasific Northwest’in kartpostalardaki, sonsuza dek uzanan taşlı sahillerinin olduğu, en kuzey bölgeydi burası. Koyu yeşil yamaçlar ve kayalar, cennetten gelen bir armağan gibi göz alabildiğince uzanıyordu. Yani, Grace’in gözünün alabildiği kadar ki bu da pek uzak değildi çünkü görebilmek gözlük kullanması gerekiyordu.

Kendisine yararlı olmasını umduğu bir iş fırsatıyla karşı karşıyaydı.

Ev, denizin karşısındaki sokaktaydı. Geniş taşlar ve camlardan yapılmıştı. Güzeldi ama çevresindeki evler iki, üç katlıken, onun tek katlı olması tuhaftı. Daha da tuhafı, ön taraftaki basamaklar rampa şeklindeydi. Bir tekerlekli sandalye rampası... Grace kapıyı çaldı ve o sırada kapıya yapıştırılmış bir not gördü.

Sevgili köpek bakıcısı,

Kapıyı senin için açık bıraktım. Lütfen içeri gir. Ah, bir de bu notu atıp, ağabeyimin evinin kapısını kilitlemeden bıraktığımı anlamasına engel olursan sevinirim. Ayrıca hiçbir şey çalma.

Anna.

Grace, kararsız bir şekilde orada durup alt dudağını ısırdı. Bunu yeterince düşünmemişti. Lanet olsun, dürüst olmalıydı. Bunun da 'Kolay İş'ler kategorisinde olduğunu düşünüp üzerine hiç düşünmemişti. Kendi kendine, kriz anlarında yeterince akıllı olduğunu ve her şeyin üstesinden gelebileceğini hatırlattı.

Ama hiç tanımadığı birinin evine girmek, tam olarak tehlikeli olmasa da tuhaf görünüyordu. Ya meraklı bir komşu, onu görüp de polisi ararsa...

Kendisine baktı. Resmî kıyafet giyme zorunluluğunun olmamasının tadını çıkarmış, sevimli botlar ve dantel çoraplarla askılı bir elbise giymişti. Bir banka uzmanı gibi görünmüyordu. Bir hırsız gibi de görünmüyor olmayı diledi.

Peki, tüm bunlar kurguysa? Peki, burada aç, çaresiz ve düşünmeden hareket eden kadınları bulup, onlara kötü şeyler yapan kötü bir adam yaşıyorsa?

Tamam, belki *Criminal Minds*'¹ı geceleri çok fazla izliyordu ama bu kesinlikle doğru olabilirdi.

Sonra, evin içinden mutlu ve yüksek bir havlama sesi geldi. Sonra bir tane daha... Sanki ona, "*Acele et. Çişim var!*" der gibiydi.

¹ A.B.D. yapımı, polisiye dizi. (e.n.)

Ah, lanet olsun. Grace, *ne olursa olsun*, diye düşünerek kapıyı açtı ve içeri baktı.

Oturma odası da evin dışı kadar etkileyiciydi. Geniş boş alanlar, koyu ahşap ve doğal renklerle kaplanmıştı. Mobilyalar çok büyüktü ama çizilmiş parkenin üzerinde sayıca azlardı. Tamamı pencereyle kaplı bir duvar, yaz güneşine ve Pasifik Okyanusu'na bakıyordu.

Grace içeri girerken, havlama sesi arttı ve umut dolu bir inlemeyle karıştı. Sesi takip ederek büyük, sanat eseri gibi görünen bir mutfığa gitti. İçeriye girdiğinde çorba ve peynir kızartmak dışında bir şeyler yapabilse güzel olurdu diye düşündü. Mutfığı geçince, çamaşır odası ve bir çocuk kapısıyla engellenmiş bir kapı girişi vardı.

Kapının diğer tarafında da yavru bir domuz vardı.

Havlayan bir yavru domuz...

Tamam, tam olarak bir domuz değildi ama şu yüzüne darbe yemiş gibi görünen köpeklerdendi. Koyu renkliydi ve gözleri fal taşı gibi açılmış, dili de ağzından dışarı sarkmıştı. Heyecanla daireler çizip Grace için dans ederken, bir çizgi filmde fırlamış gibi görünüyordu. Grace'i etkileyip kapının kilidini açması için ikna etmeye çalışıyordu.

"Selam," dedi Grace köpeğe. Dişi miydi yoksa erkek mi? Bunu anlaması çok zordu çünkü karnı yere degecek kadar aşağıdaydı. Köpek, neşeli sesler çıkarıp nefesler alıyor, sosisli sandviç gibi yuvarlanıp Meksika fasulyesi gibi yukarı aşağı zıplıyordu.

"Ah, bunlara gerek yok," dedi Grace ve kapıyı açtı.

Bir numaralı hata!

Köpek-domuz karışımı yaratık, şimşek gibi bir hızla Grace'in yanından geçti ve mutfaktan çıkarak gözden kayboldu.

"Hey," diye seslendi Grace. "Yavaş ol."

Ama köpek onu dinlemedi. *Vay canına, o bodur bacaklar gerçekten işe yarıyormuş.* Neşeli sesler çıkarıp oradan uzaklaşırken, Grace, domuz teorisini bir kez daha düşündü. Ayrıca.

cinsiyet gizemi de çözülmüştü. Arkadan bakınca, sallanan bir şeyler gördü.

Köpek, koltuğun etrafında daireler çizip neşeyle havlıyordu. Grace bir yandan onu kovalarken bir yandan da onca diplomasına rağmen, nasıl olup da köpeğin adını sormayı akıl edemediğini merak ediyordu. “Hey,” diye seslendi. “Hey sen! Yürüyüşe gidiyoruz.”

Yavru köpek yanından şimşek gibi geçti.

Lanet olsun. Grace nefessiz kalmış bir şekilde yön değiştirip, köpeğin hayalî bir şeyleri kovalarcasına etrafında döndüğü mutfak masasına gitti. Masada iki tane yirmi dolar duruyordu.

Grace, bu iş karşılığında neden bu kadar çok para aldığını anlamaya başlamıştı.

Çamaşır odasına geri döndü ve kapıya asılı tasmayla ipini gördü. Mükemmel. Tasma, mavinin erkeksi bir tonuydu ve üzerinde de ‘Tank’ yazıyordu.

Grace sesli bir şekilde güldü ve sonra Tank’i aramaya başladı. Belli ki Tank, aşırı enerji harcadığı için yorulmuştu, ön kapının yanında nefes nefese duruyordu.

“Akıllı çocuk,” dedi Grace ve tasmayla birlikte ona doğru ilerledi. “Ne kadar akıllı bir çocuk!”

Köpek ona güldü.

Ah. *Şu işe bak!* dedi kendi kendine. *Hesap analizine ya da nü modellğe kıyasla, bu iş bebek oynacağı olacaktı.* Tam bu işi kabul ettiği için kendiyle gurur duyarken, Tank eğildi, büzüldü ve yere...

“Hayır!” diye bağırdı Grace. “Ah, hayır, içeride olmaz!” El yordamıyla kapıyı açtı ve bu hareketi kakasını yapan Tank’i korkuttu. Köpek kapıdan birkaç metre uzağa gidip yeniden çöktü. Bu sefer daha hızlıydı. Grace ağzı açık bir halde ve şok içinde onu izliyordu. Tank ise zarif bir şekilde *ikinci* başyapıtından uzaklaştı. Kısa arka bacaklarını bir matador gibi yere vuruyordu. Sonra da fazla büyük kafasını kaldırıp, asil bir şekilde kapıdan dışarı çıktı.

Grace de berbat kokudan gözleri sulanarak arkasından gitti. "Tank! Tank, bekle!"

Tank beklemedi. Belli ki birkaç kilo hafiflemek, karşı sokağa koşmasını kolaylaştırmıştı. Sahile doğru koşarken kısacık bacakları ceylan gibi hareket ediyordu.

"Ah, Tanrım," diye bağırdı Grace. "Hayır, Tank, hayır!"

Ama Tank, ilk dalgaya atlayıp gözden kayboldu.

Grace, omzundaki çantanın kuma düşmesine izin vererek suya doğru koştu. "Tank!"

Bir dalga kalçasına kadar geldi ve suyun üzerinde asılı duran bir kafa ararken bir diğer dalga arkasına çarptı.

Hiçbir şey yoktu. Ufaklık tamamen kaybolmuştu, gözlerinin önünde intihar etmişti.

Bir sonraki dalga göğüs hizasına kadar geldi. Küçük siyah bir kafa ararken, üzerine gelen suyun şaşkınlığıyla derin bir nefes alıp geriye doğru bir adım attı.

Üçüncü dalga, baştan aşağı ıslattı Grace'i. Başını sallayıp öksürdü ve yavru köpeği bulmak için çaresizce etrafına bakınmaya çalıştı.

Hiçbir şey yoktu.

Sonunda yenilgiyi kabullenip suyun dışına çıktı. Çantasından telefonunu çıkardı ve telefonun kapanmış olduğunu görünce küfür etti. Muhtemelen sürekli düşürdüğü için kapanmıştı.

Ya da boğulan köpeği aramak için kayalıklara attığı için.

Alt dudağını ısırarak telefonu yeniden açtı ve kendisinin "dakik, sorumluluk sahibi ve uzun süreli" olacağına inanan adamı aradı. Adam telefonu açana kadar kalbi hızla çarptı ve boğazı düğümlendi.

"Dr. Scott." Kısık erkek sesi oldukça derinden geliyordu.

Dr. Scott mı? *Dr. Scott mı!*

"Merhaba?" dedi adam. "Orada mısınız?"

Ah, Tanrım. Bu çok kötüydü. Çok kötü. Çünkü Grace onu tanıyordu.

Yani, aslında pek tanıyor sayılmazdı. Adamı, Mallory ve

Amy'nin erkek arkadaşlarıyla samimi olduğu için bir yerlerde görmüştü. Dr. Joshua Scott, otuz dört yaşındaydı. Bunu biliyordu çünkü Mallory, adamın geçen ayki doğum günü pastasının üzerine otuz dört tane mum koymuştu. Bu bir şakaydı, çünkü adam tam bir sağlık düşkünüydü. İri bir adamdı ve acil serviste çalışmaktansa, futbol için yaratılmış gibiydi ama kendisi acil servisi seçmişti. İş yerindeki uzun bir günün ardından kırışmış üniformasının içinde, saçları dağılmış halde ve göz kenarlarındaki çizgiler yorgunluktan derinleşmişken bile, deli gibi seksiydi. Gözlerinin kesiştiği birkaç seferde de, Grace uzun zamandır bir erkeğe karşı hissetmediği bir heyecan hissetmişti ona karşı.

Ve az önce adamın köpeğini öldürmüştü.

"İyi, selam," dedi Grace. "Ben Grace Brooks. Sizin... köpek bakıcınız." Sesine hâkim olmaya çalışarak devam etti ve adama gerisini anlattı. "Az önce köpeğinizi kaybetmiş olabilirim."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Sessizlik devam etti.

Grace, titreyen dizlerinin üzerinde kuma çöktü ve titreyen parmaklarıyla, ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Dr Scott? Beni duydunuz mu?"

"Evet."

Grace, telefona ümitsiz bir şekilde tutunarak, adamın cevabının devamını bekledi.

"Tank'ı kaybetmiş olabilirsin," diye tekrar etti adam.

"Evet," dedi Grace, sessizce, kendinden nefret ederek.

"Emin misin?"

Grace, sahile bakındı. Bomboştu. "Evet."

"Pekâlâ, o halde sana büyük ve uzun bir öpücük borçluyum."

Grace telefonu kulağından uzaklaştırıp ekrana baktı ve sonra yeniden kulağına götürdü. "Hayır," dedi Grace, sanki adam kendisini görebiliyormuş gibi başını sallayarak. "Anlamadığınızı düşünüyorum. Tank'ı kaybettim. Suda..."

Grace, adamın, “Çok şanslı olmalıyım,” gibi bir şeyler mırıldandığını duyduğuna yemin edebilirdi.

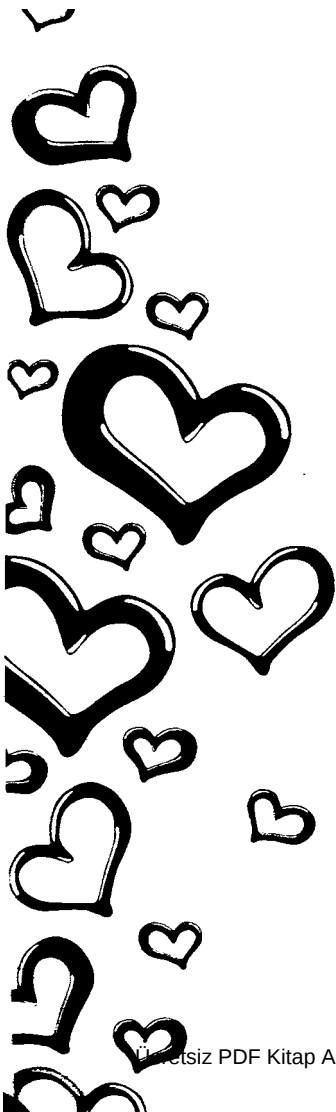
“Ne?” diye sordu.

“Hiç. Evden birkaç dakika uzaktayım. Acil serviste bir mola verdim ve gelip gelmediğinizden emin olmak için eve geliyordum.”

“Yani, tabii ki geldim...”

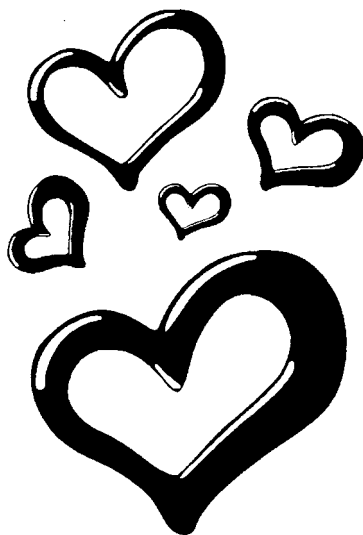
Ama adam telefonu kapatmıştı.

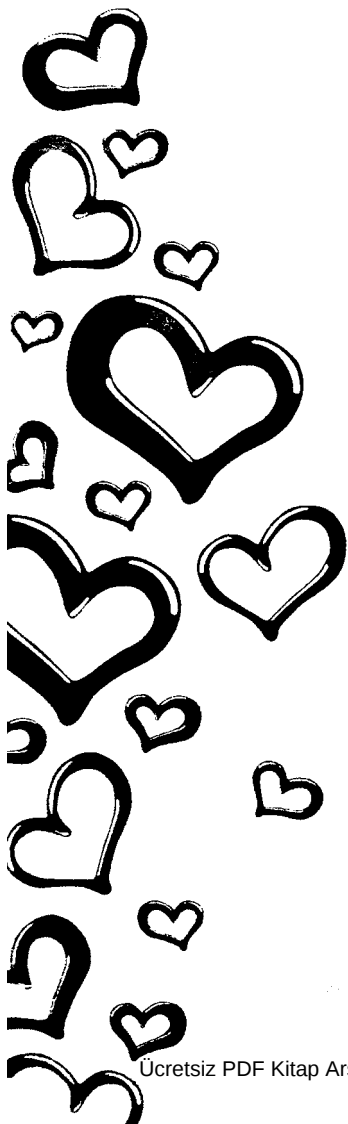
“Neden gelmeyeyim ki?” Karşı tarafta kimse yoktu. Grace telefonu kapatıp ayağa kalktı. Birkaç dakika. Birkaç dakika içinde Tank’i bulmalıydı.

BÖLÜM İKİ

Bir ikolata dünyanın dönmesini sağlamayabilir
ama kesinlikle yolculuğu daha keyifli hale getirir.

Josh o gün, güne sabah saat beşte spor salonunda başladı. Josh ağırlık kaldırırken, spor arkadaşları Matt ve Ty da ringde boks yapıp, birbirlerine deli gibi saldırıyorlardı. Üçü de saldırılarla baş edebilmek için daha güçlü nefesleri olsun diye çabalıyordu. Arkadaşlar bunun için vardı.

Altı buçuğa kadar acil serviste, saatler önce bir bar kavgasına karışan ama otobanda aracını sürerken şiddetli kanaması olduğunu fark etmeyen bir adamı tedavi etmişti. Josh, ondan sonra kalp krizi geçiren bir adamla ve birkaç bozuk para yutmuş olan ve onları çıkarmakta belirgin bir şekilde zorluk çeken iki yaşında bir çocukla ilgilenmişti.

Öğlene kadar işlerinin yarısı bitmemiş olmasına rağmen yeterince dolmuş, çok çalışmış ve morali tamamen bozulmuştu. Arabasını eviyle sahil arasına park edip, Grace Brooks'la uğraşmaya giderken, böyle şeylerin hep olmadık anlarda başına geldiğini düşünüyordu. Kızın kim olduğunu biliyordu. Onu daha önce görmüştü. Mavi gözlü, güleç, uzun, parlak sarı saçlı ve uzun süre üzerine düşünecek olursa, bir erkeğin aklını başından almaya yetecek kadar zarif ve kıvrımlı bir bedene sahip bir kızdı.

Kumun üzerinden geçip denize doğru giderken, bunun üzerine düşünmemeye çalıştı. O sırada suyun içindeki Grace'i gördü. Grace, dalgalara bakıyordu. Kaşlarını çatıp hızla suya doğru ilerlerken, yan taraftan kendisine doğru bir şeyin yaklaştığını fark etti.

Küçük bir şeyin...

Şeytani bir şeyin...

Adı Tank olan bir şeyin! Josh kumla kaplanan köpeği kaldırıp kendisinden uzak bir yere koydu. Hayvan, Josh'a yaklaşmaya çalıştı. Ama bunu başaramayınca, dikkatini okyanustaki kadına çevirdi.

"Ah, onu gördüm," dedi Josh. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

Grace telaşlanmıştı. Bir işi kaybetmek ayrı bir şeydi. Yaptığı işi kaybetmek ayrı bir şey! Lanet olsun. Ailesi ona her zaman, "Etliye sütlüye karışma ve çok çalış!" demişti ve Grace de bu konuda elinden geleni yapmıştı. Gerçekten yapmıştı.

Ama her şeyi berbat etmişti, şimdi ailesini arayamazdı. Hiç kimse, Grace'i köpek bakıcılığı yapmaya sevk eden zihinsel süreci anlayamazdı ve bu işten keyif alacağını düşündüğüne inanamazdı. Grace, "Tank!" diye bağırdı dalgaların arasından. "*Tank?*" Beline kadar suda ilerleyip, sahile yeniden bakmak için etrafında döndü ve sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Kumların üzerinde bir adam duruyordu. Uzun, geniş vücut gücü ve kontrolü simgeliyordu. Lacivert bir önlük giymişti ve gözlerinde Ray-Ban'ı vardı.

Grace'in baş düşmanını tutuyordu.

Tank'i.

Köpek, neşeyle soluyordu ve Grace o anda köpeğin *gülümsemişliğine* yemin edebilirdi. Domuz ya da yaratık teorisini boş ver, kesin kararını vermişti, Tank bir fareydi. O yaratığın canlı olduğunu görünce dizlerinin üzerine çökmek istedi ama o zaman boğulabilirdi, o yüzden çökmedi. O sırada büyük bir dalga yine sırtına vurdu.

Tüm yüzünü tuzlu suyla kaplayan dalgayla savaşırken, iki büyük el, onu kollarından tutup kaldırdı.

Tabii ki Dr. Scott'tı bu.

Grace öksürüp, nefes almaya çalıştı. Kesinlikle çok çekiciydi. Grace, dalgalar bacaklarına vururken kurtarıcısının tam karşısında durduğunu fark etti. "İyiyim," diyerek bir nefes aldı.

“Emin misin?”

“Evet,” dedi ama adam onu bırakmadı. “Gerçekten,” dedi bir kez daha. “İyiyim.”

Adam başını sallayıp, onu tutmaya devam etti.

Adam, sadece onu tutmuyordu. Grace, onun sıcaklığına, gücüne ve artık ıslanmış olan üniformasına âdeta yapışıyordu. Ah, lanet olsun! Ondan uzaklaşmaya çalışarak bir adım geri attı ve tutunacak başka bir şeyler aradı; dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Elbisesini baldırına kadar çekip sekerek sudan çıktı. Elinden geldiği kadar çabuk olmaya, bir sonraki dalga tarafından devrilmemeye çalıştı. Kuma ulaşana kadar, boğulmuş bir kedi yavrusu gibi hissetti kendini... Aşağı doğru bakınca, boğulmuş bir kedi yavrusu gibi görünmediğinden emin oldu. Sadece ıslak tişört yarışmasına katılmış gibi görünüyordu.

Lanet olsun.

Kendisine bir kez daha bakmamaya karar verdi ve onun yerine kurtarıcısına bakmak gibi bir hatada bulundu. Adam o kadar yakındı ki, Grace başını kaldırdığında yüzünü net bir şekilde görüp, bu sabah tıraş olmadığını fark edebildi.

Yüzündeki birkaç günlük sakal, hoş ve seksiydi.

“Hav!” dedi Tank oturduğu yerden. Grace’in çantasının üzerine oturmuştu. Küçük pislik, sanki çantanın sahibi kendisiymiş gibi ıslak ve kumlu bir halde çantanın üzerindeydi. “Hav, Hav!”

Ne kadar hoştu. Grace işin bu kadar keyifli oluşu karşısında içinden kendisini kutladı.

Josh, Tank’i Grace’in çantasının üzerinden itti ve yumuşak derinin üzerindeki ıslak kumu temizledi. Tank sinirle hırladı ve çantanın askısıyla savaşımaya başladı.

Küçük pislik.

Köpeği bir kez daha itip çantayı kurtaran Josh, olan bitene odaklanmak için elinden geleni yapıyordu ama Grace karşısın-

da, elbisesi ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış halde dururken, bu hiç de kolay olmuyordu. Saçının yarısı dağınık bir şekilde topluydu. Diğer yarısı da yüzüne yapışmıştı. Burnunun ucu güneşten yanmıştı ve rimeli, derin mavi gözlerinden aşağılara doğru akmıştı.

Ve sonra dudakları...

Grace'in alt dudağı çok dolgundu ve Josh'ın içinin ısınmasına neden olup, aklına seksi getiriyordu. Aslında, onunla ilgili her şey, yüzündeki *ah, lanet olsun* ifadesi, kendini, kelimeleri kullanmadan ellerini sallayarak anlatmaya çalışıyor gibi görünmesi, bileğine taktığı onlarca gümüş bileziğin çıkardığı ses aklına yalnızca seksi getiriyordu.

Seksi ve karmaşayı...

Saf, katıksız ve problem dolu bir karmaşa. Josh başka bir zamanda ve yerde, yine benzer şeyler yaşamıştı ama artık böyle şeylerle ilgilenmiyordu. Görünüşü ne kadar ateşli olursa olsun!

Tabii ki görünüşü çok ateşliydi. Grace, o ince askılı elbise-lerden giymişti ve bu da bir erkeğin aklını dağıtmaya yetiyordu. İncecik askılar, kesinlikle Josh onları indirsin diye tasarlanmıştı; dişleriyle...

Ya da Josh uzun süredir seks yapmadığı ve nasıl bir duygu olduğunu unuttuğu için ona öyle geliyordu sadece.

Neredeyse unutmuştu.

Grace'in narin boynundan, nabız atışlarının normalden daha hızlı ve kuvvetli attığını görebiliyordu. Josh, bir doktordu, böyle şeylerden anlardı. Ayrıca, kendi nabızı da aynı durumdaydı. Özellikle de bu ince ve ateşli elbise, ıslanmış bir peçete kadar şeffaf olabildiği için. Ve şu anda da tamamen ıslaktı.

Ve soğuktan dolayı üşümüşü.

Grace'in iç çamaşırı beyaz danteldi. Tanrı beyaz danteli hayatımızdan çıkarmasın. Josh'm beş dakikalığına gözlerini kapatması gerekiyordu. Hatta mümkünse göz çukurunu da! Ya da sadece seks yapması gerekiyordu.

Gerçi 7/24 çalışırken bunun olması mümkün değildi.

Josh bir nefes verdi, kız kardeşinin kendisini çıldırtmak için edindiği köpeği kucakladı ve titreyen köpek bakıcısının elini tuttu. Grace'i kendi arabasına doğru götürüp, yolcu koltuğuna yönlendirdi. Tank'i de arka koltuğa bıraktı.

“Ne-nereye gidiyoruz?”

“Hiçbir yere.” Josh motoru ve ısıtıcıyı çalıştırarak arka koltuktan eşofman üstünü aldı.

“Ha-hayır, ben iyiyim,” dedi Grace başını sallayarak. “Sa-sadece biraz ıslandım ve kum oldum.”

“Dişlerin yerinden sökülmeden önce giy şunu.”

Grace, onun sözleri üzerine eşofman üstünü kabul ederek giydi ve ısıtıcıya iyice yaklaştı. “Tank'i kaybettiğim için özür dilerim.”

Köpek adını duyunca dikkat kesildi ve ön koltuğa atlayıp Josh'ın kucağına oturdu. Dört patisi birden, Josh'ın kasıklarına indi. Josh, derin bir nefes alarak Tank'i kucağından kaldırdı.

“Onu bulmana çok sevindim,” dedi Grace.

“Evet.” Josh hafifçe gülümsedi ve köpeğin salyasını çenesinden sildi. “Ben de!”

Grace, Josh'm Tank'i arka koltuğa oturtmasını izledi. Yine. Tank sızlanıp öne atladı. Josh onu havada yakaladı ve doğru-
dan gözlerine baktı. Tank neşeyle nefes alıp veriyordu. Heyecanlanmış gibiydi.

Doktor için aynısını söylemek mümkün değildi ama güneş gözlüklerinin arkasından ne düşündüğünü anlamak da zordu. “Isındın mı?” diye sordu Josh.

“Hav.”

Grace rahatlayarak gülümsedi. Köpek iyiydi. “Sanırım bu evet demek oluyor.”

“Ben seni kastetmiştim,” dedi Josh.

“Ah!” Grace güldü. “Evet, teşekkürler.”

Josh ona baktı ve Grace, artık arabadan inmesi gerektiğini fark etti. Josh'ın işe dönmesi gerekiyordu. Grace kapıyı açtı.

Josh da kolunun altında bir futbol topu gibi duran Tank'le birlikte aynısını yaptı.

"Onu, senin için eve bırakmamı ister misin?" diye sordu Grace, elinden gelebilecek tek şeyin bu olduğunu düşünerek.

"Ben hallederim."

Grace, Josh'ın eve gidişini izledi. İri bir adamdı. Bir dağ adamı olabilecek kadar iriydi. Ama şaşırtıcı bir şekilde de zarif yürüyordu. Oldukça fit ve göz alıcıydı. Grace, kolay kolay böyle hissetmezdi ama o an, ondan çok etkilenmişti. Kesinlikle Josh'ı 'Eğlenceli Şeyler' listesine ekleyebilirdi, tabii o bir doktor olmasaydı. Birçok kadın bundan etkilenebilirdi ama Grace öyle bir kadın değildi. Onun dünyasını, çılgın çalışma saatlerini, aslında kendisine ait olmayan bir hayatı olduğunu ve azıcık ilgisini çekebilmek için bile ne kadar uğraşması gerektiğini biliyordu. Bu adil olsa da olmasa da, Josh'ın adının önündeki kısaltılmış DR harfleri, onun listeye girmesine engeldi. "Tank'i kaybettiysem, beni öpeceğini söylemiştin."

Sözcükler, dudaklarından döküldüğü anda ağzını eliyle kapattı ama çok geç kalmıştı. Josh geri dönüp güneş gözlüklerini başının üzerine itti ve koyu kahverengi gözleriyle Grace'i süzdü.

Yorgun görünüyordu. Belki de uykusuz bir şekilde uzun saatler çalışmıştı. "Boş ver," dedi Grace. "Bazen Tourette Sendromu² belirtileri gösteriyorum."

Josh'm omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı ve bir an için, duruşu rahatlamış gibi göründü. "Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Ah Tanrım! "Köpeğini kaybettiğim için mutlu mu olmuş-tun?"

Josh, kolunun altında duran Tank'e baktı, köpeğin yüzünde hâlâ gülümser gibi bir ifade vardı. "Hayır. Öyle olsa, kötü bir insan olurum."

Doğru...

"Hem o, benim köpeğim değil," dedi. "Oğluma ait. Ona, şeytan kız kardeşim tarafından verildi. Eminim o da köpeği bir iblisten almıştır."

² İnsanların içinden geleni istemsiz olarak dışarı vurmasıdır. (e.n.)

İkisi aynı anda Tank'e baktılar. Hayvan, Josh'ın kollarında dönüp sırtüstü gerindi ve bazı yerlerini gururla sergiledi.

Tam bir erkek! "Onu istemiyorsan, geri veremez miydin?"

Josh hafifçe güldü. "Anladığım kadarıyla çocuğun yok. Ya da köpeğin!"

"Hayır."

"İnan bana," dedi Josh. "Ona yapışmış durumdayım."

"Hav," dedi Tank.

Josh başını salladı ve sonra yeniden eve doğru yürümeye başladı. Islanan üniforması geniş omuzlarına yapışuyordu. Uzun bacakları sayesinde eve kadar olan mesafeyi hızla kat etti.

Belli ki işleri burada bitiyordu. "Ah, Dr. Scott?"

"Josh," diye düzeltti Josh.

"O halde Josh..." Josh yavaşlamadığı ya da arkasını dönmediği için, Grace elini ağzına götürdü. "O halde yarın yine aynı saatlerde evinize gelmeli miyim?"

Josh'ın gülüşü, ya eğlendiğini ya da korktuğunu gösteriyordu. Bunu anlaması zordu. "Hayır," dedi.

Grace duraksadı ama tek hecelik bu kelimeyi yanlış anlamış olamazdı. Hayır, yalnızca hayır demekti.

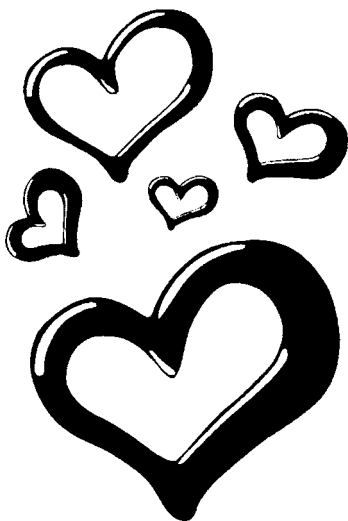
Bu da kovulduğu anlamına geliyordu. Yine... İnsanlar bunu umursamadığını düşünebilirdi ama hayır, öyle değildi. Bunu umursuyordu.

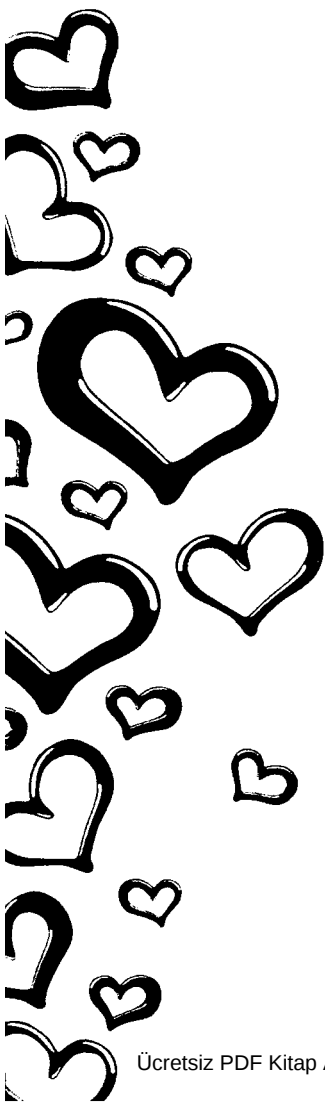
Berbat hissediyordu.

BÖLÜM ÜÇ

Mutluluk bir şekerlemeyi paylaşmaktır.
Daha da iyisi paylaşmak zorunda olmamaktır.

“Bu, senin hatan,” dedi Josh eve girerken, kucağında kıvranan köpeğe.

Tank onu umursamadı. Bir kelebek görmüştü ve bir an önce koşup ona saldırabilmek için deli gibi çırpınıyordu.

Tank, tam bir Deccal’di.

“Bak, senin bir pislik olduğunu hepimiz biliyoruz ama kelebek, tek kanadı arkasına bağlıyken bile senin kışına tekmeyi basabilir.” Josh, diğer elini cebine sokup telefonunu çıkarırken, kolunun altındaki Tank’i daha sıkı tuttu.

Telefonu ıslanmıştı. Gününün gidişatına bakılırsa bu normaldi. “Tepelere doğru koşmaya devam edebilirdin,” dedi. “Ya da en azından ben şu öpücüğü alana kadar kayıp kalmaya devam edebilirdin.”

Tank var olmayan boynunu ve gereğinden büyük kafasını uzatıp, Josh’ın çenesini bir kez daha yalamaya çalıştı.

“Evet, evet.” Bunun bir önemi yoktu. Grace Brooks güzel bir kadındı ama Josh’m birileriyle yatacak ya da bir kadına ayıracak vakti yoktu.

Gerçi Grace’in elbisesinin çıplak bacaklarına doğru sıyrılışını gördükten sonra, bu konudaki fikrini değiştirebilirdi. Josh eve girdiğinde deniz suyu ve kumu da beraberinde getirmişti. Huysuz temizlikçisi Nina, onu azarlamak için arayabilirdi ama telefonu çalışmıyordu.

Umut ışığı.

Toby bu hafta kreşe başlamıştı ve bu yüzden evde Toby'nin oyuncak Zhu Zhu hamsterlarıyla Jedi kılıcının *vijjt*, *vinnn*, *vijjt* sesleri yoktu. Anna derste olmalıydı; olmalıydı, buradaki anahtar sözcüktü. Kız kardeşi, iki yıllık üniversitesini, ojesinin rengini önemseddiği kadar önemsemiyordu.

Tank'i bırakmak için mutfağa doğru giderken bir şeye basan Josh kısa bir şaşkınlık yaşadı.

Kaka!

Gerçekten mi?

Dişlerini sıkıp, ayakkabısını kaldırarak altına baktı ve Tank'i göz hizasına kaldırdı. "Daha önce kıyma kelimesini duydun mu?"

Tank, Josh'ın burnunu yalamaya çalıştı.

"Hiç komik değil, köpek." Josh pisliği temizlemekle uğraştı. Eğer pisliği Nina'ya bırakırsa, kadın kesinlikle işi bırakırdı, çünkü köpekle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmeyeceğini en baştan söylemişti. Ve Josh'ın ihtiyacı olan en son şey buydu. Kendisinden vazgeçecek biri daha... Hayatını düzene sokması hiç kolay olmamıştı ve bu düzen de oldukça zorluydu.

Mutfak masasında duran kırk doları gördü. Lanet olsun. Grace, parayı almamıştı. Ve buna ihtiyacı vardı. Josh, ihtiyacı olduğunu biliyordu çünkü burası Şanslı Liman'dı. Bir testi dolusu altını iskelede unutsan, bir yabancı onu getirip sana olduğu gibi teslim edebilirdi ama hayatını kurtaracak bile olsa sır saklaman mümkün olmazdı.

Josh ıslanan üniformasını çamaşır sepetine bıraktı ve Tank'e uzun bir bakış attı. Tank, onu hiç umursamayarak yatağının etrafını kokluyordu. Üç kez dönüp, sonunda yere çöktü ve gözlerini kapattı. Belli ki uyanırken sebep olduğu karmaşadan memnundu.

Kesinlikle Deccal'di.

Artık cep telefonu çalışmadığı için ev telefonu çaldı. Josh, kurutma makinesinin üzerinde duran yığının içinden temiz bir

üniforma aldı ve kapıya gitti. Tüm bunlarla daha sonra ilgilenenecekti.

Hayatının gündelik çılgınlığıyla bu şekilde başa çıkıyordu. Öneme göre sıraya koyup, organize ederek. Ailesiyle ilgilenmek önemliydi. Gelen arama geç kaldığını bildirecekti; lüzumsuzdu ve acil değildi.

Josh acil serviste iki vardiya yapıyordu. Dört vardiya da babasının kliniğinde yapıyordu. Babası öleli beş yıl olmuştu. Josh, kliniğin asla kendisinin olduğunu düşünmemişti ancak yine de tüm sorumlulukları almıştı ve oraya gitmeye devam ediyordu. Vakti olduğunda, Sağlık Hizmetleri Merkezi'ne de bir vardiya ayırmaya çalışıyordu. Tüm bunlar, kariyerine yatırımdı ama ev hayatının önüne geçiyordu.

Toby'nin önüne...

Bir şeylerden vazgeçmeliydi. Kısa süre içinde. Belki de vazgeçeceği kendi akıl sağlığı olacaktı ama şimdilik, bir kurul toplantısı için arandığı hastaneye geri dönmeliydi.

Konu onu şaşırtmamıştı. Kurul, kliniği satmasını istiyordu. Diğer birçok yerel pratisyenin de yaptığı gibi satıp, hastane bünyesine bırakmasını istiyorlardı. Anlaşmaya göre, Josh'dan yasal hakları satın alıp orada kalması için parasını ödeyecekler ve iş yükünü azaltması için yanına da başka bir doktor alacaklardı. Ayrıca, kliniğe hastaneden sevkli hasta göndereceklerini de garanti edeceklerdi. Hem artıları hem eksileri vardı.

Ve Josh eksilerden nefret ederdi.

Kurul, bu teklifi ilk kez yapmıyordu. Kliniği satması için yıllardır ısrar ediyorlardı ve her teklif biraz daha sertleşiyordu. Ama Josh bu şekilde zorlanmayı sevmiyordu ve babasının onca emekle bugünlere getirdiği kliniğini kaybetmesine ne diyeceğini düşünmekten hoşlanmıyordu.

O akşam eve döndüğünde saat sekiz buçuk olmuştu. Toby'nin yatma saatini yarım saat geçirmişti. Çocuğun odasına girdiğin-

de boş olduğunu gördü. Beş yaşındaki oğlu dün gece o saatte yataktaydı. Karnının üstüne yatarak bacaklarını altına toplamış ve poposunu havaya kaldırarak sevimli, bebeksi yüzünü yastığa gömmüştü. Belli ki banyodan çıkıp doğrudan yatağa gitmişti, çünkü tıpkı Josh'ın da taramadığında olduğu gibi, koyu renk saçları birbirine yapışmıştı.

Toby'nin pijamaları, ne büyük sürpriz ki Star Wars desenliydi. Josh, oğlunun dağınık saçlarını okşamak için dizinin üzerine çökmüştü. Toby dönmüş ve...

Havlamıştı.

Anna, Tank'i eve getirdiğinden beri Toby havlıyordu.

Bu geçici bir dönemdi.

Ya da Josh umutsuzca öyle olmasını diliyordu.

Toby, Josh'a çok benziyordu ama annesinin hayal gücüyle gerginliğini almıştı. Oğlunun bedeninin her bir noktasında bunu fark edebiliyordu. Ally'nin de bunu hissedip hissedemeyeceğini merak ediyordu. Ama tabii ki hissedemezdi, çünkü hissetmesi için Toby'yi görmeye tenezzül etmesi gerekirdi ve o, bunu yıllardır yapmamıştı.

Josh, oğlunun uyanık ve konuşuyor olmasını umarak kapıya doğru gitti ve birden durdu.

Anna'nın son erkek arkadaşı olan ve yakında da eski erkek arkadaşı olmasını umduğu Devon Weller, yemek odasıyla oturma odası arasındaki kısa duvara oturmuş, telefonunu inceleyordu.

Anna, tekerlekli sandalyesini köşeden döndürüp içeri girdi. Bu kadar zayıf birinin bu kadar ağır bir şeyi, bu kadar hızlı sürebilmesi çok şaşırtıcıydı ama Josh, yirmi bir yaşındaki kız kardeşini hafife almaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Anna, iki koltuk ve yemek masası arasında sekiz şekli çizdi sandalyesiyle. Oldukça hızlı sürüyordu. Kucağında, neşeyle ve aynı zamanda korkarak çılgılık atan Josh'ın kopyası oturuyordu.

Ne uyuyordu ne de uyuyacak gibi görünüyordu. Gözleri heyecanla ışıldıyordu ve yanakları da kıpkırmızı olmuştu. Yüzünde, kulaklarına varan bir gülümseme vardı.

Tank de ayaklarının ucundaydı ya da daha doğrusu sandalyenin tekerinin ucunda neşeyle havlayıp, kısa bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde koşarak onları takip ediyordu.

Bir an için Josh kalbinde bir sızı hissetti ama Anna köşeyi dönerken dengesini kaybedip sandalyeyi devirdiği ve Toby'le birlikte havaya uçtuğu anda bu sızı yerini başka bir duyguya bıraktı.

“Lanet olsun,” dedi Devon ve telefonunun bir düğmesine bastı.

Geri zekâlı, süre tutuyordu.

Josh, onun yanından hızla geçti. “Hareket etme,” dedi Anna'ya ve Toby'yi üzerinden kaldırdı. Toby'yi kendine doğru çevirip, kendisine çok benzeyen yüzüne baktı. Sadece kendi yüzündeki yorgun ve alaycı ifade yoktu çocukta.

Toby sırtıttı ve kollarını Josh'a sarıp onu kucakladı. Çocuğun ruh hali çok saf ve değişkendi ama her zaman Josh'ın boynuna sarılırdı. Josh da ona sımsıkı sarıldı ve Toby havladı.

Josh, bir nefes verip çocuğu kenara bıraktı ve hareket etmeyen Anna'ya doğru eğildi. Kendini kandırmayacaktı. Kız kardeşini yönetmek gibi bir isteği yoktu. Kız kardeşi, kendisi ona hareket etme dediği için sabit durmuyordu. “Anna.” Terlemiş yüzünden, nemli saçlarını uzaklaştırdı. “Konuş benimle.”

Anna gözlerini açıp güldü. “Bu çok tatlıydı,” dedi Anna.

Toby başını arkaya eğip tavana doğru havladı. Sesi çok neşeliydi.

Josh ayağa kalktı ve eliyle yüzünü ovdu. “Toby, şu anda yataktaki olmalı Anna. Üstelik sen de kendine zarar verebilirdin.”

Anna, sandalyesine doğru sürünmeye başladı. “Daha önce de başıma geldi.”

Devon ortada dolanırken Josh, Anna'yı yerden kaldırdı.

Devon'ın kalçasının yarısına kadar inen o kotla nasıl yürüyebildiğini bir türlü anlayamıyordu. Devon, Anna'nın sandalyesini düzeltti, Josh da onu oturttu.

"Ah, sakın ol," diye mırıldandı Anna, Josh elleri kalçasında doğrulduğunda. Toby'nin kulağına dokundu. "Hey, yakışıklı. Yatağa gitmek için hazırlan, olur mu?"

"Hav-hav," dedi Toby ve koridoru döndü.

Josh, onu Star Wars eşofmanından yakaladı. "Bugün sabun ve su kullandın mı?"

Toby burnunu kırıstırıp başını kaşıdı.

Josh bunun hayır anlamına geldiğini düşündü. "Şimdi gidip, ikisini de kullan. Bir de diş macunu."

"Hav," dedi Toby sessizce ve yüzüne incinmiş bir köpek yavrusu ifadesi yerleşti.

Ama Josh asla pes etmemesi gerektiğini öğrenmişti. "Hadi. Ben de geliyorum."

Toby bir anda, üzgün ifadesini bir yana bırakıp heyecanlandı çünkü Josh da geliyorsa bu, bir hikâye anlatacağı anlamına gelirdi. Bir an için Toby gözüne çok küçük göründü. O kadar küçüktü ki, Josh'ın kalbi yine acıdı.

Eve yorgun argın gelip, yatağına kıvrılmak güzeldi. Eve gelip, oğluyla yatağa kıvrılmak ve ikisi de uyuyakalana kadar birkaç dakika geçirmek ise daha da güzeldi. "Bir kitap seç," dedi.

"Hav!"

Josh, Devon'a bir bakış atınca çocuk ortadan kayboldu. Devon tam bir ezik olabilirdi ama akıllı bir ezikti.

Anna, Josh'ı görmezden geldi ve koyu renk saçlarını arkaya attı. Her zaman ince olmuştu ama çok zayıf değildi. Asla kırıl-gan değildi. Pamuk Prenses'in o etkileyici güzelliğine sahipti.

Ve Cruella De Vil'in huylarına.

Beş yıl önce geçirdiği bir araba kazası, belden aşağısını felçli bırakmıştı. Hayatta kaldığı için şanslıydı ama on altı ya-

şındaki birini bu şekilde düşünmeye ikna etmek çok da kolay değildi. “Eğer onu vaktinde yatağa gönderemiyorsan,” diye başladı Josh, “o zaman bana söyle de, gelip ben halledeyim.”

“Ah, güzel,” dedi Anna gözlerini devirerek. “Hâlâ inat ediyorsun.” Anna, koltuktan çantasını alıp koridora doğru ilerledi.

“Avrupa gezine engel olduğum için kızgınsın bana hâlâ,” dedi Josh.

“Tebrikler.” Anna, ceketini koridorun duvarındaki alçak askıdan aldı. “Zeki olduğunu her zaman biliyordum zaten. Herkes de söyler bunu. Hep, ‘Ah, Dr. Scott çok zeki, çok akıllı.’ derler.” Anna arkasını döndü. “Ailede öyle olmaması çok kötü!”

“Kimse öyle söylemiyor,” dedi Josh.

“Öyle düşünüyorlar.”

Anna ceketini giymek için uğraşırken, Josh ona yardım etmemek için ellerini yumruk yaptı, çünkü ona yardım teklif edecek olursa, Anna’dan güzel bir azar yerd. Scott ailesinin yardım almaktan haz etmeyen tek bireyi Josh değildi. “O halde onlara yanıldıklarını kanıtla,” dedi.

Anna omuzlarını silktilti. “Uzun iş.”

“Anna, yılın geri kalanında Devon ile Avrupa’da dolaşıp duramazsın.”

“Neden? Çünkü çok mu yoğun bir hayatım var? Çünkü şimdiye kadar bir hayatım mı oldu?”

“Bir hayatın var,” dedi Josh sinirle. “Yüksekokulda derslere giriyorsun.”

“Evet, Aşçılık 101 ve Yaratıcı Yazarlık... Ah, bir de yaratıcı yazarlık öğretmeni, çok kötü olduğumu söyledi.”

Josh bir nefes verdi. “Yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin. Bir hedef seç. Akıllısın. Sen...”

“Felçlisin,” dedi Anna sert bir şekilde. “Ve sıkıldım. Devon ile Avrupa’ya gitmek istiyorum.”

Anna’nın, geceleri Seattle Teknik Okulu’na gidip, gündüz-

leri de çatı kaplama alanında çalıştığı iddia edilen şu çocukta ne bulduğunu ancak Tanrı bilirdi. Josh onu bir kez bile bir kitabın kapağını açarken görmemişti ve çok fazla boş günü vardı. “Devon’ın Avrupa’ya gidecek parası var mı?”

“Yok ama kaza nedeniyle bağlanan param iki hafta içinde gelecek.”

Ah, lanet olsun. “Hayır.”

“Ben dışarı çıkıyorum,” dedi Anna. Josh’ın dediğini duymazdan gelip konuyu değiştirmek istiyordu çünkü bu duymak istediği şey değildi.

“Nereye?” diye sordu Josh.

“Dışarı!”

Tanrım. Bu, deveye hendek atlatmak gibiydi. “İyi. Gece yarısından önce dön.”

“Annem ya da babam değilsin, Josh. Ve ben de artık on altı yaşında değilim. Beni bekleme.”

“Devon’ın arabasının bu sefer benzini var mı?” Geçen hafta sabaha karşı ikide, Summit Creek’te yanında Anna da varken, Devon’ın arabasının benzini bitmişti.

Benzin sorusuna cevap olarak, Anna omuzlarını silktili. Bilmiyor ve umursamıyordu.

Mükemmel. “Gece yarısı, Anna.”

“Evet, evet.”

“Eve geldiğinde beni uyandır.”

Anna yeniden gözlerini devirip Devon’a seslendi. Devon, mutfakta sandviç yiyordu. Josh’a zorla gülümsedi ve sonra da Anna’nın sandalyesini kapıdan itip, gecenin karanlığına doğru sürdü.

Güzel. Josh kapıyı kapatıp dişlerini sıktı. Anne ya da baba olmadığının tamamen farkındaydı. Neredeyse Anna’nın ölümüne sebep olacak bir kazada beş yıl önce kaybetmişlerdi ikisini de. Josh, ilk ve tek tek gecelik ilişkisinden yeni çocuğu olmuş yirmi sekiz yaşında bir adamdı o zaman. Bu olduğunda, tıp fakültesini

bitireli bir yıl olmuştu. Bir gecede anne ve babasını kaybetmiş; dik başlı, öfkeli, ağır yaralı bir genç kızla ve henüz bir bebek olan oğlunun sorumluluğuyla kalakalmıştı. Her şeyin üstesinden gelmişti ama adapte olması çok zor olmuştu ve birkaç kez bunu başarıp başaramayacağını sorgulamıştı.

Bazen emin olamıyordu.

Kapıyı kapatıp, mutfakla ve oturma odasının ışıklarını söndürdü. Toby'nin, Jedi kılıcıyla yatağında zıpladığını ve yanıp sönen yeşil ışığı havada savurduğunu gördü.

Vijjt, vınnn, vijjt.

Josh onu havada yakalayıp yukarı doğru attı. Toby sevinç çığlıkları atıyordu. Josh daha sonra Toby'yi yatağa bırakıp kendisi de yanına yattı.

Toby, yastığının üzerine birkaç kitap bırakmıştı. Süper kahramanlar, arabalar ve trenler ilgi alanıydı; aslında ses çıkaran her şey ilgi alanındaydı. Kitap okunması onu sakinleştiriyordu. Kıvrılıp başını Josh'ın omzuna koydu ve en üstteki kitabı işaret etti. *Berenstain Ayları*. Kitabın kapağında bir aile resmi vardı ama Toby'nin parmağı, anne ayının üzerinde dolanıyordu.

O da kendi anne ayısını istiyordu.

Kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti Josh. "Toby."

Toby, yüzünü Josh'ın koltuk altına gizledi ama Josh başını nazıkçe itip yüzüne baktı. "Sana söylediğim şeyi hatırlıyorsun, değil mi? Annenle ilgili olanı... Yapması gereken çok önemli bir şey olduğunu ve elinden gelse burada seninle olacağını..."

Toby, o büyük, eriyen çikolata kahvesi gözlerle babasına bakıp başım salladı.

Josh, beş yıldır bilmem kaçınıcı kez, kendilerini bırakıp gittiği in Ally'yi boğmak istedi. Çıkıp gittiği ve arkasına bile bakmadığı için! Josh eğilip Toby'nin alınına bir öpücük kondurdu ve derin bir nefes aldı. "Sabunu unutmuşsun."

"Hav."

Josh, gün yeni aydınlanırken uyandı. Rüyasında boğulduğunu görüyordu. Gözlerini açtığı anda, Toby'nin yatağında uyuyakaldığını fark etti. Bir yanında Toby, diğerinde Tank, bacakları ve patileri birbirine karışmış şekilde huzurla uyuyorlardı.

İkisinin toplamından dört kat daha büyük olan Josh, yatağın küçücük bir köşesinde yatıyordu. Gerçekten küçük bir köşedeydi. Ayakları yere sarmaktan uyuşmuştu ve *Berenstain Ayrıları* kitabı yüzüne yapışmıştı. Ağrıyan kemiklerini esnetip kalkarken Tank sesli bir nefes alıp gerindi.

Ve gaz çıkardı.

Odaya birden gaz bombası atılmış gibi oldu. "Tanrım, bu köpek ahır gibi kokuyor."

Tank, ona hafifçe sırtıttı.

Josh başını sallayıp yataktan kalktı; örtüyü, çok yorulmuş ve tüm geceyi ayakta geçirmiş gibi uyuyan Toby'nin üzerine çekti.

Josh, onu kıskanarak duşa gitti ve sonra da aşağı indi.

Nina mutfağı temizlemişti, şimdi de Toby'nin öğle yemeğini hazırlıyordu.

"Tank'ı bugün yürüyüşe çıkarman lazım," dedi Josh. "İki kez. Sabahın ilerleyen saatlerinde ve bir de öğleden sonra. Eğer hayatta kalmak istiyorsa, o kadar süre tuvaletini tutmayı öğrense çok iyi eder."

Nina, Toby'nin Star Wars beslenme kabını dikkatle kapattı. "Hayır," dedi.

"Tamam, tamam. Sadece şaka yapıyorum. Onu öldürmeyeceğim aslında." Muhtemelen.

"Hayır, köpeği yürüyüşe çıkarmayacağım." Nina bir metre otuz santimetrelik boyu, çok belirgin bir aksam ve insanı öldürebilecek kadar etkili siyah gözleri olan bir İtalyan'dı. Ayrıca, Josh'ın evinin, vahşi hayvanların değil de, insanların yaşadığı bir yer gibi görünmesini sağlama konusunda şaşırtıcı bir yeteneği vardı. Ama yemek yapmazdı. Annelik de yapmazdı. To-

by'nin yemeğini yapmasının tek nedeni, onun evde sevdiği tek insan olmasıydı. "O köpek umurumda değil," dedi Nina. "Beni yalıyor."

"O yavru bir köpek," dedi Josh. "Köpek yavruları bunu yapar."

"O bir kâbus!"

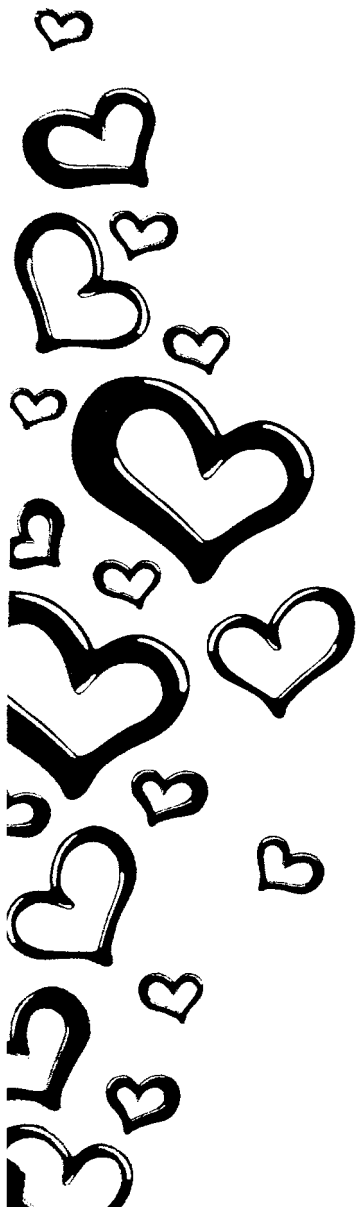
Pekâlâ, bu konuda haklıydı.

BÖLÜM DÖRT

Çikolatakoliklerin 12 adım programı: Çikolatadan asla on iki adımdan daha fazla uzaklaşma!

Yarım saat sonra, Josh Toby'yi okul servisine bindirdi ve sonra da lanet köpek için ne yapacağını düşünerek arabasına bindi. Telefonunu bozulmamış olsaydı rehberine bakabilirdi.

Grace'i yeniden işe alabilirdi. Genç kadının paraya ihtiyacı vardı ama onu yeniden işe almak, Grace'in cinsel çekimine kapılmak demek olabilirdi. Lanet olsun. Josh arabasını bıraktı ve binaya girmek yerine, hastanenin yanındaki dar ara yola doğru gidip, artık Sağlık Hizmetleri Merkezi olan ve Mallory Quinn tarafından işletilen eski batı kanadına yürüdü.

Josh içeri girince kadın gülümsedi. "Hey, Doktor. Bana var-
diya için geldiğini söyle."

"Hayır. Bugün Dr. Wells yok mu?"

"Seattle'da acil bir durum varmış. Henüz gelemedi."

Lanet olsun. Josh, dolu olan bekleme salonuna baktı. "Martin, yerine birini bulmadı mı?"

Mallory başını salladı. İkisi de, Martin Wells'in Sağlık Hizmetleri Merkezi'yle uğraşmak için fazla iyi olduğunu düşündüğünü biliyordu. Adam, Acil Servis'in sözleşme sayesinde, haftada bir onu Seattle'dan buraya getiriyor oluşunun, onlar için bir şans olduğunu düşünüyordu. "Ofiste beni neyin beklediğini bilmiyorum," dedi Josh. "Ama geri döneceğim."

"Teşekkürler," dedi Mallory minnetle. "Peki, buraya çalışmak için gelmediysen senin için ne yapabilirim?"

"Grace'in yerini bulmam gerek."

Mallory kaşını kaldırdı. "Grace?"

"Yeniden köpeğimle ilgilenmesi gerekiyor."

“Ama onu dün kovdun.”

Josh yüzünü buruşturdu. Josh, Mallory'nin bunu bilmiyor olmasını umuyordu. Mallory, inanılmaz bir hemşireydi ve en yakın arkadaşlarından birinin de nişanlısıydı. Umursadığı insanları bir anne gibi amansız bir şekilde korurdu. Grace de o insanlardan biriydi. “Evet, bu kararı biraz hızlı vermiş olabilirim,” dedi Josh.

Mallory, onu inceledi. “Grace iyiydi, değil mi?”

Evet. Evet, Grace iyiydi. “Peki, onun numarası sende var mı? Benim telefonum okyanusa girince bozuldu.”

“Evet, numarası var.”

Josh bekledi ama Mallory numarayı vermedi. Josh saatine baktı. “Mallory.”

“Dün duygularını incittiğin için ondan özür dileyeceğine dair söz vermelisin.”

“Ben onun duygularını incitmedim.”

Mallory sadece ona uzun uzun bakmakla yetindi. Tanrım, Josh'ın buna vakti yoktu. İkisinin de yoktu. “Peki,” dedi Josh. “Ondan duygularını incittiğim için özür dileyeceğim. Sadece onu nerede bulacağımı söyle.”

“Özür dilerim, numarasını veremem. Bu, kurallara aykırı...”

“Kurallar?”

“Evet, kurallar. Dinle, eğer arkadaşlarından biri, bir kız tarafından incitilse ve sonra da o kız, senden arkadaşının numarasını istese, verir misin?”

“Mal, sen her gece benim arkadaşlarımdan biriyle yatıyorsun. Ty'a neden bir kızın numarasını vereyim?”

Mallory bir nefes verdi. “Bunun şu anda bir önemi yok. Grace telefonuna cevap veremez. Çalışıyor.”

“Okyanusta başka köpekleri mi gezdiriyor?”

“Pekâlâ, bu senin çılgın köpeğinin hatasıydı ve hayır, çarşamba sabahı olduğuna göre, Lucille'in atölyesinde, resim sınıfındadır.”

“Teşekkürler.” Josh kapıya yürüyüp arkasını döndü. “Ofisini arayıp, yarım saat gecikeceğimi söyleyebilir misin ve bir de, birileri bana yeni bir telefon seçebilir mi?”

“Bu pahalıya patlar.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Josh. “Çikolatalı pasta...”

Mallory sevimli bir şekilde gülümsedi. “B&B’den lütfen.”

Yerel B&B’deki şef Tara, gezegendeki en iyi çikolatalı pastayı yapan kişiydi. “Anlaşıldı.” Josh, oradan ayrılarak arabayı Şanslı Liman’a doğru sürdü ve Lucille’in resim atölyesine gitmek için iskeleden geçti. Burası, Viktorya dönemine ait, 150 yıllık geçmişli olan eski bir binaydı. Josh, içeri girince başının üzerindeki çan çaldı ve Lucille, koridorun ucundaki bir odadan başını uzattı.

Kadın seksenli yaşlarındaydı. Polyester pembe eşofman talkımları severdi ve Şanslı Liman’ın hem kalbi hem de ruhuydu. Tabii, tüm dedikoduların merkezi olduğunu da es geçmemek lazımdı. “Dr. Scott!” dedi, onu gördüğü için çok sevinerek. Topuzu hâlâ tepesinde duruyor mu diye kontrol etmek için başına dokundu. “Çizim dersimize katılmak için mi geldin buraya?”

“Hayır, öğrencilerinizden biriyle konuşmam gerek.”

“A-ha! Bayan Tyler’in yine bir kalp krizi geçirdiğini mi düşünüyorsun?”

Tanrım, Josh öyle olmamasını umuyordu. “Hayır, Bayan Tyler değil.”

“Vay canına! Bana Bayan B’nin hemoroidinin yeniden nüksettiğini söyleme. Ona daha fazla erik yemesi gerektiğini söyleyip duruyorum ama beni dinlemiyor. Senin de söylemen gerek.”

Bayan Burland, Josh’ın hastalarından biriydi. Aslında, Josh’ın haricinde bir doktora gitmeyi reddediyordu ama onu da, Lucille’i dinlediğinden daha fazla dinliyor sayılmazdı. “Bayan B. değil,” dedi Josh. “Ben Grace Brooks’u arıyorum.”

Lucille şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Pekâlâ, tatlım. Neden

baştan söylemedin? Tabii ki onunla konuşabilirsin ama o benim öğrencilerimden biri değil. O bizim modelimiz.”

“Modeliniz mi?”

“Evet, bugün nü çalışıyorlar.”

Josh genelde şaşırmazdı. Aslında Josh’ı hiçbir şey şaşırtmazdı. Ama bu şaşırtmıştı. “Grace nü modeli mi?”

“Nü insan formunu çizmeyi öğrenmek, çizim sınıfının ilk aşamasıdır,” dedi kadın. “Geçen sene, ben modellik yapıyordum.”

Josh, hissettiği dehşeti atlatmaya çalışırken, Lucille devam etti. “Kadın bedeni, yeryüzündeki en güzel formdur. Çok doğaldır.” Lucille, stüdyonun kapısını itti ve bir sütunun üstündeki Grace görüş alanına girdi. Ayağının ucunda bir ip duruyordu ve bedeni bir balerin pozu verir gibi kıvrılmıştı. Sarı saçları esnek bir şekilde omuzlarına dökülmüş, ipek gibi parılıyordu. Teni bronzdu.

Çıplak değildi. En azından tamamen... Şu, deniz ürünleri satan mağazalarda bulunan uzun tişörtlerden giymişti. Üstünde bikini giymiş bir modelin olduğu tişörtlerden...

Lucille, ona bakıp sıırttı. “Biraz utanıyordu.”

Grace, pozunu bozmadan Josh’a bakarak gözlerini kıstı. “Burada ne arıyorsun?”

“Seni görmeye geldi,” dedi Lucille.

Grace gözlerini biraz daha kıstı. “Çizim mi yapıyorsun?”

“Hiç beceremem,” dedi Josh. Grace’in komik görünmesi gerekiyordu. Çekici bir bedeni vardı ama çenesinden baldırına kadar o uzun tişörtle örtülmüştü. Ayakları çıplaktı ve ayak tırnaklarında parlak pembe renkli ojeler vardı.

Ama hiç de komik görünmüyordu. Hatta komiğin tam tersiydi. Aslında, bir çırpıda yalanıp yutulacak kadar iyi görünüyordu. Ya da yalamadan yutulacak kadar. Josh bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyordu.

“Neden buradasın?” diye sordu Grace.

“Köpeğimin bugün kendisini gezdirecek birine ihtiyacı var.”

Grace tek kelime etmeden ya da tek bir kasını kıpırdatmadan, hayır, cevabını vermişti. Gözleriyle...

İnanılmaz güzel gözleri vardı.

“Köpek bakıcısı mısın?” diye sordu Lucille şaşkınlıkla.

“Hayır,” dedi Grace.

Josh buna şaşırdı. “El ilanında ‘deneyimli bir köpek bakıcısı’ olduğun yazıyordu.”

Grace bunu duyunca yüzünü ekşitip alt dudaklarını ısırıp ve bakışlarını uzağa çevirdi.

“Hareket etme canım,” dedi genç ressamlardan biri.

“Pardon.” Grace ifadesini düzeltip yeniden pozuna döndü. “El ilanı bana ait değildi,” diye itiraf etti. “Yanlış numarayı aradın.”

“Yanlış numarayı aradım...” Josh bunu bir dakika düşündü. “Ama sen yine de hiç tanımadığın bir yabancıнын köpeğini gezdirmeyi kabul ettin, öyle mi?”

“Hey, beni suçlama! Hiç tanımadığın birini işe almaya niyetli olan sendin.”

İnanılır gibi değildi. “O el ilanında referansların vardı!”

“Orada yazan referanslardan birini aradın mı?” diye sordu Grace.

Josh, birden ağrı kesici almaya ihtiyaç duydu. “Yani seni arayan herkes için gidip çalışır mısın?” Josh, Grace’in işe bu kadar ihtiyacı olduğu fikrinden nefret etmişti. “Tanrım Grace, bir sapık olabilirdim.”

“Ya da bir pislik,” dedi Grace.

“Bir pislik gibi davranmadım.”

Grace’in yüzündeki ifade ona katılmadığını söylüyordu. Bir şey daha vardı... Tişörtün üstündeki o minnacık bikiinin içinde duran dolgun göğüsleri görmezden gelmek mümkün değildi. Grace’in göğüslerini merak etmekten kendini alamıyordu Josh.

Tişörtün altına ne giymişti? Çıplak mıydı yoksa?

“Tatlım, biraz gergin görünüyorsun,” dedi Lucille, Grace’e. “Henüz gergin formu çalışmadık. Yeniden sakinleşebilir misin?”

Grace öyle yaptı ve Josh da başını eğip, uzun süre ayakka-bılarına baktı. Lucille'i boğma isteği geçene kadar. "İyi," dedi Josh yeniden Grace'e bakarak. "Seni işten çıkardığım üzgünüm."

"Bir pislik gibi davrandığın için özür dilemiyorsun ama."

Josh'ın ne yapacağını bilmediği pek fazla an olmazdı. Ama Tanrı biliyordu ya, Grace'le ne yapacağını bilmiyordu.

"Bak," dedi Grace pozunu bozmadan. "Neredeyse köpeğini kaybediyordum. Beni kurtarmak için okyanusa girmek zorunda kaldın ve seni ıslattım. Berbat bir iş çıkardım ve berbat bir köpek bakıcısıydım. Anlıyorum."

"O kadar da kötü değildin."

"Bunu sadece geri dönmem için mi söylüyorsun?"

Aslında, öyleydi! Ama Josh bunun tuzak bir soru olduğunu biliyordu. Etrafı mayınlarla kaplıydı. "Lütfen," dedi.

İçerideki herkes Wimbledon'm final maçını izler gibi izliyordu ikilinin konuşmasını. O anda tüm gözler Grace'e odaklandı. Sanki içerideki herkes onun cevabını beklerken nefesini tutmuştu.

"Pek arkadaşça davrandığın söylenemez," dedi Grace sonunda çekimser bir şekilde.

Aynı anda tüm başlar, kınayan bakışlarla Josh'a döndü.

Josh derin bir nefes alırken, Mallory'nin kendisine söylediklerini hatırladı. Grace'in duygularını incitmiş olduğunu... Tabii ki bunu isteyerek yapmamıştı ama bunun pek de bir önemi olmadığını bilecek kadar çok kadın tanımıştı. Bir kez duygular incindi mi, bunu telafi etmek, yeni bir yasa çıkarmak kadar zordu. Josh yaptığı şeyler için özür dilemeye alışık olmadığı için kolaya kaçıyordu. "Haklısın. Arkadaşça davranmadım. Tüm gün yoğun çalışmıştım, stresliydim ve acelem vardı. Üzgünüm."

"Üzgün müsün, yoksa çaresiz mi?"

Çaresiz mi? Lanet olsun, hayır! Çaresiz olan Grace'ti. Ama Josh ona bunu söylese, şu anda sağladığı geçici zemini yıka-

bilirdi. O yüzden son kozunu oynadı. “İki katı ücret ödeyeceğim.”

Bu, Grace’in dikkatini, pozunu bozacak kadar çekmişti. Üstelik bu teklif herkesin dikkatini çekmişti.

Lucille bile kalemını bırakmıştı. “Ne düşünüyorsunuz bayanlar?” diye sordu kadın içeridekilere. “Grace, Dr. Scott’a bir şans daha vermeli mi?”

Onlar da karar vermesi gereken jüri edasıyla aralarında fısıldıyorlardı. Josh, Grace’e bir bakış attı. O da kendisine bakıyordu. Gözleri neşeyle aydınlanmıştı. Bu işe ihtiyacı varmış gibi çaresiz görünmüyordu.

“Altıya iki,” diye bildirdi Lucille. “Çoğunluk, Grace’in, Dr. Scott’a bir şans daha vermesini istiyor.”

Grace tepki vermedi ve Josh, oylamanın aslında altıya üç olduğunu hissetti. “Üç katı ödeyeceğim,” dedi Josh. Daha fazla oylanmak istemiyordu. Zaten geç kalmıştı ve giderek dibe batıyordu. Kurulun, iş yükünün altından kalkamadığını düşünüp Josh’ın kışına tekme basmak için başka bir bahaneye daha ihtiyacı yoktu.

Grace gülümsedi. Gülümsemesi çok güzeldi. Josh, içinde öldüğünü zannettiği bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. “Komik olan ne?” diye sordu.

“Üç katı ödeme mi?” Grace hâlâ gülümsüyordu ama ses tonu, Josh’ın tehlikeli sularda yüzdüğü mesajını veriyordu. Ancak neyi yanlış yaptığına dair Josh’ın hiçbir fikri yoktu.

“Evet. Sorun ne?”

Josh’ın arkasındaki birkaç kadın homurdandı ve geri kalanlar da başarıyla onayladı. Hepsisi, Josh’ın bir geri zekâlı olduğunu düşünüyordu.

“Bana söz verdiğin o öpücüğü alırsam yapabilirim,” dedi Grace.

Vay canına, şu an tam da bunu söylemenin sırasıydı!

“Ah.” Lucille sevinçle ellerini çırttı. “Mola zamanı bayanlar! Şu ikisine biraz zaman verelim.” Josh’a doğru hınzır bir

bakış attı. "Hadi o zaman," diye fısıldadı Lucille. "Ona ödemesini yap."

Josh başını salladı. "Cüzdanım arabamda..."

"Para değil, Dr. Scott. Kız, bunu bir öpücük için yapacağını söyledi."

Josh bir kahkaha attı. "Lucille, o sadece şaka yapıyordu."

Lucille, Grace'e baktı ve sonra yavaşça başını salladı. "Hayır, ben şaka yaptığını zannetmiyorum. Grace'in şaka yaptığını düşünen var mı?"

Odadaki herkes aynı anda başlarını salladı. Bir oda dolusu yaşlı, koca kafalı oyuncak bebek gibiydiler.

Grace sütundan aşağı indi. "Sorun değil, Lucille," dedi. Dudaklarını hafifçe büzüp, seksi bir şekilde Josh'a baktı. "Onu korkutuyoruz. Tabii ki köpeğini gezdirmem için Dr. Scott'ın beni öpmesi gerekmiyor." Grace, ona bakarak omuzları silkti. *Hey, aslında öyle bir niyetim yok, der gibiydi.*

Grace, ona çok kötü davranıyordu ama Josh'ın aklından o anda sadece genç kadının çok güzel gözleri olduğu geçiyordu. Gözleri gerçekten güzeldi. Lanet olsun, ayrıca Josh'ı korkutuyorlardı. Josh kibirle, kanıtlaması gereken bir şeyler olduğunu düşündü; bunun ne olduğundan emin değildi ama Grace'e doğru bir adım atıp başını eğdi. Gözlerine bakıp, Grace'in bundan etkilenip etkilenmediğini anlamaya çalıştı.

Grace'in gülümsemesi iyice genişledi.

"Bunu durdurmak elinde," dedi Josh sakince ve Grace inanılmaz bir şekilde, tavuk gibi bir ses çıkardı. Josh daha dik durup gözlerini kıstı. "Bu ne demek oluyor?"

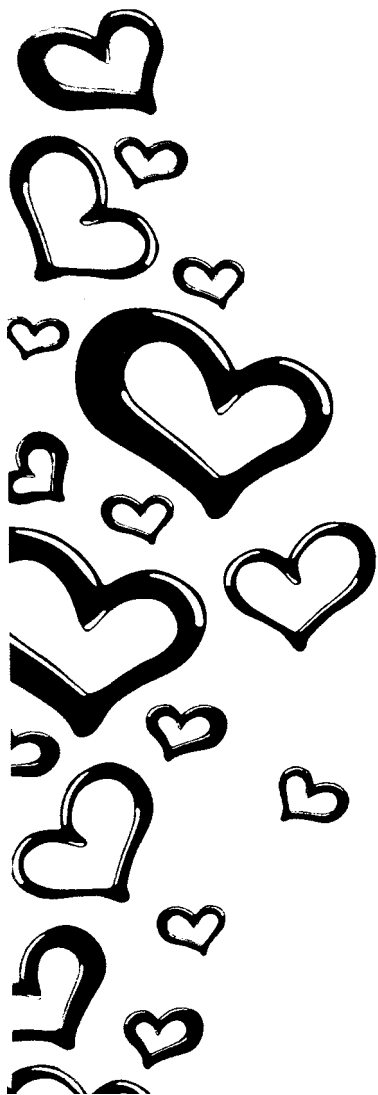
"Bunun ne demek olduğunu biliyorsun."

Josh, onun çatlak olduğuna karar verdi. Sevimli bir çatlak... Josh'm buna ayıracak vakti yoktu. İlgiilenmesi gereken çok fazla insan vardı ve Grace'in her yerinde, "Benimle ilgilen!" yazıyor gibiydi. Ama buna rağmen, Josh'ın bir tavuk olduğunu düşünüyordu. Tuhaf.

Sinir bozucu.

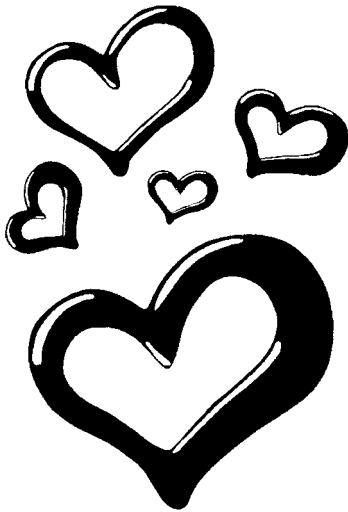
Biraz da heyecan verici... Ama Josh bunu düşünmekten vazgeçti. Kadın bir öpücük istiyor, Josh da onu bundan vazgeçirmeye çalışıyordu. Eğilip, dudaklarını Grace'in dudaklarına sürttü. Şeftali. Dudak parlatıcısı şeftali aromalıydı ve o dudaklar, Josh'ın daha önce hiç tatmadığı kadar lezzetliydi.

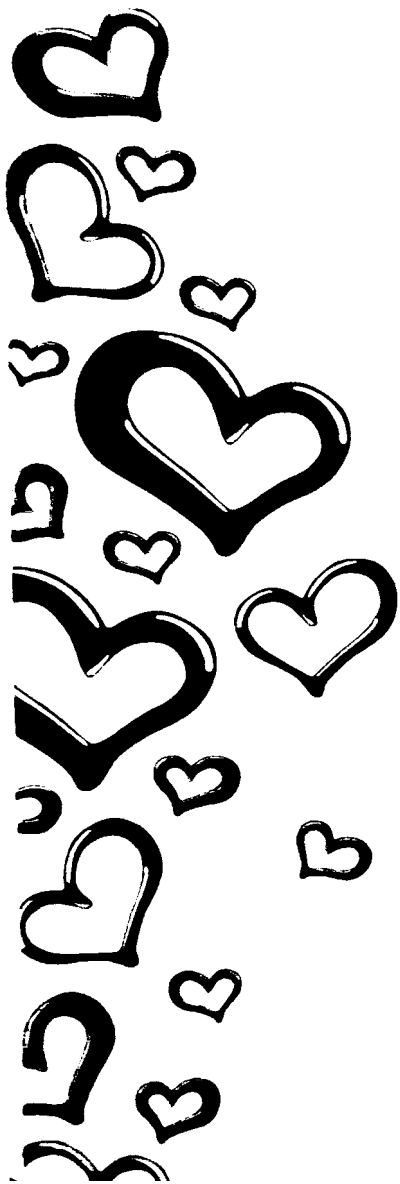
Öpücük de öyleydi. Çok saftı ve Josh'a kendini harika hissettiriyordu.

BÖLÜM BEŞ

Çikolata üç şeye iyi gelir. Ama bunların ikisini insanların içinde söylemek pek hoş olmaz.

Grace, dudaklarının üzerindeki erkek dudaklarının tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Evet, tam da hatırladığı gibi güzel bir şeydi. Ya da daha da güzeldi. Kesinlikle çok iyi hissettiriyordu.

İçinde havai fişekler patlıyor gibiydi.

Josh geri çekildiğinde, gözlerini açıp kendisine bakan kahverengi gözleri gördü ve Josh gizlemeye çalışmadan önce gözlerindeki o şaşkınlığı hissetti.

“O halde anlaştık,” dedi Josh. “Bugün için.”

Bunu bir soru gibi sormamıştı. Ama bugün, dünkünden çok daha yorgun görünüyordu ve bu, Grace’i hem telaşlandırıyor hem de meraklandırıyordu. Onun yakınlığını hissedebiliyordu. İri bedeni bugün ıslak bir acil servis üniformasının içinde değildi. Bir kot pantolonla balıkçı yaka tişört giymişti. İkisi de siyah renkti. Spor ama pahalı görünüyorlardı. Sanki bir reklam afişinden ya da moda dergisinden fırlamış gibiydi.

Grace, tüm sınıfın kendilerini izlediğinin de farkındaydı.

Heyecanla...

Grace’in telefonu titredi. Lucille’den mesaj gelmişti: *Tatlım, aceleye getirmek istemem ama bu tatlı doktorun, buralar da en iyi ellere sahip insan olduğuna dair Şanslı Liman’da bir dedikodu dolaşıyor. Sakın kaçırma.*

Grace başını kaldırıp Lucille’e baktı.

Lucille de masum bir şekilde gülümsedi.

Grace gözlerini devirip Josh’a başını salladı. “İyi. Anlaştık.”

Josh, Grace'e evinin anahtarını verip gitti.

Grace onun gidişini izlerken, en iyi yerinin elleri olmadığını düşünüyordu. "Bana bir dakika verin," dedi sınıfa ve Josh'ı koridorda yakalamak için koştu.

Josh dönüp ona baktı. Grace'in bedeni hâlâ öpücüğün etkisinin altındaydı. Başını salladı. "Bu neydi?" diyebildi sonunda. "Orada olanlar..."

"Ne olduğunu biliyorsun."

Evet. Evet, biliyordu. Kimya. Yüce Tanrım, lanet olası ateşli kimya! "Ama bu şekilde olmaması gerek, ikimizin arasında yani..." Onlar gece ve gündüz gibiydi. Yağ ile su. Josh bunu bilmiyor olabilirdi ama Grace biliyordu. "Bir anlık bir şeydi." Grace'in de düşünebildiği tek açıklama buydu. Bir anlık bir şey olduğu... Ama Josh'm koyu gözleri, Grace'in meme uçlarının sertleşmesine neden oldu. "Peki, belki de değildir," diye mırıldandı ve ellerini önünde birleştirip göğüslerini gizlemeye çalıştı.

Josh ona doğru yaklaştı ve kısık bir sesle, "Sana bunu kanıtlardım ama insanların içinde öpüşmekten pek hoşlanmam," dedi.

Grace arkasını döndü ve en önde Lucille olmak üzere tüm resim sınıfının kapının dışına doğru eğildiklerini gördü. Hiç çekinmeden onları dinliyorlardı. Grace, onlara bakıp elini havada salladı ve hepsi ortadan kayboldu.

"Etkileyici," dedi Josh. "Bu otoriteni bugün Tank üzerinde de kullan ki yüzmeniz gerekmesin."

"Gerçekten suda olduğunu sanmıştım."

"Saklambaç oynamayı sever."

"Bildiğim iyi oldu." Ve Grace'in o çılgın köpeği yine gezdirmesi gerekiyordu.

"İlginç tişört," dedi Josh.

Grace kendisine baktı ve tamamen çıplak olmadığına şükretti. "Gerçeği kadar iyi değil ama fena da sayılmaz. Gerçeğini kimlerin göreceği konusunda çok seçiciyimdir."

Josh'ın gülümsemesi yumuşadı. Gözlerinin kenarları kırıştı ve dudagının kenarındaki çizgiler derinleşti. Grace'in nefesi kesilmişti. "Bildiğim iyi oldu," dedi Josh da onu taklit ederek.

Sık sık gülümsemeyen bir adam için gayet içten bir gülümsemeydi bu. Gülümsemesi Grace'in başını döndürdü. Ya da Josh'dan gelen testosteron çok yüksek olduğu için başı dönüyordu.

"Bugün başını derde sokarsan, bana haber ver," dedi Josh.

"Ödememi aldığıma göre hiçbir sorun olmayacak." Gerçi sorun olsa, ne kadar güzel öpüşüyor olursa olsun, arayacağı son adam Josh olurdu, çünkü aralarında bir etkileşim vardı ve Grace bunun gücünü artık biliyordu.

Grace, tipi olmayan bir adamla birlikte olmak için gelmemişti Şanslı Liman'a. Sadece eğlence arıyordu, hepsi buydu. Josh çekici olsa da, Grace, onun eğlenceli olduğu konusunda çok emin değildi. Ondan uzak durmak, Grace için en mantıklı ihtimaldi. Ve Josh'ın elleri ne kadar iyi olursa olsun, Grace mantıklı olmayı seçecekti.

Birkaç saat sonra Grace, Josh'ın evine doğru yola çıktı. Arabasını park ederken, Mallory'den okunmamış bir mesajı olduğunu gördü.

Hey, dikkat. Kasabadaki en seksi doktor, az önce geldi ve bana nerede olduğunu zorla söyletti. Ben de pes ettim. Özür dilerim ama ona hayır demek çok zor. Kızma. Sana bir kek borcum var.

Evet, kesinlikle vardı. Grace başını sallayıp Josh'ın evine girdi. Bu sefer bebek kapısını açmadan önce Tank'a tasmasını taktı ve yavruyu kucağına alarak dışarı çıkardı.

Doğuştan dâhi bir Brooks olmayabilirdi ama çabuk öğrenirdi.

Sahile gitmek yerine, sessiz sokakta yürüttü Tank'ı. Tank her bir taşı, her bir ağacı kokladıktan sonra kendisine eğileceği bir yer seçip tuvalet işini halletti.

“Hey!” Bir adam, evin penceresinden başını uzattı. “Dışkı torbası taşımadığını görmediğimi zannetme! Git bir torba getir ve pisliğini temizle!”

Dışkı torbası? Grace, Tank'ın tasmaşının yanında bir sürü poşet görmüştü. Artık onların ne için olduklarını biliyordu. Tank'ı kucağına aldı. “Umarım işin bitmiştir.”

Tank homurdandı ve Grace'in çenesini yaladı.

“Ben ciddiylim!” diye bağırdı adam. “O pisliğin icabına bak yoksa polisleri ararım.”

Grace, Tank'ı eve götürüp çamaşır odasına koydu. Sonra da isteksiz bir şekilde poşetten bir tane alıp dışkıyı temizlemeye gitti. Geri dönerek eve girdiğinde, kapıda neredeyse tekerlekli sandalyedeki genç bir kadının üzerine düşecekti. Kadın yirmili yaşlarda ve minyondu. Koyu renk saçlara ve akraba olduğunu tahmin ettiği adamınki kadar da koyu ve büyüleyici gözlere sahipti.

“Anna,” dedi kadın kendisini tanıtarak. “Çatlak kız kardeş. Sen de Josh'ın öptüğü çıplak kız olmalısın.”

Grace zorlukla yutkundu. “Ne?”

“Evet, görmedin mi?” Anna cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı ve ekranı Grace'e doğru çevirdi.

Şanslı Liman'ın Facebook sayfasını açmıştı. Grace'in üzerinde bikini resimli tişörtü vardı ve bu resim bundan sonra hayatı boyunca karşısına çıkacaktı. Üstelik dudakları da Josh'ın dudaklarına yapıştı. Öpüşmeleri bir saniye sürmüştü ama fotoğrafa bakıp, Grace'in iki elinin birden Josh'ın göğsünün üzerinde olduğunu gören birisi bunu asla bilemezdi.

Grace, Josh'a o kadar samimi bir şekilde dokunduğunu fark etmemişti ama şimdi onun tişörtünden hissettiği sıcaklığı hatırlayabiliyordu. Tişörtün altındaki gücünü... Ayrıca çok güzel kokuyordu.

Ama Tanrım, Grace ona gerçekten hayran hayran bakmış mıydı?

Josh da pek masum sayılmazdı. İri eliyle Grace'in çenesini kavramış, başparmağıyla nazik ve seksi bir şekilde onun tenini okşuyordu.

"Çok keyifli," dedi Anna.

"Göründüğü gibi değil," dedi Grace, telefonu ona geri uzatarak.

"Öyle mi?" diye sordu Anna ekrana bakarak. "Çünkü burada öpüşüyormuşsunuz gibi görünüyor. Öpüşmüyor muydunuz?"

"Tamam, öpüşüyorduk ama bir önceki gün köpeği kaybedersem beni öpeceğini söylediği içindi bu ve..." Grace durdu ve aklına yine Josh'la öpüşmelerini hatıraları geldi.

İnternette.

Anna, tek kaşını kaldırdı.

Grace bir nefes verdi. "Bu, çok utanç verici! Biz... yani, o ve ben..."

"Ah, endişelenme," dedi Anna. "Onun oyuncağı olmadığını biliyorum. Eğer öyle olsaydın seni işe almazdı."

"Oyuncak mı?"

"Evet, Josh kadınlarını eve getirmez."

Vay canına. "Peki, güzel." Mükemmel. Çünkü Grace, zaten ikisinin arasında bir şey olmayacağına karar vermişti. Bu, sorun değildi. Hatta mükemmeldi.

"Bekle," dedi Anna. "Bu linki, tanıdığım herkesle paylaşmak istiyorum..." Birkaç tuşa basıp gülümsedi. "İşte. Tanrım, Josh'ın aptalca bir şeyler yapmasını çok seviyorum. Bilirsin ya, bu çok sık olmuyor. Ama olduğunda da, tam oluyor." Anna, bebek kapısını açıp Tank'ı serbest bıraktı. Tam o sırada mutfığa küçük bir çocuk girdi. Elinde bir ısm kılıcı sallayıp, savaş naraları atıyor, mutfağın ortasında daireler çiziyordu.

Tank de onun sağ bacağına dibinde, yüksek sesle havlıyor-

du. Karnı bu kadar yere yakın olan bir canlı için, kendine fazla güveniyordu.

Çocuğun üzerinde bir Star Wars tişörtü vardı. Kotu kirlenmişti ve beli de iç çamaşırının belini gösterecek kadar aşağı düşmüştü. İç çamaşırı da Star Wars'luydu. Attığı her adımda, eskimiş spor ayakkabılarının ışığı yanıyordu ve ayakkabısının sağ teki bağlanmamıştı. Tahminen beş yaşındaydı. Bu sabah tarak görmediği belli olan koyu renk saçları vardı ve eriyen çikolata kahvesi gözleri Dr. Scott'inkiyle aynıydı. Grace'i görünce durdu. Ayağının peşinden giden Tank de birden durdu ve poposunun üzerine düşüp havladı.

"Toby," dedi Anna. "Sen burada Grace'le kalacaksın. Ben bir saate dönerim."

"Bekle... Ne dedin?" Grace başını salladı. "Hayır, ben sadece köpek bakıcısıyım."

"Öyle mi?" dedi Anna. "Şu anda köpeğe mi bakıyorsun?"

"Yani, evet ama..." Grace, Anna'nın keyifli bakışlarını takip ederek, köpeğin mutfak masasını kemirdiğini gördü. Lanet olsun. "Hey," dedi. "Onu kemirmek yok."

Tank kemirmeye devam etti. Grace, köpeğin yanına gidip ona engel olmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Köpek mobilyaların üzerinde çoktan derin çizikler bırakmıştı.

Anna, Toby'nin saçını şefkatle okşadı. "Köpek bakıcısı sana, okul sonrası yemen için atıştırmalık bir şeyler hazırlayacak. Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma, Küçük Böcek."

Grace hâlâ başını sallıyordu. Köpek tamamdı. Ama bir çocuk... Bu işi berbat etmesinin sayamayacağı kadar çok yolu vardı. "Bir dakika bekle."

Ama Anna beklemedi. Aslında kapıya gelmişti bile. "Endişelenme. Çok kolay. Her zamanki bakıcı Katy, bugün Toby'yi ekti. O yüzden onu okuldan biz aldık ama benim yapmam gereken işler var. O yüzden..."

"Biz?"

Dışarıdan bir korna sesi geldi. Pencereden bakan Grace, kapının önünde bekleyen eski bir kamyonet gördü.

“Gitmem gerek,” dedi Anna ve sandalyesini dışarı doğru sürdü.

“Ama...” Cümlesini tamamlayamadı. Anna gitmişti. Gitmişti! Ve Grace, hiç yeteneğinin olmadığı bir pozisyona terfi etmişti.

Toby’ye baktı.

Toby de ona baktı. Ciddi yüzünden ve koyu gözlerinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi.

“Selam,” dedi Grace.

“Hav,” dedi Toby.

Tank’den de, “Hav,” sesi geldi. Bir yandan da kendinden daha büyük bir koşu ayakkabısını sürüklüyordu. Başparmağın denk geldiği yeri kemirmişti. Koca gözleri, darbe yemiş gibi basık olan yüzünden fırlamış gibiydi ve dili de dışarıda sallanıyordu. Oraya oturmuş gururla, Grace’e sunduğu ödülü izliyordu.

Uzun bir saat olacaktı. Grace, ayakkabıyı Tank’ten kurtardı ve ışın kılıcı taşıyan beş yaşındaki bir çocukla baş etmenin yollarını düşündü. Üstelik havlayan bir çocuktu. “Pekâlâ, sen bir Jedi savaşçısı mısın?”

Toby, ışın kılıcım daha geniş bir şekilde savurdu. Kılıcın ışığı yandı ve *vijjt, vinnn, vijjt* diye bir ses çıkardı.

Tank anında çıldırdı. Toby da doğal olarak bunu tekrarladı.

Vijjt, vinnn, vijjt.

Toby, mutfak masasında duran bir bardak meyve suyunu başarıyla havaya uçurdu. Neyse ki bardak plastikti. Ama maalesef, içindeki üzüm suyuydu ve mor, yapışkan sıvı masanın, yerin, tezgâhların, Grace’in, Toby’nin ve Tank’in üzerine yağmur gibi indi. Tavana bile sıçramıştı.

Toby, sanki ısınmış gibi ışın kılıcını birden bıraktı elinden.

Tank, keskin dişleriyle kılıcı alıp, masanın etrafında daireler çizmeye başladı. Hem karnı hem de kılıç yere değiyordu.

Kılıcın ışığı yanmaya devam ediyor ve *vijjt* sesi de hâlâ geliyordu.

“Sorun değil,” dedi Grace, üzgün görünen Toby’ye. Tezgâhtan, bir parça kâğıt havlu alıp önce çocuğun üzerini temizledi. Ama yapışkan ve ıslak kıyafetler onu rahatsız etmiyor olmalıydı ki, Grace’in elinden kurtulup buzdolabına doğru gitti.

Tank, ışın kılıcını bırakıp yerleri yalamaya başladı.

“Toby?” dedi Grace. “Çöp kovası nerede?”

Çocuk belirsiz bir şekilde arka kapıyı işaret etti ve başını buzdolabına gömdü.

Grace masayı temizlemeye gittiğinde, üzeri üzüm suyu olmuş ve üzerindeki kâğıda büyük harflerle Grace yazılı olan yirmilikleri gördü. Parayı alıp saymaya başladı. Yirmi, kırk, altmış, seksen... Yüz altmış dolar. Anlaması biraz zaman aldı; dün için kırk ve bugün için de üç katı!

Komik bir durumdu ama yine de yüz altmış dolarla yapabileceği şeyleri düşündü. Paraya özlemle bakarken, fazla yüklenmediği kredi kartını, okul borçlarını ve kaldığı yer olan B&B’ye ödemesi gereken haftalık kirasını düşündü.

Bugün giydiği elbisesinden üzüm suyunu çıkartmak için vermesi gereken temizlik masrafını saymıyordu bile. Başını sallayıp, kırk doları cebine koydu. Dün için para almayacaktı, çünkü her şeyi berbat etmişti. Bugün için de kırk dolar almıştı çünkü bugün hiçbir şeyi berbat etmemişti. Paranın geri kalanını orada bırakıp, yapışkan kâğıt havlularla arka kapıya doğru gitti. Çöp kovası dışarıdaydı. Yalnız kaldığı zaman cep telefonunu çıkardı ve bilgi vermek için Josh’ın numarasını çevirdi.

Josh telaşlı bir sesle cevapladı. “Dr. Scott.”

Josh’ın kısık sesini duymak, Grace’in beyin fonksiyonlarının yavaşlamasına neden oldu. Aynı ses, daha önce onu çılgına çeviriyordu. O öpücük... “Yüz altmış dolar mı?” diye sordu Grace inanamayarak. “Bu yüz altmış dolarla tam olarak ne umuyorsun?”

Kısa bir sessizlik oldu. Grace, Josh'ın bu çatlak kadının kim olduğunu düşündüğünü fark ederek açıklama yaptı. "Ben Grace," dedi sakın bir şekilde etkisini artırmak için. Sonuçta o, etkili olmaya alıştı. Emir vermeye. Bir şeyleri dengede tutmaya.

Daha doğrusu, kazançlı bir işi olduğu, kendisinin çok büyük ve önemli biri olduğunu hissettiği zamanlarda öyleydi. Şanslı Liman'a gelmeden ve kendine uygun olmayan bir işe girmeden önce.

"Paraya ihtiyacın vardı," dedi Josh. "Değil mi?"

"Yani, evet," dedi Grace istemeden kabul ederek. "Ama yüz altmış dolar?"

"Öyle anlaşıştık. Dünkü paranın üç katı..."

"Ben bunu kabul ettiğimi söylemedim. Öpüşme benim ödememdi." O çılgın ve ateşli öpüşme. Çılgın, ateşli ve mükemmel öpüşme. Grace arkasındaki kapıya döndü. Üzerine kapanmış olan kapıya.

Kapı kilitliydi. *A-ha*.

"Ne?" diye sordu Josh.

Grace bunu yüksek sesle mi söylemişti? "Hiçbir şey yok." Pencereye baktı. Neyse ki perdeleri açıktı ama Toby'yi mutfakta göremedi. "Kız kardeşinin Toby'yi eve getirmesinden ve ona bir saat kadar bakacak zorunda olmamdan başka bir şey yok."

Josh bunu anlamaya çalışırken, kısa bir sessizlik daha oldu. Bir erkek olmasına ve bu sebeple duygularını gizleme konusunda tam bir usta olmasına rağmen, düşüncelerini çözmek o kadar da zor değildi. Dün köpeğini kaybeden kişinin bugün oğluna bakacak olmasının verdiği şaşkınlık ve şokla, kız kardeşine duyduğu öfke. "Anna, Toby'yi sana mı emanet etti?"

"Sanırım bakıcınız hastalanmış ve Toby'yi okuldan, Anna'nın erkek arkadaşı almış."

Bu cümle de Josh'ı pek rahatlatmış gibi değildi. Üstelik Grace, henüz en kötü haberi de vermemişti. Facebook haberini

söylemesi gerekiyordu ama o anda bunu duymasına gerek olmadığına karar verdi. Ya da hiçbir zaman duymasa da olurdu. “Sadece bir saatliğine,” dedi Grace durumu yumuşatmaya çalışarak. “Bir saatte ne olabilir ki?” Kapıyı açmayı bir kez daha denedi. Hâlâ kilitliydi. Kapıyı çaldı.

Tank hızla mutfığa geldi. Ağzındaki ışın kılıcıyla mutfak masasının etrafında turlar atıyordu. Ama Toby ortalarda yoktu. Grace kapıyı yeniden çaldı.

Tank daireler çizmeyi bırakıp Grace’e doğru baktı. Sonra da dikkatini lavabonun altındaki dolaba çevirdi. Küçük bir çöp kutusu olduğu belli olan şeyi koklamaya başladı.

Kova sallandı ama devrilmedi.

Tank daha sonra kova düşene kadar plastik kaplamayı kemirdi ve tüm çöpler yere saçıldı. *Lanet olsun.* Grace etrafına bakındı. Yan taraftaki bahçedeydi. İki tarafta da birer kapı vardı ve ikisi de kilitliydi. “Gitmem gerek,” dedi Grace.

“Bekle. Sorun ne?”

Ah, çok fazla sorun vardı! Tank, çöpün üzerinde gezinip her şeyi kokluyordu. Toby hâlâ ortalıkta yoktu. Bu, iyiye işaret değildi. Grace yeniden kapıya vurdu. Bu kez daha sert vurmuştu.

Köpek yavrusu her şeyi tarumar etme görevinden başını kaldırıp hırladı.

Grace etrafında dönüp bir paspas aradı. Herkes paspasın altına bir anahtar saklardı. Ama ortalıkta bir paspas yoktu. Muhtemelen, Anna’nın tekerlekli sandalyesi olduğu içindi. O halde anahtarı nereye saklamış olabilirlerdi?

“Grace.”

Grace pes etti. “Tamam, nerede?” diye sordu Josh’a. “Kapının dışında kalan aptal insanlar için anahtarı nereye saklıyorsunuz?”

“Dışarıda mı kaldın?”

“Hayır, sadece aptal insanlar için soruyorum.”

“Toby nerede?”

Grace pencereden bir kez daha baktı. Ah, Tanrıya şükür,

Toby kapının diğer ucunda durmuş kendisine kocaman açtığı gözleriyle bakıyordu. Grace kapıyı işaret etti.

Toby sadece ona baktı.

Grace bir nefes verdi. "Mutfakta."

"Verandadan ikinci çiçekliğe git," dedi Josh. "Yangın söndürme tüpünün kutusunu aç."

Grace telefonu kulağıyla omzuna sıkıştırıp, Toby'ye gülümseyerek baktı ve kapıyı yeniden işaret etti. Bunun onu ikna edecek bir tavır olmasını umuyordu.

Toby onun yerine arkasını dönüp, mutfaktan bilinmeyen bir yerlere doğru gitti. Ayakkabısının bağları yerde sürünüyor, Star Wars'lu iç çamaşırı da belinden görünüyordu. Muhtemelen sonraki on beş yıl da böyle gezecekti.

"Toby!" diye seslendi Grace. "Toby, mutfaktan ayrılma. Toby!"

"Acele et, Grace," dedi Josh telefonda.

Grace, ikinci çiçekliğe koştu ama oradaki manzarayı görünce telefonu elinden düşürdü. Yangın söndürme tüpünün kutusunu, dev bir örümcek ağı koruyordu. Kalbi hızla atarken eğilip telefonunu aldı. "Özür dilerim. Orada mısınız?"

Ses yoktu. Telefonu dizine vurup yeniden denedi. "Josh?"

"Evet. Anahtarı gördün mü? Metal bir anahtarlık..."

Evet, görmüştü. Örümcek ağını da görmüştü. Ayağıyla kapağı açtı; iri, tüylü ve kahverengi bir örümcek, büyük bir otoriteyle karşısına çıkarak ona şeytani bir bakış attı. Saldırmaya hazır gibiydi. Grace yutkundu. Grace çok fazla şeyden korkmazdı. Yani, palyaçolar ve cam asansörler haricinde. Ama örümcekler... Örümcekler, korktuğu şeyler listesinin başında geliyordu ve tüylerini diken diken etmeye yetiyorlardı.

"Grace?"

"Evet..." diye fısıldadı Grace. Ona mı öyle geliyordu yoksa örümcek iki cılız bacağıyla, Grace'e, "Gel bakalım," diye işaret mi ediyordu?

“Arka tarafta bir havuz var,” dedi Josh. “Yan bahçeden oraya ulaşamazsın. Toby yüzme biliyor ama...”

Ah, Tanrım. Toby’nin kendi başına bahçeye çıkıp, havuza girdiğini düşünmek bile dayanılır gibi değildi. Gözlerini kapatıp elini kutuya soktu. Bir yandan da sessizce mırıldanıyordu. “lülülütfeennbeniisırmalütfefenbeniisırma.” Anahtarı aldı.

Isırılmadan.

Arka kapıya doğru koşup içeri girdi ve mutfaktan hızla geçerek, Toby’nin koltuğun üzerinde ışın kılıcıyla oynadığı oturma odasında durdu.

Vijjt, vınnn, vijjt.

Grace rahatlayarak yere yığılacaktı neredeyse. Tek bir damla bile ter dökmeden başka insanların milyonlarıyla baş etmişti ama bu küçük çocuk ve köpek onun için çok fazlaydı. “Pekâlâ, bu keyifli bir yangın tatbikatı gibiydi.”

“Toby?” diye sordu Josh.

“Hâlâ tek parça...” Grace koltuğa oturup kafasını dizlerinin arasına yasladı. “Evin biraz çılgın bir yer Dr. Scott.”

“O halde kendini evinde gibi hissediyorsundur.”

Grace ağzından küçük bir kahkaha kaçırdı. “Hey, çılgın olan sensin.” Cebindeki paraya dokundu. “Böyle küçük işler için insanlara bu kadar fazla para ödemeye devam edemezsin. Seni kullanırlar.”

“Ben kendimi kolay kolay kullandırtmam.”

Peki, bu kesinlikle doğru, diye düşündü Grace. “Ama...”

“Tank’i mi kaybettin?”

Bir dakika için... “Hayır.”

“Eve kaka mı yaptı?”

“Hayır.”

“O halde her bir kuruşunu hak ettin o paranın,” dedi Josh. “Bak, Anna için özür dilerim. Ben en kısa sürede oraya geleceğim.”

“Ama...”

Ama hiçbir şey... Josh telefonu kapatmıştı. Grace başını

kaldırarak, bir tutam koyu renk saçı alnına dökülmüş olan Toby'ye baktı. Tek elinde ışın kılıcı, diğesinde de kıvranan Tank vardı.

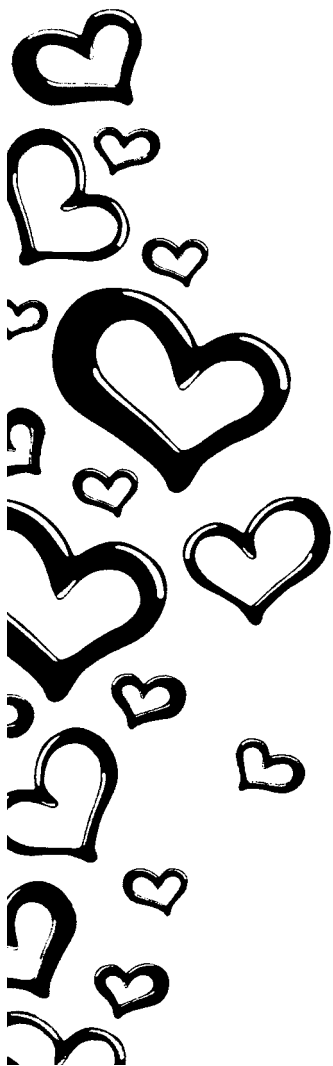
Gerçekten çok tatlı, diye düşündü. Her Şey yolunda gidecekti. Bunu bir saatliğine yapabilirdi. Maaş bordrosu hazırlayanların çocuklarına bakmak gibi bir Şeydi. Toby, pis bir koku almış gibi yüzünü ekşitip Tank'ı yere bıraktı.

Köpek, hızla nefes alıp veriyordu ve karnı da çok dolu görünüyordu. *A-ha.* "Tank," dedi Grace onu dışarı çıkarmak için acele ederek.

Ama geç kalmıştı. Tank eğilip, yediği tüm çöpleri kustu. Grace'in ayağına.

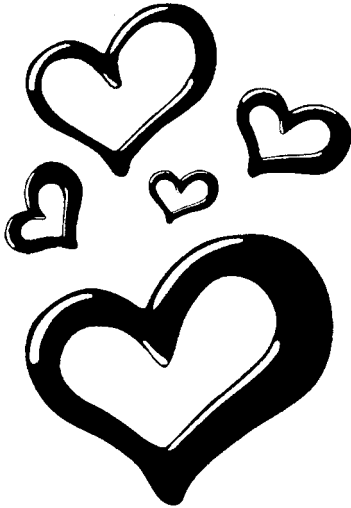
"Hav," dedi Tank daha iyi hissettiğini belli ederek.

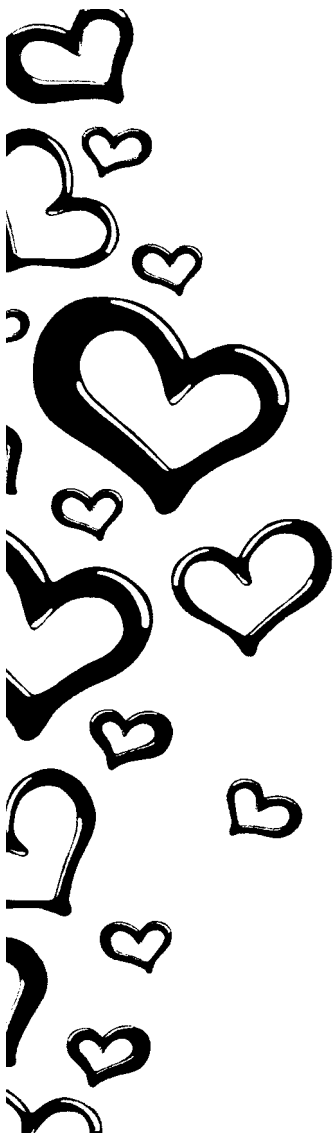
"Hav," dedi Toby de.

BÖLÜM ALTI

Gıdalar dört temel gruba ayrılır: sade çikolata, sütlü çikolata, bitter çikolata ve beyaz ikolata.

Uzun geçen zorlu bir saatten sonra, Grace bitap dūřmūřtū. Bu, maařları hesaplayanların çocuklarına bakmaya hiç benzemiyordu. Her řeyden önce, Tank asla yerinde durmuyordu.

Hep havlıyordu.

řimdi de bir yerlerden unutulmuř bir stetoskop bulmuř, oturma odasında sūrūkleyip duruyordu. Koltuēun çevresinde, masanın altında ve üzerinde... Ta ki sandalyenin bir bacaēına dolayıp, dūēūm edene kadar! Boēazından, balonun aēzından sūzūlen hava gibi bir ses çıktı ve yere dūřerek ayaklarını havaya dikti.

Grace, kendini ldūrdūēūnū zannedip ona doēru kořtu ama ona ulařamadan, Tank yeniden ayaēa kalktı.

Beş dakika sonra, hiçbir şey olmamış gibi Grace'in sandaletlerini kemirmeye başladı.

Hatta ondan beş dakika sonra da, ahşap mutfak sandalyelerini...

Ve ahşap merdiven parmaklıklarını...

Ve birilerinin unuttuēu şapkasını...

n kapı aıldıēında, Grace, Tank'e kemirmesi için bir elektrik kablosu vermeyi planlıyordu. Seksi iş kıyafetlerinin üzerine beyaz doktor üniformasını giymiş olan Josh, içeri girdi. Boynunda kravat gibi duran bir stetoskobu vardı. Toby'yi kucakladı ve itfaiyeci gibi bir hamleyle omzuna kaldırdı. Bu hareketi, ocuēun neşeyle ıēlık atmasına neden oldu.

Josh, bu ıēlık üzerine yorgun bir řekilde gūlūmsedi ve

Grace'e döndü. Toby hâlâ baş aşağı babasının omzundan sallanıyordu. "Anna..."

"Buradayım," dedi Anna kapıdan girerken. Kamyonetin sürücüsü de yanındaydı. Yirmili yaşlardaki genç, yüzünde küstah bir gülümsemeyle kapının eşiğine eğildi.

Josh, haylaz züppeyi, kapının diğer tarafında kalana kadar dirseğiyle itti ve sonra da kapıyı yüzüne kapattı.

"Josh!" Anna şaşırmış ve kızmıştı. "Devon'a bunu yapamazsın!"

"Az önce yaptım."

"Sen..."

"Sonra," dedi Josh ters bir şekilde.

Anna sandalyesinde dönüp koridorda ilerlemeye başladı. İki saniye sonra, Anna'nın yatak odasının kapısı, tüm evin pencerelerini titretecek kadar sert bir şekilde çarptı.

Josh bunu duymazdan geldi. "Teşekkürler," dedi, pencereler kadar titremiş olan Grace'e. Demek ki beş yaşındaki çocuklar canavar oluyorlardı. Pille çalışan, adı Zhu Zhu olan, şakıyıp ısıklı çalan hamsterları ve ara sıra su sıçratan köpek yavrularıyla geçici bebek bakıcıları oluyordu.

Josh, cebine uzandı ve biraz para çıkardı.

"Ah, hayır," dedi Grace geri çekilerek. "Bunu yapmana gerek yok..."

"Bebek bakıcılığı ücreti için konuşmamıştık."

"Sorun değil."

Josh ona kuşkulu bir bakış attı. "Bu da mı *bunu bir öpücük için yaparım* anlaşmasına dâhildi?"

Grace güldü ama bir yandan midesi kasılmıştı. "Sadece bunun sorun olmadığını söylüyorum."

"Hayır," dedi Josh sakın bir şekilde. "Sana borçluyum."

Aralarında yine o heyecanlı elektrik oluşmuştu. Tıpkı steroidlerdeki statik elektrik gibi. Grace nefesini tuttu. "Tamam," dedi sakince. "Bana borçlusun."

İki gün sonra Grace restorana girerken öpüşmelerini, anlaşmalarını ve Josh isimli seksi doktoru düşünüyordu.

Tuhaf bir şekilde CV'sini düşünüyordu. Belki de özgeçmişine köpek bakıcılığını da ekleyebilirdi artık. Dört gün üst üste hatasız bir şekilde bakabilmişti köpeğe. En azından büyük hatalar yapmamıştı. Tank'ın dün, postacının pantolonunun ucunu ısırmasını saymıyordu çünkü adamın tenine değmemişti. Toby'nin köpük dolu şişesini havuzun içine dökmesini de saymıyordu çünkü kendisi de böyle bir şeyin nasıl sonuçlanacağını hep merak ederdi. Hem havuzla ilgilenen adam gelip her şeyi halletmişti. O yüzden sorun yoktu.

Aslında, Grace, yeni ve değişmekte olan özgeçmişine bebek bakıcılığını da ekleyebilirdi. Çünkü köpek bakıcılığı, modellik ve çiçek teslimatı kariyerlerinin yanına gayet uygundu.

Gerçi bunların hiçbirisi banka yatırım uzmanlığıyla uymuyordu.

Sonunda mülakat için telefonlar almaya başlamıştı. Yarın sabah, Seattle'da bir randevusu vardı. Bir sonraki gün erken saatte, Skype üzerinden Portland'la bir görüşmesi olacaktı. Bu onun için de iyiydi çünkü bu sayede, Lucille'in resim dersini kaçırmayacaktı. Resim öğrencileri bu hafta ayak çizeceklerdi. O yüzden Grace'in ne giyeceğini düşünmesi gerekmiyordu. En azından ayağının üstünde kalan kısımlarına...

Grace, annesini ya da babasını ayakları çıplak bir şekilde modellik yaparken düşünmeye çalıştı ama beceremedi. Çünkü onlar hayatı, bundan daha fazla ciddiye alırlardı. Onlar işlerinin erbabıydı.

Grace ise bir modeldi.

Şanslı Liman'ı seviyordu. Gerçekten. Sadece burada oluşturduğu kariyer yeterince iyi değildi. Yeterince önemli değildi. Beklemekte olan Mallory'nin yanına, arkadaki masaya gitti. Amy de iki dakika sonra geldi ve masanın üzerine bir ayakkabı kutusu bıraktı. Kutusunun üstündeki pembe kurdeleyi çözdü ve kenara attı. Masaya otururken, bacağıyla Grace'in kalçasına hafifçe vurdu. "İzinliyim bugün nihayet."

“Ayakkabı kutusunda ne var?” diye sordu Grace merakla kutuyu d rtterek. “Yeni ayakkabı mı yoksa başka bir şey mi?”

“Başka bir şey,” dedi Amy. “Her nasılsa, çok fazla satış yapıyorum.” Bir kara kalem ressamıydı ve kendine uygun bir yer bulup, renkli kalemlerle yerel yerlerin tasvirlerini yapıyordu. Lucille’in galerisi, Amy’nin getirdiğı her şeyi aynı hızla satıyordu. “Yetişemiyorum.”

“Yetişmek...” diye sordu Grace.

“Evet, önce insanların sadece parasını, çekini alıp, makbuzları c zdanıma, cebime falan koyuyordum.”

Grace, Amy’nin muhasebeciliğinden bahsettiğini korkarak fark etti. Artık zavallı bir muhasebeci olmayabilirdi ama h l  bu konuya saygı duyuyordu. “ lk önce dedin. Şu an ne yapıyorsun?”

“Pek l , sorumsuz davrandığımı düşündüm,” dedi Amy. “O yüzden bir dosya tutmaya başladım.”

“Bu bir dosya değıl,” dedi Grace. “Bu bir kutu!”

“Evet, her neyse... Bir kutu daha iyi olabilir.” Amy, kutuyu ona doğıru itti. “Senin için.”

Grace kutuyu açtı. İçinde her şey vardı.  zerinde sayı ve tarih olan peçeteler, başka sayıların ve tarihlerin olduğı küçük k ğıt parçaları, daha büyük k ğıt ve makbuzlar. Kimi katlanmış, kimi kırıstırılmış, kimi düzgün. Grace  zerine numaraların yazılmış olduğı bir makyaj temizleme pamuğunu kaldırdı.  zerine göz kalemiyle yazılmış gibiydi. Grace, gözlerine inanamayarak, Amy’ye baktı.

Amy omuzlarını silkti. “Yani, defter tutmak bana göre değıl. Ama tam sana göre, değıl mi?”

“Yani, evet, sanırım.”

“Yani?” Amy umutla baktı ona.

“Yani?”

“Bana yardım edecek misin yani?”

“Nasıl?” diye sordu Grace inanamayarak. “Sana daha büyük bir kutu alarak mı?”

“Hayır, benim pisliğimin kaydını tutarak.” Amy elini salladı. “Benim için bir sistem bul ki vergi zamanı geldiğinde, elinde sadece kutusu olan bir geri zekâlı gibi kalakalmayayım.”

Grace, gülmekte olan Mallory’ye baktı. “Yapsan iyi olur,” dedi Grace’e. “Milli Gelirler İdaresi onu yakalamadan önce.”

Grace, kutuyu kendisine doğru çekip bir nefes verdi. “İyi. Lanet defteri tutacağım. Ama bunun sana bir maliyeti olacak.”

“Çok mu fazla?”

“Çikolatalı kek. Tara’nın keklerinden.” Tara, Grace’in B&B’deki ev sahibiydi ve Tara’nın pastacılık yeteneğinin mükemmelliğiyle kıyaslanacak başka bir şey yoktu. Yoksa Grace’in parasının yetmediğinden değildi.

“Tamamdır,” dedi Amy. “Ama para da ödeyeceğim. O yüzden faturayı bir yere yaz.”

“Neye? Peçeteye mi?”

“Komiksin.”

Çikolatalı keklerini yerken, maalesef Tara’nınkilerden değildiler; son günlerde neler yaşadıklarından bahsettiler. Amy, seksi korucusu, Matt Bowers ile aynı eve taşınıyordu. Mallory, uçuş sağlık görevlisi Ty’la Kuzey Pasifik’te deniz kenarı bir yerlerde evlenmeyi planlıyordu. Gerçi Şanslı Liman’a döndüklerinde de büyük bir davet vereceklerdi. Grace de onlara Josh için köpek bakıcılığı yaptığından bahsetti. Bunu gülerek anlatıyordu çünkü köpek bakıcılığı, aşk hikâyelerine kıyasla çok önemsizdi. “Bunun devamlı bir şey olduğunu düşünmemiştim,” dedi. “Ama o harika doktor, dediğini yaptırmayı iyi biliyor.”

“Evet, başka kimin öyle olduğunu biliyor musun?” diye sordu Amy. “Tüm erkekler! Köpeğinin adı gerçekten Tank mi?”

“Kız kardeşi, köpeği Josh’m oğlu için getirmiş eve,” dedi Mallory. Hastanede Josh’la birlikte çalıştığından, onun hakkında diğer ikisinden fazla bilgiye sahipti. “Sormadan söyleyeyim. Anna’nın yaşam amacı, Josh’ı çılgına çevirmek.”

“Neden?” diye sordu Grace.

“Bilmiyorum. Sanırım tekerlekli sandalyede olmasını Josh’a ödetmek istiyor. Aslında tabii ki bunun Josh’la hiçbir ilgisi yok. Anna, Toby ve kliniğinin kontrolünü kısmen kendilerine devretmesini bekleyen hastane kurulu arasında, Josh çıldırmak üzere.”

Aslında Grace her gördüğünde Josh, gayet sakin, kontrollü ve inanılmaz çekici oluyordu.

Çok yorgun görünmüyordu. “Klinikteki kontrol yetkilerini neden kısmen satsın ki?” diye sordu Grace.

“İnsanlar, bir kliniğin ne kadar iş yükü gerektirdiğini anlamıyor,” dedi Mallory. “Eğer bir hastaya bir şey olursa, bu Josh’m suçu. Eğer bir hata olur da yanlış işlem yapılırsa, bu dolandırıcılık olur ve yine Josh’ın suçu olur. Listenin sonu yok ve tüm bunlardan Josh sorumlu. Tabii ki tıp fakültesinden alınan borç, sigorta makbuzları, ofis masrafları ve destek sistemlerini saymıyorum bile...” Mallory omuzlarını silkti. “İnsanlar, doktorların işinin kolay olduğunu zannediyor ama öyle değil. Josh kliniği babasından devraldı ama onun ilk aşkı acil servis. Eğer satarsa, orada daha fazla zaman geçirebilecek. Ya da Toby’le.”

“O halde satmalı,” dedi Grace.

“O kadar kolay değil,” dedi Mallory. “Babası buralarda çok popülerdi ve o kliniği sevgiyle oluşturmuştu. İnsanlar her yerden Dr. Weston Scott’m oğlunu görmeye geliyor. Sırf sadakatlerinden ve sevgilerinden dolayı... Bu da Josh’m omuzlarındaki büyük bir yük.”

Grace başını salladı. Ah Tanrım, Grace ailevi zorunlulukları çok iyi anlardı. Onun ailedeki görevi önemli biri olmalı. Grace ise onun yerine köpek gezdirip çiçek teslimatı yapıyor, adı Josh olan seksi doktorları öpüyordu. Grace, konuşmanın kesildiğini ve Amy ile Mallory’nin kendisini izlediğini fark etti. “Ne?”

“Ne olduğunu bize sen söyle,” dedi Mallory. “Hülyalı bir şekilde boşluğa bakan hanımefendi!”

“Hayır, öyle bakmıyordum,” dedi Grace. “Bir şey yok.”

“Bir şey var!” dedi Amy.

“Ah, iyi bir şeyler var,” dedi Lucille neşeyle masanın sağ tarafında belirerek. “Öpüşmeyi atladi.” Lucille cep telefonunu çıkardı. “İşte.”

Ah Tanrım, diye içinden geçirdi Grace. *Dejavu.*

Ve aslında ünlenen bu Facebook fotoğrafını Lucille çekmişti.

Mallory ve Amy’nin gözleri, Grace’e odaklandı. O da yüzünü ekşitti. “Tamam, belki de bu masum, küçük kısmı es geçmiş olabilirim.”

Amy, Lucille’in telefonunu alıp, başını sağa sola doğru eğdi. “Üzerinde ne var? Küçücük bir bikini mi? Böyle şeylerin tarzın olduğunu bilmiyordum.”

“Ah, Tanrı aşkına!” Grace telefonu alıp Lucille’e uzattı. “Bu sendin. Fotoğrafı sen yayınladın.”

“Yani, tabii ki ben yayınladım. Çok durağan bir haftaydı. Heyecanlı hiçbir şey yoktu, ta ki sen kasabanın favori bekârını öpene kadar.” Lucille gözlerini kırıp, bir tane keki ağzına attı ve yoluna devam etti.

Grace de aynısını yapmak için çantasını ve Amy’nin evrak kutusunu aldı. “Geç oluyor.” Masadan kalkmak için bir hamle yaptı ama Amy, delici bir bakış atarak önünü kesti.

“Peki,” diyerek geri çekildi Grace. “Öptüştük, tamam mı? Abartılacak bir şey değil. Ve size söylemedim çünkü olduğundan daha önemli bir şey olduğunu düşünmenizi istemedim.”

“Kasabanın en seksi doktorunu öptün.” dedi Mallory inanamayarak. “Belki de gelmiş geçmiş en seksi doktoru ve bunun, çok da önemli bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?”

“O, beni öptü,” diye düzeltti Grace, çıkış yolu kapalı olduğundan ağzına bir kek daha atarak. “Ve onun gelmiş geçmiş en seksi doktor olduğu konusunda emin misin? Yani, *Grey’s Anatomy*’yi³ izledin, değil mi?”

“Hiç izlemedim,” diyen Mallory, Grace’le Amy kendisine

³ Hastane konulu ABD yapımı televizyon dizisi. (e.n.)

bakarken, çaresiz bir şekilde omuz silktili. "Tamam, beni suçlayabilirsiniz. Ben o geç olgunlaşan ahmaklara ilgi duyuyorum."

Grace, ağzındaki kekla gülmele çalışırken, kek neredeyse burnundan çıkacaktı. "Geç olgunlaşan ahmak... Şaka mı yapıyorsun?" Josh iki metre kadardı ve iri yapılıydı. Erimiş çikolata kahvesi gözleri ve Grace'i yediğı kekten daha fazla etkileyen bir gülümsemesi vardı. İri ve görkemli bedeninin hareketi, Grace'in kıyafetlerini üzerinden düşmeye zorluyor gibiydi. "Onunla ilgili hiçbir şey ahmaklık olamaz." Hiçbir şey.

"Ben onunla birlikte okudum," dedi Mallory dikkatle, kekin yağlı kâğıdını soyarken. "Lisede dört dörtlük bir öğrenciydi ve gördüğüm en cılız insandı. Gözlük takar ve buna rağmen hiçbir şey göremezdi. Ah, bir de Fen Kulübü'nün başındaydı ve futbol oyuncularının ödevlerini yapmadığında dayak yerdı."

"Bak sen," dedi Amy şaşkınlıkla. "Kesinlikle çok değışmiş. Eminim doktor olduktan sonra, eski arkadaşlarıyla buluşmak hoşuna gidiyordur. Tabii isterse, istediğı kişinin kışına tekmele basabilecek olması da cabası."

"Her gün birilerinin kışına tekmele basıyor," dedi Mallory. "İnsanların hayatını kurtararak... Kız kardeşini yetiştirerek. Oğlunu büyüterek."

"Bu arada," dedi Grace. "Toby'nin annesine ne oldu?"

Mallory ellerini kaldırdı. "Kız, buralı değildi ve buraya alışamadı. Herkesin tek bildiğı bu. Josh bu konuda konuşmaz." Mallory kekini bitirmişti. Grace'e odaklanmadan önce, parmaklarındaki çikolatayı yaladı. "Senin Şanslı Liman'dan sadece gelip geçmele planladığını ama sonra burada planladığından daha uzun kaldığını biliyorum. Gerçi biz bundan çok memnunuz. Çok, çok memnunuz." Mallory bunu aşırı bir şefkatle söyleyip, Grace'in eline uzanmıştı. "Çünkü üçümüz, birbirimize bir şeyler verdik."

"Zorluk mu?" diye sordu Grace.

"Umut," dedi Mallory. "Ve cesaret. Senin çok ihtiyacın olan

eğlenceyi hayatına katmak için cesarete ihtiyacın vardı. Josh'la öpüşmen bana iyi bir başlangıçmış gibi geliyor. Tek söyleyebileceğim bu. Ama bunu sıradan bir şeymiş gibi hasıraltı etmeye ya da unutmaya çalışma. Tadını çıkar.”

Grace bir nefes verdi. “Doğru, mantığımı kullanıp konuyu bulandırmayayım.”

Mallory gülümsedi. “Hayatlarımızı değiştirmek için bir anlaşma yaptık ve öyle olması için uğraşıyoruz. Hepimiz. Kimse geride kalmamalı.”

Grace, Mallory'nin üzerine basa basa söylediği *biz* mantığından çok etkilenmişti. Hiç kardeşi olmamıştı. Anne ve babası sahip oldukları her şeyi ona vermişlerdi ama onlar çok da sıcak insanlar değillerdi. Donuklardı. Grace'in kız arkadaşları olmuştu ama ya okuldan ya da işten arkadaşlardı. İlişkileri hep zorunluluktan doğmuştu.

Tıpkı kendisi gibi...

Amy ve Mallory ile durum öyle değildi. Onlar içtendi ve çocukken dilediği kardeşlerden çok daha iyilerdi.

Mallory parmağını ona doğrulttu. “Ben ciddiylim!”

Grace, düğümlenen boğazını göz ardı etmeye çalıştı. “Çi-kolatadan bir bıyığın varken, seni ciddiye almam çok kolay değil.”

Mallory, elinin tersiyle ağzını sildi. “Ayrıca ben de hayatımın bu şekilde gideceğini bilmiyordum. Sağlık Hizmetleri Merkezi'ni açıp, âşık olacağımı... Yani, Avrupa'da, yol kenarındaki bir cafede, aşırı seksi eteğimi çekiştirip, U2⁴ çalmak ya da alışverişe gitmek için henüz erken olup olmadığını düşünmüyor olabilirim şu an.” Mallory sırtıttı. “Bu, lisedeki gizli fantezimdi. Ama bunu dünyalara değişmezdim.” Amy'ye baktı. “Sen de hayatını değiştirdin. Anlat ona.”

“Biliyor zaten.”

“Anlat ona,” diye ısrar etti Mallory.

“Hayatımı değiştirdim,” dedi Amy.

⁴ Dublin, İrlanda kökenli rock grubu. (e.n.)

Mallory gözlerini devirip, Amy'yi dürttü.

"İyi," dedi Amy. "Bir şeyleri değiştirip, kendimi yeni deneyimlere açtım. Şey gibi... *kamp yapmak* gibi."

Mallory bir nefes verdi. "Beni öldürmek gibi!"

"Ve aşk gibi..." Amy de Mallory'yi dürttü. "Görüyor musun? Bunu söyleyebiliyorum. Beni sevecek birisini buldum. Beni..." diye tekrarladı, bu duruma şaşırdığını belli ederek.

Grace, bu duyguyu anlıyordu. Erkek arkadaşları olmuştu; bazıları bir gecelikti, bazıları daha uzun sürmüştü. Hatta âşık olmuş, kalbi bile kırılmıştı. Çok şey öğrenmişti, kalbini bu tür şeylerden nasıl uzak tutacağını da...

"Aslında," dedi Amy, "Şanslı Liman'a kendimi bulmak için geldim. Gerçi içten içe, bulduğum şeyin bana yetmeyeceğinden korkuyordum. Ama bulduğum şey umduğumdan iyiydi."

"Evet, öyle," dedi Mallory şefkatli bir şekilde ona gülümseyerek.

Grace ikisine birden baktı. "İki budala gibisiniz."

"Bak, bizi unut," dedi Mallory. "Konu biz değiliz. Konu, senin yaşayacağını söylediğin hayatı yaşamıyor oluşun. Eğlenmiyorsun."

"Bilmiyorum," dedi Amy sessizce Grace'e bakarak. "Nü modellik yapmak, Bay Seksi'nin köpeğini gezdirmek... Kulağa eğlenceli geliyor."

"Ben nü modellik yapmadım," dedi Grace. "Şşşt!"

"Yani, belki de yapmalısın," dedi Mallory. "Ve bunu yaparken de, seksi doktorla eğlenebilirsin. O, tek kelimeyle mükemmel."

Grace, gizli mesajı alıyordu. Ama bir eksiklik vardı, hem de büyük bir eksiklik. Mükemmel biri olarak büyütüldüğü için, mükemmel biriyle birlikte olmak istemiyordu.

Restoranın kapısı açıldı ve üzerindeki beyaz üniformanın göğüs kısmında 'Uçuş Sağlık Görevlisi' yazan bir adam girdi içeri.

Ty Garrison.

Mallory evleneceği adama bir bakış atıp, sersemlemiş bir şekilde gülümsedi. Ellerini birbirine sürtüp ona doğru gitti ve neredeyse boş olan restoranın tam ortasında onu karşıladı. Mallory, üniforması ve spor ayakkabısıyla uzun ve kaslı uçuş sağlık görevlisinin yanında çok küçük görünüyordu. Küçük ve sevimli...

Ty da öyle düşünmüş olmalı ki, eğilip Mallory'yi ateşli bir şekilde öptü. Onu kollarına aldı ve Mallory kollarını ona dolar-ken, kolundaki ve sırtındaki kasları iyice belirdi.

"Ah," dedi Grace kendini tutamayarak.

"Aile var," dedi Amy.

Mallory eliyle Amy'yi savuşturur gibi bir işaret yapıp nişanlısını öpmeye devam etti. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı ve uzakta olmalarına rağmen Grace, Ty'ın, Mallory'yi ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyordu. Her dokunuşundan ve bakışından bu hissediliyordu. Grace bir nefes verip çalan telefonuna uzandı. "Lanet olsun," dedi arayanı görünce.

"Fatura tahsili için mi arıyorlar?" diye sordu Amy.

"Daha da kötüsü! Annem..."

"Bilim kadını olan mı?"

Zaten tek annesi vardı. Grace bir nefes alıp ne giydiğine baktığı sırada, annesinin ne giydiğini göremeyeceğini hatırlayarak kendine geldi. "Anne," dedi telefona. "Selam, ne oldu?"

"Ne? Bir anne, tek kızını arayamaz mı?"

Grace annesinin otoriter sesi karşısında gülümsedi. O anda annesinin laboratuvarı, Dior marka elbisesinin üzerine, zarafetini ve inceliğini muhafaza etmesi için giydiği beyaz önlükle çalıştığını hayal edebiliyordu. Ancak, tüm dereceleri ve diplomaları zarafetiyle inceliğini gizlemeye engel değildi.

Grace'in her yerinden zarafet ve incelik akmıyordu. Bunun tek bir nedeni vardı: Grace, bu şekilde dünyaya gelmemiştir. Elinden gelen her şeyi benimseyip, gelmeyenleri de yok saymıştı. "Ayın, ilk hafta sonu değil," dedi Grace.

"Doğru ama NASA'nın derin uzay keşifleri sistemleri konu-

sundaki üç haftalık seminerimi yeni bitirdim ve aylık kontrolümüzü kaçırdığımızı fark ettim. Nasılsın tatlım?”

Bu, “Havalar nasıl?” tarzında bir soru değildi. Bu, detaylı bir rapor beklentisiydi. Grace kendini suçlu hissetti. Seçeneklerini gözden geçirdi. Annesine neler yaptığından bahsedebirdi ki bunun iyi üniversite eğitimiyle hiçbir ilgisi yoktu ya da onu mutlu etmek için, biraz farklı şeyler anlatabilirdi.

Mallory, dudaklarını Ty’dan ayırdı ve onu Çikolatakoliklerin masasına doğru götürdü. Ty da bir kek alıp, Mallory’yi öptü ve oradan ayrıldı.

“Seattle nasıl?” diye sordu Grace’in annesi. “Bankadaki yeni işin nasıl? CEO oldun mu?”

Grace yüzünü ekşitti. “Aslında, başka bir pozisyona geçtim.”

“Ya...”

Grace, Amy’nin evraklarla dolu kutusuna baktı. “Daha çok muhasebe tabanlı bir iş...” Anlaşılması güç olsa da, etkileyici olmasını umuyordu. Ama bunun tamamen yalan olduğunu kimse söyleyemezdi. Bu nedenle kendi annesine yalan söylediği için cehenneme gitme ihtimali azalıyordu.

“Sonunda farklı bir alana mı kaydın?”

Grace’in kulağına bir bip sesi geldi. Bekleyen bir araması vardı. Şu bip sesinden kurtulması lazımdı. “Bekle, anne.” Tuşa bastı. “Selam?”

Ses yoktu. Lanet telefon. Telefonunu çok kez düşürmüştü. Telefonu kulağından uzaklaştırıp dizine vurdu ve tuşa bir kez daha bastı. “Selam...”

“Grace. Yarın müsait misin?”

Josh ve derinden gelen sesi. Her seferinde Grace’in bednindeki dişi tüm bölgelerde pornografik bir etki yaratan o ses. *Müsait miydi?* Maalesef evet. “Bir saniye bekle.” Yeniden annesine döndü ve zaten cehenneme gidecekse, en azından gitmeden önce annesini mutlu etmeye karar verdi. “Bankacılık saçmalığından, muhasebeye doğru bir geçiş yaptım. Hiçbir

şey, bir bilim adamı ya da biyolog olmak kadar cazip olmasa da, bir doktor için çalışıyorum.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Josh soğuk bir şekilde. “Bu doktoru tanıyor muyum?”

Grace donup kaldı. Lanet olsun. “Bir dakika,” dedi. Telefonunu alnına vurdu ve kendisini izlemekte olan Amy ile Mallory’yi görmezden gelerek yeniden bir tuşa bastı. “Anne?”

“Evet, tatlım. Başka kim olacak?”

Biri vardı aslında. Grace, terleyen alnını sildi.

Mallory de Amy de, Grace’in gösterisinden belirgin bir şekilde etkilenmişlerdi ve her bir kelimesini dikkatle dinliyorlardı.

Grace, sandalyesinde kıpırdanıp onlara arkasını döndü.

“Peki, bana işinden bahset,” dedi annesi.

“Ben... bir doktor için çalışıyorum,” dedi yine.

“Mali Müşavirlik belgeni, bir doktorun hesaplarını tutmak için mi kullanıyorsun? Yoksa asla tamamlamadığın tezin üzerine araştırma mı yapıyorsun?”

Grace’in telefonu yeniden bipleyince cevap vermekten kurtuldu. “Bir dakika.” Tuşa bastı. “Josh, şu anda konuşamam.”

Ses yoktu.

Yüce Tanrım. Grace’in kesinlikle yeni bir telefona ihtiyacı vardı. Telefonu yine dizine vurup, annesine döndü. “Özür dile-
rim anne. Evet, mali müşavirlik belgemi kullanmış oluyorum.” Amy’nin kutusuna baktı. “Sayılır. Yeni bir şeyler deniyorum. Ve bazı... araştırmalar yapıyorum. Ama dinle, benim gerçekten...”

“Yeni şeyler denemek,” dedi Josh. “Bunu sevdim.”

“Ah Tanrı aşkına! Yine mi? Bir dakika...” Grace yeniden tuşa basıp derin bir nefes aldı. “Anne?”

“Evet. Tatlım, sesin çok heyecanlı geliyor. Çok mu işin var?”

“Çok,” diyebildi Grace, burun kemerini tutarak.

“Ne? Alo! Grace, seni duyamıyorum...”

Bir sessizlik oldu.

Grace küfür edip telefona yeniden vurdu. “Anne? Özür dilirim. Bağlantı iyi değil. Ama evet, çok işim var, çok fazla. Hey, ben bir Brooks’um, değil mi? Çok işimin olması normal.”

“Bu konuşma giderek daha ilginç bir hâl alıyor,” dedi Josh.

“Aman Tanrım! Sana beklemen gerektiğini söylediğimi düşünmüştüm!” Grace, telefonu Josh’ın yüzüne kapatıp, elleriyle yüzünü yelledi. “Lanet olsun, burası çok mu sıcak?”

Mallory ve Amy’nin gözleri kocaman açılmıştı. Mallory konuşmak için ağzını açmıştı ki, Grace parmağını ona doğrulttu ve telefona bir şeyler söylerken yüzünü ekşitti. “Anne?”

“Evet. Grace. Ne...”

“Tünele giriyoruz anne. Bağlantı kesilecek!” Grace telefonu kapattı ve gözlerini kapatıp, büyük bir kız gibi konuşmaya devam etti. “Sanırım hâlâ oradasın,” dedi telefona.

“Evet,” dedi Josh. “Köpek bakıcılığı. Bunun için biraz fazla nitelikli değil misin?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Eminim öyledir.”

“Tünele giriyorum,” dedi ümitsiz bir şekilde.

“Şanslı Liman’da tünel yok Grace.”

“O halde kendimi bir otobüsün altına atıyorum.”

“Kaçabilirsin,” dedi Josh belirgin bir neşeyle, “ama saklanamazsın.”

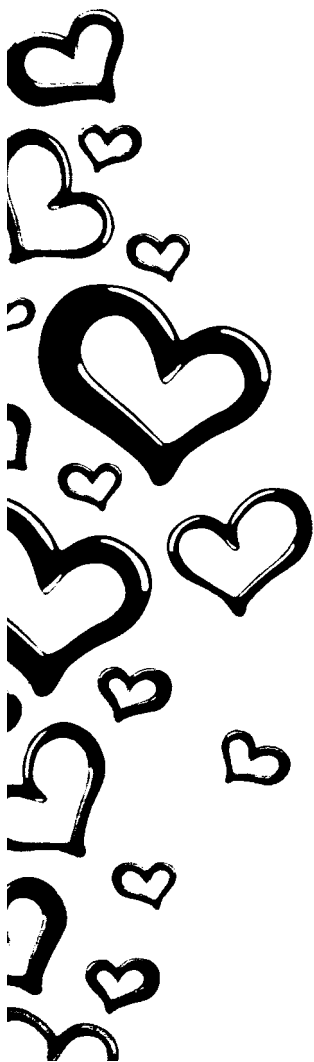
Ama bu konuda yanılıyordu. Grace tüm hayatı boyunca saklanmıştı. Bir Brooks gibi davransa da, aslında soyunun nereden geldiği hiçbir zaman belli olmamıştı. Tam bir ahmaktı. Telefonu kapatıp sandalyenin üzerine attı ve başını masaya vurdu.

“Vay canına,” dedi Amy onaylarcasına. “Kendini utandırdığında sonuna kadar gidiyorsun, değil mi?”

“Bu yüzden cehenneme gideceğim.”

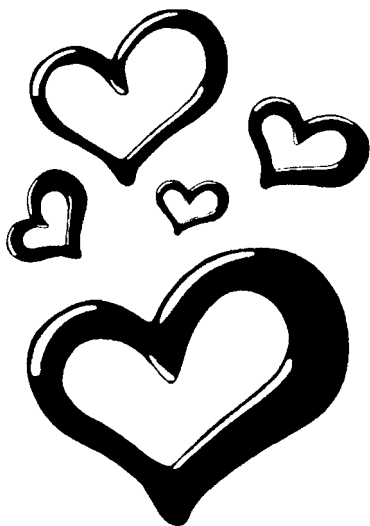
“Hayır,” dedi Amy, kek tepsisini Grace’e doğru iterek. “İn-
sanların kendilerini zor duruma düşürdükleri için cehenneme
gideceklerini zannetmiyorum. Büyükannem mastürbasyon ya-
pacak olursan, cehenneme gideceğini s ylerti.”

Grace, daha bu sabah duşta mastürbasyon yaptığını hatırla-
yıp bir nefes verdi.

BÖLÜM YEDİ

Çikolata olmasaydı, korseli çoraplara ihtiyaç olmazdı
ve bütün giyim sektörü mahvolabilirdi.

Çılgın acil servis vardiyası nedeniyle Josh, eve sabaha karşı üçe kadar gelememişti. Hemen yatağına girip uykuya daldı. Rüyasında, güzel ve zarif bankacılık uzmanı/model/köpek bakıcısını, kıvrımlarına yapışmış ve Josh'ın kalbini hızlandıran ıslak bir askılı elbiseyle gördü.

Ayrıca kendi aptallığı yüzünden, bu güzel ve zarif sarışını öptüğünü de rüyasında gördü.

Kusan Anna'nın sesiyle uyanmadan önce, henüz bir saat uyumuştı. Grip falan değildi, sadece bir önceki gece fazla içmişti. İyi zaman geçirmişti.

Josh, ofisine gittiğinde, çok fazla randevusu olduğunu gördü ama bu, yeni bir şey değildi. Perimenopoz⁵ nedeniyle ateş basmaları ve diğer semptomlardan yakınan Bayan Dawson ilk hastasıydı. Aylardır, genellikle haftada bir geliyor, gelirken de sancıları ve semptomlarının yanı sıra, Josh'a güveç de getiriyordu. Her randevunun sonunda, Josh'a çıkma teklif ederdi. Josh da her seferinde onu kibarca reddeder ve hiçbir zaman işiyle zevklerini karıştırmayacağını söylerdi. Bugün de, kadına her zamanki sözlerini söylerken, Bayan Dawson cebinden telefonunu çıkarıp, Grace'le öpüştüğü Facebook fotoğrafını gösterdi. "Pek de öyle görünmüyor," dedi.

Ekrana şaşkın bir şekilde bakan Josh, Grace'le arasındaki kimyanın bu şekilde ekrana yansımış olmasına inanamadı. "O, benim hastam değil."

⁵ Perimenopoz; bir kadının birkaç yıl içinde menopoza ulaşacağı 'menopoza geçiş' dönemidir. (e.n.)

“Ama çalışanın. Köpeğini gezdirmesi için ona para ödüyorsun.”

Kadının, Grace’in, köpeğine baktığını bilmesine kızmasına gerek yoktu. Bunu herkes biliyordu. Sonuçta burası Şanslı Liman’dı. Josh ayağa kalkıp eldivenlerini çıkardı ve çöpe attı. “Önümüzdeki hafta görüşürüz Bayan Dawson.”

“Off,” dedi Bayan Dawson.

Josh, diğer hasta odasına gitti ve kapıdaki panoyu değiştirdi. Bay Saunders, böbrek taşıyla uğraşıyordu. Josh odaya girdi ve başka bir çift eldiven taktı. Bir ara, yılda kaç saatini eldiven giyip çıkararak harcadığını hesaplamaya çalışmış ama sonra bundan vazgeçmişti. “Bugün nasılsın Bay Saunders?”

“Ölüyorum.”

“Aslında, ölmüyorsun,” dedi Josh. “Sadece böbrek taşı. Atlattığında, iyi hissedeceksin.”

“Emin misin?” diye sordu Bay Saunders.

“Evet.”

“Eminsin değil mi?” diye sordu yine. “Çünkü bana böbrek taşı gibi gelmiyor. Dün gece, hayatımın en acılı orgazmını yaşamışım gibi hissettim. Sanırım sadece taşlardan birisi düşüyordu, öyle mi?” Josh, başını sallarken, dosyaya doğru eğildi. İnsan taş düşürmeyle orgazmı nasıl karıştırabilirdi?

Gün ilerledikçe, Josh çatlak olanın etrafındaki herkes mi yoksa sadece kendisi mi olduğunu merak etti. Öğlen olana kadar başı patlayacak hale gelmişti ve bu şekilde devam edemeyeceğini düşünüyordu. Ya hastaları geri çevirmeliydi ya da acil servisteki vardiyaya gelmemeliydi.

“Çok fazla düşünmeye gerek yok,” dedi Matt. Öğle yemeği için markette satılan kalın sandviçlerden getirmişti. Bilgisayardan ESPN basketbol skorlarını takip ederken, sandviçler Josh’m ofisine dağılmıştı. “Kliniği hastaneye sat. Başka bir doktor getirmelerine izin ver ve tüm dertlerinden kurtul. İstedğin saatlerde çalış. Bu kadar basit...”

Hiçbir şey bu kadar basit olamazdı ama bu düşünce giderek

güçleniyordu ve Josh son aylarda başka pek bir şey düşünemiyordu. Bu, babasının hayalinden vazgeçmek demek olacaktı. Josh bundan nefret ediyordu ama gerçek şuydu ki, zaten bu hayali layığıyla yerine getiremiyordu. Denemişti ama başarılı olduğunu söyleyemezdi.

Matt, işine döndüğünde, Josh, sözleşme teklifine baktı. Neredeyse bin kez okumuştı bunu. Bin kez. Avukatının da detaylı bir şekilde incelemesini istemişti. Yapması gereken tek şey, belgeyi elektronik imzayla imzalayıp, 'Gönder' tuşuna basmaktı.

Parmağı 'Giriş' tuşunda dolanıp durdu ama sonra bunu bir dakika düşünmek için başını masaya yasladı. Biraz sonra, pratisyen hemşire Dee'nin, kendi adını seslendiğini duydu.

"Hey," diye mırıldandı kapıdan Dee. "Eğer sen öğle uykusuna yatıyorsan, ben de yatacağım." Dee ellili yaşlardaydı ve Peanuts karikatürlerindeki Lucy'ye benziyordu. Josh'ın hastalarına anlamsız olmayan ve sevecen bir şefkat gösterirdi ama bu şefkatin bir kısmını da Josh'a ayırmayı düşünmezdi.

"Sevimli kıcını oradan kaldırmam gerek," dedi. "Bir numaralı odada, bu hafta sonu yeni erkek arkadaşıyla Vegas'a gitmeden önce idrar yolları enfeksiyonundan kurtulmak isteyen Nancy Kessler var. İki numaralı odada da Randy Lyons. Yine parmağını çivi tabancasıyla, tavana çivilemiş. Ve üç numaralı odada da Bayan Munson, havadaki fazla polenin kendisini öldüreceğini söylüyor."

"Alerjiyi sen al," dedi Josh. "Diğer ikisini ben alırım."

"Üç. Dörtte de on üç yaşındaki Ben Seaver var. Çıt çıtını Jakuzi pervanesine kaptırmış."

"Tanrım," diye mırıldandı Josh. "Yine mi?"

"Al." Dee, Josh'a kendi kahvesini uzattı. "Muhtemelen senin buna benden daha fazla ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim." İçinde çok fazla şeker ve süt olsa da, Dee haklıydı. Josh'ın buna çok ihtiyacı vardı.

"Baban hiç bu kadar meşgul olmazdı," dedi Dee.

“Çünkü biz onun kliniğini iki katına çıkardık.”

“Sen çıkardın,” dedi Dee ve sırtını hafifçe sıvazladı. “Seninle gurur duyardı ama bunu istemezdi. Şu lanet sözleşmeyi imzala Doktor. Kendini mahvetmeden önce.”

“Kendimi mahvetmiyorum.”

“Peki, o halde beni mahvetmeden imzala şu lanet sözleşmeyi.” Dee kahvesini alıp odadan çıktı.

Josh’ın ofis çalışanlarının diğerleri, danışma sekterleri olan Michelle ve Stacy ile lisanslı uygulamalı hemşiresi olan Cece’ydi. Bir saat sonra, Michelle muayene odasına kafasını uzattı. “Bayan Porter, iki numaralı hatta. Bugün seni görmesi gerekiyormuş. Öldüğünü söylüyor.”

Bayan Porter ölmüyordu. Sadece yalnızdı. Çocukları East Coast’ta yaşıyordu ve o da ilgi görmek için kliniğe en az haftada bir kez geliyordu. Geçen hafta, gözü seğirdiği için kendisine beyin tümörü teşhisi koymuştu. “Onu yarm kabul edebileceğimizi söyle,” dedi Josh.

“Yarına kadar öleceğini söylüyor.”

“Peki, iyi. Onu da bugüne sıkıştır o zaman.”

Bir saat sonra, bekleme salonu hâlâ hiç hastaya bakılmamış gibi doluydu. Dee, gelen telefonu cevaplamak için odasına giren Josh’a delici bir bakış attı. Toby’nin okulundan arıyorlardı.

Bakıcısı Katy, Toby’yi almamıştı.

Josh, hızla kapıya gidip, çok kızgın olan Dee’ye özür dilercesine el salladı. Katy’yi ararken arabasına bindi. Kadın, hastanedeki hemşirelerden birinin kız kardeşiydi ve Josh’a tavsiye edilmişti. Sorun şuydu; kadın geçici bir süreliğine bakıcılık yapıyordu ve yakın zamanda eşinin tayini çıktığında, Atlanta’ya taşınacaktı.

Katy’dan önce, karışıklıklar nedeniyle istifa eden Trina vardı. Bu karışıklıklar da Anna yüzündendi. Ve Trina’dan önceki bakıcı Suzie de beklenmedik bir anda istifa etmişti.

Josh bir şeyler seziyordu ama bunu düşünmek için hiç vakti yoktu.

Katy telefonu açar açmaz, "Benden nefret etme ama şu anda uçağa biniyorum." dedi.

Josh bir nefes verdi. "Haber vermeden mi?"

"Dün seninle görüşemedim. Anna'ya söyledim."

Josh, başını direksiyona vurmak istedi. "Bir gün önce mi haber verdin yani?"

"Üzgünüm Josh," dedi Katy, gerçekten pişman bir şekilde. "Ama sanırım benden sonra iki bakıcı tutmalısın. Belki başlarına da bir gardiyan..."

Josh, Katy'yle konuştuğundan sonra Anna'yı aradı. Kız kardeşi cevap vermedi. Al işte! Josh, Toby'nin, okulda kimse olmadan beklediğini hayal etti ve midesine kramplar girdi. Zihninden, telefon rehberini düşünürken, Grace'in adının üzerinde yavaşladı.

Durdu.

Devam etti.

Geri geldi.

Bunu yapma dostum. Grace çok akıllıydı ama gerçekten berbat bir köpek bakıcısıydı. Grace'in üzerine oğlunun sorumluluğunu da yıkması mümkün değildi. Gerçi dün Toby'ye bir saat kadar bakmıştı ve herkes bu hikâyeyi anlatıyordu.

Grace, şu âna dek ona iki kez yardım etmişti. Bu da, "Aslında kim kime yardım ediyor?" sorusunu sormasına neden oluyordu.

Doğrusu Grace, Josh'ın hayatındaki insanların yarısından daha güvenilir olduğunu şimdiden kanıtlamıştı. Ve lanet olsun ki, gözleri ve Josh'ı kendisine çeken bakışları unutulacak gibi değildi. Grace'in kendini kısmen kaybettiğini ve bir şeyler aradığını biliyordu. Tam olarak ne olduğunu bilmeseydi de, ona yardım etmek istiyordu. Tabii bu çok kötü bir fikirdi. Hayatına birini daha sokmak, hiç de ihtiyacının olmadığı bir şeydi ama artık geri dönemezdi. Grace'e bağlanmıştı.

Grace, telefonunu üç buçuk kez çaldıktan sonra tuhaf bir sesle, "Merhaba," diyerek açtı.

"Pekâlâ," dedi Josh. "Demek bilim adamının kızıydın."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Josh güldü. "Meşgul müsün?"

"Artık değil. Seattle'da bir iş görüşmesinden yeni geldim."

Duydukları, Josh'ın neşesini sildi ve birden boğazı düğümlendi. Bir yanı Grace için sevindi, diğer yanıysa o, Şanslı Liman'dan gidecek olursa bundan çok pişmanlık duyacaktı. "Nasıldı?"

"İyiymiş. Bence... Yeni döndüm ve senin için Tank'i yürüyüşe çıkardım. Kaza ya da boğulma tehlikesi olmadı. Aslında hiçbir olay olmadı. Ah, bir de komşun benimle ilgili ne derse doğru değil. Yani birçoğu..."

"Birçoğu mu?"

"Yani... Tank, Bayan Perry'nin petunyalarına pisledi sayılır. İki kez."

Bayan Perry, petunyalarına aşırı özen gösterirdi. Birkaç ay önce, Josh, oğluna bisiklet sürmeyi öğretirken, Toby çiçeklerin üzerinden sürmüştü.

Bayan Perry, vandallık yaptıkları gerekçesiyle polisi aramıştı.

Şerif Sawyer Thompson, gülmemek için kendisini çok zorlayarak, Josh'm kapısına gitmiş ve ona, Toby'ye bisiklet sürmeyi, Bayan Perry'in petunyelerinin üzerinde öğretmektense, boş bir otoparkta öğretmesini önermişti.

Ertesi hafta Anna, Deccal'ı eve getirmişti ve Toby bisiklet sürmeyi bırakıp, yavru köpekle koşturmayı tercih etmişti.

Ve havlamayı.

"Bayan Perry'yi unut," dedi Josh. "Senin için başka bir işim var."

"Neymiş?"

Josh, onun hayır demesinden korkarak duraksadı. "Öncelikle geçici bir iş..."

“Tam da uzmanlık alanım,” dedi Grace. “İpucu alabilir miyim?”

“Toby için bir bakıcıya ihtiyacım var. Sadece bir-iki saatliğine...”

Grace sustu. Josh onu acele ettirmek istemiyordu ama bekleyen hastaları, Toby ve daha sonra boğması gereken bir kız kardeşi vardı. Toby’nin kaldırımında tek başına beklemiyor olmasını umdu, çünkü Josh hâlâ beş blok ilerideydi.

“Son şansın ben miyim?” diye sordu sonunda Grace.

“Tek şansım sensin.”

“Ah,” dedi Grace. “İkimiz de tescilli yalancılarız.”

Josh hafifçe güldü, aralarındaki çekim telefonda bile hissedilebiliyordu.

“Yaparım,” dedi Grace. “Senin için Toby’le ilgileneceğim.”

Josh rahatlayarak bir nefes verdi. “Bizim evde buluşalım. Grace...” Josh sustu. “Teşekkürler.”

“Yani, şimdiden teşekkür etmemelisin sanırım.”

Josh telefonu kapatıp okula girdi. Toby kaldırımında oturuyordu. Bir eli, öğretmen yardımcısının avucundaydı. Diğeriyle de Kung Zhu Ninja savaşçısını göğsüne bastırıyordu.

Josh arabadan çıkıp onun yanına çöktü. “Hey, Küçük Adam! Katy seni almaya gelmediği için özür dilerim. Beklediğimizden biraz daha erken taşınması gerekmiş.”

Toby başını sallayıp, eskimiş Star Wars spor ayakkabılarına baktı. Daha yeni ayakkabıları vardı ama onları giymeyi reddediyordu.

Josh, öğretmen yardımcısının gözlerine baktı. Kadın, Josh’ı kınarcasına ve *Büyük Hata*, dercesine bakıyordu.

Mesaj alındı, teşekkürler sinir bozucu ve küçümseyici bakışlı öğretmen yardımcısı. “Onunla beklediğiniz için minnettarım.”

“Bu, benim görevim,” dedi kadın. “Ayrıca, Toby bugün bize yine kayıp numarası yaptı.”

“Beni kimse aramadı.”

“Çünkü onu bulduk,” dedi kadın. “Oyun parkındaki on metrelik meşe ağacının tepesinde bulduk.”

Josh’ın gözünün önünde küçük siyah noktalar belirdi. Bir acil servis doktoru olarak, on metrelik bir yükseklikten düşmenin bedene neler yapabileceğini daha önce görmüştü. Josh, bu ve buna benzer bir sürü şeyi görmüştü. “Orada ne yapıyordun?” diye sordu Toby’ye.

Toby, spor ayakkabılarına sessizce bakmaya devam etti. Yardımcı onun yerine cevap verdi. “Tek avucunda bir ağaç kurbağası vardı.”

“Toby’nin bir kurbağası yok.”

“Hayır,” dedi kadın. “Ama bizim var. Anasmıfındaki fanusundan almış.”

Ah, şimdi anlıyordu. Josh, Toby’ye baktı. “Kurbağayı kurtardın, öyle mi?”

Toby başını salladı.

“Ah ve bugün konuştu,” diye ekledi yardımcı.

“Öyle mi?” Bu, çok iyi bir haberd. “Ne dedin?” diye sordu Toby’ye. “Bekle. Dur tahmin edeyim. Dünyadaki açlık sorununu çözdün. Ya da... yeryüzünde yaşanacak daha fazla yer buldun. Hayır, biliyorum, bir kıza çıkma teklif ettin.”

Toby, “Ayyyyy, bir kız mı?” der gibi yüzünü ekşitti.

Josh ona bakıp gülümsediğinde Toby kıkırdadı. Bu, ses Josh’ın kulağına şarkı gibi gelmişti.

“Bana, onun yeni annesi olup olamayacağımı sordu,” dedi yardımcı.

A-ha. Bu, tam da Anna’nın başının altından çıkacak bir şeydi. Josh bir nefes daha alıp, Toby’ye bir bakış attı. “Bunu, halan mı öğretti sana.”

Toby omzunu silkti.

Başka kim olacaktı ki? *Ah Anna.*

“Yemek görevlimize ve müdür yardımcısına da aynısını sormuş. Ve bir de hademeye.”

Josh ayağa kalkıp Toby’nin elini tutarken, sakinliğini boz-

mamaya çalıştı. Toby, diğer eliyle düşüp duran kotunu çekiştiriyordu. Star Wars tişörtünün sadece yarısı içine sokulmuş olduğu için, solgun teninin bir kısmı görünüyordu.

Oğlu, altına külot giymemişti.

Josh, bunun nedenini bilmiyordu ama yargılayıcı yardımcı öğretmenin yanında sormak istemediğinden soruyu erteledi.

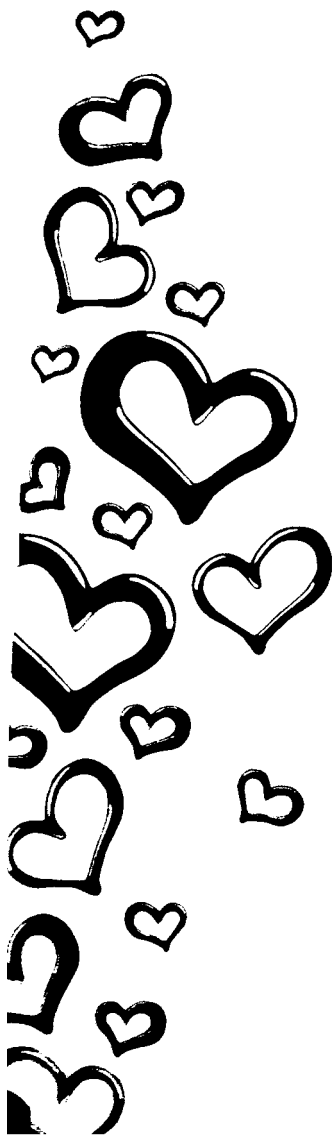
“Eve gitmeye hazır mısın, küçük adam?”

Sonunda bir hayat belirtisi verdi. “Hav.”

BÖLÜM SEKİZ

Cevap ikolataysa, soruyu bilmeye gerek yoktur.

Josh aradığında Grace marketten çıkmak üzereydi. O sırada, çömlek atölyesi sahibi Jeanine Terrance onu durdurdu.

“Senin muhasebeci olduğunu duydum,” dedi Jeanine. “Amy için defter tutmaya başlıyormuşsun. Ben de defterlerimi düzenletsem hiç fena olmaz.”

“Ah,” dedi Grace. “Yani, ben...”

“Amy sana çok güveniyor,” dedi Jeanine. “Kendim yapabildim ama beynimin sol tarafı rakamlara karşı koyuyor. Sana ödeme de yaparım tabii ki, sadece çömlek vermem. Bu dönemde iyi iş yapıyorum. Ya da bana öyle geliyor. Defterlerimi düzenlediğinde bunu daha iyi bileceğim.”

“Evet, ama ben defter tutmaya başlamayı planlamıyorum...” Grace, Jeanine’in umut dolu bakışlarını görünce pes etti. Kahretsin. Küçük bir çömlek atölyesi... Ne kadar iş olabilir ki? “Sanırım gelip ne var ne yok bakabilirim.”

“Ah, bu mükemmel!” Jeanine ona sarıldı ve suçlu bir şekilde gülümsedi. “İmm, benim Amy kadar düzenli olmadığımı bilsen iyi olur.”

Amy’nin bütün finansal portfolyosu bir ayakkabı kutusuna sığıldığına göre, bu, iyiye işaret değildi ama Grace işi çoktan kabul etmişti. Sonra ilgileneceğine söz verip, Josh’ın evine doğru yola çıktı.

Bir yanı, yani içindeki o yaramaz yanı Josh’ı yeniden göreceği için sevinçle dans ediyordu. Diğer yanı ise -daha akıllı olan yanı- temkinliydi. Grace, annesiyle yaptığı konuşmanın

küçük düşürücü detaylarını duymasından sonra Josh'la arasına biraz mesafe koymaya karar vermişti.

Belki de sonsuza dek.

Ama sonra Josh, ona iş teklif etmişti ve Grace'in bunu reddedecek maddi gücü yoktu. Seattle'daki iş görüşmesinin iyi gitmesiyle ilgili söyledikleri doğrudu ama henüz bir iş teklifi almamıştı. Bir sonraki görüşme Portland'taydı. Sonra da tüm yapması gereken beklemek olacaktı.

Beklemekten nefret ederdi.

Kapıyı çaldığında, içeriden kuvvetli bir havlama sesi geldi. Siyah pantolonu, mavi gömleği ve her zaman boynunda olan steteskobuyla kapıyı açan Josh çok iyi görünüyordu. Grace'in bütün sabahı, onun gibi iyi giyimli ve onun kadar yakışıklı adamlarla geçmişti ama hiçbiri nefesini böyle kesmemişti.

Josh neden nefesini kesiyordu?

Josh'm bakışları, Grace'in dudaklarına doğru inince içinin arzuyla dolmasına neden oldu.

Ah hayır. Hayır, hayır, hayır, dedi kendi kendine ciddi bir şekilde. Josh ne kadar yakışıklı olursa olsun ya da ne kadar tek bakışıyla, Grace'in dizlerinin bağını çözerse çözsün, o, Grace'e göre biri değildi. O, Grace'in bir ömür olmaya çalıştığı gibi biriydi; azimli, kararlı, işkolik... Hayır, bu olamazdı. Ne şimdi, ne de daha sonra! Bunu kendisine birkaç kez tekrar etti ama bedeni bunu umursamıyordu. Bedeni, Josh'ı istiyordu.

Havlama sesi giderek yükseliyordu. "Köpek sayısının arttığını söyleme bana," dedi Grace.

"Peki, söylemeyeceğim."

Hım. Josh baskı altındayken çok havalı ve sakin oluyordu. Bu, Grace'in en iyi anında bile başaramadığı bir şeydi. Ve sekiyordu, hem de çok. Grace, havalı ve sakin erkeklerin her yerde öyle olduklarını fark etmişti. İlişkilerinde de...

Grace, ilişkisinde havalı ve sakin birini istemezdi. Grace, tutku isterdi. En baştan itibaren...

Ve eğlence isterdi.

“Hav, hav!” Bağırarak Toby köşeden koşarak geldi.

Josh onu kaldırdı ve Toby babasının omzuna oturdu. Birbirine benzeyen iki yüz bakıyordu artık Grace’e. Gerçi Toby’nin gözlerinde stres yoktu ve dünyanın gerçeklerinden çok uzaktı.

“Toby, iyi bir çocuk olmak için çok çaba sarf edecek,” dedi Josh.

Toby başını salladı. Tank de ayaklarının ucunda daireler çiziyor, kendi kuyruğunu kovalıyordu. Toby hâlâ kucagındayken, Josh eğilip köpeği de aldı. “Tank için aynısını söyleyemem.”

Tank gururla nefes alıp verdi. “Hav!”

Grace, köpeğe, “*Bugün ayakkabılarımı kemirecek olursan, ölürsün,*” dercesine sert bir bakış attı. Bu, Tank’i pek etkilemedi. Grace, Toby’ye içten bir gülümsemeyle baktı. “Selam.”

“Hav!”

“Sen ve Tank kardeş misiniz?” diye sordu Grace.

Toby güldü ve konuşmaya başladı ama Josh o sırada Tank’i daha sıkı tutup oğlunu ağzını kapattı.

“Bekle,” dedi Grace. “Sanırım gerçekten konuşacaktı.”

“Evet, ama inan bana, söylediklerini duymak istemezsin.”

Toby, Josh’m elini çekti. “Sen benim yeni annem misin?”

Grace’in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Toby bunun üzerine kıkırdadı.

“Peki, kaplan,” dedi Josh. “Biliyorsun ki gülüşünün sesini çok seviyorum. Hatta dünyadaki bütün seslerden daha çok seviyorum ama bunu bir kadına daha söyleyecek olursan, seni üzüm gibi sıkarım.”

Toby, Anna’yı işaret etti. Onların arkasından duran Anna, gözlerini devirdi.

“Evet, biliyorum,” dedi Josh sakın bir şekilde kız kardeşine dik dik bakarak. “Anna’yı da üzüm gibi sıkacağım.”

Grace, Josh’ın bunu küçük bir çocuğa ve bir de engelli kız kardeşine söylemesini dehşetle izliyordu ama Toby sadece sırıtıyordu.

Anna da sırtıttı ve sadece gözlerini devirmeye devam ederek hepsini görmezden geldi.

Josh, Toby'yi yere bıraktı. "Hadi git ve başını derde sokmayacağın bir şeyler yap," dedi.

Çocuk gidince Josh, Grace'e baktı. "Mallory'yi aradım."

"Öyle mi? Niçin?"

"Bunun bir iyilik olduğunu fark ettim, benim için iyilik," dedi Josh. "Ama emin olmam gereken bir şey var. Tüm bu görüntün, birden fazla diploman ve ilginç ailenle ilgili. Bir de sırf meraktan soruyorum, benimle ilgili ne tür bir araştırma yapıyorsun?"

Grace homurdanıp elleriyle yüzünü kapattı. "Sana bu konudan bahsetmek istemediğimi söyledim."

Josh güldü. "O halde sorun yok."

"Sanırım. Mallory ne dedi?"

"Toby'nin bakıcısı olmanın, benim için büyük şans olduğunu söyledi. Ve eğer seni incitirsem, onun da beni inciteceğini."

"Benimle ilgili kötü bir şey söyleseydi ne yapardın?"

"İşe Toby'le giderdim. Bunu daha önce de yaptım."

Grace tam emin değildi ama sanki iri ve sert doktor bunu hatırlayınca hafifçe ürpermişti. "Bu hafta öyle yapman gerek-meyecek," dedi Grace.

Josh minnetini belirtircesine gülümsedi. Gülümsemesinde, Grace'in dizlerinin bağını çözen bir şey vardı. Grace, her gittiğinde ev çok düzgün olurdu ama bu sefer öyle değildi. Bugün sanki içeride bir bomba patlamış gibiydi. Özellikle de mutfakta... Lavaboda tabaklar vardı. Tezgâhın üzerinde de malzemeler ve aletler.

"Temizlikçinin izin günü," dedi Josh ve Toby'yi kucaklayıp, çılgılık atmasına neden oldu. Josh, çocuğu ters çevirip, en sonunda da içi dolu bir tabağın önünde durduğu sandalyeye oturturken, çılgılıklar iyice arttı.

"Bugünkü okul sonrası atıştırmalığını Toby seçti," dedi Josh. "Neyse ki benim yemek molama denk geldi de, 'suç krepleri' adını verdiğimiz kreplerden yapabildim."

Malzemelerden ve tezgâha dağılanlardan, Grace bunun ya-

banmersinli ve hindi salamlı krep olduğunu anlayabiliyordu. Kendi babası spatulanın ne olduğunu ya da ocağın nasıl açılacağını bilmediğinden bu, Grace için çok etkileyiciydi.

Josh, Toby'nin tabağına biraz şurup döktü ve saçlarını okşadı. Bakışlarında, Grace'in daha önce onda hiç görmediği bir duygu vardı.

Şefkat.

"Hemen döneceğim kaplan," dedi Josh. "Hepsini ye."

Toby tek elinde ışın kılıcını tutuyordu ve bu da tabii ki Tank'i çıldırtıyordu. Küçük köpek, her *vijjt*, *vinnn*, *vijjt* sesiyle deli gibi hırlıyor ve masanın etrafında kendisi de bir Jedi savaşçısıymış edasıyla dönüp duruyordu.

"Boy kompleksi," dedi Josh, Grace'e. "Olduğundan daha büyük göründüğünü düşünüyor."

Toby boşta kalan eliyle bir tane krep aldı. Şuruba batırmadan önce masanın üzerine yayıp yuvarladı ve en sonunda ağzına attı.

"Çatal, bıçak," dedi Josh.

Toby bir nefes verip, ışın kılıcını bıraktı ve çatala uzandı.

Işın kılıcı yere düşünce, Tank'in hırıltısı birden sustu ve şaşkın bir mırıltıyla, kuyruğunu bacaklarının arasına alıp koşmaya başladı.

Toby, bir elinde çatalı dururken, diğer eliyle krep ağzına tıkmaya çalışıyordu.

Josh, Toby'nin elindeki çatala hafifçe dokunup, Grace'e özel konuşmaları gerektiğini işaret etti. Grace'i arka kapıya doğru götürdü ve kapıyı da arkalarından kapattı.

Grace dönüp, Toby'nin parmaklarını mı yoksa çatalı mı kullandığını kontrol etmek istedi ama bugün pencerelerdeki jaluziler kapalıydı.

"Peki, işte anlaşma," dedi Josh. "Bir-iki saat konusunda yalan söyledim."

Grace bunun üzerine Josh'a döndü. "Yani cehenneme bir tek ben gitmeyecek miyim?"

Josh parmaklarını saçlarında gezdirdi. Josh, iri bedeniyle Grace'in güneşini kesiyordu. Bir yandan da eliyle gömleğinin dikişleri üzerinde gezdiriyordu.

Birden sanki çok ağırmış gibi kollarını yanlara indirdi. "Bak," dedi. "Gerçek şu ki, geç kaldım. Çok fazla hastam var. Kız kardeşim bana kalp krizi geçirecek. Bugün Toby'e bakması için birine ihtiyacım var ve senin de paraya ihtiyacın var. Ayrıca, o iyi bir çocuk. Çok iyi bir çocuk... Çatal, bıçak kullanmayı ve dilimizi konuşmayı reddetse de... Ancak istenildiğinde havlayıp örümcekleri yakalayabilir."

Grace bunun üzerine birden durdu. "Daha fazla örümcek mi var?"

"Hayır," dedi Josh hiç duraksamadan. "Örümcek yok."

"Ama örümcek dedin," dedi Grace. "Ve ben de yan bahçede, yangın tüpünün kutusunda kocaman bir tane gördüm."

"O örümcek, kışı geçirmek için güneye gitti."

"Şu anda yaz."

"Kasabadan ilk giden olmak istedi."

"Şu yalanlara bir bak." Ama Grace kabul etmeliydi ki Toby çok tatlıydı. Ve Toby'nin babası daha da tatlıydı. Gerçi Grace, Josh'm tatlı gibi masum bir kelimeye itiraz edeceğinden emindi.

Josh sakın ve seviyeli bir tavırla konuşuyordu ama her halden gergin olduğu belliydi. Bir de Grace'den bir şey istiyor olmaktan hoşlanmaması vardı tabii.

Grace, gururu iyi bilirdi. Tanrım, hem de çok iyi bilirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten Josh zorda olduğu için mi yapacaktı?

Hayır, dedi zihninden cılız bir ses. Bunu, onu çok seksi bulduğum için yapacağım... "Ne kadar sürecek?"

Josh hareket etmedi ve rahatlamış gibi bir ifade takınmadı ama gözleri daha sıcak bakmaya başladı. "En azından sekize kadar..."

Şu andan itibaren beş saat! Grace, bir çocukla beş saat boyunca ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

“Yeniden onu öpmeyi teklif et.”

İkisi de döndüler ve kalça hizasındaki bir çift gözün aralanmış kapıdan kendilerine baktığını gördüler.

Bu, tekerlekli sandalyesindeki Anna’ydı.

“Üzgünüm,” dedi Grace. “O gemi kaçtı.”

Anna homurdandı.

Josh kapıyı çarptı ve tek eliyle kapalı olduğundan emin olurken, diğer elini de Grace’in yanındaki ahşaba yasladı. “Bunun için üzgünüm.” Grace’e doğru eğildi ve kapıyla kendi arasında sıkışmış bir sandviçmiş gibi hissetmesine neden oldu.

Aslında Grace burada olmaktan hiç de rahatsız değildi. “O halde,” dedi Grace, rahatsız edici bir şekilde nefessiz kalmıştı. “Saat sekizde?”

“Evet, bir de aması var.”

Bu ama, Josh’la ilgili bir şeylerse, Grace’in buna bir itirazı olmazdı.

“Bu durum sadece bugün için geçerli değil,” dedi Josh.

Bu, bir kova buzlu su etkisi yarattı. “Ne?”

“Haftanın geri kalanında da yardıma ihtiyacım var,” dedi Josh. “Saat ikiden sekize kadar...”

“Aman Tanrım, Josh.” Tüm hafta... “Bilemiyorum.”

“Yeni bir bakıcı tutacağım. Şimdiden aramaya başladım. Sen ve Toby ön görüşmeleri yapıp, zaman kazanabilirsiniz isterseniz. Anna’dan Toby’ye bakmasını isteyebilirdim ama o zaten sabah erken ve akşam geç saatlerde onunla ilgileniyor. Ayrıca, Anna pek güvenilir değil ve Toby yeterince kötü deneyim yaşadı.”

“Josh.”

“Bin dolar,” dedi Josh.

“Aman Tanrım.”

“Evet mi, hayır mı Grace?”

Josh’ın, acımasız kasları ve iki kat testosteronla kaplı bedeni çok sertti ama o anda ne kadar inanılmaz olsa da bu leziz

yakışıklılığına odaklanmak çok zordu. “Bin dolar mı?” diye sordu şaşırarak. “Yarım hafta için mi? Ciddi olamazsın.”

“Boş bir oda ve yatak da dâhil... Havuzun yanında bir misafir evimiz var. Birkaç bakıcımız orada kalmıştı. Sonuncusu evli olduğundan orada kalmadı. Sadece yetmiş metrekare ama esyali.”

Grace başını salladı ama Josh, onu hassas yerinden yakalamıştı. Grace, B&B’de kalıyordu ve orayı seviyordu. Üç kız kardeş olan sevimli Tara, Maddie ve Chloe işletiyordu orayı ama B&B, pek de banka hesabı dostu sayılmazdı. “Bu hafta başka iş görüşmelerim de olacak.” *Olacağını umuyordu.*

“Bunu halledebiliriz,” dedi Josh.

Grace başını salladı ama o anda sadece Josh’ın çok güzel koktuğunu düşünüyordu. Çikolatadan bile daha güzel kokuyordu. O kadar ki, Grace, onu ısırarak istiyordu.

Josh ona yaklaşmış mıydı? Grace başını arkadaki kapıya yaslayıp ona baktı. Sıcacık bakan gözlerine... Evet, yaklaşmıştı. Eğer istese, onu gerçekten ısırabilirdi. Ama uslu duracaktı. “Sana yardım edecek bir ailen yok mu?” Grace, Josh’ın babasının öldüğünü biliyordu ama tek bildiği buydu. “Annen ya da başka kardeşin? Ya da... Toby’nin annesi?”

“Annem ve babam; ikisi de öldüler,” dedi Josh. “Ve başka kardeşim de yok. Toby’nin annesine gelince de, ona ulaşamıyorum.”

Josh’ın yüzü ifadesiz bir hâl almıştı. Hislerini anlamak mümkün değildi. Gerçi tahmin etmek çok da zor değildi. Adam zorda kalmıştı ve hiçbir desteği yoktu. Grace sadece kendiyile ilgilenmek zorunda olabilirdi ama çocuğunu, kız kardeşini ve tek başına koca bir kliniği yürütmeye çalışan bu adamı gayet çekiciydi. “Tamam,” dedi Grace sessizce. “Kabul ediyorum. Misafir evinden çok emin değilim; sana haber veririm. Ama bu hafta Toby’le ilgileneceğim.” Grace, Josh’ın geri çekilmesini ve kendisinin çıkmasına izin vermesini bekliyordu ama Josh çekilmedi. Grace’in yüzü, Josh’ın göğsünün hemen önündeydi.

“Son bir şey daha,” dedi Josh.

Grace bir yandan, Josh'ın kıyafetleri olmadan da bu kadar iyi görünüp görünmeyeceğini merak ediyordu. "Ne?"

"O gemi kaçtı mı?" diye sordu, Grace'in az önce Anna'ya söylediği sözleri tekrar ederek.

Grace, başını yukarı kaldırdı yine. "O işin bittiğini söylemek istedim. Biz öpüştük, hatırlıyor musun?"

Josh'ın bakışları ısındı. Evet, hatırlıyordu.

"Ve... güzeldi."

Josh muhtemelen bu sabah tıraş olmuştu ama yüzünde hafif bir gölge belirmeye başlamıştı. Ah, gözleri... Derin, karanlık bir havuz gibiydi. Her zamanki gibi, duygularını ya da sırlarını açığa vurmuyordu. "Öpüşmemiz... güzeldi," diye tekrarladı Josh gözlerini kısarak.

"Yani, evet." Dahası inanılmazdı.

Josh sadece ona bakıyordu. "Tamam," dedi Grace kapıya doğru yaslanarak. "Belki de güzelden biraz daha fazlasıydı. Ama bunu beklemiyorum. Senin gibi bir adamdan..."

"Benim gibi," dedi Josh sessizce. Sanki sözcükler, "güzel" kelimesi gibi kolay çıkmıyordu ağzından.

Galiba çıkmıyorlardı. "Hepsi bu. Şanslı Liman'da uzun süre kalmayacağım. O yüzden burada olduğum sürece... eğlenmek istiyorum."

"Eğlenmek."

"Evet. Bunu yeni denemeye başladım."

"Ve benim eğlenceli olmadığımı düşünüyorsun," dedi Josh inanamayarak.

"Kişisel algılama."

"Hım." Josh ona doğru bir adım attı ve gidecek daha fazla yer olmadığı için, Grace yine kendisini Josh'ın güzel bedeni ve kapı arasında bir sandviç gibi hissetti. Josh'm elleri, Grace'in kalçasına doğru gitti. Oradan yanlarına, kaburgasına, kollarına ve omzuna doğru ilerledi. Josh'ın elleri, boynuna ve oradan da yüzüne gelene kadar, Grace kemiklerini hissetmemeye başlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorabildi sadece.

“Sana, ne kadar eğlenceli olabileceğimi gösteriyorum.”

Ah Tanrım. Josh’ın derinden gelen sesi bile, Grace’in içini ürpertmeye yetiyordu ve bu da bir kadının, etkilenmemesi gereken bir adama göstermemesi gereken bir tepkiydi. Grace, Josh’in bedenine biraz daha yaklaştı.

Sert bedenine!

Josh’m gözleri, Grace’inkilerle buluştu. Grace’in bedeninden yayılan ısı, Josh’m bakışlarıyla daha da artıyordu.

“Hâlâ eğlenceli olmadığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Josh hafifçe.

“Değilsin.” Grace güçlkle yutkundu. “Sen...”

Josh tek kaşını kaldırdı.

Ateşli, seksi ve lanet olsun eğlenceliydi. Bu da Grace’in başının büyük dertte olduğu anlamına geliyordu. Beyaz bayrak sallama vaktinin geldiğine karar verdi. Bunu yapacaktı. Bir dakika içinde...

“Söyle hadi, Grace.”

“Tamam, belki biraz eğlencelisindir,” dedi Grace. “Ama...”

Josh, öne doğru eğilerek Grace’in alt dudağını ısırdı ve dilini üzerinde gezdirdi. Sonra da Grace’i nefessiz bırakana kadar, dudaklarını üzerinde gezdirdi. Grace, Josh’ın gömleğinin ucunu sıkıca tuttu.

Josh geri çekildiğinde gözlerini hafifçe aralamıştı ve çok çekici görünüyordu. “Lanet olsun, biraz eğlenceli.” Josh, ona bakarken dudaklarını büzdü.

Grace, onu izlerken, gömleğini sıkıca tuttuğunu fark etti. Kırıştırdığı gömleği eliyle düzeltmeye çalıştı. “Peki. Tam bir eğlence kaynağısın. Şimdi mutlu oldun mu?”

“Neredeyse.” Josh arzu dolu gözlerle ona bakıyordu. Elleri Grace’in sırtındaydı ve parmakları, ince elbisesinin üzerinden onu okşuyordu. Josh başını indirirken çok yavaş davrandı ve Grace’in başını çevirmesi için yeterince zaman verdi ona.

Ama Grace başını çevirmedi.

Gözleri birbirine kilitlenmiş gibiydi. Ta ki Josh’ın dudak-

ları, Grace'inkilere dokunana kadar. Grace'in göz kapakları istemsiz bir şekilde kapandı. Josh'ın dudakları çok sıcak, sert ve ah, tam da...

Josh, derin ve erkeksi bir iniltiyle, ellerini Grace'in saçlarının arasında gezdirdi ve başını biraz daha eğip dudaklarını aralayarak onu önce hafif, sonra da daha şiddetli bir şekilde öptü. Her şey o kadar güzeldi ki Grace'in kemikleri eriyor gibiydi.

Josh, onu öpmeyi bırakana kadar, Grace ayakta durmakta güçlük çekiyordu ve nefes alışverişleri az önce bir maratondan çıkmış gibiydi. "Bunun neyi kanıtladığını tam olarak bilmiyorum," dedi Grace. Tabii Josh'm yeryüzünde en iyi öpüşen insan olmasının dışında...

Josh gözlerini kısmıştı. Gömleğinin yarısı dışarı çıkmıştı; Grace çıkarmıştı. Büyüleyici ve günaha sürükleyici bir halde duruyordu.

Josh yavaşça başını salladı. Belli ki o da Grace gibi bunun neyi kanıtladığını bilmiyordu. "Ben de seninle bir ilişki istemiyorum," dedi Josh. "Bir ilişki istemiyorum. Hayatımı gördün, Grace. Kahretsin ki sen de artık ona dâhilsin. Bu karmaşanın içine bir kadın sokarsam, çıldırırım."

"O halde aynı fikirdeyiz," dedi Grace rahatlayarak. Aslında pek de rahatladığı söylenemezdi. Buna sevinmesi gerekirdi ama sevinmemişti ve bu çok anlamsızdı. İkisi de bunu istemiyordu. O halde neden rahatlamamıştı?

Josh'm bakışları, Grace'in dudaklarına indi. "Bu hafta benim için Toby'ye bakmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diye fısıldadı Grace ve sonra parmak uçlarında yükseldi. Böylece bu iki kelimeyi tekrar ettiğinde, dudakları Josh'ın dudaklarına sürtecekti.

Josh hafifçe inledi ve sesindeki o baskın erkeksi tını, Grace'in içinin titremesine neden oldu. Ona doğru yaslandı ve Josh yeniden inlediğinde, Grace, göğsündeki titremeyi hissetti. "Grace."

“Biliyorum.” Grace, ellerini ondan uzaklaştırıp kapıya doğru uzattı.

Josh’ın Grace’in belinde duran eli, yukarı doğru kayıp başına uzandı. “Dikkat et.”

Bir süre daha birbirlerine baktılar. Sonra Grace’in elleri, Josh’ın göğsüne, boynuna ve saçlarına doğru kaydı.

Josh hafif bir ses daha çıkarıp, Grace’i kendine doğru çekti. Grace, birazdan ne olacağını bilmiyordu ama Josh onu yeniden öpmeye başladı ve lanet olsun Grace haklıydı. Bu adam gerçekten çok iyi öpüşüyordu.

Diğer taraftan birisi kapıya vurunca, Grace korkudan yerinde sıçradı.

Josh sıçramadı ya da onu bırakmadı. Grace’in kulağının alt tarafındaki yumuşak yeri öptü. “Sen ölümcülsün,” diye fısıldadı Josh, onu kendisine doğru çekip, Anna’ya kapıyı açmadan önce.

Toby, Anna’nın kucağında, elindeki buzlu meyve suyuyla oturuyordu. Dudakları mora boyanmıştı.

Anna sırtarak, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Josh ona uzun bir bakış attı. Aynı bakış kendisine yöneltilse, Grace dizlerinin titreyeceğinden emindi.

Ama Anna hiç de etkilenmiş gibi değildi. “Ah, biliyorum,” dedi. “Birbirinizin bademciklerini kontrol ediyordunuz.”

“Anna,” dedi Josh. Sesi sakindi ama anlaşılır bir uyarı vardı ses tonunda.

Anna sadece gülümsedi. “Toby, okulda açık ev gecesi etkinliği olduğunu hatırlatmak istedi. Yarın kek falan götürmen gerekiyormuş.”

Hâlâ buzlu meyve suyunu pipetle emen Toby, bunu başıyla onayladı.

“Bunların ikisi de programda yazmıyor,” dedi Josh.

“Ahh,” dedi Anna. “Silinmiş olmalılar. Tıpkı benim Avrupa turum gibi.”

Josh’m çenesinde bir kas seğirdi ama sonra Toby’ye baktı ve ifadesini yumuşatarak çocuğun saçını okşadı.

Tank ayaklarının ucunda sesler çıkarıp hızla nefes alıp veriyor, birilerini kendisini kucağına alması için ikna etmeye çalışıyordu. “Hav,” dedi.

“Hav,” dedi Toby de.

Grace, bedeninin kasıldığını hissetti. “Ben kekleri hallederim,” dediğini fark etti birden.

Josh, boğulmakta olan ama kendisine bir ip atılmasını da beklemeyen birinin şaşkınlığıyla baktı ona. “Öyle mi?”

“Evet.” Grace, Toby’ye gülümsedi. “Kek uzmanı sayılırım. Özellikle de çikolatalı kek.”

Josh’ın cebinin derinliklerinden telefonunun sesi geldi. Telefonunu çıkarıp ekrana baktı ve yüzünü ekşitti. “Gitmem gerek.” Toby’nin başını öptü. “Uslu dur.” Anna’ya da onu uyarırcasına bir bakış attı ve ilerlerken, Grace’i de yanına çekti. Eli, Grace’in bileğindeydi ve onu da kendisiyle birlikte neredeyse koşarak yürümeye zorluyordu. Hızla evin içinden geçip dışarı çıktılar. Josh, kapıyı sert bir şekilde kapatıp, Grace’i de kapıya yasladı. Yüzüne bakmak için biraz eğildi.

“Bu şekilde buluşmayı kesmeliyiz,” dedi Grace.

Josh gülümsemedi. “Hâlâ aynı fikirde miyiz?”

“Aynı odada olduğumuz zaman, içerideki tüm oksijeni tüketiyor olmamız gerçeğine rağmen, ilişki yaşamayacak oluşumuz fikri mi?” diye sordu Grace. “Lanet olsun evet, aynı fikirdeyiz. Kim bu çılgın kimyaya ihtiyaç duyar ki?” Grace gülmeye zorladı kendini. “Ben değil...”

“Grace.” Josh hâlâ gülümsemiyordu. “Eğer bu çok fazlaysa...”

“Hayır, tabii ki değil. Bir anlaşma yaptık. Toby’le ilgileneceğim. Bu da şu öpüşme işine son vermek için bir başka neden, değil mi? Çünkü patronlarımı öpmem. Aslında, son işimden ayrılmak zorunda kaldım çünkü...” Grace yüzünü ekşitti. Ah, şu koca ağzı. “Bilirsin ya.” Josh’ın ifadesi birden daha ciddi bir hâl aldı. “Hayır,” dedi sessizce. “Bilmiyorum. Söyle bana.”

Al işte. Konu nasıl olmuştu da buraya gelmişti? Grace

omuzlarını silkti ve sokağın diğer tarafındaki okyanusa baktı. Bu konudan ve Josh'a anlatmak istemediği anılardan dolayı kendisini huzursuz hissediyordu. "Çok da önemli değil. Adam... şey istedi. Ben de ona vermek istemedim. Bu kadar."

Josh, Grace'e bir süre baktı. "Ama önce ona dava açtın ya da ona bir tokat atıp, acıtacak bir yerlerini tekmeledin, değil mi?"

Grace hafifçe güldü. "Hayır." Öyle bir şey olmamıştı. Sadece Seattle'ı terk edip, asla uygun olamayacağı bir iş için çabalamayı kesmişti. Olanlar cesaretini kırmış ve geleceği için korkmaya başlamış bir halde arabasına binip, oradan uzaklaşmıştı. Araya biraz mesafe koymak istemiş ve kötü bir karar vererek, soluğu Şanslı Liman'da almıştı.

Tamamen kazara gerçekleşen bir olay, hayatının en güzel kazası haline dönüşmüştü. Hayatının hızlı ilerleyişi için de güzel bir yoldu bu.

"Grace," dedi Josh ve onun kendisine bakmasını bekledi. "Ben, o adam değilim."

"Biliyorum." Gerçekten biliyordu. "Sadece..." Grace elini sallayıp, gülümseyemeye çalıştı, "biraz kontrolden çıktı. Biliyorum, benim suçum ama senin şey düşünmeni istemiyorum..."

"Düşünmüyorum," dedi Josh. "Asla. Ayrıca kontrolden çıkmasının tek nedeni sen değilsin." Josh başını salladı. "Hem de hiç. Ben uygunsuz davrandım. Özür dilerim, Grace."

Grace'in dünyasında, hep suçlama olurdu ve genellikle de en yakındakine suç atılırdı. Onun dünyasında, insanlar yanlışlarının sorumluluklarını almazlardı. Grace, ona baktı ve korkutucu gerçeği söyledi. "Bana uygunsuz gelmedi," dedi.

"Eğlenceli miydi?" Josh'ın ses tonu biraz daha yumuşak çıkmıştı. Şaka yapar gibiydi. Grace de aralarının kesinlikle iyi olacağından emindi. Josh bunu istemiyordu. Buna ayıracak vakti yoktu. Bu, ikisi için de geçerliydi. Grace yakında gidecek ve gerçek hayatına dönecekti. Kısa süre sonra. "Toby'nin iyi olması için bilmem gereken bir şey var mı?"

"O utangaçtır ve acıktığında ya da susadığında sana söyle-

mez. Beş buçukta akşam yemeğini yer. Dondurucuda, nasıl yapacağını anlatan talimatlarıyla birlikte bir şeyler var. Yazanların haricinde bir şey yapmamaya dikkat et; bazı yiyeceklere alerjisi var. Tezgâhın üzerindeki bir listede yasak olan şeyler yazıyor. Ve Tank'e Zhu Zhu'larından yedirmesine izin verme. Tank tam bir Deccal olabilir ama Deccal bile plastik ve metali sindiremiyor. Bu acı tecrübe, geçen hafta bana altı yüz dolara mâl oldu."

"Ahhh," dedi Grace, bir köpeği olmamasına şükrederek. Ya da Zhu Zhu'su. "Yani çocuğun yemeğini ve suyunu vereceğim ve Tank'i Zhu Zhu'lardan uzak tutacağım. Anladım."

"Ve Anna..."

"Sanırım, acıktığında ve susadığında bana söyleyecektir. Ve sanırım Zhu Zhu yutmaması gerektiğini de biliyordur, değil mi?"

Josh bir nefes verdi. "Evet. Ama o, senin sorumluluğunda değil. Seni çıldırtmasına izin verme."

"Yardıma ihtiyacı olmayacak mı?"

"Hayır. Bu konuda bana güven. Ve sanırım onun adına şimdiden senden özür dilesem iyi olur."

"Sorun olmayacak, Dr. Scott."

Josh hafifçe güldü. "Yine ona mı döndük?"

"İnsanların sana doktor demesinden hoşlanmıyor musun?"

"Sadece muayene masasında oturduklarında..."

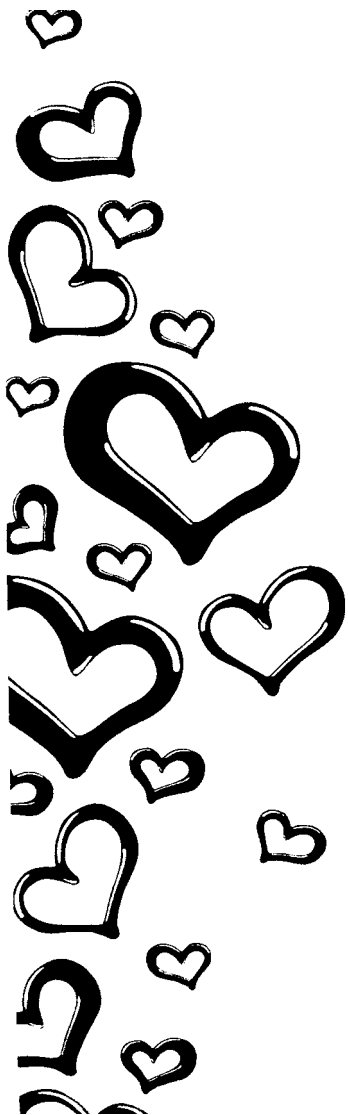
Grace, mütevazı davranıp davranmadığını anlamak için gözlerine baktı ama ciddiydi. Bakışlarında sadece hafif bir sabırsızlık vardı.

Grace içinin hafifçe alevlendiğini hissetti. "Gitmen gerek."

"Evet." Josh eğilerek dudaklarını Grace'inkilere değdirdi ve geri çekilmeden önce de onu öptü. "Lanet olsun."

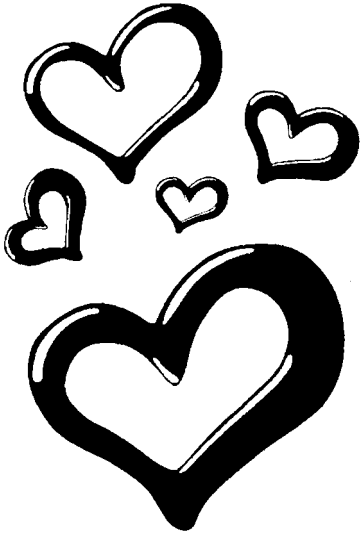
Grace hafifçe dengesini kaybetti ve ikisinin de tek bir öpücükten bu kadar etkilenmiş olmalarına güldü. "Hâlâ burada."

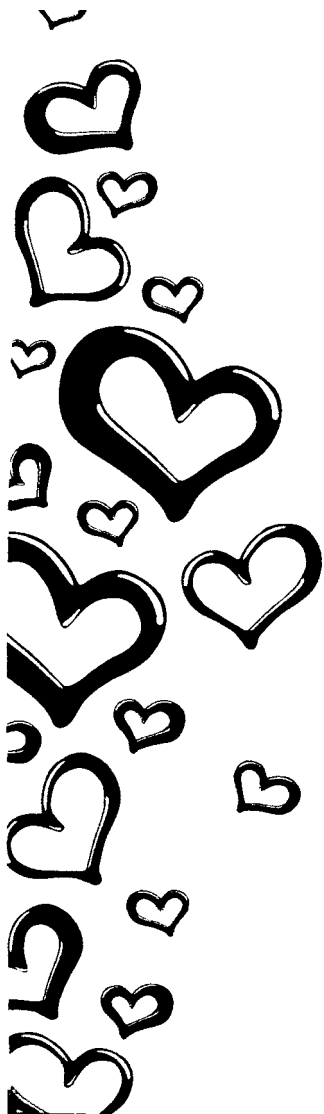
"Evet. Hâlâ burada."

BÖLÜM DOKUZ

Hiçbir çikolata adsız değildir
çünkü kimse çikolatayı bırakmak istemez.

Josh ofisine döndü. Ama hastalarıyla ilgilenirken yaptığı tek şey kapıya bakıp, Grace'i kapıya yasladığını düşünmekti.

İki kez.

Bu düşünce ne kadar çılgınca olursa olsun, onu istiyordu. Grace'in tek istediği eğlenmekti. Josh o aşamalardan geçmişti, bunu yapmıştı ve hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Dünyalara değişmeyeceği Toby'ye o şekilde sahip olmuştu.

Ama bunu bir kez daha yapmazdı.

O yüzden, Grace'e karşı hissettiği tuhaf çekim, Josh'a çok anlamsız geliyordu. Grace, onun tipi değildi. Tamam, Josh'ın bir tipi yoktu ama o genellikle, sıcak ve sevimli kişileri severdi, yatak hariç. Yatakta sıcak ve sevimli olmasını istemezdi.

Ama Grace'le aralarında yatakta biten bir şeyler olmayacaktı. İkisi de öyle söylemişti. Bu konuda, aynı fikirde oldukları konusunda anlaşmışlardı; bir ilişki yaşamayacakları konusunda. Oldukça olgun bir tavırdı bu.

Tanrım, Josh olgun davranmaktan nefret ediyordu.

"Bir numaralı oda," dedi Dee, koridorda karşılaştıklarında.

Bayan Carson onu bekliyordu. Kazara, tansiyon ilaçlarıyla kocasının Viagrasını karıştırmıştı. İşin kötü yanı duymakta da güçlük çekiyordu. "Bayan Carson, bunun olmasına engel olmak için size bahsettiğim hap kutularından almanız gerek."

"Ne dedin tatlım?" diye bağırdı kadın, eklem sorunu yaşadığı ellerini kulağına götürerek. "Boyum uzayacak ve sertleşeceğim değil mi?" Kendi esprisine güldü ve binadaki herkesin kendisini duyduğundan habersiz bir şekilde dizine vurdu.

“Öyle olursa, bana bir zararı olmaz, değil mi?” diyerek devam etti konuşmasına. “Paul iyi bir adam ama tam olarak aşağı kat için uygun değil. Ne dediğimi anlıyor musun, bilmiyorum.”

Josh anlıyordu ama anlamıyor olmayı umuyordu.

“Ah. Baban olsa gülerdi. Sen hiç eğlenceli değilsin.”

Tanrım, Josh bunu daha önce de duymamış mıydı?

Josh’ın bir sonraki hastası, istisnasız altı haftada bir yeni bir cinsel yolla bulaşan hastalık kapamış kamyon şoförü Kenny Liotta’ydı. “Akıllanmayı düşünüyor musun?” diye sordu Josh.

Kenny sırtıttı. “Baban da bana aynısını sorardı. Sorun şu ki, bundan penisim sorumlu. Ve IQ’su olan da penisim değil.”

Josh bir şeyler yazarken başını salladı. “Penisin, *Aptallar için Penis* kitabını okumalı, yoksa bir sonraki doğum gününü göremeden çürüyecek.”

Kenny güldü. “Ama çok güzel bir hayat değil mi?”

“Hayır,” dedi Josh. “Bu iyi bir yol değil. Ucuz bir otelde, bir jakuzi dolusu sarışınla, zevkten kalp krizi geçirip ölmek iyi olabilir ama cinsel yolla bulaşan bir hastalıktan ölmek hiç de öyle değil.”

Kenny başını salladı. “Evet, seni anlıyorum. Sen iyi bir adamsın doktor. Kliniği satmayacaksın, değil mi? Buradaki diğerlerinin de hep yaptığı gibi...”

Klinik, çevredeki laboratuvarlardan çocuk kliniklerine kadar pek çok tıp birimini bünyesine alıp, büyük bir ün ve popülerlik kazanmıştı. Bu da tabii ki çok fazla para demek oluyordu. Josh’ın birlikte çalıştığı doktorların tümünün bir şekilde hastaneyle bağlantısı vardı.

Bu anlayışı reddeden sadece Josh’tı. “Düşünüyorum.”

“Sosyalist bir devir gibi. Seni neyle tehdit ediyorlar? Dizlerini kırmakla mı?”

Bu, Josh’ı güldürdü. “Çok fazla televizyon izliyorsun. Eğer burayı satarsam, dünya aynı şekilde dönmeye devam edecek. Buradaki ilgi de hiç değişmeyecek.”

“Bundan emin misin?”

“Evet,” dedi Josh net bir şekilde. Ama buna gerçekten inanıyorsa, neden hâlâ imzalamamıştı?

Bunu kurul da anlamıyordu. Josh’ın bir gün yine kendisiyle kaya tırmanışına gidip gitmeyeceğini öğrenmek için Matt aradı. Josh, aklındaki şeyle ilgili ondan da bir yanıt alamadı.

“Buradan uzaklaşamam,” dedi Josh.

“Tanrım. Hâlâ imzalamadın mı?” diye sordu Matt.

“Hayır, düşünüyorum.”

“Çok yaşlanıp, takma dişlerini düşürmekten korkarak kayaya tırmanamadığın zaman da hâlâ bunu düşünüyor olacak mısın?”

Josh bir nefes verdi. “Ty’ı ara. O, seninle kaya tırmanışına gelir.”

“O asla bunu yapmaz. Helikopterlerden atlayıp insanların hayatını kurtaran adam, yüksekliği sevmiyor.”

Bu doğrudu. “Amy’yi al.”

“Olmaz,” dedi Matt. “Onu bir kez daha gün doğmadan uyandırmaya kalkarsam, beni kendi silahımla öldüreceğini söyledi.”

Bu da kesinlikle doğrudu. Amy Michaels güzel, zeki ve çok sert bir kadındı.

“Gününün biraz daha uzun olması gerek,” dedi Matt. “Hiç eğlenceli değilsin. Daha önce bunu kimse söylemiş miydi?”

Peki, bu durum artık Josh’ın canını sıkmaya başlamıştı. “Ben çok eğlenceliyimdir,” dedi.

“Öyle mi? Ne zaman?”

Dili, Grace’in dudaklarının arasındayken. Bu oldukça eğlenceliydi.

“Sat artık!” dedi Matt ve telefonu kapattı.

“Ben eğlenceliyim,” diye tekrar etti Josh. Telefonu bırakıp, bir süre daha Grace’i düşündü. Aslında bu da keyifliydi. Hem de çok... Josh, onunla ilgili düşüncelere saplanıp kalıyordu. Grace, Josh’ın beklenti içine girmesine neden oluyordu. Ha-

yatının içinde olduğu kutudan dışarı adım atmayı istemesine...
Bu, Josh'ın kesinlikle yapamayacağı bir şeydi.

Ne kadar cazip olursa olsun.

Josh eve sekiz buçukta ulaştı. Yarım saat gecikmişti. Toby düşünu almış ve yatağa gitmek için hazırlanmıştı. Bir elinde bir Zhu Zhu hamsteri, diğesinde de Jedi kılıcı vardı. Tank sakın bir şekilde ayakucunda duruyordu. İki melek gibiydiler.

Grace, erken saatlerde evine geldiğinde, askılı elbisesi, saçaklı yeleği ve sandaletleriyle zarif ve hoş görünüyordu. Sarı saçları ipek gibi omuzlarına dökülüyordu, yüz ifadesiyse rahat ve meraklı bir zekâyı yansıtıyordu. Daha önce kapının arkasında geçirdikleri süre içinde, saçları bozulmuştu Josh'ın yüzünden ve ifadesi de artık çok sakın değildi. Gözleri büyümüş, dudakları ıslanmış, meme uçları da sertleşmişti. Josh bu bakışı çok sevmişti.

Şimdiyse, Grace'in saçları örülmüş ve bir LEGO parçasıyla tutturulmuştu. Aralardan sallanan birkaç ipeksi tutam, çatlak bir profesör gibi görünmesine neden oluyordu. Yeleğini çıkarmıştı. Elbisesinde bir leke vardı ve bakışları da artık sakın ya da uyarılmış değildi.

Grace gülümsüyordu. O ve Toby, mutfak tezgâhındaki küçük kekleri sayıyorlardı. Sadece onları izlemek bile, Josh'ın omuzlarındaki gerginliğin azalmasını sağladı. "Üzgünüm, geciktim," dedi Josh.

"Acil bir durum mu oldu?" diye sordu Grace, ona doğru endişeli bir ifadeyle bakarak.

"On altı yaşında bir kız, kendi dilini delmiş ve dili apse yapmış. Üç gün boyunca ailesine söylememiş ve sonunda dili şişip, nefes borusunu tıkamış."

"Aman Tanrım."

"Şimdi iyi. Hayatı öğrenecek ama iyi."

Grace sadece Josh'a baktı. "Vay canına. Bu durumda be-

nim günüm bomboşmuş. Ya da boş değil, kekli.” Grace, tepsiyi gösterdi. “İki deneme yapmamız gerekti. İlk denemeden bahsetmek istemiyoruz.”

Toby kıkırdadı ve başını salladı.

“Bunları sen mi yaptın?” diye sordu Josh etkilenererek.

“Evet. Mutfağına biraz zarar vererek...”

Mutfak berbat görünüyordu. Sanki bir bomba patlamış gibiydi. Lavaboda tabaklardan yüksek bir yığın oluşmuştu ve her yer çikolataydı. “Hey, en azından hâlâ herkes hayatta!”

“Pekâlâ, senin için tek önemli olan şey buysa, güzel.”

Josh gülümsedi. “Çikolatalı kek gibi kokuyorsun.”

Anna sandalyesiyle mutfağa girdi ve dikkatini hızla kucığındaki kitaba çevirdi. “Buldum! Josh’ın üniversite birinci sınavındaki fotoğrafını buldum,” dedi. “Kalın çerçeveleri olan gözlükleri ve diş teli olan, mor gözlü çocuk. Gözü, kendi dolabına çarptığında morarmıştı. O zamanlar daha kısaydı. Tam bir ezikti.”

Josh, kitaba baktı. “Bu benim yıllığım.”

“Sakin ol,” dedi Anna. “Ona, dövmeni göstermedim.”

Josh, alnını ovdu. “Gün boyunca benim küçük kirli sırlarımı mı döktü ortaya?” diye sordu Grace’e.

“Şeker gibi.”

Mükemmel.

“Peki, dövme?” diye sordu Grace bakışlarını Josh’ın bedeninde gezdirerek. “Nerede?”

“Kıçında,” dedi Anna, ona yardım ederek.

Josh, elleriyle Toby’nin kulaklarını kapadı. “Hey.”

“Üzgünüm,” dedi Anna. “Poposunda.”

Grace, gülmemeye çalışarak kaşını kaldırdı. Bu tepkinin nedeni dehşete düşmüş olması mıydı yoksa bunu komik bulması mı, Josh bundan tam emin olamadı.

“Peki, ne dövmesi?” diye sordu Grace.

“Bir iddia kaybettim,” dedi Josh kendisini savunmaya çalışarak. “Ama bunu söylemeyeceğim.”

Grace artık gülüyordu. "Ben senin sonradan olgunlaşan bir ahmak olduğunu zannediyordum. Değişim geçiren kötü bir çocuk olduğunu değil."

Anna sırtıttı. "Ahmak kısmı doğru ama kötü çocuk kısmı değil."

"Bir *iddia* kaybettim," diye yineledi Josh. *Tanrım*. "Bu, tamamen Matt'in hatası.

"Sildirebilirdin," dedi Grace, "eğer utanıyorsan."

"Utanmıyorum." Çok utanıyordu. "Ayrıca, kimse onu görmüyor çünkü ben şeyken kimse arkamda olmuyor..." Josh, Toby'nin kulaklarının üzerindeki ellerini iyice sıktı. "Popom çıplakken."

Grace, bunun üzerine bir kahkaha attı ve bu ses, kendine engel olmaya çalışsa da, Josh'ı da güldürdü. Grace, musluğa gidip tabakları yıkamaya başladı. Belli ki Anna'nın temizlik yapmaya karşı alerjisi vardı çünkü birden internette yapması gereken bir işi olduğunu hatırladı. Toby, Grace'e yardımcı olmak için bir sandalyeye çıktı. Josh başını salladı. "Sandalyelerin üzerinde durmakla ilgili kuralı biliyorsun, Tobes." Bu kural, Toby'nin kaşının üzerindeki üç dikişle sonlanan altı ay önceki bir olaydan sonra konmuştu.

"Ah, sorun değil," dedi Grace. "Sandalyenin arkası, ayağı boşluğa basmayacak şekilde yan duruyor."

İlk seferde de aynen böyleydi. "Ayrıca, sivri bıçakları kurutmak da iyi bir fikir değil."

Grace, tahta bir kaşığı kurulaayan Toby'ye baktı ve sonra Josh'a bakıp tek kaşını kaldırdı. Gereğinden fazla mı korumacı davranıyordu?

Josh başını sallayıp gömleğinin kollarını katladı ve onlara katıldı. İşleri bitince, Grace, Toby'nin sandalyeden inmesine yardım edip karşısında diz çöktü. Gözleri yumuşak ve sıcacıktı. "İyi geceler," dedi ve ona sarıldı. "Tatlı rüyalar."

Toby de ona sarıldı. "İyi geceler."

Josh'ın ağzı açık kaldı. Oğlu havlamamıştı, konuşmuştu.

Grace gülümsedi. Toby de ona gülümsedi ve bu manzara, Josh'ın boğazının düğümlenip, kısa bir süre nefes alamamasına neden oldu.

Grace kalkıp çantasını aldı ve Josh, ona dışarı kadar eşlik etti. Grace, arabasının sürücü kapısını açmaya çalıştı ama kapı sıkışmıştı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı.

“Dur, ben...”

“Hayır,” dedi Grace. “Her zaman sıkışır. Ben hallederim.” Grace kapıya asıldı. Kapı hızla açılınca neredeyse poposunun üstüne düşecekti ama neyse ki Josh son anda onu yakaladı.

Josh, onu kendisine doğru çevirdi. “Onu konuşturdun.”

“Ona, köpek dilini anlamadığımı söyledim.” Grace gülümsedi. “Mükemmel bir oğlun var, Josh.”

“Biliyorum. Teşekkür ederim,” dedi Josh. “Bugün için. Her şey için. Misafir evi konusunu düşündün mü?”

Ay ışığı, Grace'in vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. “Biraz.”

Josh onu zorlamadı. Grace'in kendisine o kadar yakın bir yerde uyumasına henüz o da hazır değildi. “Bugün nasıl gitti?”

Grace ona uzun bir süre baktı. “Seninle daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacı var.”

Josh derin ve ağır bir nefes aldı. “Biliyorum.”

“Tank'in Deccal olduğu konusunda haklısın bu arada. Gerçi gördüğüm en sevimli Deccal olabilir.”

“Ve?” Çünkü Josh bir ve olacağından emindi.

“Ve kız kardeşin. O...” Grace ne diyeceğini bilemeyerek başını salladı.

“Evet,” dedi Josh hafifçe gülerek. “İnsanlar üzerinde hep bu etkiyi bırakır.”

“Bence onun üzerindeki zincirleri biraz gevşetsen iyi olur.”

Josh başını salladı. “Bunun tam tersine ihtiyacı var.”

“Onun ihtiyacı olan şey mücadele etmek,” dedi Grace. “Sıkılmış. Ve yirmi bir yaşında sıkılan her genç sorun yaratır. Ay-

rica, sana nasıl söylemem gerektiğini bilmiyorum ama insanlara düşündürmek istediği kadar engelli değil.”

Josh bundan etkilenmişti. “İnsanların onun numarasını anlaması haftalar sürer.”

“Hımm.” Grace başını ona doğru çevirdi. “Anna’nın senin iyi bir doktor olmanın dışında, tam bir kontrol hastası, ortalama bir baba, berbat bir kardeş ve diğer şeyde de berbat olduğunu söylediğini söylesem şaşırır mısın?”

“Hayır, çünkü bunların çoğu doğru...”

Grace uzun bir süre yüzüne baktı. “Bunu açıklamak ister misin?”

“Hayatımı gördün Grace. Çok... yoğun.” Grace’in bu söyledikleri, Josh’m dudağını büzmesine neden oldu. “Çalışma saatlerim çok fazla ve tüm bunları başaramam için bir kontrol manyağı olmam gerekiyor.”

“Ve bu da seni mükemmel bir doktor yapıyor.”

“Ve ortalama bir baba,” dedi Josh. Tanrım, bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. “Berbat kardeş konusuna katılmıyorum ama geri kalanında haklı.”

“Şeyde de berbat...” diye sordu Grace.

“Bir sevgilim yok ama olsaydı, evet, bu konuda da berbat olurum.”

Grace’in yüzünden bir ifade geçti. Bu, hayal kırıklığı mıydı? Olamazdı. O yola girmeyeceklerini ilk söyleyen kendisi olmuştu.

“Toby’nin okulda bir projesi var,” dedi Grace dikkatle.

Josh, önüne bir zarf atılacağını hissetti.

“Bir aile ağacı,” dedi Grace.

Evet, kesinlikle zarf atıyordu.

“Toby, annesinin hiç fotoğrafı olmadığı için, anne kısmını dolduramayacağını söyledi.”

“Toby’de annesinin fotoğrafı var.” dedi Josh. “Sadece eski bir fotoğraf.” Josh sustu. “Toby birkaç aylıkken ayrıldık. Onu hatırlamıyor.”

“Velayet tamamen sende...”

“Evet.”

Grace, belli ki daha fazlasını duymayı umarak sustu. Ama Josh’ın anlatacağı başka bir şey yoktu ve bunun için çok yorgundu.

“O zamandan beri annesini görmedi mi?” diye sordu Grace.

“Buralı değil.”

“Ah. Bu çok zor!” Grace, Toby için üzülen iyice yumuşadı.

Josh bundan nefret ediyordu. Hem kendi adına hem de Toby adına. Onlar birlikteyken her şeyin üstesinden gelebiliyorlardı. Ya da çoğu şeyin... Gözlerinin arasında kendisini hissettirmeye başlayan bir baş ağrısını eliyle ovmaya başladı.

“Yorgunsun,” dedi Grace. “Uyumaya çalış.” Sonra da, Josh zavallı biriymiş gibi omzuna hafifçe dokundu.

Josh ona uzun uzun baktı. Bir yandan ona yorgun olmadığını göstermek istiyor, bir yandan da bunu yapmaya kalkmadan önce Grace’in gitmiş olmasını umuyordu.

Grace koluna bir kez daha dokundu ve Josh onu elinden yakaladı.

Grace, Josh’ın parmaklarının üzerinde duran parmaklarına baktı ve alnını onun göğsüne dayadı. “Bu kadar güzel kokmak zorunda mısın?” diye sordu sessizce. “Her zaman...”

“Ben...”

“Hayır, buna cevap verme.” Grace başını kaldırdı ve onu yanağından öptü. Nefesi sıcacıktı ve üzerinde hâlâ kekin kokusu vardı. Josh başını çevirip Grace’in davetkâr dudaklarına baktı ve dudaklarını onun dudaklarıyla buluşturdu.

Ah evet. İhtiyacı olan şey buydu. Lanet bir gün boyunca... Dili, Grace’in dudaklarının kenarında dolandı. Grace dudaklarını aralayınca, Josh bedeninin alev aldığını düşündü. Onu kendisine doğru çekip daha derinden öpmeye başladı. Grace de onunla aynı şeyleri hissettiğini belli edercesine, hafifçe inledi ve Josh kendisini çok daha iyi hissetti.

Grace sonunda bir adım geri gitti ve arabasına çarptı. Kendi kendine güldü. Grace arabasına bindi.

Josh onun uzaklaşmasını izlerken, Anna'nın tekerlekli sandalyesinin arkasındaki verandaya çarptığını duydu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu ona.

Sorusuna cevap olarak, kaldırıma doğru bir kamyonet yanaşıp kornaya bastı.

"Senin için o çocuk kapıya gelmeli," dedi Josh.

"Tanrım, sen yaşlandın," dedi Anna. "Ve onun bir adı var."

Hepsinin adı vardı. Josh, hepsi için de çocuk demenin daha kolay olacağını çok önce kararlaştırmıştı. Yine de, Devon'ın kalıcı bir gücü vardı. Anna, kendisine bağlanacak gelire çok yaklaştığı için bu şaşırtıcı değildi. Kaçmakta olan Anna'yı sandalyesinin arkasından yakaladı. "Önce bana gününden bahset."

"Herhangi bir felaket olmadı. Kız arkadaşın, tüm günü senden vazgeçmeden tamamlayabildi."

Josh, onunla bir söz dalaşma girmeyecekti ve bu yüzden "kız arkadaşın" lafını duymazdan geldi. "O halde uslu durdun."

Anna gülümsedi.

Hııımm...

"Dediğim gibi, sonuna kadar dayandı," dedi Anna.

"Belki yarın beni bir pislik gibi göstermemek için elinden geleni yapmayı deneyebilirsin," dedi Josh.

"Belki yarın bir pislik gibi davranmazsın."

"Anna!"

Devon yeniden kornaya bastı.

Josh, Anna'ya sert bir şekilde bakınca kardeşi omuzlarını silkti. "İçeri girebilirdi ama onu korkutuyorsun."

"Saçmalık."

"Peki, korkutmuyorsun," dedi Anna. "Ama disiplin sorunları var. Neyse, araştırma yaptı ve Avrupa'da yapılacaklarla ilgili bir liste çıkardı. Sana mail attım."

"Okulda ne var ne yok?"

"Okul çok berbat," dedi Anna.

“Hayır. Berbat olan okulu bırakmak!”

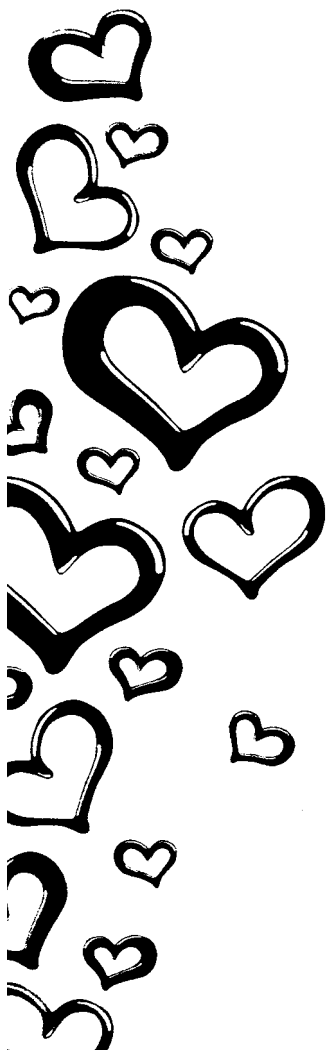
“Anlamıyorsun.”

Aile terapisti, Josh’a anlıyor gibi görünmeye çalışmamasını söylemişti. Kritik bir yaşta, anne-babasını ve tabii ki bacaklarını kullanma yetisini kaybeden, hormonları değişken ergen bir genç kızı asla anlayamayacaktı.

Her zamanki gibi anlayabildiği tek şey, kötü adamın kendisi olduğuydu.

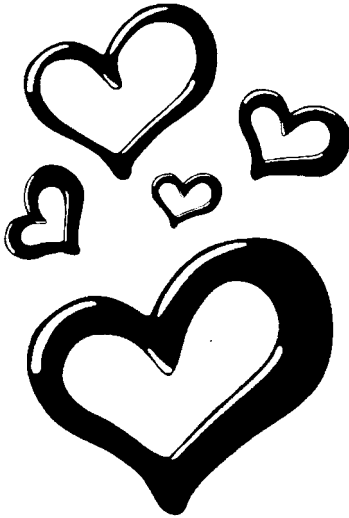
Anna, kamyonete doğru gitti ve o gidince, Josh da içeri girdi. “Sadece sen ve ben,” dedi Toby’ye. “Yatağa gitmeye hazır mısın?”

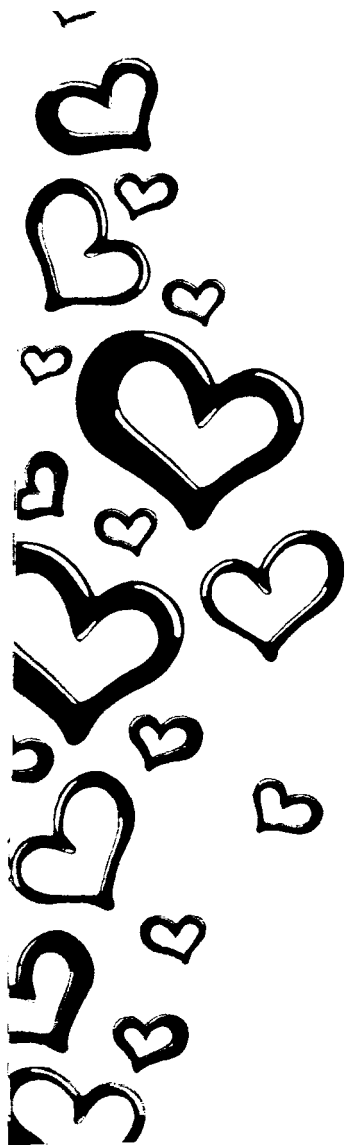
“Hav.”

BÖLÜM ON

Einstein, izafiyet teorisini ortaya koyduğunda, çikolata yiyordu.
Tasadüf mü? Sanmam.

Grace o gece, B&B'deki odasına gitti ve televizyon izlerken, bir yandan da dizüstü bilgisayarından banka hesabını gözlemini iyice açarak izledi. Beş yüz dolar nakit. Şimdilik adına yatırdığı tek para buydu. Tabii ki dar günleri düşünerek ayırdığı paranın dışında... Ama dar günler gelmemişti... henüz. Seattle'daki bankacılık pozisyonu için ikinci bir mülakata çağırılmıştı ve yarın sabah Portland'la Skype üzerinden toplantısı olacaktı. İkisinden birinden gelecek olan bir teklif her şeyi değiştirebilirdi.

O zamana kadar ya burada, B&B'de kalıp, hesabındaki paranın azalmasını izlerdi ya da Josh'm misafir evine yerleşirdi.

Bu çok da büyük bir şey değildi aslında. Ayrıca, önümüzdeki hafta gelene kadar işlerden birine girmiş olmayı umuyordu.

Ve kendine bir yol çizmiş olmayı.

Kapı çaldı. Açtığında B&B sahiplerinden birinin gelmiş olduğunu gördü. Chloe dar bir kargo pantolon, parlak kırmızı bir bluz ve bilekli spor ayakkabı giymişti. Parlak, koyu kırmızı saç, arkasına doğru dağınık bir şekilde dökülüyordu ve yüzündeki dost canlısı gülümsemesiyle elindeki çikolatalı kurabiye tabağı olmasa Grace, bu görüntüden nefret edebilirdi.

"Tara'da fazladan vardı," dedi Chloe. "Çalmaya çalıştım ama o, misafirlerimize vermemiz gerektiğini söyledi."

Grace tabağı almaya çalıştı, Chloe vermeyince güldü. "İçeri gelip, benimle paylaşmak ister misin?"

"Kesinlikle evet." Chloe içeri girdi. "Bir an için, bunu soramayacağından korktum."

Kurabiyeleri yiyip, televizyonda bir köpek eğitimi programı izlediler. Eğitmen, kötü köpek olmadığını, kötü köpek sahipleri olduğunu söylüyordu.

“Hıh,” dedi Grace, Tank’i düşünerek.

Bir de Tank’ın iri ve mükemmel sahibini...

“Sence bir Alfa erkeği, bir köpek kadar çabuk eğitilebilir mi?” diye sordu Chloe.

Chloe, Şerif Sawyer Thompson’la nişanlıydı ve o da kesinlikle bir Alfa erkeğiydi. Grace buna güldü. “Bol şans.”

Chloe gittikten sonra, Grace, Amy’nin ayakkabı kutusunun üzerine birkaç saat harcadı. Bu iş, zannettiğinden daha çok hoşuna gitmişti. Muhasebenin birçok insan için sıkıcı olduğunu biliyordu ama her nasılsa, sayılar onu rahatlatıyordu. Yatağa gide ne kadar, Amy’nin işlerini şaşırtıcı bir şekilde organize etmişti.

Ertesi sabah, Grace bir duş aldı ve üzerini giyinip B&B’ye borcunu ödedi. Bu sevimli pansiyondan ayrıldığı için üzülüyordu. Özellikle de kendisine veda yemeği gibi getirilen çikolatalı kurabiye tabağından sonra.

Arabasını Josh’m evine doğru sürdü. Vakit henüz erkendi ama mülakatı olduğu için interneti kurmuş olduğundan emin olmak istiyordu.

Grace kapıyı çalmadan, kapı açıldı. Josh’ın üzerinde bir tişört ve basketbol şortu vardı. Bir omzunda bir evrak çantası, diğerinde de spor çantası sallanıyordu. Grace, önce spora oradan da işe gidiyor olduğunu anladı. Kek tepsiyle Star Wars çantası sırtında olan Toby’nin elinden tutmuştu.

Hem adam, hem çocuk çikolata kahvesi gözleriyle kendisine bakınca Grace’in kalbi hızlandı. Toby’ye bakıp gülümsedi. “Keklerin tadını çıkar.”

Josh, Grace’in büyük sırt çantasına baktı. “Misafir evinde mi kalacaksın?”

“Senin için sorun hâlâ değilse...”

“Tabii ki. Bana bir dakika ver.” Toby’le birlikte sarı bir okul otobüsünün yanaştığı yola doğru ilerlediler. İkisi de otobüse bindi ve birkaç dakika sonra, Josh tepsiyi bırakmış bir şekilde aşağı indi.

“Otobüs şoförü bir arkadaşım,” dedi Grace’e eve doğru gelirken. “Toby, kekleri kimseye kaptırmadan okula girene kadar ona göz kulak olacak.” Grace’in kıyafetlerine baktı. “Bugün mülakatın var.”

“Evet, bir saat içinde...”

“Sana şu âna kadar gelen bakıcı başvurularını gönderdim.”

Grace başını salladı. “Bununla bugün ilgileneceğim ve umarım Toby için mükemmel birilerini bulmana yardım edebilirim.”

“Teşekkürler.” Josh kendi çantasıyla Grace’in çantasını aldı. “Sana misafir evini göstereyim. Ne yaparsan yap, seninle içeri girmeme izin verme.”

“Neden?”

Josh onu baştan aşağı süzdü. Bakışlarının değdiği her yer ürperdi. “Bu kötü bir fikir olur,” dedi Josh, Grace’in erojen noktalarına değen bir sesle. “İkimiz için de.”

Grace, kıyafetlerinin alev alıp yanmadığından emin olmak için üzerini kontrol etti. Josh haklıydı. Bu kötü bir fikir olurdu.

Ama o anda, çok kötü olan o fikir, kulağa mükemmel geliyordu. Çünkü Josh yine mükemmel kokuyordu. Tişörtü kol ve göğüs kaslarına yapışmıştı ama düz ve sert karnının üzerinde bollaşıyordu. Josh, Grace’i eve doğru götürmek için döndüğünde, tişört atletik sırtında gerilmişti. Bir de basketbol şortunun içindeki kalçası vardı. Tam yemelik! Görüntüsü, Grace’in aklına dişlerini oraya götürmeyi...

Josh bir şey söylemek için arkasını döndüğünde, Grace’in kendisine baktığını gördü. Grace birden kendi ayağını izliyormuş gibi yaptı. Topukları biraz yıpranmış görünüyordu. “Sevimli parkeler,” dedi.

“Yere bakmıyordun. Kalçama bakıyordun.”

Grace pes ederek bir nefes verdi. “Peki, evet,” dedi elinden geldiğince ciddi bir şekilde. “Ama bunu dile getirmen çok kabaca.”

Josh güldü.

Grace, Josh’ın yanından hızla geçip onun önüne geçti. Böylece onun yüzünü görmemiş olacağını düşünmüştü.

“Grace?” dedi Josh arkadan.

“Evet?”

“Senin kalçan da izlenmeye değer.”

Grace gülümsemesine engel olmak için alt dudağını ısırды ve yürümeye devam etti. “Yine uygunsuz davranmaya başlıyoruz.”

“Sen başlattın.”

Josh arka kapıdan çıkıp, havuzun diğer tarafındaki misafir evine gitti. Kapisını itti ve Grace’in çantasını yere indirdi. Bilerek, kapının girişinde durmaya devam etti.

Josh haklıydı, burası çok küçüktü. Ama sevimliydi. Oturma odası, mutfak ve yatak odasının hepsi bir aradaydı. Açık mavi ve mat tonlarla boyanmıştı.

“Yatak, perdenin arkasında,” dedi Josh işaret ederek. “Mutfakta az da olsa malzeme var. Kablosuz internetin var ama elektrik sorunlu. Aynı anda tost makinesi ve ısıtıcıyı çalıştıramazsın. Bu hafta sonu o konuyla ilgileneceğim.”

Grace, şaşırarak Josh’a döndü. Onun bildiği kadarıyla erkekler ya zeki olurdu ya da ellerini iyi kullanırlardı. Bu ikisi asla buluşmazdı. Grace de sonradan olgunlaşan bu ahmağın zeki olduğuna karar vermişti. Bir doktor olduğu için, üzerine fazla düşünmesine gerek kalmamıştı. “Elektrik tamiri işinden anlıyor musun?”

Josh kendisini işaret etti. “Sadece sevimli bir yüze sahip değilim.”

Bu, Grace’i güldürdü. “Doktor olduğun için sordum bunu. Doktorlar genellikle... doktorluktan başka bir şey yapamazlar.”

“Hey, hepimizi bu şekilde yargılama.”

Grace, tam olarak bunu yaptığını bilerek ona baktı. Grace bunu diğer insanlardan daha iyi bilirdi. “Gerçekten içeri gelmeyecek misin?”

Josh’ın bakışları derinleştirdi ve Grace’in bedeni de bunun üzerine dışı bir tepki verdi. “Eğer içeri gelirim, mülakatını kaçırsın.”

Grace’in kalbi duracak gibi oldu. “Ah.”

Josh’ın dudakları hafifçe kıvrıldı. “Bunu istemeyiz,” dedi sakince ve Grace’in dizlerini titreten bir bakış daha attı. “Kapıyı arkamdan kilitle Grace.”

Josh gidince, Grace titrek bir nefes verdi ve kapıyı kilitledi. Yeni yerine baktı ve kendisini evinde gibi hissetti. Doğu bölgesinde, sevimli bir evde geçirmişti çocukluğunu ama yıllardır orada yaşamıyordu. Önce üniversiteye gitmiş, sonra da kendi evinde yaşamıştı ve hiçbir yerde çok uzun kalmamıştı. Kendisi bunu hareketli oluşuna ve başarı merdivenlerini tırmanma isteğine bağlıyordu. Ama hiçbir zaman, kaldığı yerin büyüklüğü ya da fiyatı onu ilgilendirmemişti. Hiçbir yerde kendisini evinde gibi hissetmemişti.

Burası da evi değildi ama hemen valizini açma ve yerleşme isteği, uzun zamandır kendisini hiç bu şekilde evindeymiş gibi hissetmediğini hatırlamasına neden oluyordu.

Çok uzun zamandır.

“Bir hafta,” diye hatırlattı yüksek sesle kendisine. Josh’a öyle söylemişti. “Bu, sadece bir haftalığına...”

Skype mülakatının üzerine, birkaç gün içinde yüz yüze görüşmek için Portland’daki ofise gitmek için bir teklif aldı. Haberi ailesine mesajla bildirdi. Sonuçta tam bir kaybeden değildi! Sonra evden çıkıp modelliğe giderken, Anna’yı da isteği üzerine kasabaya bıraktı.

Bir saat sonra geldiğinde, Anna’nın arabasının yanında beklediğini görünce, Grace çok şaşırdı. “Ah,” dedi kaşlarını çatmış olan Anna’ya. “Beni mi özledin? Ne güzel.”

Anna homurdanıp Grace'ın arabasına bindi ve Grace tekerlekli sandalyeyle güreşip bagaja koymaya çalışırken, koltuğa bir kraliçe edasıyla kuruldu. "Biliyor musun," dedi Grace sonunda tek koluyla alnını silerken, "eğer bunu tek başına nasıl yapacağını öğrenebilirsen, kendi aracını alabilirsin. Kendin sürebileceğin araçlardan bir tane..."

"Ah, aslında genellikle bununla ben ilgilenirim."

Grace, ona uzun bir bakış attı ve Anna da onun ellerini tuttu. "Üzgünüm! Ama insanlar bana yardım etmeyi seviyor. Benimle olmak onlara kendilerini daha iyi hissettiriyor." Anna sevimli bir şekilde gülümsedi.

Grace başını salladı. "Saçmalama. Ben sandalyenle beceriksiz bir şekilde uğraşırken, sen bunu izlemekten keyif alıyordun."

"O da olabilir." Anna sırtıttı. "Beni bu konuda bir tek sen ve Josh azarladınız, biliyor musun?"

"Josh seni başka ne konuda azarlar?"

Anna omuzlarını silkti. "Kurallara uymadığımı söyler. Yol da olmak için biraz fazla asabi olduğum için bana özel bir araç almadığını söyler."

"O halde asabi davranma. Kurallara uymayı öğren. Sana bunu öğretebilirim. Kurallara uymak benim uzmanlık alanımdır. Ya da öyleymiş gibi davranmak."

"Josh, bana bir çocukmuşum gibi davranıyor."

"O halde çocuk gibi davranmayı bırak," dedi Grace. "Ve konu açılmışken, Josh seni çok önemsiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Anna omuzlarını silkti.

"Ona o şekilde davrandığını gördüğüm için, bunu bilmediğini düşündüm."

"Ona nasıl davranıyormuşum?" diye sordu Anna.

"Sence."

Anna yine omzunu silkti.

“Ona daha iyi davransaydın, zincirlerini biraz gevşetirdi, eminim,” dedi Grace.

“O, benim patronum değil.”

“O halde istediğini yapabilirsin.”

“Aynen,” dedi Anna.

“Peki, ne istiyorsun?”

Anna çok uzun süre konuşmayınca, Grace bir cevap alamayacağını düşünmeye başladı. Ama Anna sonunda konuştu. “Annemi ve babamı geri istiyorum.”

Grace yola bakmaya devam etti ama başını sallarken, boğazının düğümlendiğini hissetti. “Bunu hayal edebiliyorum. Ama aileden başka birilerinin olması beni sevindiriyor. Mesela Toby.”

“Evet, ufaklık çok tatlı...”

“Ve Josh,” dedi Grace.

Anna kafasını çevirip pencereden dışarı baktı. “Daha önce kimse sana bir kız gibi araba kullandığını söylemiş miydi?”

“Ben bir kıyım. Bugün dersin yok mu?”

“Otobüsü kaçırdım.”

“Ben seni bırakırım.”

“Dersi çoktan kaçırdım.”

Grace ona baktı. “Bana deli diyebilirsin ama bence aşçılık ve yazma derslerini sevmiyorsun.”

“Yaa, öyle mi düşünüyorsun?”

“O halde neden daha zorlu bir şeyler seçmiyorsun?”

“Mesela?”

“Mesela istediğin bir alanda diploma gibi,” dedi Grace.

“Ne konuda? Tekerlekli sandalyem var.”

“Gözlerin ve beynin felçli mi?”

Anna felçli olmayan gözlerini devirdi.

“Nelerle ilgilenirsin?” diye sordu Grace.

“Eve gidip, Devon’ın gelip gelmediğini görmekle.”

“O, iyi bir çocuk mu? Sana iyi davranıyor mu?”

Yine omzunu silkti. “Evet.”

“Onun neyini seviyorsun?”

“Ateşli.”

“Erkekler, uyuşturucu gibidir,” dedi Grace. “Onlara hayır demen beklenir.”

Bunun üzerine Anna bir kez daha gözlerini devirdi. “Benim şey olmamı umursamıyor...” Anna bacaklarını gösterdi. “Benim güzel olduğumu düşünüyor. Ve de... seksi.”

Anna’nın bunu söyleyiş şekli, Grace’in ona bir kez daha dönmesine neden oldu. “Sevimlisin. Güzelsin. Ama o yaşta bir erkek, herkesin seksi olduğunu düşünür.”

Anna’nın gözlerinde yine o tuhaf bakış vardı. Kuşku. “Anna. Hazır olmadığın bir şey için seni zorlamıyor, değil mi?”

“Ben her şey için hazırım.”

“Seks. Seni seks için zorluyor mu?”

“Ben felçliyim, aptal değil. Kimse beni enayi yerine koymaz.”

“Güzel,” dedi Grace ama bu, daha iyi hissetmesine neden olmamıştı çünkü Anna’nın duruşuyla sözleri birbirini tamamlamıyordu.

“Evet. İyi,” dedi Anna da.

Grace bir nefes verip, onu eve götürdü. Garaja girince, Anna arabadan çıkmak için kıpırdamadı. Konuşurken sadece yan pencereye bakıyordu. “İlk kez şey yaptığında kaç yaşındaydın...”

Grace hesapladı. Anna felçliydi ve annesini on altı yaşında kaybetmişti. Henüz ilk birlikteliğini yaşamadan, hayatındaki en önemli kadını, annesini kaybetmişti. Grace, Anna’nın bu konuyla ilgili Josh’a gideceğinden pek emin değildi. “Kırk beş.”

Anna homurdandı.

“Bak,” dedi Grace. “Bunun için doğru bir yaş yoktur. Sadece doğru kişiyle olması önemlidir. Devon’ın doğru kişi olduğunu söyleyebiliyor musun?”

“Benimle ilgileniyor.”

“Bu yeterli değil. Senin de onunla ilgilenmen gerekir. Ve bunun nedeni de sadece ateşli olması olmamalı. Sen çok akıllısın Anna. Seninle ilgilenen ve en az senin kadar akıllı olan birine ihtiyacın var.”

Anna omzunu silkti.

“Seni acele ettirmesine izin vermeyeceğine söz ver.”

Anna yorum yapmadan eve girdi.

Grace misafir evine gidip dizüstü bilgisayarını açtı ve bakıcılık pozisyonuyla ilgilenenlerin başvurularını incelemeye başladı. İlki, Josh'm hastalarından biriydi ve tek bilmek istediği Josh'ın hâlâ bekâr olup olmadığıydı. *Sil gitsin!* Diğeri altmış beş yaşındaydı ve emeklilik planı olup olmadığını soruyordu.

Onu da sildi.

Grace, cesareti kırılmış ve ümitsiz bir haldeyken, iki tane yarı umut veren başvuru gördü ve Josh'la bir görüşme ayarladı. Sonra da Toby'yi otobüsten aldı.

“Hav,” dedi Toby onu selamlamak için.

“Hav,” dedi Grace de ona. “Ama bugün de insan dilini konuşabileceğimizi ummuştum. Çünkü akşam yemeği için pizza yapacağız ve köpekler pizza sevmez.”

“Ben pizza severim!”

Grace gülümsedi ve eve gidene kadar Toby'nin elini tuttu. Toby'nin el yazısı üzerine çalışıp pizza yaptılar ve sonra da Jedi kılıcı yetenekleri üzerine çalışıp oturma odasında düello yaptılar.

“Evrendeki en iyi Jedi savaşçısı olacağım,” dedi Toby kılıcını sallayarak.

“Mükemmel,” dedi Grace. “Neden?”

“Çünkü en iyisi olursam, annem geri gelir.”

Grace, Toby'nin önünde eğilip saçını arkaya doğru itti. “Aslında bence sen zaten dünyadaki en iyi Jedi'sin.”

Toby, bu iltifat üzerine gülümsedi ama çalışmalarına devam etti. *Vijjt, vinnn, vijjt.*

Josh eve sekizde geldi. Kırışmış mavi üniforması, spor

ayakkabıları dağınık saçları ve yorgun gözleriyle oldukça çekici görünüyordu. Toby'le Tank, onu görür görmez üzerine zıpladılar ve üçü birlikte yerde güreşmeye başladı. Ta ki Toby kötü görünerek birden ayağa kalkana kadar. "Aaa," dedi ve Josh'ın ayakkabısının üzerine kustu.

Josh yüzünü ekşitti ama gayet sakin bir şekilde perişan haldeki Toby'yi kaldırdı ve yerdeki pisliği temizleyerek, Toby'nin etrafında endişeyle daireler çizen Tank'i ortadan kaldırdı. Sonunda, üzerindeki tişörtü çıkardığı Toby'yi mutfak tezgâhına oturttu ve ona bir bardak su verdi. "Akşam yemeğinde ne yedin?"

"Pizza," dedi Grace.

Josh, Grace'e bir bakış attı.

"Biber yoktu," dedi hızla. "Yasaklar listesinde biber vardı. Sadece sosisli."

"Toby'nin domuza alerjisi var."

Ah, lanet olsun. *Lanet olsun*. "Listede yazmıyor. Sadece salam ve biber yazıyordu."

"Çünkü sosisi sevmez."

Grace, ışın kılıcını tutarak çıplak ayaklarına bakan Toby'ye döndü. Ve durumu anladı. Grace'i mutlu etmek istemişti.

Lanet olsun. Grace tam bir aptaldı. "Çok üzgünüm. Bir şey yapmamız gerekiyor mu?"

"Sanırım, bedeni bunun üstesinden geldi," dedi Josh soğuk bir şekilde. "Anna neredeydi? Onun bunu biliyor olması gerekiyordu."

"O, arkadaşlarıyla dışarı çıktı."

"Bu gece evde kalacaktı."

"Balkabağına dönüşmeden önce eve döneceğini söyledi," dedi Grace. "Tam olarak böyle dedi."

Josh dudaklarını sıktı ama düşüncelerini kendine sakladı. Grace, evde son birkaç saattir oluşan felaket izlenimini ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Oturma ortasında, karmaşanın ortasında, Tank koltuğun üzerinde uzanıyordu. Sırtüstü yatmış,

bacaklarını havaya kalmıştı. Hareketsizdi ve horlayarak uyuyordu.

“Temizlik yapmana gerek yok,” dedi Josh, Grace’in arkasından odaya girerek. Elini tuttu ve onu kendisine doğru çevirdi.

Grace ona baktı. Onu arzuluyordu. İstiyordu...

Josh gözlerine baktı ve sonra köpeğin, yolda ezilmiş bir hayvan gibi orada yattığını görünce belirgin bir isteksizlikle Grace’den uzaklaştı. “Koltuğun üzerine nasıl çıkacağını nereden öğrendi?”

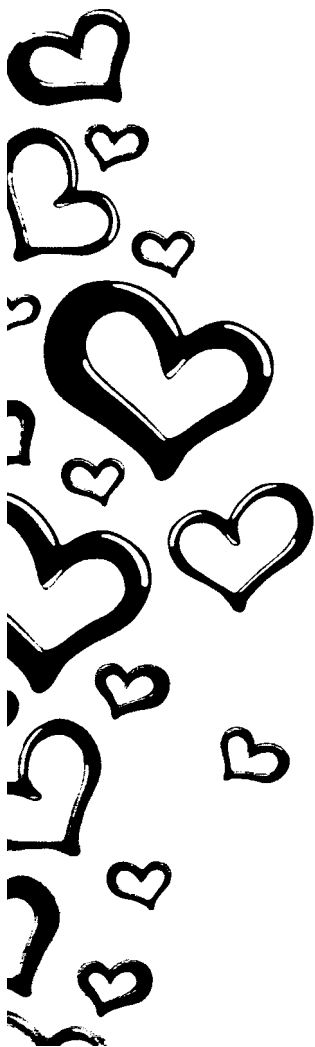
Toby, neredeyse bir saat boyunca, köpeğe oraya nasıl zıplaması gerektiğini öğretmişti. Grace, uyuyan Tank’e dokundu ve karşılık olarak da bir horultu duydu. “Anna için üzgünüm,” dedi Grace. “Ama belki de ona biraz daha...”

“Sen Toby’nin bakıcısının, benim değil.”

Doğru. Ah, Grace bunu neredeyse bir an için unutacaktı. Pekâlâ, bu gece burada yeterince zaman geçirmişti. Çantasını alıp kapıya doğru gitti.

“Grace!”

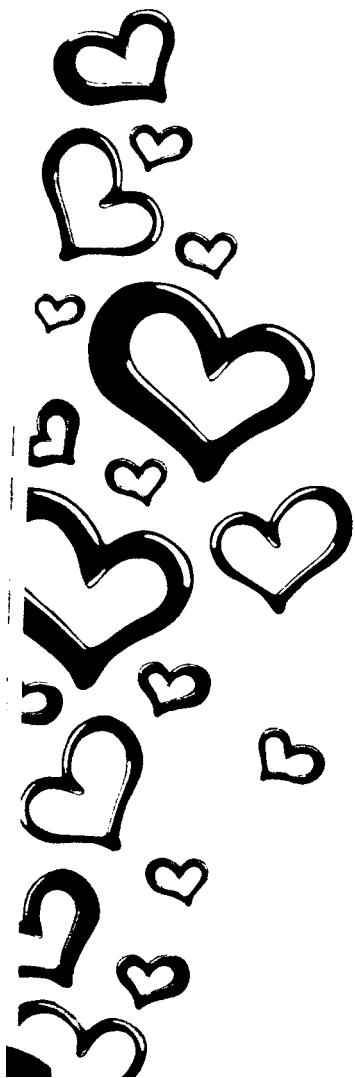
“Geç oldu,” dedi Grace. Çevresindeki insanları anlamaya çalışarak geçirmişti koca bir ömrü. Anne ve babasının ruh halleri sakın ve net olurdu. Ne zaman gitmesi gerektiğini bilirdi. Ve o zaman şimdidi. “İyi geceler, Josh.”

BÖLÜM ON BİR

Cennette, ikolatanın kalorisi yok ve ana yemek olarak servis ediliyor.

Ertesi gece Josh eve geldiğinde, Toby banyodan yeni çıkıyordu. O geldiğinde Grace, sessizce odadan çıktı. Josh, oğluyla yalnız vakit geçirmeleri için onlara fırsat vermek istediğini anlayabiliyordu.

Ya da belki de Josh'la vakit geçirmek istemiyordu.

Bu da, Josh'm hatasıydı tabii ki. Bir gece önce ona çok kötü davranmıştı. "Tobes," dedi Josh. "Pijamalarını giy. Ben hemen geleceğim." Biraz durup, Toby'nin iç çamaşırı giymeden pijamasını giyişini izledi. "İç çamaşırı nerede?"

Toby omuzlarını silkti. "Böyle daha rahat..."

Josh buna itiraz etmeliydi. "Bir kitap seç. Bana beş dakika ver." Evin içinde hızlanıp, arka kapıda Grace'i yakaladı. "Hey."

"Selam." Grace gülümsedi. Gözlerine bakmasa da, çok sevimliydi.

Bu da Josh'ın hatasıydı. Bunu düzeltmek için bir yol düşündü ama aklına bir şey gelmiyordu. Aslında böylesi daha iyiydi.

"Pekâlâ," dedi Grace gülümseyerek. "Yarın görüşürüz."

Josh en azından bunu düzeltebilmek için Grace'i elinden tuttu.

Grace durdu ve yavaşça Josh'a doğru döndü.

"Dün gece tam bir pislik gibi davrandım," dedi.

Grace ona bakıp, zor durumda olduğunu anlattı. Grace, bunu umursamamaya çalışsa da başarılı olamadı. "Yorgundun."

"Peki, yorgun bir pisliktim ama yine de özür dilerim."

Grace'in yüzünde bu sefer gerçek bir gülümseme belirdi. Özür dileyen bir adam görebileceğini hiç tahmin etmezdi.

"Bugün her şey yolunda mıydı?" diye sordu Josh.

"Cuma günü iki tane bakıcıyla görüşmen var."

Josh başını salladı. "Güzel. Teşekkürler. Oturmak ister misin?"

"Ben de Portland'da bir görüşmede olacağım."

Josh'ın gözünden bir ifade geçti; pişmanlık mıydı? Başını salladı. "Skype görüşmen iyi gitti o halde."

"Çok." Bugün, onu beğendiklerini ve bir kez daha görüşmek istediklerini söyleyen bir telefon almıştı.

"Bu mükemmel," dedi Josh.

"Evet." Grace hevesli görünmeye çalışıyordu. Bu, sonuçta kendi geleceğiydi ve iyi bir geleceği olmasını istiyordu. Ama bunu daha fazla düşünmek istemiyordu. Karşısındaki manzara-ya baktığında, dikkatinin dağılması hiç de zor değildi.

Josh'ın üzerindeki şık kıyafetten, bugün ofisinde çalıştığını anlayabiliyordu. Kalçasına mükemmel bir şekilde oturan, koyu renk bir pantolon giymişti. Grace bunu biliyordu, çünkü Josh, Toby'yi almak için eğildiğinde buna dikkat etmişti. Gömleği koyu çikolata kahvesiydi ve kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Bugün stetoskop ya da kravat takmamıştı ama sakalları sabah tıraşından sonra belirmeye başlamıştı ve gözleri... Gözleri, Grace'e çok fazla şey anlatıyordu. Neler gördüğünü, neler yaptığını ve neler yaşadığını... Bu şekilde dağılmış ve yorgun baktığında, hatları daha da yumuşuyordu ve hakkında Grace'e aslında istemeyeceği kadar çok şey söylemiş oluyordu. Bu gece, çok uzak görünmüyordu. Daha normal görünüyordu. Sıradan bir adam gibi, bugün birilerini kurtarmış olan bir adam gibi. Birçok kişiyi kurtarmış olan bir adam. Bunu muhtemelen Grace'in hayal bile edemeyeceği kadar çok sık yapıyordu ve Grace, ona bu yüzden daha fazla hayranlık duyuyordu.

Grace ona sarılmak istiyordu. Onun yerine, Josh'a doğru

uzanıp, alnındaki bir tutam saçı itmek istedi ama son anda kendisine hâkim oldu. Ama Grace kolunu geri çekmeden, Josh onu bileğinden yakaladı ve kendisine çekti.

“Bugün için teşekkür ederim,” dedi Josh sessizce, diğer eli de Grace’in beline doğru giderken.

Grace nabzının hızlandığını düşünmemeye çalışarak, Josh’ın göğsüne odaklandı. “Bana teşekkür edip durman gerekmiyor. Bana zaten ödeme yapıyorsun.”

“İkisini de yapacağım. Ve sana ödeme yapmaya gelince...”

“A-ha,” dedi Grace başını kaldırıp ona bakarak.

“Sanırım doğru bakıcıyı bulana kadar bir haftaya daha ihtiyacım var,” dedi. “Sana uyar mı?”

Grace, bir hafta daha para kazanıp, kendi hayatını ertelemek için bir bahane mi bulacaktı? “Tabii ki.”

“Hav, hav, hav!” Arkadan Tank’in havlama sesi geldi.

“Hav, hav, hav!” Bir havlama sesi daha geldi.

Bu da Toby’dendi. Josh, alnını Grace’in omzuna indirip bir nefes verdi.

“Tüm gün konuştu,” dedi. “Sen eve gelene kadar.”

Josh başını kaldırıp ona baktı. “O halde sorun bende. Benim yüzümden havlıyor.”

Grace duraksadı ve aklındakini söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldı, çünkü zaten Josh’ın uğraşması gereken bir sürü sorun vardı. “Onun bir Jedi savaşçısı olmak istediğini biliyorsun, değil mi?”

“Şanslı Liman’daki herkes, onun bir Jedi savaşçısı olmak istediğini biliyor.”

“Evet, ama gelmiş geçmiş en iyi Jedi savaşçısı olursa, annesinin eve geleceğini düşündüğünü biliyor musun?”

Josh bir süre ona baktı ve sonra gözlerini kapattı. “Lanet olsun.”

Havlama daha da arttı, Josh uzaklaştı. “Gitmem gerek.”

“Biliyorum.” Grace bunu gerçekten biliyordu. Josh gibi bir adamın her zaman gitmesi gerekirdi, işine, ailesine... ama ha-

yatındaki kadına asla zamanı olmazdı ya da ona zaman ayırmak istemezdi.

Grace bunu biliyordu. Bu onun için sorun değildi. Peki, o halde bu ne zaman sorun olmaya başlamıştı?

Ertesi sabah Grace, Jeanine'nin mağazasının defteri üzerine çalışmak için erkenden kalktı. Çok soğuktu, o yüzden ısıtıcıyı açtı ve sonra dün marketten aldığı birkaç şeyi yerleştirmek için mutfığa gitti. Yoğurt ve simit arasında karar vermeye çalışırken, gelen mesajlara bakıyordu. Babasından gelen mesajı gördüğünde üzerinde durdu.

*Selam Tatlım, annen her şeyin yolunda olduğunu söylüyor
Senden mükemmel haberler almayı bekliyorum! Devam et.
Sevgiler, Baban.*

Grace, hâlâ mesaja bakarken, tost makinesine bir simit koydu. Bir şeyler cızırdadı ve sonra ışıklar kapandı. Ve Josh'ın sözleri biraz geç de olsa aklına geldi.

Isıtıcıyla tost makinesini aynı anda kullanamazsın.

"Lanet olsun." Pek bir şey görünmüyordu sadece pencerelerden içeri süzülen sabah güneşi içeriyi aydınlatıyordu. Alev yoktu. Bu iyi bir şeydi. Ama ya duvarlarda bir elektrik yangını başlarsa? Grace endişeli bir şekilde sabahlığını giydi ve büyük eve doğru koştu. Arkadaki sürgülü kapı kilitliydi ama oturma odasından mutfak masasını görebiliyordu. Toby, masada bağdaş kurup oturmuş, kucığına da Tank'i almıştı. İkisi, koca plastik bir kaptan mısır gevreği yiyorlardı. Aynı kaptan.

Buna şaşırmamalıydı. Tank yenebilen her şeyi severdi. Özellikle de Toby de aynısından yiyorsa...

Grace el salladı. Tank masadan atlayıp hızla ona doğru geldi. Dengesini kaybedip kaydı ve yüzünü sürgülü kapıya çarptı.

Popo üstü düşüp bir süre orada başı dönerek bekledi ve sonra koca kafasını sallayıp, Grace'e havlamaya başladı.

Grace, televizyondaki köpek programını gördüğünden beri, ona komutlar öğretmeye çalıştığından. "Tank, sus," dedi.

Tank oturdu.

Ancak havlamayı kesmedi. Grace, bir nefes verip Toby'ye baktı ve kapının kilidini açmasını işaret etti.

Bu da Grace ilk sefer dışarıda kilitli kaldığından daha fazla işe yaramamıştı. Onun el salladığını sanan Toby de ona el salladı ve ardından da ışın kılıcıyla havada bir yay çizdi. "Toby. Gel ve kapıyı aç."

Tobyi kılıcı sallamayı kesip, Grace'i etkilediğinden emin bir halde kapıyı açmaya gitti.

Tank hâlâ havlıyordu.

"Tank, sus! Toby, baban nerede?"

Toby, koridoru işaret etti. Grace o tarafa doğru gitti. İlk kapı Toby'ninkiydi ve açıktı, içerinin çok karışık olduğunu gözler önüne seriyordu.

Anna'nın kapısı kapalıydı.

Josh'ın yatak odası en sondaydı ve aralıktı. Grace içeriyi görebiliyordu. Ve ah, Tanrım, Josh oradaydı. Yatağın üzerine sırtüstü uzanmıştı. Tişörtü yoktu ve üzerindeki örtü aşağı doğru kaydığından, ağız sulandıran göğsü ve uğruna ölünecek karın kasları görünüyordu. Göğsünün üstünde başlayan bir çizgi örtünün altına doğru kayboluyordu. Grace de aynen öyle kaybolmak istiyordu.

Muhtemelen Josh çıplaktı ve sadece bunu düşünmek bile Grace'in ısınmasına neden oluyordu. "Josh?"

Josh kıpırdamadı ve Grace içeri girdi. Elini omzuna koydu ama adını bir kez daha söyleyemeden, Josh onu sıkıca tutup altına doğru çekti.

Evet, çıplaktı.

Çok, çok çıplaktı.

"Mmm," diye mırıldandı Josh. "Sabahlığını sevdim. Çok

yumuşak.” Başını eğip, Grace’in boynuna yasladı. “Öpüşme yok anlaşmasından vazgeçiyorum, Grace. Başka bir anlaşma lazım.”

Grace zorlukla nefes alarak güldü. Elleri, Josh’ın omuzlarında ve sırtında dolandı, sonuçta o da sadece bir insandı. Josh sıcacıktı, sertti ve boynundaki nefesi, Grace’in içini gıcıkliyordu. Grace, Josh’ın hâlâ uykuda olmadığından emin olmak için onu dürttü. “Uyanık mısın?”

“Lanet olsun.” Josh bir nefes verdi. “Evet. Hatta Toby de muhtemelen uyanıktır.”

Josh da “uyanmıştı.” Bu düşünce Grace’in titremesine neden oldu. “Toby uyanık. Tank’le aynı kaptan mısır gevreği yiyorlar.”

“Mükemmel.” Josh onun üzerinden kayıp ayağa kalktı, hâlâ çok çıplaktı. Bu durumu hiç umursuyor gibi değildi.

“Mm,” dedi Grace, bakışları Josh’ın en uyanık yerine kayarken, kendi kendine gözlerini kapatmasını ve Josh’ın mahremine saygı duymasını söyledi.

Ama Grace gözlerini kapatmadı.

Josh, sandalyeden kotunu aldı ve üzerine geçirip, Grace’in yeniden terlemesine neden oldu.

Düşün, Grace. Buraya bir sebep için gelmiştin. “Bir problemim var.”

“Yine ne oldu? Anna mı?”

“Hayır.”

Josh pantolonunun düğmelerini iliklemeye devam etti. Orada saçları dağılmış, tişörtsüz ve çorapsız bir halde duruyordu. Üzerinde sadece o düşük belli kot varken, Grace’in düşünebilmesi çok zordu. “Isıtıcıyı açtım ve...”

Josh başını kaldırdı. “Tost makinesini de açtığını söyleme!”

“Tost makinesini de açtım,” dedi Grace.

“Lanet olsun, Grace.” Josh kapıya doğru gitti.

“Özür dilerim!” Grace kendisini bir aptal gibi hissederek yatağa yattı ve tavana baktı. Tam bir aptaldı. Öyle olduğu için

de döndü ve başını Josh'ın hâlâ ılık olan yastığına bastırarak kokusunu içine çekti.

“Ne yapıyorsun?”

Grace, Josh'ın sesini duyunca, korkuyla bir çığlık attı ve yataktan atladı. Başını kaldırınca onun kapıda durduğunu gördü.

“Benim yatağında mı uyuyacaktın?” diye sordu Josh.

Bu, asıl amacından daha az utanç verici olduğundan, Grace sadece omzunu kaldırdı. Yorum yapmadı.

Buna inanmayan Josh, başını salladı ve onu da tutup misafir evine götürdü. Toby de “büyük yangını” görmek istediği için peşlerine takıldı.

Neyse ki büyük bir yangın yoktu. Aslında hiç yangın yoktu. Grace sadece bir tane sigortayı attırmıştı ama dersini almıştı. Bu da, Josh'ın yatak odasına bir daha gitmemek ve sahip olamayacağı şeyleri görmemektir.

“Büyük alevleri ışın kılıcım ile söndürmek istiyordum,” dedi Toby, hayal kırıklığına uğramış bir sesle. “O zaman en büyük savaşçı ben olurum.” Sustu. “Senden sonra baba... Çünkü ilk en iyi sensin.”

Grace'in kalbi ikiye bölünmüş gibiydi. Josh'a baktı. Josh, Toby'nin karşısında eğilip, ellerini küçük kalçasına koydu. Toby, aşınmış Star Wars ayakkabılarına baktı.

Josh, Toby'nin çenesinin altına parmağını koydu ve nazikçe başını kaldırdı. “Sen zaten en iyi savaşçısın, küçük adam. En iyisisin.”

“En iyi olmak için çok küçüğüm. Senin kadar büyük olmak istiyorum.”

“Bunun, boyla bir ilgisi yok.”

“Var, çünkü benim bir annem yok. Sam'in, Tommy'nin, Aiden'in ve Kyle'nin anneleri var. Kyle'nin annesi Tommy'nin annesine, beni paylaşamadığınız için bir annem olmadığını söylemiş.”

Josh bir süre hiçbir şey söylemedi. Yeniden konuştuğunda

sesi derinden geliyordu ama gayet kararlıydı. “Bunu anlamam zor olabilir ama bazen paylaşmak, yapılabilecek en iyi şey olmayabilir.”

“Ama herkesin annesi var,” dedi Toby. “Annem olmazsa nasıl en iyi Jedi olabilirim?”

“Benim de bir annem yok,” dedi Josh. “O zaman iyi bir Jedi değil miyim?”

Toby kararlı bir şekilde başını salladı. “Hayır, sen yine de en iyisisin baba.”

“O zaman sarılalım mı?”

Toby bunu önce düşündü ve sonra da başıyla onayladı. Josh kollarını açınca, Toby de kucağına girip göğsüne yaslandı.

Grace dizlerinin üzerine çöküp, Josh’a sarılmadı.

Ama bunu yapmak istedi.

Josh, oğlunun arkasındaki büyük eve koşuşunu izledi. Grace, ona sorgulayan gözlerle bakarak durdurduğunda şaşırmadı.

“Tommy’nin annesi, Toby’nin annesini tanıyordu,” dedi Josh sessizce. “Ama hikâyeyi sadece tek taraftan dinledi.”

“Diğer tarafı neymiş?”

Josh’ın bir ahmak ve kitap kurdu olarak büyüyüp, öğle yemeği parası çalman ve dolabına kilitlenen bir çocuk olduğuydu. Üniversiteye gidene kadar sonunda büyümüş ve kendisini korumayı öğrenmişti. Ama yine de beş yıl öncesine kadar, kasabaya bir düğün için gelen mükemmel bir kadının, ateşli bir gece geçirmek için onu seçmesi gayet şaşırtıcıydı.

Ve onur vericiydi.

Etkileyici sözlere ve inanılmaz bir bedene kanmıştı, oltaya gelmişti, ağa takılmıştı. Ve sonra da tıpkı Toby’ninki gibi onun da kalbi kırılmıştı. “Hikâyenin diğer kısmı saçma,” dedi Josh.

“Duydum,” dedi Grace sakince. Josh ne duyduğunu merak etmişti.

Ama Grace kendisine o etkileyici gözlerle bakıyor olsa da, bu Josh’ı ilgilendirmezdi. Büyük. Sevimli gözlerle.

Samimi gözlerle.

Eğer kendisini bıraksa, ona kendisini kaptırabilirdi. Ama kendisini bırakmıyordu.

Cuma günü, Matt'le kaya tırmanışına gitmek için Josh sabaha karşı 4'te uyandı. En son gidişinin üzerinden haftalar geçmişti. Gün doğmadan önceki o buzlu havaya ve Olimpik Dağları'na ihtiyaç duyuyordu... Ayrıca Matt, eğer gelmeyecek olursa, kıçına tekme basacağını söylemişti.

Bu komik tehditten çok korkmasa da Josh hazırlanmıştı. Dün, Ty'la hastanede karşılaşmıştı ve Matt'in pırlanta yüzüklerle ilgili bir şeyler söylediğinden bahsetmişti.

Josh'ın bunu kendi kulağıyla duyması gerekiyordu. Uyumakta olan Toby'yi kontrol edip, Anna'nın odasında olduğundan emin oldu. Toby'yi giydirip, kahvaltısını yaptıracığına ve vaktinde otobüs durağına götüreceğine dair söz verdiğini hatırlatan bir not bıraktı.

Evden sessizce çıkarken, Grace'in de arabasına doğru gidiyor olduğunu görünce şaşırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Josh.

"Portland'a yola çıkıyorum," dedi Grace. "Mülâkat erken saatte ve yolum uzun."

Üç saat. Üzerinde başka, şık bir iş kıyafeti vardı. Bilekten bağlı, burnu açık bir ayakkabıyla bütünlemişti kıyafeti. Saçını güzelce bağlamıştı ve birkaç tutamı alnına iniyordu. Birkaç gün önce Josh'ın çok beğendiği sabahlıklı halinden çok farklıydı. Ama Josh bunu da beğenmişti. Üzerindekiler çok pahalı görünüyordu ama Josh'ın onu beğenmesinin nedeni bu değildi. Ne giydiği umurunda değildi. Grace'le ilgili bir şeyler, Josh'a kendisini Noel sabahındaki çocuk gibi hissettiriyordu. Paketin içindekileri görmek ve ona dokunmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Üstelik bu sadece fiziksel bir şey değildi. Bu yüzden de, Josh'ı endişelendiriyordu.

Grace'in hem içine hem dışına dokunmak istiyordu ve bu çok anlamsızdı. "Bugün için bol şans," dedi Josh. "Umarım istediğini alırsın."

"İstediğim bu değil. Gereken bu," dedi Grace ve Josh tek kaşını kaldırıncı bir nefes verdi. "Neyse. Bu, ailemin hep söylediği şeylerden biridir. Gereklikler, ihtiyaçlardan önce giderilmeli."

Josh ona uzun uzun baktı ve aslında çok gergin olduğunu fark etti. "Kendin ya da geçmişinle ilgili fazla konuşmuyorsun," dedi Josh.

"Konuşacak pek bir şey yok."

"Herkesin geçmişinde, konuşmaya değecek bir şeyler vardır."

Grace omzunu kaldırdı. "Benim sıkıcı bir çocukluğum oldu."

Grace, kendini koruma konusunda Josh'tan daha iyiydi. İlginç. "Bilim adamlarıyla geçtiğine göre, çok da sıkıcı olmamalı..."

Grace omzunu bir kez daha silktilti. Josh insanların cevap vermek istemediği zamanlarda kendisini zorlamasından hoşlanmasa da, Grace'i zorlamaktan kendi alamadı. "Peki ya çocukluğundan sonra ne oldu?"

Grace, ona baktı. "Yani üniversiteden mi bahsediyorsun? İşlerimden mi? Erkek arkadaşlarımdan mı? Hangisinden?"

"Evet."

Grace güldü. "Üniversiteye New York'ta gittim. Büyük bir finans şirketinde staj yaptım ve mali müşavirlik sertifikamı aldım. Sonra da yaşamak için güzel bir evin ve birkaç erkek arkadaşın da içinde olduğu bir bankacılık işine başladım. Ailem çok gururluydu. Hepsi bu. Tüm sorularının cevabı burada..."

Josh cevabını pek de almış sayılmazdı. Grace birden savunmaya geçmişti. Josh belirtileri görmek ve sonuca varmakta uzmandı. Grace, olmak istediği kadar mutlu değildi. "Ailelerin beklentileri çok kötüdür..."

Grace bir kez daha zorla güldü. “Biraz, evet. Ama onlar benim için en iyisini istiyorlar. Hep böyle olmuştur.”

Josh sessiz kalmanın değerini bilirdi. Grace bir nefes verip, sessizliğine karşılık bir ödül verdi. “Ben evlatlığım,” dedi. “O yüzden birçok şeyi başaran dâhi olayı, bana çok uygun değil.”

Josh, Grace’in söylediklerini ve söylemediklerini anlamlandırmaya çalışıyordu; evlatlık olduğu için ailesinin doğru genlerine sahip olmadığını söylememişti. Grace’in bu şekilde düşünebilecek oluşu bile, Josh’ın kalbinin acımasına neden oldu. “Umarım onların senden istekleri ve seninle ilgili hayallerinin yanı sıra, seninkileri de hesaba katmışlardır.”

“Onların hesaba kattığı tek şey, IQ’nun başarılı olmam için yeterince yüksek olması.”

“IQ’nu mu ölçtürdüler?” diye sordu Josh.

“Ortaokuldayken, kariyerime karar vermek için.”

“Ortaokuldayken,” diye tekrarladı Josh. Ortaokuldayken, Josh’ın babası onunla futbol oynardı, onun beynini test ettirmezdi.

“Ulaşman gereken yüksek hedefler olduğunda, kaybedecek zamanın olmaz,” dedi Grace.

“Ortaokulda mı?”

“Hey, onlar beni seviyor,” dedi Grace. “Kendilerince.”

“Onlar gibi olman için uğraşarak mı?”

“Tam olarak onlar gibi değil,” dedi Grace. “Ben hiçbir zaman bilimle ilgilenmedim ve bu da çok büyük bir hayal kırıklığıydı. Neyse, ben onlar gibi olmak istedim.”

Kuşkusuz, şu anda kendisi için uygun işi arıyor olmasının nedeni de buydu. Onları mutlu etmek... Brooks adını hak ettiğini onlara göstermek.

Grace’in ailesinin ne kadar zeki olduğu Josh’ın umurunda değildi. Onların boğazına yapışıp dişlerini sökmek, evlat edindikleri bebeğin, mükemmel bir kadına dönüştüğünü onlara göstermek istiyordu.

“Peki, sen?” diye sordu Grace. “Ailen senden çok fazla şey bekler miydi?”

“Benim mutlu olmamı beklerlerdi.”

“Ah.” Grace hafifçe gülümsedi. “Bu, duyduğum en sevimli şey. Öyle mi? Mutlu musun?”

Bu, bir milyon değerindeki soru olmalıydı ve sabahın bu saatinde cevap vermek çok da kolay değildi. Josh, cevap vermek yerine, bilgisayar çantasını Grace’in elinden aldı ve ona kapıyı açmadan önce, çantayı arkaya yerleştirdi. Josh açarken, kapı bu kez sıkışmamıştı. Grace bunun üzerine gözlerini devirdi. “Ellerini kullanma konusunda iyi olmana şaşırmamalıyım.”

Josh sıcak bir şekilde gülümsedi ve Grace de ellerini kızaran yanaklarına götürdü. “Öyle demek istemedim.”

“Sorun değil. Bu doğru. Ellerimi kullanma konusunda çok iyiyimdir.”

Grace güldü. “Ne kadar iyi olduğun önemli değil,” dedi. “Çünkü buna ihtiyacımız olmayacak.”

Evet. Lanet olsun.

Grace önce bakışlarını uzaklaştırdı ve sonra Josh’m gözlerine baktı. “Toby’yi otobüs durağından alacağım saatte burada olurum.”

“Teşekkürler. Bakıcı olmak isteyen birçok kişiden telefon aldım.”

“Çatlak olanları elememi mi istiyorsun?” diye sordu Grace.

“Hem de nasıl.”

Grace yine güldü ve gülüşü Josh’ı da gülümsetti. “Bir şeyye ihtiyacın olursa haber ver,” dedi Josh.

“Peki, senin bir şeye ihtiyacın olursa?” diye sordu Grace.

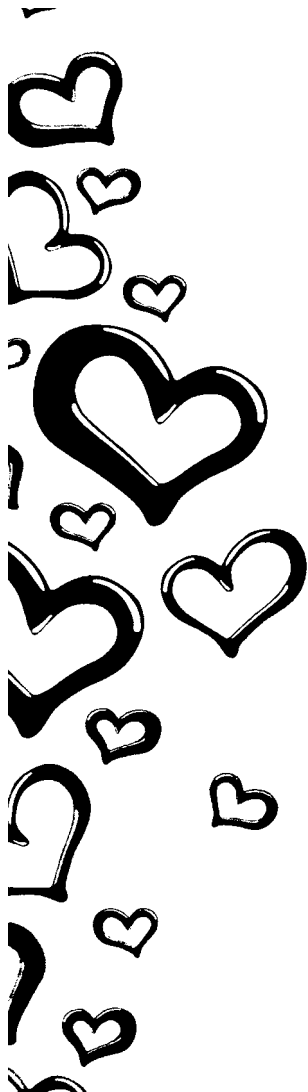
“Ne?”

“Peki, senin bir şeye ihtiyacın olursa Dr. Scott? Her zaman birilerine bakan sensin; işinde, evinde, her yerde. En iyi bakıcı ya da köpek bakıcısı olmadığımı biliyorum ama sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa...”

Josh içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. “Sen mükem-

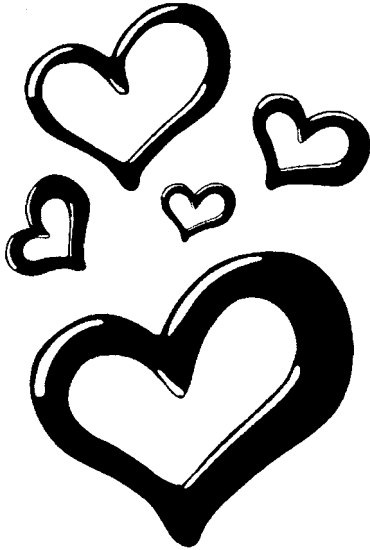
mel bir çocuk ve köpek bakıcısıydın,” dedi. “Ama ben, gelen yardımı kabul etme konusunda çok iyi değilimdir.”

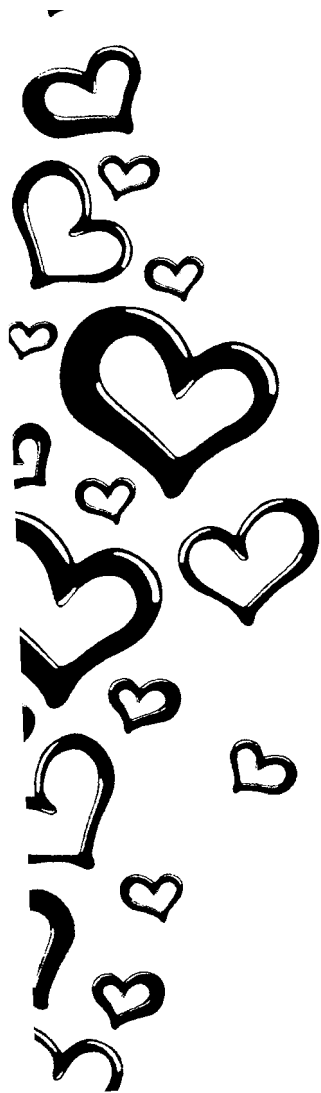
Grace dudaklarını büzdü. “Bana bilmediğim bir şeyler söyle.” Josh’ın göğsüne hafifçe vurdu, seksi takım elbisesi ve topuklu ayakkabısıyla arabasına bindi.

BÖLÜM ON İKİ

Sekizinci günde, Tanrı çikolatayı yarattı.

Pazartesi sabahı, Grace birkaç saat sürecektir çiçek dağıtımını işi için erkenden kalktı. Sonraki bir saatini de yerel hırdavat dükkânının sahibi Anderson'la geçirdi. Adamın muhasebe sistemi çökmüştü ve Grace'in yardımına ihtiyacı vardı. Grace, neden kendisini aradığını sorduğunda adam, kasabada gerektiğinde aranacak ilk muhasebecinin o olduğunu herkesin bildiğini söyledi.

Grace, bu konuda nasıl hissettiğinden emin olamıyordu.

Josh'ın evine yeni dönmüş, yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıyordu ki kapısı çaldı. Camdan dışarı baktı ve kalbi yerinden oynadı.

Kapıdaki Josh'tı. Üzerinde koyu renk bir pantolonla gömlek vardı. Koyu gözleriyle ona bakıyordu.

Kapıyı açtı ve ikisi de kronik aptal olduğundan Grace bir adım geri atıp, onu içeri davet etmeden önce, bir süre birbirlerine baktılar.

Josh başını salladı.

Doğru. İçeri girmeyecekti. Çünkü bu, kötü bir fikirdi. Grace, hayal kırıklığına uğrayıp, bilgisayar çantasını almak için yere eğildi ve kalkarken Josh'a çarptı.

Josh, belli ki içeri girme konusundaki fikrini değiştirmişti. Grace dengesini koruyabilmek için, ellerini Josh'ın göğsüne götürdü ve gömleğinin üzerinden sıcaklığını hissetti. Belki de elleri göğsünün üzerinde biraz gezinmiş olabilirdi. Sadece biraz.

Ya da biraz fazla...

Grace kendisine engel olamadı. Josh'ın mükemmel bir göğ-

sü vardı. Hatta mükemmel karın kasları... Altılı karın kasları vardı. Hayır, Grace parmaklarını gezdirerek, bunu düzeltti... Sekizliydi. Bir de yanlardaki kasları vardı. Akıllı bir kadını bile aptallaştıracak olanlardan.

"Grace." Josh'ın sesi derinden geliyordu ve Grace'in aşağı doğru inen elini biraz sert bir şekilde tutmuştu.

"Özür dilerim." Grace, ellerini çekmeye çalıştı ama Josh bırakmadı. "Sanırım burada ne istediğim konusunda biraz kafam karıştı," diye mırıldandı Grace.

"Sinyaller karıştı," dedi Josh. "Bunu bilerek mi yapıyor-sun?"

"Hayır." Grace sustu. "Belki." Yüzünü ekşitti. "*Bilmiyorum.*"

"Sorun değil, keyfine bak." Josh onu kapıya yasladı. "Sadece karar verdiğinde benim de haberim olsun."

Bedenleri birbirine değdiğinde, Grace zevkle inlediğini fark etti. Sesindeki açlık ve istek kendisini bile şaşırtmıştı. "Belki de bunu yapmayalım derken, biraz aceleci davranmışımdır," diye fısıldadı Grace. "Belki de bunu yapmayalım fikrini bir müddet erteleyebiliriz."

Josh'ın gözleri hâlâ derin bakıyordu. Hâlâ karanlıktı. "Tüm dikkatim senin üzerinde."

Grace bunun farkında değildi. Josh'ın elleri Grace'in bacaklarında ve sırtında dolaşıyordu. Ardından da eteğinin ucuna doğru uzandı.

"Josh?"

"Buradayım."

Şaka yapmıyordu. Parmakları. Tanrım, parmakları... "Öp beni," diyebildi Grace. "O zaman daha iyi düşünebileceğim!"

Grace cümlesini tamamlayamadan, Josh başını eğip dudaklarını Grace'in dudaklarının üzerine yerleştirdi. Nazikçe. Grace de kendisine karşılık verdiğinde, artık çok nazik değildi. Göğsünde titreyen iniltiyi hissediyordu. Grace'in ıslanmasına neden olan o duygu yüklü ve istekli iniltiyi.

“Bir karar verebildin mi?” diye sordu Josh titreyen bir sesle geri çekilerek.

“Bir dakika daha...” Grace, onu kendisine doğru çekti.

Belli ki, bu Josh’ın da hoşuna gitmişti çünkü onu öpmeye devam etti. Dudakları, Grace’in dudaklarının üzerindeydi ve her bir sinir ucundan alevler çıkmasına neden oluyordu. Grace’in çantası yere düştü, elleri Josh’ın ipek gibi yumuşak saçlarına gitti.

Josh’ın elleri ona sahipmiş gibi hissettirerek kalçasına gitti ve onu sıkıca tutup kaldırdı.

Aralarındaki tek engel, Josh’ın pantolonu ve Grace’in elbisesiydi. Elbisesi de o kadar yukarılara kaymıştı ki, sadece külotunu örtüyordu. “Toby? Toby nerede?”

“Otobüse bindi.” Josh’ın dudakları, Grace’in kulaklarında dolaşmakla meşguldü. Erkeksi ve şehvetli hareketlerle, Grace’i, dayanamayacağı kadar çok uyarıyordu.

“Anna...” diyerek bir nefes verdi Grace.

“Mağarasında, muhtemelen hâlâ uyuyordur. Ya da kazanını kaynatıyordur.” Josh, elini kapının kilidine götürdü.

Kapının kilidinden gelen klik sesi havada yankılanırken, birbirlerine uzun uzun baktılar.

“O halde yapıyor muyuz?” diye sordu Grace. “Biz...” Grace, elbisesinin askısı düşünce şaşkın bir şekilde nefes verdi.

Josh düğmelerini çözmüştü.

“Tamam,” dedi titrek bir gülüşle. “Peki. Yapıyoruz.” Grace, kumaşın üzerinden kaymasına ve göğüslerinin açığa çıkmasına izin verdi.

Josh sert bir şekilde inleyerek başını eğdi ve yüzünü Grace’in boynuna gömdü. Sonra daha aşağıya... Josh, meme ucunu sanki çok lezzetli bir tatlıymış gibi yalamaya başladığında, Grace zevkle inledi.

Josh hafifçe geri çekilip, Grace’in nemlenen tenine doğru bir nefes verdi. Bu, Grace’in ürpermesine neden oldu. “İşe geç kalacaksın,” diye mırıldandı Grace, Josh’ın gömleğinin düğ-

melerini çözerken. Grace o kadar sabırsızdı ki, iki düğmeyi kopardı.

Josh'm dudakları, Grace'in üzerinde, bir meme ucundan diğerine kayıyordu. Onu hafifçe ısırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Grace, baştan ayağa kadar titreyip, duvara sırtını yasladı ve Josh'a kendini daha çok teslim etti. "Josh."

"Haklısın," dedi Josh sakın bir şekilde, Grace'in baldırlarının arasında gezinirken. "Geç kalacağım."

Grace, anlaşılmaz bir ses çıkardı ve Josh başını kaldırdı. "Bana bunu istediğini söyle, Grace. Çünkü ben istiyorum. Şu anda tam da olmak istediğim yerdeyim." Josh, Grace'in kulağını öptü. Nefesi sıcacıktı. Grace'in ürpermesine neden oldu.

Şu anda...

Grace, kelimeleri ve altlarındaki anlamları anlayabiliyordu. "Bunu istiyorum," dedi ve kendisini ona doğru bastırdı. "Seni istiyorum." Josh'ın gömleğini çıkardı ve parmaklarını, dokunuşuyla titreyen karın kaslarında gezdirdi. Grace'in elbisesi artık belindeki bir kemer gibiydi. Bu, Josh'a engel değildi. Başını, Grace'in önünde ve ortasında Amerikan bayrağı olan kırmızı tangasına doğru eğdi.

"Tanrı Amerika'yı korusun," dedi Josh.

Grace güldü. Josh'ın bir eli Grace'in kalçasında, diğeri de hâlâ nemli olan göğsündeydi. Grace'in orgazm olmasına çok az kalmıştı ve gülüyordu.

Josh da.

Sonra gözleri buluştu. Gülüşleri yok oldu ve aralarındaki şeyi tamamlamak için yoğun bir isteğe bıraktı yerini. Josh, onu yavaşça koltuğa doğru itti. Kendisi de arkasından gidip, bir yandan onu öpmeye diğer yandan da bedenini bedeninin üzerine yerleştirmeye başladı. Sıcak elleri Grace'in elbisesini biraz daha yukarı çekti. Parmakları da külotunun kenarına gitti.

Ve sonra da altına...

"Elbiselerini seviyorum," dedi Josh, dudakları Grace'in du-

daklarının yanındayken. "Her zaman çok sakın ve havalı görünüyorsun. Gözlerin hariç. Gözlerinden belli oluyor."

"Paniğim mi?"

"Tutkun," diyerek bir nefes verdi Josh. "Her şeye olan tutkun..."

"Ben..." Josh, tek parmağını içine sokunca, Grace bir nefes verdi. Geri çıkardığında da bir nefes verdi. Tam buna itiraz edecekken, Josh bu sefer iki parmağını birden soktu. Başparmağıyla da tam merkezini okşuyordu. "Aman Tanrım."

"Güzel mi?"

O kadar güzeldi ki, Grace bir çılgılık atmamak için Josh'ın omzunu ısırdı.

"Çok ıslak," dedi Josh arzulu bir sesle. Parmakları sihirli gibiydi, Grace'i inanılmaz bir hızla etkiliyordu.

"Josh..."

Josh onu uzun uzun öpmeye başladı. Diliyle de parmaklarıyla yaptığı hareketlerin aynısını yapıyordu. Grace altında kaybolmuş bir halde kıvrılırken, aynı ağır hareketlerle gidip geliyordu. Grace boşalırken çılgılık atarak Josh'm adını haykırdı.

Josh, sonuna kadar devam etti ve sabırla Grace'in sakinleşmesini bekledi. Grace, ona baktığında utanmalı mı, yoksa ona teşekkür mü etmeli bilemiyordu. "Bunu yapmayalı gerçekten bir yıl mı oldu?" diye sordu Grace.

"Ve iki ay."

"Unutmuş gibi görünmüyorsun."

"Bisiklete binmek gibi..." Grace'in bedeninde aşağı doğru indi. Az önce çabucak ulaşabilmek için, iç çamaşırını sadece sıyırmıştı ama şimdi yavaşça bacaklarından aşağı doğru indiyordu.

"Ben..." Grace şaşırmıştı ve cümlenin nereye gideceğini bilmiyordu, çünkü Josh iri elleriyle Grace'in bacaklarını ayırmış, zevkle onu izliyordu. Josh eğilip önce bacağının iç tarafını öptü ve sonra da diğer bacağına geçti.

Ve sonra da dudakları kadınlığının merkezine yöneldi.

“Mm...” Grace yine sustu, çünkü söyleyeceği lanet şeyi hatırlayamıyordu. Kendi adını bile unutmuştu. Sessiz durabilmek için kendi dudağını ısırdı. Ama bu etkili olmamıştı. Hâlâ sesler çıkarıyordu. Bunlar, istek dolu bir şekilde *acele et*, der gibi çıkan fısıltılardı. Ve Grace yeniden doruğa ulaştı.

İki orgazm.

Daha ilkinin yeni atlatmışken, Josh neredeyse hiç çaba sarf etmeden ona ikincisini yaşatmıştı. “Aman Tanrım.”

Josh ona doğru uzandı ve dudaklarından öptü. “Aman Tanrım, iyi bir şey mi?”

“İnanılmaz.”

“Grace...”

Grace, gözlerine ve bakışlarındaki ciddiyete baktı. “Ne?”

“Kondomum yok.”

Grace, ona dik dik baktı. “Ne?”

Josh biraz tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Bir yıl, iki aylık kısmı duydun, değil mi?”

Grace hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefes verdi. Bedeni hâlâ uğulduyor, başı dönüyordu. “Regl dönemim yeni bitti. Benim için de uzun zaman oldu. Temizim. İstersen...”

“Hayır,” dedi Josh sakın ama oldukça net bir şekilde. “Ben de temizim ama hayır. Risk alamayız.”

Grace, bunun Toby’nin nasıl dünyaya geldiğiyle bir bağlantısı olduğunu düşündü. O yüzden başını sallayıp bir nefes daha verdi. İşe yaramadı. Onu istiyordu, hem de çok.

“Sorun değil.” Josh gergin bir şekilde gülümseyerek dönerken Grace, onun hâlâ sert olduğunu fark etti. Çok sertti. Grace onu itti ve bacaklarını açarak üzerine oturdu.

“Grace...”

“Şişt,” dedi Grace ve inanılmaz göğsünü öpmeye başladı. Karşılaştığı her kası saygıyla öpüyordu ve Josh’m oldukça fazla kası vardı. “Zaten geç kaldığına göre...” Josh’ın meme ucunu hafifçe ısırduğunda, Josh derin bir nefes aldı. Başı koltuğa düştü ve inlerken, ellerini Grace’in kalçasına götürdü.

Belli ki, Grace'in bedeninde en sevdiği yer burası olmuştu.

Grace ise Josh'ın bedeninde en çok sevdiği yeri belirleyemiyordu. Tüm bedeni erotik bir oyun alanı gibiydi. Grace, karın kaslarının üzerinde biraz zaman geçirdi. Onu bir lollipop gibi yalıyordu. Sonra da yerde, dizlerinin üzerine çöktü. Josh'ın pantolonunun ön tarafı giderek geriliyordu. Grace düğmesini açarak fermuarını çözdü ve elini içeri sokup, şu âna kadar gördüğü en etkileyici penisi tuttu. Josh bunun üzerine bir kez daha inledi. Grace üzerine doğru eğilip, elinin içindeki şeyi öpmeye başladı. Josh'ın elleri, Grace'in saçlarındaydı. Bu sırada telefonu çaldı.

"Boş ver," dedi arzu dolu bir sesle.

Grace de başını salladı ve penisini elleriyle yeniden kavrayıp, dilini üzerinde gezdirmeye başladı. Josh'ın, Grace'in saçlarındaki parmakları kasıldı. Bu, hâkimiyetten çok ihtiyacı anlatıyordu. Çünkü Josh onu yönlendirmeye çalışmıyordu. Josh inledi ve telefonu yeniden çaldı.

"Lanet olsun." Josh onu bırakıp elini cebine soktu ve telefona öfkeyle baktı. "Lanet olsun." Geriye doğru yatıp tavana baktı.

Grace doğrularak ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Gitmem gerek." Ama Josh hareket etmedi.

"Josh?"

"Evet." Josh hafif bir nefes verip doğruldu ve yerde duran Grace'i kendisine doğru çekip kucağına oturttu. Ona bir dakika kadar sarılıp omzunu ve boynunu öptükten sonra, Grace'in elbisesine uzandı. Bunu bitirince, dudaklarını öptü. Bir nefes daha verip Grace'i yanına, koltuğa oturttu ve ayağa kalktı. Pantolonunu giydi ama belli ki o anda pantolonun içinde olmak hiç de rahat değildi. Başını sallayıp üzerini düzeltmeye çalıştı ve sonra yerde duran gömleğini aldı. Ters olan gömleğini küfür ederek düzeltti ve giydi.

"İşe böyle mi gideceksin?" diye sordu Grace.

Josh sertliğine baktı. "Çok mu kötü?"

“İzciler orada kamp yapabilir.”

Josh homurdandı ve Grace de yeniden güldüğünü fark etti. Grace, birbirlerine uymadıklarını, Josh’ın aslında istediği her şeyin tam tersi olduğunu hatırlamaya çalışsa da bu işe yaramıyordu.

Hem de hiç.

Josh’ın pantolonunu indirip, başladığı şeyi bitirmek istiyordu.

“Tanrım, Grace,” dedi Josh inleyerek. “Bana öyle bakma.” Gözlerini kapattı. “Burada sakinleşmek için içimden kimyasal elementleri sayıyorum ve sen de bana beni kahvaltıda yemek istiyormuşsun gibi bakıyorsun.”

Grace ellerini yüzüne kapattı. “Ah, Tanrım. Öyle bakmıyorum.”

“Evet, öyle bakıyorsun.”

Pekâlâ, belki de tam olarak öyle bakıyordu. “Özür dilerim!” Grace durdu ve ellerini indirdi. “Kimyasal elementleri sayabiliyor musun?”

Josh, Grace’in kollarını tutup onu kendisine doğru çekti. Onu öpüp çok sakın ve ciddi bir şekilde, “Birlikte olabiliyor muyuz?” diye sordu.

“Evet.” Grace utangaç bir şekilde gülümsedi. “Ben...” Josh gülererek, Grace’i bıraktı ve kapıya döndü. Cep telefonu cebinin derinliklerinden yine çıkıyordu. Kapı arkasından kapanmadan önce telefonu cevapladı.

Grace, üstünü başını bir dakikada düzeltti ama aslında bunun için bir dakikadan daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Saçı berbat olmuştu. Bedeni hâlâ titriyordu ama iki mükemmel orgazmdan sonra yüzüne yerleşen gülümsemeden kurtulamıyordu. Düzgün görünebilmek için elinden geleni yaptı.

Büyük eve girdiğinde neredeyse Anna’nın üzerine düşüyordu. “Özür dilerim!”

Anna ona bir süre baktı. “Josh’ı az önce kaçırdın.”

Grace mutfığa doğru giderken masum görünmeye çalışıyordu. “Öyle mi?”

Anna başını salladı. "Amatör."

Grace rol yapmayı kesti. Tank bebek kapısının arkasında hırlayıp mırıldanıyor, yalvarırcasına zıplayıp duruyordu. Grace, onu köpek hapishanesinden çıkardı. Köpek yavrusu, doğrudan sandalyelerden birinin üzerinde duran ışın kılıcını gördü ve hemen kasılıp ona doğru havlamaya başladı.

"Onu çıldırtıyorsun," dedi Anna. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Onu çıldırtan ışın kılıcı."

Anna gözlerini devirdi. "Ağabeyim! Onu çıldırtıyorsun."

"Aslında, bunu yapanın sen olduğundan gayet eminim." Grace, Tank'e oturmasını işaret etti.

Tank oturmadı. Onun yerine havladı.

Grace, tezgâhtaki bir kutudan, bir tane köpek kurabiyesi çıkardı. "Otur."

Tank yuvarlandı. İki kez.

"Tank, otur."

Tank ona tek patisini uzattı ve Grace pes etti.

"Yani," dedi Anna. "Sen de diğer bakıcılar gibi Josh'a âşık mı olacaksın? Çünkü bunu tavsiye etmem. Ona âşık olmak kovulmanın en yanlış yoludur. Ya da vazgeçilmenin..."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Tank daireler çiziyordu, sonra yine yuvarlandı. Bir tane daha kurabiye kazanmak için bildiği tüm numaraları yapıyordu.

"İşe girmeden önce, işvereninle bir görüşme yapmadın mı?" diye sordu Anna.

"Yani, ben..." Bu sefer yapmamıştı. "Bu iş, biraz aceleye geldi."

Ayrıca, Grace sorgulanmak istemiyordu. Ama bilmek istemesine engel değildi. Çünkü bilmek istiyordu.

Hem de çok.

"Daha önceki bakıcıların neden gittiğini hiç düşünmedin mi?" diye sordu Anna. "Ya da böyle güzel bir ailesi olan, böy-

lesine mükemmel bir adamın..." Anna durdu ve Josh'unkeye çok benzeyen bir şekilde gülümseyip, Grace'i heyecanlandırdı, "neden bir bakıcıya sahip çıkamadığını? Ya da bir kız arkadaşı olmadığını? Çünkü hepsi ona deli gibi âşık olur. Ama Josh'ın bir kalbi olmadığı için o, kadınlara âşık olmaz."

"Vay canına," dedi Grace.

"Biliyorum. Bunu düşünmen gerek."

"Hayır, yani çok acımasısın. Kimse sana bunu söyledi mi?"

Anna bunu üzerine alınmış gibi görünmüyordu. "Yılan kadar acımasız," dedi Anna. "Üniversitede bu konuda uzmanlaşıyorum."

"Hayır, uzmanlaşmıyorsun. Sen, okula gitmeme konusunda uzmanlaşıyorsun."

Anna bir nefes verdi. "Bu, yine bir derse mi dönüşecek?"

"Yemek ve yaratıcı yazma dersleri alıyorsun," dedi Grace. "Bir aziz bile bundan sıkılırdı. Sana daha zorlu bir şeyler denemeni söylüyorum."

Anna omuzlarını silkti.

"Neden olmasın?" diye sordu Grace. "Anlamıyorum. Bir yılan kadar acımasız olacak kadar akıllıysan, bir şeyleri başarak kadar da akıllısındır."

"Ne gibi?"

"Ne istersen onun gibi," dedi Grace. "Bunun sonu yok. Tanrım, istersen softbol bile oynayabilirsin."

"Hey, ben tekerlekli sandalyedeyim."

"Hayır, Washington Üniversitesi'nin internet sayfasında gördüm," dedi Grace. "Tamamen engelliler için bir spor programları var. Softbol, futbol ve savunma dersleri de dâhil."

Anna gözlerini iki kez kırptı.

"Mazeretlerin mi bitti?" diye sordu Grace.

Anna homurdandı. "Kimse sana engelli ve zavallı kızlara karşı kibar olman gerektiğini söylemedi mi?"

"Bunu kendin kazanmalısın."

Anna gözlerini kısarak ona baktı, Grace omuzlarını silkitti. “Bu, doğru. Sırf engellisin diye kimse sana yağ çekmez. Sen ne düşünürsen düşün. Ve dürüst olmak gerekirse, o kadar da engelli görünmüyorsun.”

Anna bunu duyunca öksürdü. “Kör müsün?”

“Hayır. Sen?”

Anna sadece ona baktı. “Ben felçliyim.”

“Biliyorum. Bunu söyleyip duruyorsun.”

“Annemi ve babamı öldüren bir araba kazası beni de felçli bıraktı,” dedi Anna kelimeleri özenle vurgulayarak. Belli ki bu onun için çok sıradandı ve genellikle de işe yarıyordu. “Benim için üzülmene gerek. Herkes benim için üzülüyor. Herkes.”

“Dinle,” dedi Grace sakın bir şekilde. “Bunları yaşamış olman çok üzücü. Berbat bir şey olmalı. Bu, kimsenin başına gelmemeli.” Aslında sadece bunu düşünmek, hem Anna hem Josh için üzülmesine ve boğazının düğümlemesine neden oluyordu. Grace, Josh’ı bedenen çok istiyordu ama onun neler yaşadığı ve bunların üstesinden nasıl geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. “Ama hayatta kaldın,” diye hatırlattı Grace.

“Yani? Hâlâ futbol oynayabilir miyim?”

“Daha önce oynayabiliyor muydun?”

“Evet! Eskiden mükemmeldim.”

“O halde hâlâ öylesindir,” dedi Grace. “Tekerlekli sandalye futbolu oyna.”

“Bu çok aptalca! Ve acınası.”

“Hayır, aptalca ve acınası olan, hiçbir şey yapmadan oturup, Avrupa’ya gidemediğin için yakınmak. Zaten gerçekten gitmek istiyorsan, gidersin. Yani, senin de söyleyip durduğun gibi, sen bir yetişkinsin.”

Anna, onun söylediklerine inanamayarak güldü. “Sözlerimi geri alıyorum. Seni de daha önceki bakıcılardan daha fazla sevmiyorum.”

Grace şefkatle gülümsedi. “Onlar sana da bakıcılık yaptılar. öyle mi?”

Bu, Anna'yı kızdırdı. "Benim bakıcıya ihtiyacım yok."
"Şaka yapmıyorum!"

Anna bunun üzerine gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. Sonra da dikkatini, yatak odasından çıkan gence çevirdi. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve esneyerek onlara doğru geliyordu.

"Gitti, değil mi?" diye sordu Devon. Sesi kalın ve uykuluydu. "Ağabeyin?"

"Evet," dedi Anna.

"Dün, üzerimde uyuyakaldın," dedi Devon.

Anna tamamen sahte bir kahkaha attı. Grace'in bakışları önce ona, sonra da Devon'a odaklandı. Ama Devon ya bunu görmemiş ya da umursamamıştı. Başını kaşdı önce. Sonra da göğsünü... Eğer bir sonraki kaşıyacağı yer kıcı olacaksa, Grace orada kusabilirdi.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Anna, Devon'a. Belli ki Grace kovmadan önce giyinmesini ve evden çıkmasını istiyordu. Grace, Anna'ya Devon'ın ne kadar berbat biri olduğunu söylemeyi ve kıcına tekmeyi basmasını istiyordu. Ama Grace, Anna'nın yaşındayken, birileri kendisine ne yapması gerektiğini söylediğinde çok kızardı. Aslında, böyle durumlarda kendisine söylenenin tam tersini yapardı. O yüzden dilini ısırdı.

"Seattle'a gidip, mağaza gezeriz diye düşünmüştüm," dedi Devon. "Yeni kar kayakları gelmiş."

"Fizik tedavin yok mu?" diye sordu Grace cankurtaran gibi öne atlayarak.

Ama Anna'nın bir cankurtarana ihtiyacı yoktu. "Seattle ku-lağa mükemmel geliyor," dedi Anna.

"Güzel," dedi Devon. "Ama cüzdanım yanımda değil."

Anna omuzlarını silkti. "Sorun değil."

Pekâlâ, işte bu! "Sen," dedi Grace, Devon'a parmağını uzatarak. "Dışarı çık!"

"Ne?"

Grace kapıyı açıp, kafasıyla dışarıyı işaret etti.

“Dostum,” dedi Devon. “Çıplağım.”

“Dostum, bu hiç umurumda değil. Kendi paranı ödeyebileceğin zaman gelirsin.”

Devon ağır ve sırtı dik bir şekilde dışarı çıktı. Grace kapıyı üzerine kapattı. Aslında kapatmaktan ziyade çarptı.

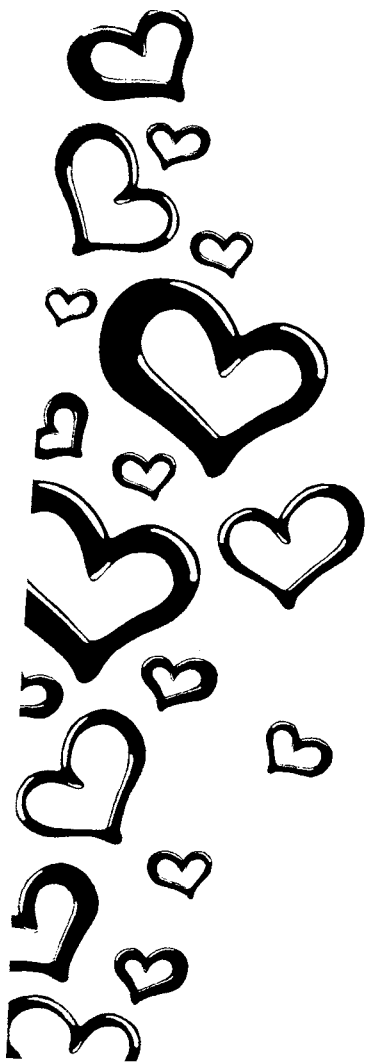
Anna gözlerini kıstı. “Kurallara uymam için bana böyle mi yardımcı oluyorsun? Çünkü öyleyse, bu hiç işe yaramıyor.”

“Kurallar ve sağduyu vardır. Bunlar arasındaki farkı görmeyen gerek. Konuşacağız.”

Anna ona öfkeyle baktı ve sonra omuzlarını silkti. “Bir saat içinde birinin beni fizik tedaviye götürmesi gerekiyor.”

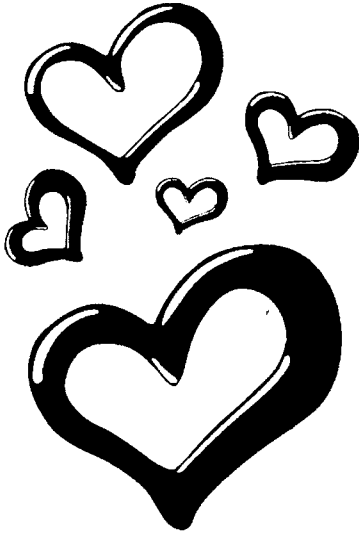
“Ben burada olacağım.” Grace, Anna’nın koridorda ilerleyişini izledi ve sonra da şeytani köpeğe döndü. “Pekâlâ, cıko-latalı krepler hakkında ne düşünüyorsun?”

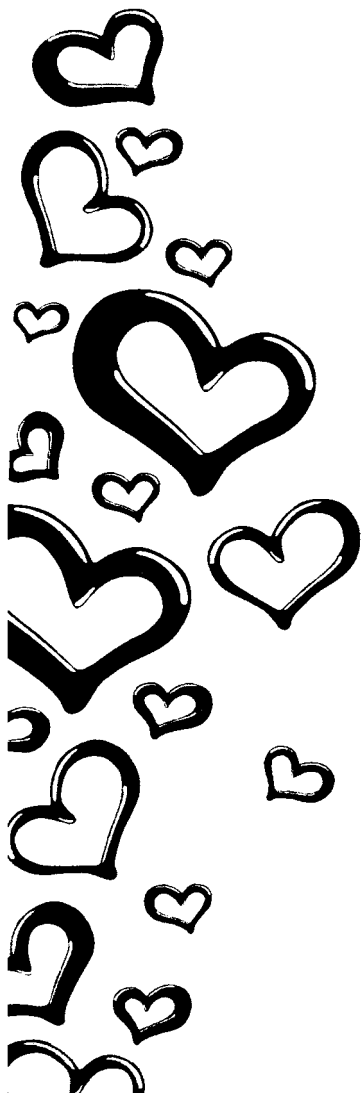
“Hav!”

BÖLÜM ON ÜÇ

Çikolata dükkanlarına dikkat edin.
Yuvarlak bir şekil almanıza neden olabilirler.

Josh, birkaç gün boyunca, boğaz ağrısı ve grip şikâyeti olan hastalarla uğraşıp durdu. Boğaz kültürü ve nefes testi, favori sözcükleri haline gelmişti. Üçüncü günün sonunda, yorgunluktan ayaklarının üzerinde sallanıyordu neredeyse. “Bitti mi?” diye sordu Dee’ye, masasının üzerindeki evrak yığınıyla ilgilenmesi gerektiğini bildiği halde. “Bakılacak kimse kaldı mı?”

“Hayır.” Dee tahtaya vurdu. “Uğursuzluk getirme yoksa birileri kapıyı çalar. Hâlâ vaktin varken kaç.”

“Bayan Porter ne oldu? Sabah erken saatlerde onu gördüğümü hatırlıyorum?”

“Buradaydı ama beklemekten yoruldu. Çok tatlı olduğunu ama o kadar da tatlı olmadığını için seni başka bir gün göreceğini söyledi.”

“Neden gelmiş?” diye sordu Josh.

“Baş ağrısı. Muhtemelen gözlüklerini kaybettiği için başının ağrıdığını ve Walmart’tan daha sonra bir gözlük alıp, seni rahatsız etmek zorunda kalmayacağını söyledi.”

Josh, masasındaki işkence gibi olan dosya yığınıyla ilgilenerek yirmi dakika geçirdi. Henüz acil servis dosyalarına ulaşamamıştı. Sözleşmeli doktorlardan biri, gece vardiyasının ilk kısmına gelememişti ve Josh’a ihtiyaçları olmuştu. O da Anna’yı aramış ama Anna’nın bir randevusu olduğu için ufaklığa bakamayacağını öğrenmişti. O yüzden daha sonra Grace’i aradı. “Sormaktan nefret ediyorum,” dedi, “ama...”

“Şu anda tam yanımda... Anna’yla konuşmanı duydum. Dönüyoruz.”

“Dönüyoruz?”

“Anna’yı ve Toby’yi bir futbol maçı izlemeye götürmüştüm.”

Bu, Josh’ı şaşırtmıştı. Anna, kazadan önce iyi bir futbol oyuncusuydu. O zamandan beri, futbol kelimesini lügatından silmiş gibiydi. “Gerçekten mi?”

“Tekerlekli sandalye futbolu...”

Josh’m ne diyeceğini bilememesi çok sık rastlanan bir durum değildi. “İsteyerek mi gitti yoksa kafasına silah dayayıp mı götürmen gerekti?”

“İsteyerek gitti,” dedi Grace mutlu bir sesle. “Ve sahadaki kızların yarısından daha iyi oynayabileceğini söyledi.”

Josh’ın içinde tuhaf bir duygu belirdi. “Sana borçluyum,” dedi yumuşak bir sesle.

“Aslında, şu anda *ben* sana borçluyum.”

Cehennemdeymiş gibi hisseden Josh’m hayatı günlerdir kendi hayatıymış gibi değildi. Birkaç gündür ilk kez gülümse-di. “Anlaşmaya açığım.”

“Kulağa hoş geliyor Dr. Scott. Sonra konuşuruz.”

Josh, acil servise girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Vardiyası biraz çılgıncaydı ama her hastanede durum böyle olurdu. Her yapılanın bir amacı vardı. Ancak diğer yerlerin aksine, Josh burada karmaşa sayesinde daha da büyüyordu.

Grace Brooks konusunda da karmaşa arttıkça büyüyorsun...

Grace, hayatım beklemeye aldığını düşünebilirdi ama yaptığı her şey, bu arada yardımcı olduğu herkes, söylediği ya da hissettiği her şey, kalbinin derinliklerinden geliyordu.

Josh bunu seviyordu.

Josh, acil servisi terk etmeden önce, saat sabaha karşı 01:00 olmuştu. Karmaşa başlamadan önce eve gidip uyuması için birkaç saati vardı.

Telefonu çaldığında arabasına ulaşmak üzereydi.

Bayan Porter, hastaneye getirilmişti. Geldiğinde yaşamını yitirmişti.

Josh koşarak hastaneye girdi ama tabii ki acele etmeye gerek yoktu. En azından ölümler için... Raporu eline aldı. Otopsiye kadar ölümünün resmî nedeni belli olamayacaktı ama bulgular anevrizmayı gösteriyordu.

Josh, Bayan Porter'ın bedenine inanamayarak baktı. Bir anevrizma tehlikesini hiç dikkate almamıştı. Bu, sessiz bir katildi. O yüzden Josh hiçbir zaman bu hastalık tehdidini düşünmemişti ve hastanın geçmişinde de bunu düşünmesini gerektirecek bir şey yoktu. Ki Josh, Bayan Porter'ın geçmişini ezbere biliyordu. Yıllar içinde muhtemelen toplamda birkaç ayını onunla konuşarak geçirmişti. Margarita'sını buzlu içtiğini, jazz müzik sevdiğini ve gizli bir ofis fahişesi olduğunu biliyordu. Ailesi ya da bir evcil hayvanı yoktu. İkisine de alerjisi olduğunu söylerdi ve *Amazing Race*'in tek bir bölümünü bile kaçırmazdı. Bir gün en yaşlı kazanan olmayı planlıyordu.

Uçma korkusunun üstesinden gelir gelmez...

Ama artık ölmüştü.

Bu, Josh'ın hatası değildi. Mantıken bunu biliyordu ama kendisini deli gibi suçlu ve berbat hissediyordu. Berbat hissediyordu çünkü günün erken saatlerinde, pantolonunu biraz daha erken çekememişti ve Bayan Porter'ı bekletmişti. Eğer onu erken saatlerde görseydi belki belirtileri fark eder ve kadının bugün farklı olduğunu anlayıp, ilginin yanı sıra tıbbi desteğe de ihtiyaç duyduğuna karar verirdi.

"Üzgünüm," dedi Josh, Bayan Porter'ın elini alıp, örtünün altındaki bedeninin yanma götürürken. "Çok, çok üzgünüm."

Karşılık olarak tamamen sessizlik vardı. Bu da Josh'ı mahvetti. Üniformasıyla eve gitti ve Grace'i oturma odasındaki koltukta uyurken buldu. Onun içeri girmesiyle uyanan Grace, dağılmış bir şekilde gülümseyerek kalkıp oturdu. Yüzünde özür diler gibi bir gülümseme vardı. "Uyuyakalacağımı düşünmemiştim," dedi.

Josh, ayağa kalkmasına yardım etti ve sonra da ellerini. Grace'in sıcak bedeninden çekip cebine soktu. O anda kendine

Grace'e dokunma konusunda güvenemiyordu. Grace'in merakını fark etti ama hiçbir şey söylemeden onunla misafir evine kadar yürüdü.

"Josh?" Grace, ay ışığında kapının eşiğinde durup, Josh'ın yüzüne dokundu. "Kötü bir gece miydi?"

Grace'in gözleri çok derindi. Her zamanki gibi Josh, bu gözlere bakarsa boğulacağını düşündü.

Ama zaten boğuluyordu.

Grace, ona doğru yaklaştı ve zarif bedenini, Josh'ın bedene yasladı. Yumuşak. Sıcacık. Josh o anda Grace'e sokulup biraz rahatlayabilirdi.

Ama üzüntüsünü Grace'e de bulaştırmak çok kötü bir davranış olurdu. "Ben iyiyim." Josh, eve gitmek için Grace'in içeri girmesini bekledi.

Ama yatağa gitmeyecekti. Kendisini rahatlatacak olan şey bu değildi. Buzdolabının üzerindeki dolaba uzanıp bir viski çıkardı ve Grace'in kendisini beklerken uyuyakaldığı koltuğa gitti. Battaniyenin altı, hâlâ Grace'in sıcaklığını koruyordu. Ve Grace kokuyordu.

Josh kokuyu içine çekti.

Birileri sürgülü camı tıklattığında, Josh kaç kadeh içtiğini bilmiyordu. O hareket etmeyince, Grace içeri girdi.

Josh sarhoş değildi ama Grace'in kendisine doğru gelişini izlerken, sarhoş olmaya çok yakındı. Grace'in üzerinde bir gecelik ve yırtık bir külotlu çorap vardı. Ayakkabı giymemişti. Saçı açıktı ve yüzünde makyaj yoktu. Josh, kıyafetlerini yırtıp onu koltuğa yatırmak istedi. Kendisini, düşünemeyeceği kadar derinlere gömmek...

Hissedememek.

Grace'in odanın içinde ilerlemesini izledi. Bazı düşünceleri dışarıdan anlaşılıyor olmalı ki, Grace, Josh'ın uzanamayacağı bir yerde durdu ve ona uzun uzun baktı.

"Işıkların açık olduğunu gördüm," dedi Grace. "Uyuyamadım mı?"

Josh omuzlarını silkip, ona baktı sadece.

“Bayan Porter için üzgünüm.”

Josh sadece, Grace’in olduğu tarafa döndü.

“Sen uzun boylu, karanlık, sinir bozucu ve sessiz erkek profilini canlandırdığın için,” dedi Grace, “ben de kaynağına baktım. Facebook’a...” Grace sustu. “Bayan Porter çok tatlıydı. Ve seni çok sevdiğini biliyorum. Sen iyi bir adamsın, Josh. İyi bir doktorsun. Onun ölümü için kendini suçlama.”

Bunun için çok geçti.

“Bu, senin suçun değildi.”

Belki değildi ama birçok başka pislik Josh’m suçuydu. Kendi hayatında bata çıka ilerleyen Anna. Annesinin dönüşünü garantilemek için bir Jedi savaşçısı olması gerektiğini düşünen Toby. Ayrıca babasının kliniği giderek daha da büyüyor, Josh’ın sınırlarını aşıyordu ve her hastaya hak ettiği ilgiyi göstermesi imkânsız hale geliyordu...

Ve Grace; ansızın ortaya çıkıp, Josh’m zihin sağlığını yerinden oynatan o son vuruş.

Josh’m mükemmel tanrıçası orada durmuş, kendi koca kalbiyle birlikte Josh’m dünyasını da iyileştirmeye çalışıyordu. Işığın altında çok yumuşak ve güzel görünüyordu. Josh’a ait gibiydi. Sadece Grace’i görmek bile Josh’m kalbini hızlandırmıştı. Gözlerini kapatıp başını koltuğa yasladı. “Gitmen gerek.”

“Gidemem.”

Josh nedenini sormasa da, Grace söyledi. “Belki de problem budur,” dedi sakın bir şekilde. Grace’in bacağına, kendi bacağına değdiğini hissetti Josh.

Grace daha cesaretli davranmaya başlıyordu.

“İnsanlar hep hayatından çıktı, değil mi Josh?” diye sordu Grace. “Terk edildin, yalnız kaldın. Ya isteyerek ya da kimse-nin suçu olmadan...”

Josh daha fazla ses duydu ve sonra ayakkabılarından birinin çıktığını fark etti. Grace, yan tarafında dizlerinin üzerine çok-

müştü. Bu da Josh'ın aklında yoğun erotik hayallerin canlanmasına neden oluyordu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Josh.

"Biliyorum." Grace, Josh'ın ayakkabılarını çıkarıp, dizlerinin üzerinde doğruldu. "Ama iyi değilsin. Ben, seni bu halde bırakmayacağım."

Josh ona baktı ve boğazının düğümlenmesinden dolayı utandı. "Grace. Git."

"Hayır." Grace, başını Josh'ın bacağına koydu ve diğer bacağına da hafifçe okşadı. "Sana yardım etmem için ne yapmam gerektiğini söyle."

Grace, buna, başını birkaç santimetre sağa kaydırarak başlayabilirdi.

Ama bunu yapmadı. Josh'm elinin ucunda sallanan shot bardaklarını alıp sehpanın üzerine koydu. Sonra da kalkıp Josh'ı kendisine doğru çekti ve ona sarıldı.

Josh, başını Grace'in saçlarına gömerken, boğazı daha da düğümlenmişti.

"İyi olacaksın," diye fısıldadı Grace.

Hayır. Hayır, iyi olmayacaktı. Ama bunu yüksek sesle söylemek yerine derin bir nefes aldı. Grace'in endişelenmesini istemiyordu.

Grace geri çekildi ve Josh'm ellerini tutup, onu yatak odasına doğru götürdü.

Bu, kötü bir fikirdi.

En kötüsü.

Onu durdurmalıydı...

Ondan çok daha uzundu ve en az otuz kilo daha ağırdı. Ondan kurtulması zor olmazdı ama ondan kurtulmak yerine, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşinden gitti.

Grace ışıkları söndürdü ve karanlık üzerlerine çöktü. Josh'ın üzerine. İçine. Çok gergindi.

Ve Grace'i istiyordu.

Ona ihtiyacı vardı.

Ama Josh yardım isteme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Zaten Grace de yardım istemesini beklemiyordu...

Grace, onu yatak odasına çekti ve kapıyı ayağıyla kapattı. "Buraya gel."

"Titriyorsun," dedi Josh, kollarını Grace'in titreyen bedene sararken.

Grace'in elleri, Josh'ın yüzüne doğru uzandı. "Ben değil," dedi nazik bir şekilde ve derin bakışlarla. "Sensin. Titreyen sensin."

Lanet olsun. Josh geri çekilmeye çalıştı ama Grace onu daha sıkı tutup bırakmadı. "Josh..."

"Gitmem gerek..."

"Tatlım, burası senin evin!" Grace'in parmakları Josh'ın saçlarına gitti ve nazikçe orada gezindi. Hassas bir şekilde... Loş ışıktaki Josh'ın yüzünü görebilmek için kendisine doğru eğerken, gözleri de bir o kadar hassastı. "Kimse hiçbir yere gitmiyor," dedi Grace. "Olman gereken yerdesin zaten." Grace daha sonra kapıyı kilitleyerek Josh'ı yatağın üzerine itti.

Lanet olsun, Grace onu bu şekilde savunmasız bir halde görürse, bu berbat bir şey olurdu. Josh dirseklerinin üzerinde doğruldu. Grace üstündekilerle çok sevimli, sıcak ve şefkatli görünüyordu karşısında. Çok şefkatli. Josh bunu istemiyordu. Josh, onu çıplak ve terli bir halde kendi ismini inlerken görmek istiyordu. "Yalnız kalmak istiyorum," dedi Josh.

"Bu gece yalnız kalmak zorunda değilsin."

"Benim neye ihtiyacım olduğunu sen bilemezsin."

Grace, Josh'ın önündeki sertliğe baktı. Üniformanın altından bile belli oluyordu. "Sanırım çok iyi bir fikrim var." Grace geceliğinin askılarını omzundan itti ve kumaş beline doğru indi. Hareket ederek bacaklarına kadar inmesini sağladı ve gecelik yere düştü. "Bu konuda konuşmak istemediğinden emin misin?"

Josh oturup, elini Grace'in kaburgalarına doğru götürdü. Parmakları orada geziniyordu.

"Eğer konuşursan, işe yarar." dedi Grace.

Josh, Grace'in küçük pembe sutyenini çıkardı. Yarım cup sutyenlendendi ve şimdiden sertleşen meme uçları Josh'ı heyecanlandırıyordu. Josh'ın ağzını sulandırıyorlardı.

"Josh?"

"Özür dilerim. Üstünü çıkardığın için hiçbir şey duyamadım." Josh gözlerini kapattı. "Burada olmamalısın."

"Bana bunun için iyi bir sebep söyle."

Şu anda Josh'ın zihni çalışmıyordu. Hiç. Kelimeleri bulmaya çalıştı. "Konuşmaya çalıştığınız kişiye şu anda ulaşamıyor."

"Belki acizsindir." Grace, göğsüne dayadığı eliyle onu itti.

Josh yatağa düştü ve tavana baktı. Tavan dönüyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Grace'i altına alıp, onun içine girmek istiyordu. Ona sert ve hızlı bir şekilde sahip olmak istiyordu. "Gitmen gerek, Grace."

"Öyle mi? Neden?" diye sordu Grace. "Kontrolünü kaybedeceğin için mi? Ya da daha kötüsü duygularını serbest bırakacağın için mi?" Grace başını salladı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen, beni birçok duygumu sergilerken gördün. Korku, üzüntü, öfke... Beni delirmiş bir haldeyken bile gördün. Her halimi gördün. Sanırım ben de senin duygularıyla baş edebilirim koca adam."

Josh gözlerini kırptı. "Koca adam?"

Grace yatağın üzerine çıktı ve Josh'm üzerine doğru gidip karnını, onun sertleşen kısmına değdirdi. "Bana çok büyük geliyor."

Josh puslu bir şekilde Grace'in ellerinin bacaklarında gezindiğini hissetti. Sonra da yukarı doğru giden parmakları ustaca pantolonunu açtı. "Çok nazik değilim," diye uyardı Josh onu.

"Nazik olmana gerek yok." Grace ona bakıp gülümsedi. "Sana bir ara seks fantezisi listemi göstereyim. Oldukça anla-

şılır. Aslında, üniformanla birlikte sen de varsın listemde. Hem de nazik olmadığın halinle.”

Josh inledi.

“Doktorculuk oynuyoruz. Ve bir senaryoda, ben doktor oluyorum.”

Tanrım. “Grace...”

“Şışt,” diye mırıldandı Grace, sıcak nefesi Josh’ın üzerinde dolanırken. Bir yandan da çorabından kurtuluyordu. Grace’in çıplak bacakları kendi bacaklarına dolanınca, Josh bir kez daha inledi.

“Dikkatini çekebildim mi?” diye sordu Grace.

“Sen, benim her zaman dikkatimi çekiyorsun.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.” Sözler ağzından hafifçe süzülürken, Grace bacaklarını birleştirdi ve Josh, onun da kendisi kadar istekli olduğunu anladı. Bu düşünce, Josh’ın kasılmasına neden oldu. “Grace...”

“Hayır.” Grace, Josh’m ağzını eliyle kapattı. “Sadece otur ve uslu dur.”

Josh tam gülüyordu ama Grace’in ellerinin sertliğine gittiğini ve ardından da dudaklarını oraya doğru götürdüğünü hissedince, gülüşü inlemeye döndü.

“Ah, Tanrım.” Bunun üzerine gözlerini kapatmak zorunda kaldı ve yumruklarını, Grace’in saçında değil de, örtünün üzerinde sıkı çünkü Grace haklıydı; Josh kendisine hâkim olup olamayacağından emin değildi. İki dakika içinde zevk, arzu ve istekle kavrulmaya başlamıştı. “Grace...” diye mırıldandı onu uyarmaya çalışarak.

Grace de istek dolu bir şekilde mırıldandı ve elini iyice sıkı başını salladı ve Josh’m aklını başından aldı.

Josh çok çabuk ve sert bir şekilde boşaldı, bundan ertesi gün utanacağını düşündü. Şu an için sadece mutlu bir yorgunluk hissediyordu...

Birkaç saat sonra alarmin sesiyle uyandığında, yalnızdı. Tüm bunların gerçek mi, yoksa bir filminden mi ibaret olduğunu düşündü.

Ertesi gün çok çabuk gelmişti ve Grace alarmı duyunca küfür etti. Josh'ı yatağında yayılmış bir şekilde bıraktığında saat ikiydi. Josh'ın şu an hâlâ nefes aldığından emindi.

Alıyor olmalıydı çünkü arabası çoktan gitmişti.

Grace, dün geç saatte arayan ikinci bir firmanın mülakatı için Seattle'a gitti ve mülakat iyi geçti. Şanslı Liman'a dönerken, Anna aradı.

"Toby'nin okulundan aradılar. Çamur birikintisine düşmüş ve kıyafetini değiştirmesi gerekiyormuş."

"Tamam," dedi Grace. "Yirmi dakikaya oradayım." Grace eve ulaştığında, Toby'nin odasına gidip bir pantolon aldı.

"Çorabı unutma," dedi Anna kapıdan.

"Çorap." Grace bir çift de çorap aldı.

"Ve ayakkabı. Ve bir gömlek... Bir de mont..."

Grace, Anna'ya baktı.

"Belli ki üstünü başım berbat etmiş."

Grace, kıyafetleri okula götürdü. Anna haklıydı. Toby üstünü başını berbat etmişti ama mutluydu.

"Yeni kıyafetlere ihtiyacım yoktu," dedi üzerini değiştirmek zorunda kalacağı için pek de mutlu olmayarak. Belli ki küçük çocukların üzerlerindeki çamur, gurur nişanesi gibiydi.

Grace, Toby'ye kıyafetleri verdi ve saçını okşadı. Ya da okşamaya çalıştı. Parmakları, saçındaki çamura yapıştı. "Sen çamurda mı yüzdün?"

Toby sırtıttı ve Grace başını salladı. "Kısa bir süre sonra otobüs durağında görüşürüz, yakışıklı."

Grace okuldan ayrılarak, Eat Me'de Amy ve Mallory ile geç

bir öğle yemeği için buluştu. Tabii ki öğle yemekleri çikolatalı kekti.

“Bayan Potter’a çok üzüldüm,” dedi Mallory. “Hastanede hepimiz buna çok üzüldük. Özellikle de Josh.” Grace’e baktı. “Ondan haber aldın mı?”

Onu yatağında nefes nefese bıraktığından beri haber alma-
mıştı. Grace başını salladı ve kekini kâğıdından çıkardı.

“Biraz ilgiye ihtiyacı olabilir,” dedi Mallory.

“Ne yaparsan yap, şuna ilgi deme,” dedi Amy. “Bu, bir Alfa erkeğini korkutur. Sadece onu becer. Onun ihtiyacı olan tek ilgi budur.”

Kekinden bir lokma almış olan Grace’in lokması neredeyse burnundan çıkacaktı. Öksürmeyi ve gözlerinin yaşını silmeyi bitirdiğinde, hem Amy hem de Mallory kaşlarını kaldırmış ona bakıyorlardı.

“Kesin şunu,” dedi Grace. “Her şeyden farklı anlamlar çıkarıyorsunuz. Size göre böyle diye herkesin de bunu yaptığını zannediyorsunuz.”

“Yani sen ve doktor arasında bir şey olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Amy.

Lanet olsun. Grace tam olarak bunu söyleyemiyordu. “Bunun sadece eğlence olması gerektiğini söylüyorum. Gerçek bir şey olmamalı. Gerçekten eğitimini aldığım işler için mülakatlara giriyorum ve...”

“Ailen de bunu yapmanı istiyor,” diye hatırlattı Mallory. “Çünkü bana soracak olursan, burada, Şanslı Liman’daki hayat sana oldukça uyuyor.”

“Ailem iyiliğimi istiyor,” dedi Grace. “Başarılı olmamı istiyorlar.”

“Yani tabii ki,” dedi Mallory. “Seni seviyorlar. Ama ben başarı ve mutluluğun bir arada olamayacağını düşünüyorum. Bazen birini diğeri için feda etmen gerekir.”

Grace, hayatı boyunca Brooks adına layık olabilmek için başarılı olmaya çalışmıştı. Bu, onun için çok önemliydi ama

ona pahalıya mâl olmuştu. Şu âna kadar hayatında gerçek bir ilişki yaşayamamıştı. En azından uzun süreli bir ilişki... Önemli şeyler değildi yaşadıkları. Ama artık hayatını Amy ve Mallory olmadan hayal edemiyordu.

“Her zaman mutluluk kazanmalı,” dedi Mallory sessiz bir şekilde. Grace bir nefes verdi. Birkaç dakika yemeklerini sessizce yediler.

“Taylor Lautner’a bir verdiğin bir ölçeğe göre, kaç puan alır?” diye sordu Amy, Grace’e.

Grace, Josh’la aralarında geçen iki unutulmaz anı düşündü. “Düşündüğünüz gibi değil.” Sustu. “Ama Josh 10.5 eder. Hayır, 11 yapın siz şunu.”

Bunun üzerine bir sessizlik oldu.

“Seni mutlu ediyor,” dedi Mallory.

Grace, arkadaşının sıcak gözlerine baktı. Mallory onun için en iyisini istiyordu. Josh için de. Romantik kalbinin, ikisinin birlikte olmasını istemesi tuhaf değildi. “Mutluluk konusunda hep sıkıntı yaşadım,” diye kabul etti Grace. “O yüzden bunu söylemek zor. Ama artık istediğimi bana verdiğini söyleyebilirim. Eğlence.”

Mallory, Grace’in elini sıkarken, bakışlarını gözlerinden ayırmadı ve Grace arkadaşının ne düşündüğünü biliyordu. Hepsinin ne düşündüğünü... Evet, Grace sadece eğlence istediğini söylemişti. Ama nasılsa, hiç de istemezken, daha fazlasını umar olmuştu.

Çok daha fazlasını...

Josh’la sınırlarını çizmek kendi hatasıydı. Sadece eğlence olabilirdi. Dahası olamazdı.

“Bunu kolay yoldan halledip, Josh’a bundan bahsedebilirsin,” dedi Mallory.

“Neden bahsedebilir?” diye sordu Amy.

“Ona âşık olduğundan,” dedi Mallory.

Grace başını salladı. Âşık olmuyordu. Âşık oluyor olamazdı. Çünkü Josh’ın çok yoğun bir hayatı vardı ve bu hayatın içinde

Grace'e yer yoktu. Üstelik Grace, kendisine yer olmayan hayatlara sığmaya çalışmaktan çok yorulmuştu. Bunu, ailesiyle hayatı boyunca deneyimlemişti. Ve her başarısız ilişkisinde...

Artık olmazdı. Kalbi bunu kaldıracak kadar güçlü değildi.

Amy, Mallory'ye baktı. "Benim geçtiğim yoldan geçecek, zavallı bebeğim. Daha fazla dayanıklılık gerektiren o yoldan."

"Ben hiçbir yola girmiyorum," dedi Grace huysuz bir şekilde bir tane kek daha almaya uzanırken. Amy ve Mallory ona gülünce daha da huysuzlandı.

"Toby'ye bakmak düşündüğün kadar zor mu?" diye sordu Mallory kendini kontrol altına alabildiğinde.

Hileli soru. Grace aslında, Toby'ye bakmanın, Tank'e bakmaktan daha kolay olacağını düşünmüştü. Öyle değildi ama daha önce hiçbir işten bu kadar keyif aldığını hatırlamıyordu. Bunun ne demek olduğundan çok emin değildi. Omzunu kaldırdı. "Küçük çocuklar da, büyük adamlardan farklı değil."

Amy sırttı. "İşte anasınıfındaki tüm kızlara, yıllar boyu öfke ve kalp ağrısı çekmemeleri için öğretilmesi gereken bir ders."

"Ondan gerçekten hoşlanmıyor musun?" diye sordu Mallory.

Grace başını salladı. Hayatı hep kısa ve öz şeylerden oluşmuştu. Sayılardan, zirveye çıkmaktan... Duygular, kalp ve ruh hiçbir zaman hayatının bir parçası olmamıştı. Âşık olmaksaa... Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. "Josh bunu beklemiyor."

Mallory sevinmiş gibiydi. "Ben Toby'den bahsediyordum."

Ah, doğru.

"Ama senin ne düşündüğünü bildiğim iyi oldu," dedi Mallory.

Evet. Bildiği iyi olmuştu. Grace'in telefonu çaldı. Tanımadığı bir numara arıyordu.

"Grace Brooks?" Tanımadığı bir ses geldi karşıdan.

"Evet."

“Ben Serena, Şanslı Liman İlkokulu’nun hemşiresi. Toby hasta değil, düşmedi ya da kötü bir şey olmadı.”

“Peki...”

“Ama yine çamur birikintisine düştü...”

Okulun bitmesine sadece yarım saat kaldığı için, Grace, Toby’yi okuldan aldı. Çocuk koltuğuna oturtup kemerini taktı ve dikiz aynasından ona bir bakış attı. “Bilmem gerekiyor mu?”

“Deve gibi olmak için,” dedi Toby sıradan bir şekilde. “Tommy’le deve gibi görünmemiz gerekiyordu.”

Bu, Grace’i bir süreliğine şaşırttı ve sonra gülmeye başladı. “Kamufle olmak için mi?”

“Evet,” dedi Toby.

“Savaş için mi?”

“Evet!”

Grace kendisini daha önce hiç çocuklarla hayal etmemişti. Bunun nedenini de bilmiyordu. Belki de hiç çevresinde çocuk olmadığından ya da kendi ailesi gibi sadece kariyer için evleneceğini düşündüğündendi. Ama o anda, Toby’le aynadan bir gülümsemeyi paylaşıyor olmak, içinde bir istek uyandırdı.

Kapıya doğru yürüyüp Tank’i serbest bıraktıkları sırada, Anna aradı.

“Birinin beni alması gerek,” dedi Anna.

Grace kızın sesinde bir şey hissetti. Gözyaşı gibi... Grace’in midesi kasıldı. Anna’nın, fizik tedavide olması gerektiğini biliyordu ama Devon’ın bir çakal olduğunu da biliyordu. Hem Anna, onun arabasında olduğu müddetçe onun merhame-tine kalmıştı.

Grace, o günden sonra, Anna’yla bu konuyu iki kez konuşmaya çalışmıştı ama Anna konuşmaktan kaçınmıştı.

Tam bir Scott taktiği.

Yine de Grace, Devon’ın Anna’nın ona vermek istemediği bir şeyler için ona baskı kurduğu fikrinden kurtulamamıştı. “Neredesin?” diye sordu Grace.

Anna hızla, Şanslı Liman’ın hemen dışındaki bir adresi

söyledi. Grace'in çiçek dağıtırken öğrendiği bir yerdı ve pek de iyi bir bölge değildi. Jedi kılıcını sallayıp, Tank'i çıldırtan Toby'ye baktı. "Yola çıkıyorum." Telefonu kapattı. "Arabayla bir yere gidiyoruz, Tobes."

"Tank ile bir savaşın tam ortasındayız."

"Geri döndüğümüzde bitirirsiniz."

"İyi bir Jedi asla bir savaşı yarıda kesmez."

Grace yere çöküp Toby'nin gözlerine baktı. "Dövüşmemiz gereken başka bir savaş var."

Toby heyecanlanmıştı. "Öyle mi?"

"Evet. Teyzeni almamız gerekiyor."

Toby'nin yüzü düştü. "Ama bu hiç eğlenceli değil. Ayrıca, parka gideceğimize söz vermiştin."

"Ama bazen işler istediğin gibi gitmez."

"Jediler için geçerli değil bu. Parka gitmemek gibi kötü şeyler asla Jedilere olmaz." Toby, elindeki ışın kılıcını bırakmadan, koridora doğru sert adımlarla yürüdü ve sonra da odasının kapısı çarptı.

Peki, birilerinin öğle uykusuna ihtiyacı vardı. Aslında, bu Grace için de geçerliydi. Grace, Toby'nin arkasından gidip kapısını açtı. İçeride Toby'nin büyük armut minderinin arkasında küçük bir çocuk poposuyla küçük bir köpek poposu görünüyordu. Tipik, 'eğer ben seni göremiyorsam, sen de beni göremezsin' pozu. "Toby? Tank?"

"Cevap verme," diye fısıldadı bir çocuk sesi ve ardından da bir hırıltı geldi.

Bir köpek hırıltısı...

"Hey," dedi Grace. "Jedi savaşçıları nereye gitmiş olabilir?"

Sonra bir kıkırtı geldi. "Ne yazık ki yalnızım," dedi Grace. "Çünkü en iyilerin iyisi olan iki tane Jedi savaşçısına ihtiyacım vardı. Önümüzde efsanevi bir savaş var. Anna teyzeyi kurtarmamız gerek."

İki popo da olduğu yerden çıktı. Odanın içini birden savaşı bağırışları ve havlamalar kapladı.

Josh, geldiğinde Grace, Toby'yi dışarı çıkarıyordu.

Josh arabasından inerken, çok yorulmuş gibi görünüyordu. "Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var," dedi asık bir surat ve gölgeli gözlerle. Grace'e bakmadan önce durup Toby'ye sarıldı.

Grace, ona iyi olup olmadığını sormak istedi. Onun Toby'ye sarıldığı gibi, o da Josh'a sarılmak istiyordu. Ona, çikolatalı kek ve süt vermek, onu yeniden titreyen bir şekilde altına almak ve boşalırken adını söylediğini dinlemek istiyordu.

Ama her şeyden çok, onun da aralarındaki şeyin sadece eğlence olmaktan biraz ileri gittiğini fark edip etmediğini sormak istiyordu. "Hey," dedi Grace ve nefes nefese olduğunu fark edince gözlerini devirdi.

Josh dün gece çok kötü durumdaydı. Hem alkol, hem yorgunluk... Grace'in aklına birden belki de Josh'ın dün gece olanları hatırlamıyor olabileceğı geldi.

Josh'ın karanlık gözleri, uzun süre Grace'e baktı ama bakışlarından hiçbir şey belli olmuyordu. Bu konuda da oldukça iyiydi. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Josh.

"Gidip, Anna'yı almam gerek."

"Devon onu yine mi ekmiş?"

"Bilmiyorum. Şuradaymış." Grace, Josh'a bir kâğıdın üzerine karaladığı adresi gösterdi.

Josh kaşlarını çatı. "Burası fizik tedavisinin olduğu yere yakın değil." Josh saatine baktı. "Benim arabamla gidelim."

Arabada sessiz bir şekilde ilerlediler. Arka koltukta Toby ve Zhu Zhu savaşçıların çıkardığı sesler hariç. Josh eski bir sokağı döndü. Hep birlikte binaya şaşkın bir şekilde baktılar. Astaltın çatlaklarından otlar çıkmıştı. Ölü otlar, dökülen boyalar ve alt katlardaki pencerelerin parmaklıkları. *Güzel.*

Binanın önünde Anna onları sandalyesinde bekliyordu.

Josh'ın arabasını görünce, Anna kaşlarını çatı. Josh, ona yardım etmek için arabadan indiğinde bir kez daha çatı kaşlarını.

"Ben, Grace'i aradım," dedi Anna mutsuz bir şekilde. "Seni değil."

"Sana da merhaba." Josh, Anna'nın karşısında eğildi ve gözlerini kıstı. "İyi misin?" Anna'nın rimelinin aktığı ve ağladığını düşündüren yanağına uzandı.

Anna, Josh'ın eline vurdu. "Ben iyiyim. Sadece beni buradan götür."

Eve dönüş yolu gergin geçti. Josh, arka koltuğa kıvrılan ve hiç konuşmayan Anna'dan gözlerini ayırmıyordu. Eve gittiklerinde, Anna odasına gidip kapısını çarptı.

Toby ışın kılıcını aldı. "Parka gidebilir miyiz?"

"Şimdi değil," dedi Josh.

"Yüzmeye?"

"Şimdi olmaz."

Toby ellerini salladı. "Hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun!" Sonra koridordan yürüyüp, odasının kapısını çarptı.

Tam da Anna'yı taklit ederek.

Josh, saçlarını yolmak istiyor gibiydi. Koridordan ilerleyip Anna'mn kapısını çaldı.

"Defol!" diye bağırdı Anna.

Josh oturma odasına döndü. Uzun bir tatile ihtiyacı var gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Grace.

"Bilmiyorum." Josh başını kaldırıp ona baktı. "Bana dün gecedен bahset."

"Neyinden?" diye sordu Grace temkinli bir şekilde. Josh'ın hatırlamadığı hiçbir şeyi itiraf etmek istemiyordu.

Josh ona bir süre daha baktı. Grace de masum görünebilmek için çaba sarf ediyordu.

"Bana şu fantezi listesinin geri kalanını göstererek başlayabilirsin," dedi Josh.

Pekâlâ, Grace bunun üzerine kızardı. Yani, Josh hatırlıyordu.

Josh derin bakışlarla ona doğru yürüdü ama telefonu çaldı. Josh küfür edip bilgisayarını aldı ve sonra kapıya doğru gitti.

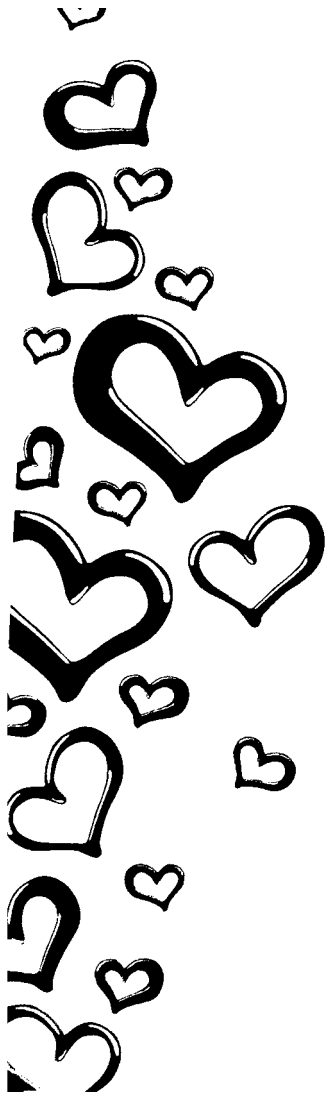
Grace bir nefes aldı ve Josh arkasını dönüp onu kucaklayınca nefesini bıraktı. Burun buruna kalmışlardı.

“Şimdi benim sana borcum var,” dedi Josh ve sonra onu yere bıraktı. Dudağını, Grace’in dudaklarına sürüp ortadan kaybordu.

BÖLÜM ON DÖRT

Çikolatadan vazgeçebiliirdim ama döneğ değilim.

Uzun bir gün olmuştu. Josh'ı ofiste gören bütün hastalar, Bayan Potter'la ilgili konuşmak istemişti. Hepsi çok üzgündü. Personeli de çok üzgündü. Josh eve gidene kadar, önceki gece olduğundan çok daha kötü durumdaydı ve bunun bir anlamı vardı.

Evi daha önce aramıştı. Toby uyuyordu. Josh eve ulaştığında, Anna dışarı çıkıyordu. Akşam boyunca istediğini yapabiliirdi.

Ama yapmak istediği tek bir şey vardı.

Grace'le.

Misafir evinin ışıkları yanıyordu. Pencereden, Grace'in koltukta oturduğunu görüyordu ama yalnız değildi. Mallory ve Amy ile konuşup gülüşüyorlardı. Önlerindeki sehpa da açık duran bir dosya kutusu, tüm sehpa ya dağılmış kâğıtlar, bir dizüstü bilgisayar ve hesap makinesi vardı.

Grace'in, Josh'ın hayatının dışında da bir hayatı olduğunu hatırlatıyordu ona bu görüntü.

Josh, Dee'den, Grace'in iki müşteri daha aldığını duymuştu. Dee de Lucille'den duymuştu. O da hırdavat dükkânında Anderson'dan duymuştu bunu, çünkü Anderson da Grace'in müşterilerden biriydi. Diğer yeni müşteri iskeledeki dondurmacıyı işleten iki erkek kardeşti. Lance ve Tucker'ın muhtemelen bir muhasebe sistemleri yoktu. O yüzden Grace bu işe uygundu, bu onun için sorun olmazdı. Her şeyi yoluna sokabiliyordu. Josh buna imreniyordu. Grace, kendisini bulmaya çalışan sevimli, zeki ve çalışkan bir kadındı. Kendisi için üzülüp

bir şeylerden dert yanmıyor, geçinmek için ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu.

Grace, saçını atkuyruğu yapmıştı ama birkaç açık renkli tutam yüzüne doğru sallanıyor, boynunu ve omuzlarını okşuyordu.

Sadece ona bakmak bile Josh'ın bedeninin titremesine neden oldu. Karanlık gecede Josh'ı göremeyecek olsa da o an Grace önce başını çevirdi ve sonra da dışarı baktı.

Tam olarak Josh'a bakıyordu.

Mallory ve Amy'ye bir şey söyleyip hızla kalktı ve dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Havuzun sığ tarafındaki gölgede buluştular.

"Hey," dedi Grace tek omzu düşük olan bol beyaz bluzu ve seksi bacaklarını sergileyen beyaz şortunun içinde.

"Selam," dedi Josh. "Günün nasıl geçti?"

"Tank'i öldürmedim. Toby, İngilizce'de uzmanlaşmaya devam ediyor ve Anna bugün kaçmadı. Gelişme var."

"Güzel. Ama ben seni kastettim. Sen nasılsın?" Grace şaşır-mış gibiydi ve bu, Josh'ın hoşuna gitmedi. "Senin hakkında bir şeyler duymak istemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Grace, alt dudağını kemirdi.

"Grace?"

"Aramızdaki şey... hâlâ sadece eğlence, değil mi?"

Josh bir süre ona baktı. "Bunun, seni umursamamamla ne ilgisi var?"

Grace bir nefes verip uzaklara baktı. "Üzgünüm. Sanırım bu konuda çok iyi değilim. Senin gibi bir adama uyum sağlayamıyorum."

"Benim gibi bir adam," dedi Josh, bunun ne demek olduğunu anlamaya çalışarak.

"Bak, sorun bende tamam mı? Bu şeye başlarsak devamının gelmeyeceğini biliyordum ama yine de..." Grace susup başını çevirdi. "Özür dilerim."

"Benim gibi bir adam," diye tekrar etti Josh. "Grace, söy-

lediklerini takip edebilmek için deli gibi uğraşıyorum ama...

Grace ona bakıp gözlerini kırptı. Sanki Josh'ın söylediklerinin gerçek olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyordu. "Biz çok farklıyız," dedi Grace. "Senin hazırda bir hayatın var ve her şeyin planlı. Ben, ne yaptığımı bilmiyorum. Bilmeye çalışıyorum ama..." Grace susup yeniden Josh'a baktı. Sanki onun da kendisini onaylamasını bekliyor gibiydi.

Ama Josh'ın yüzünden hâlâ bir şey anlaşılmıyordu. "Hayatımın var olan bir plana göre ilerlediğini düşünüyorsan," dedi Josh, "fazla dikkat etmemişsin. Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor. Ve uyum sağlama konusuna gelirsek, bence biz inanılmaz uyum sağlıyoruz."

"Evet, ama bu sadece seks konusunda değil mi?"

"Henüz değil," dedi Josh mutlu bir gülümsemeyle. "Aramızda inanılmaz bir kimya var. Ve sadece seksle ilgili bir durum değil bu."

Grace ne diyeceğini bilemeden baktı Josh'a. Bu gece cırcır böcekleri yoktu ama olsalardı, muhtemelen şu anda Beethoven'dan bir şeyler çalıyor olurlardı. Josh'ın zihninde bir anda bir düşünce belirdiğinde, bu geçiyordu aklından. "Kimdi o adam?" diye sordu Josh.

"Adam?"

"Seni mahveden, sanırım büyük ve sağlam bir planı olan. Senin iyiliğin için işlemeyen bir planı olan. Bir doktor muydu?"

Grace duyulabilen bir nefes aldı ve sonra başını salladı. "O kadar mı belli?"

"Hayır," dedi Josh. "Yoksa bunu daha önce anlardım. Bu yüzden benim de bir zamanlar büyük ve sağlam bir planla alt üst olduğumu düşünüyorsun."

Grace bir nefes verdi. "Bryce Howard, üçüncü."

"Adı bile bir pisliğe benziyor."

Grace kıkırdadı ama bu keyiften çok kederdendi. "Bir aile dostumuzun arkadaşı... Anne-babası tanınmış ve sayılan biyo-

medikal mühendisleriydi. Kalp damarları konusundaki araştırmalarda öncülerdi.”

“Onları hiç duymadım.”

“Her zaman, birlikte olacağımızı biliyorduk,” dedi Grace. “Beklenen buydu aslında.”

“Beklenen... Kimse yirmi birinci yüzyılda olduğumuzun farkında değil miydi?”

“Öyle değil,” dedi Grace sessizce. “Ben Bryce’tan hoşlanıyordum.”

Josh o anda anladı. Tanrım, yavaş anlıyordu. “Onu seviyordun.”

“Evet.” Grace titrek bir nefes verdi. “Seviyordum. Onu nişanımızın ertesi gününe kadar seviyordum. Eve gelip de, altı yıllık bir burs için İngiltere’ye gideceğimizi, hazırlanmam gerektiğini bana söyleyene kadar. Bu, onun için büyük bir fırsattı ama...”

“Sonraki altı yıl içinin birilerinin hayatını senin için planlamasından hoşlanmadın,” diye tahminde bulundu Josh.

Grace başını salladı. “Ve asıl üzücü olanın ne olduğunu biliyor musun? Eğer bana soracak olsaydı, beni ya da mesleğimi düşünecek olsaydı, onunla gitmek için her şeyden vazgeçebilirdim.”

“Peki ne oldu?”

“Ertesi gün gitti,” dedi Grace. “Kısa bir süre sonra, ekonomi batınca ben de işimi kaybettim.”

“Onu arayabilirdin,” dedi Josh. “Peşinden gidebilirdin.”

“Bunu düşündüm,” diye kabul etti Grace. “Ama o zamana kadar başka biriyle görüşmeye başlamıştım.”

“Başka bir doktora öğrencisi mi?”

“Evet, ama bu sefer bir bankacıydı,” dedi Grace. “Stone Cameron. Ben işimi kaybettiğim gün, o da işini kaybetti. Ama o, para yerine gayrimenkule yatırım yapardı. Avustralya’da bir evi vardı. Finans problemlerini unutmak için sörf yapmaya, Avustralya’ya gitti.”

“Birlikte gitmeyi teklif etti mi?”

“Hayır.” Grace başını salladı. “O zamanlar, planlarında ben yoktum.”

Josh artık bütün resmi görmeye başlamıştı ve bunu pek sevmemişti. “Yani, ailenin senin hayatına dair büyük planları vardı. Bryce da senin için büyük planlara sahipti. Stone’un kendisi için büyük planları vardı. Bu arada kimse sana planlarını sormadı.”

“Hayır,” dedi Grace yumuşak bir sesle. “O zaman ben de fark ettim ki aslında benim kendi planlarım hiçbir zaman olmamış ama yine de sorulmasını istedim.”

Josh başıyla onayladı. Bunu anlayabiliyordu.

“O yüzden sadece seks yaptığımız için bana karşı bir sorumluluk hissetmemeni söylüyorum.” Grace bu sefer daha doğal bir şekilde güldü. “İki kez. Hâlâ bunun şey olması konusunda sorunum yok...”

“Eğlence.”

Grace, Josh’ın dipsiz gibi görünen gözlerine baktı. “Evet.”

“İyi seks yüzünden sana karşı bir sorumluluk hissedeceğimi düşündün,” dedi Josh sessiz bir şekilde.

“Yani, iyiden daha iyiydi,” dedi Grace. “Ama evet. Senin önüne çıkan insanlar için sorumluk hissedecek türden biri olduğumu düşünüyorum. Bir kurtarıcısın.”

Pekâlâ, Josh’ın kendisini hissettiği sorumluluk yüzünden istediğini düşünmenin yanı sıra, bir de daha önce yaptığı hatalarla bağdaştırdığını düşünüyordu. Grace, Josh’ın buna takılmasını istemiyordu. Josh bunu anlamıştı. Zaten o da buna takılmak istemiyordu.

Ama takılıyordu. “Bak, Grace, aramızdaki şeyi nasıl adlandırırsan adlandır: eğlence, baş belası, ne olursa, bunun bir önemi yok. Sadece beni geçmişindeki pislikler yüzünden yargılama. Ben bundan daha fazlasını hak ediyorum ama daha da önemlisi, sen, bundan daha fazlasını hak ediyorsun.”

Grace, ona baktı ve sonra yavaşça başıyla onayladı. “Hak-

lısını. Özür dilerim.” Grace misafir evine doğru döndü ve Josh yüzünü buruşturdu.

“Grace...”

“Toby’nin bu gece bir dişi düştü,” dedi Grace. “Çok heyecanlıydı ve Diş Perisi’ni beklemek istedi ama başaramadı. Peri, o uykuya dalar dalmaz geldi.”

Josh elini cebine soktu. “Teşekkürler. Ne kadar?”

“Bana haftada bin dolar ödüyorsun.” Grace yeniden ona döndü. “Sanırım üstesinden gelebilirim. Sadece günün sonunda ben hâlâ bir bakıcıyım. O da mükemmel ve annesiz beş yaşındaki bir çocuk. Daha iyisini hak eden bir çocuk...” Şaşırtıcı bu son sözle, Grace misafir evine girdi ve kapıyı sessizce kapattı.

Josh orada bir süre durup başıyla onayladı. İkisi için de söyledikleri doğrudu. Ama Josh neden Grace’in bu sözleri üzerine ok yemiş gibi hissediyordu?

Eve dönünce, Toby’nin çok derin bir uykuda olduğunu gördü. Hem Tank’e hem de ışın kılıcına sarılmıştı. Berenstain Ayıları kitabı da oradaydı. Anne ayı en öndeydi.

Josh, ona hayatındaki insanları hayal kırıklığına uğrattığını söyleyen kalbindeki acıyı umursamadı. Işın kılıcını Toby’nin elinden aldı. Sonra da köpeğe baktı.

Tank tek gözünü açtı ve *Sakin deneme dostum*, der gibi baktı.

Josh vazgeçip ikisinin de üstünü örttü.

Tank, Josh’ın elini yaladı.

Josh, Toby’ye doğru eğildi ve onu alnını öptü. Oğlu fıstık ezmesi ve sabun kokuyordu. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Çocuğun uykusunda gülümsüyor oluşu da iyiye işaretti. Dışındaki boşluğu göz önüne seren bir gülümsemesi vardı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Josh. Kelimeler kalbinde bir ağırlık gibiydi.

Toby döndü ve Tank'ı tek kolunun, Berenstain Ayıları kitabını da diğerinin altına alıp, uykusunda bir nefes verdi. "Hav," diye fısıldadı.

Ertesi sabah, Grace yine Lucille'in atölyesindeki modellik sütununa tırmandı. Bugün bir çarşafa sanatsal bir şekilde sarınmıştı ve bir Yunan Tanrıçasını canlandırıyordu. Gerçi daha çok toga partisine gidiyor gibi görüldüğünü düşünüyordu.

"Senin gibi yirmi yaş daha genç olmayı çok isterdim," dedi Bayan Gregory sohbet etmeye çalışarak. "Memelerimin seninkiler kadar güzel olduğu o yaşlarda."

"Elli yıl demek istedin sanırım," diye mırıldandı Lucille.

"Her sabah göğüslerimi bir sutyenle kaldırmaya çalışmaktan yoruldum." Bayan Gregory, Grace'in göğüslerini gösterdi. "Senin hiçbir şeyi kaldırman gerekmiyor. Bu bebekler kendi başlarına ayakta duruyorlar."

"Çünkü burası soğuk," dedi Grace kendisini savunarak. Bu pozu korumaya çalışarak son yirmi dakikadır geri sayıyordu. Buradaki işinden sonra, Anna'yı fizik tedaviye götürecek ve daha sonra da başvuruda bulunan birkaç bakıcıyı arayacaktı. Toby için mümkün olan en iyisini bulmaya kararlıydı. Ve Tank için. Anna için. Gerçi yirmi bir yaşındaki Anna, kimseden yardıma ihtiyaç duymadığını söylüyordu.

Josh için...

Grace, aynı zamanda Josh'la ilgilenecek en doğru kişiyi de aradığını kabul etmeliydi. Bu aptalca olsa da! Çok aptalca! Belli ki adam kendi kendine ve çevresindeki herkese bakabiliyordu. Klinik, acil servis, Toby, Anna ve ailesinin kaybıyla mücadele ederken, normal bir insandan çok daha fazlasını yapabildiğini kanıtlamıştı.

Kesinlikle, insanlara bakmaya çok alışık ve bu da onu

daha çekici kılıyordu. Ama belki de ara sıra parmaklığın diğer tarafında olmasının iyi olabileceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Lucille öğrencilere, "Hadi," diye seslenince Grace rahatladı. Sütundan atlayıp çarşafı attı ve altına giydiği şort ve straplez bluz ortaya çıktı. Yeleğini ve çantasını alıp kapıya yöneldi. "Gitmem gerek."

"Bekle tatlım," dedi Lucille ve ona bir çekle bir şişe şarap verdi.

"Ah," dedi Grace. "Teşekkürler ama ben içmeyi pek sevmem."

"Etiketine bak."

Etiketinde, Şanslı Liman iskelesinin gece, renkli kalemle çizilmiş bir resmi vardı. Dolunaydan süzülen beyaz ışık çizgileri suyun üzerine aydınlatıyordu. Grace bunun orijinalini görmüştü. Çikolatakolikler, Amy'nin tablosunu şarap imalat-hanesine satışını bir ay önce kutlamışlardı. Grace, bunu fark ettiğinde gurur duydu. "Çok güzel," dedi.

"Sakla bunu," dedi Lucille. "Belki doktorla romantik bir akşam yemeğinde bunu içmek istersiniz."

"Biz birlikte değiliz..." Lucille'in gülümsemesi üzerine Grace sustu ve başını salladı. "Dinle, senin kasabadaki dedikodu gurusu gibi olduğunu biliyorum ama burada dedikodusu yapılacak bir durum yok."

Lucille gülümsedi. "Emin misin?"

Hem de çok," dedi Grace net bir şekilde, içindeki vızıltıyı duymazdan gelip. Belki de Josh'a kendisine âşık olmaması için bahaneler sunup durmasa... "Ben sadece Toby ve Tank ile ilgileniyorum. Josh'a yardım ediyorum. Hepsi bu."

"Josh mı oldu şimdi?"

"Evet, bu onun adı."

"Aslında, tatlım," dedi Lucille, "Biz ona Dr. Scott diyoruz. Yani, eğer bizi duyamayacağı bir yerdeyse o zaman da Bay Ateşli diyoruz. Ve hiçbirimiz onunla yaşamıyoruz."

"Ben çocuğunun ve köpeğinin bakıcısıyım," dedi Grace.

“Çılgın çalışma saatleri nedeniyle orada kalıyorum. Bu, onun için daha kolay oluyor. Hem ben, ana evde değil, misafir evinde kalıyorum. Sadece yeni bir bakıcı buluncaya kadar... Aramızda bir ilişki yok.”

Herkesin kulakları onlardaydı.

“Bir çocukla daha ilgilenebilirdim,” dedi Jenna Burnett. “Bay Ateşli için bir dördüzle bile ilgilenebilirim.”

Jenna kırklı yaşlarda, bekâr bir anneydi ve evinin dışında çocuk bakıcılığı yapıyordu. Üç çocuğu gençti ve okuldan geldiklerinde ona yardım ediyorlardı. Jenna sevimli ve kibardı, muhtemelen Toby için de uygun bir seçenektir.

“Ona sor,” dedi Jenna, Grace’in bunu gerçekten düşündüğünü görünce. “Ona iyi bir teklif vereceğimi söyle.” Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi ama lanet olsun, bu gülümsemenin arkasında belli ki başka bir şeyler daha vardı.

“Hey, ben de adımlı yazdırmak istiyorum.” Bunu diyen de Sierra Hennessy’ydi. Sierra’nın Seattle’da pahalı bir giyim mağazası vardı ve başında durması için başka birine ödeme yapıyordu. Tasarımlar Sierra’ya aitti ve dört eski kocasının hepsi de birbirinden zengin olduğu için, her sezon sadece birkaç elbise satıyor olmayı dert etmiyordu. Bir erkek avcısı olarak anılmayı da umursamıyordu. “Dr. Scott evlilik konusuna nasıl bakıyor?”

Grace gülümsemeye çalıştı. “İki teklifi de kendisine iletceğim. Mülakat için haberleşiriz.” Grace, oradan hızla uzaklaştı. Anna’nın fizik tedavi merkezine tam vaktinde gitti ve kızın Devon’ın kamyonetiyle uzaklaşmakta olduğunu gördü. Grace’e bir barış işareti yapmıştı.

Grace dişlerini sıkıp eve gitti ve otobüsü beklemeye başladı. Toby otobüsten indiğinde heyecanla zıplıyordu. *Okula Dönüş* gecesi idi ve ilerleyen saatlerde, Josh, Toby’nin *Haf-tanın Öğrencisi* ödülünü aldığını görecekti. Josh, sonrasında ona dondurma sözü vermişti. Daha sonra da Toby ilk kez arkadaşında kalacaktı. O kadar heyecanlıydı ki, kendisine hâkim

olamıyordu. Grace'le Toby, eve doğru yarım blok yürüdüler. Grace, deneyim kazandıktan sonra, Toby ve Tank'i bahçede bisikletle bütün enerjilerini harcayana kadar oynatması gerektiğini öğrenmişti. Daha sonra Toby oturup ev ödevini yaptı. Toby ödevlerini yaparken, Grace de Tank'in eğitimi üzerinde çalışıyordu. Bu, daha çok Grace için bir sabır testi gibiydi ama Grace çok kararlıydı.

Erken bir akşam yemeği için peynirli makarna ve hindi sosisleri vardı; planlanan menüden şaşmak yoktu ve yemekten sonra Josh'ın, Toby'yi *Okula Dönüş* gecesine götürmeye gelmesini beklediler.

Ama Josh gelmedi.

Grace, onu aradı ama cevap alamadı. Anna'yı aradı. Ondan da cevap yoktu. Sonunda, Toby'yi okuluna o götürdü. Scott soyadı Toby hariç herkesi heyecanlandırıyordu.

Toby'nin öğretmenini onu gördüğü için çok mutlu oldu. "Sadie'nin yavruları oldu, Toby. Görmek ister misin?"

Toby sevinçle bağırıp koşunca, Grace, öğretmenine baktı. "Ödüllerin verilmesine ne kadar zaman var?"

"En az yarım saat."

"Babasını getirene kadar onu burada bırakabilir miyim?" diye sordu Grace.

"Dr Scott'ı mı?"

"Evet. Eminim ofisinde takılıp kalmıştır."

Annelerden biri ona doğru sokuldu. Uzun boylu, güzel vücutlu ve görkemli kumral bir kadındı. "Özür dilerim ama kulak misafiri oldum. Angela Barrison," dedi kadın kendisini tanıtarak. "Siz gidip Dr. Scott'ı alırken, Toby'ye göz kulak olmaktan mutluluk duyarım." Kadın bir kaplan gibi gülümsedi. "Ve kendisine, çocuğuyla benim ilgileneceğimi söylerseniz çok iyi olur. Pozisyona başvurmak istiyorum."

"Bakıcılık pozisyonuna mı?" diye sordu Grace.

"Her pozisyona."

Grace arabaya ulaşana kadar başını salladı.

Josh'ın ofisi, hastanenin hemen bitişiğindeki binadaydı. Binaya hızla girip, Josh'm tarafına gitti ve hızla kapıyı açtı. İçinde haklı bir öfke vardı ve Toby için çok önemli olan bir şeyi kaçırdığı için Josh'ı paralamaya hazırdı.

Ve içinde başka bir şey daha vardı.

Endişe.

Josh bu şekilde davranmazdı. Birilerinin, özellikle de Toby'nin ihtiyacı olan bir şeyi es geçmezdi. Onun için önce oğlu vardı. Aile her zaman önce gelirdi. O yüzden, Grace endişelenmişti.

Onun için endişeleniyor olmak çok garipti. Kahretsin, Grace ona karşı bir şey hissetmek istemiyordu ama olmuyordu işte.

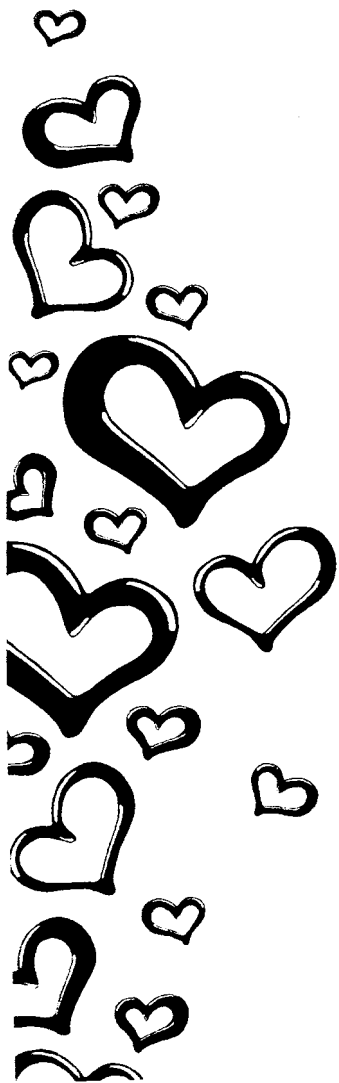
Olmuyordu!

Bekleme odası boştu. Ön büronun ışığı yanıyordu ama orası da boştu. Grace'in endişesi iyice arttı. "Josh?" diye seslendi koridorda ilerlerken.

Erkeksi koyu renk mobilyalarla döşenmiş olan büyük bir ofise geldi. Büyük maun ağacından yapılmış masanın üzeri kâğıtlar ve dosyalarla kaplıydı. Işık açıktı. Köşede bir fincan vardı ve ortada da açık duran bir dizüstü bilgisayar.

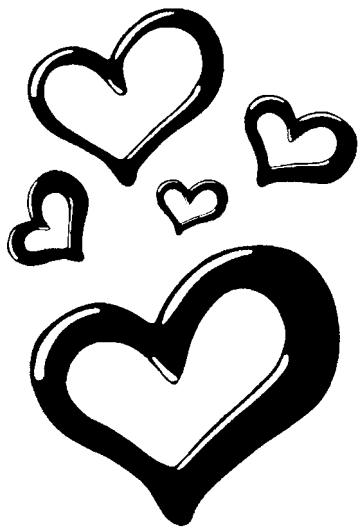
Masanın arkasında, büyük şık bir sandalye vardı. Dr. Scott, sandalyede arkasına yaslanmış, ayaklarını kaldırmış bir haldeydi.

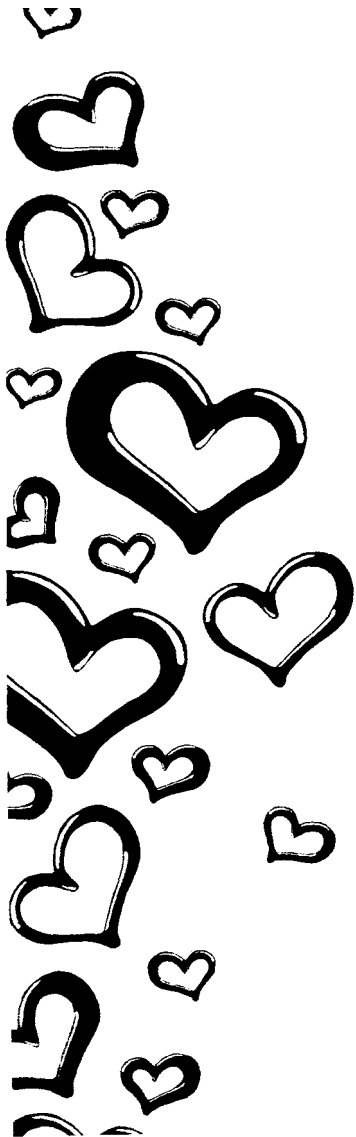
Uyuyakalmıştı.

BÖLÜM ON BEŞ

Gülleri unutun, çikolata gönderin.

Josh, ofis sandalyesinde uyuyakalmaktan nefret ederdi. Her seferinde boynu tutulur ve uyandığında çok aksi olurdu. O yüzden başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattığında, sadece gözlerini dinlendireceğini söylemişti kendine.

“Josh?”

Onun sesi. Grace’in sesi geliyordu. Bir esintiyle birlikte ve Josh deri koltuğa iyice yayıldı.

“Senin için bir vakam var Dr. Scott.” Grace hemşire üniformasıyla kapıda duruyordu ama Dee’nin giyeceği türden bir üniforma değildi bu. Hayır, bu kesinlikle Victoria Secret kataloğundan çıkmış ve stilettolarla tamamlanmış bir üniformaydı.

Deli gibi seksi görünen Grace, yavaşça ofisine girdi ve Josh’ın bacaklarına dokunarak onun önünde eğildi ve bedeni tamamen Josh’ın önünü kapattı. Josh’ın elleri, Grace’in kalçasına gitti ve onu kendisine daha da yaklaştırdı. Ona o kadar ihtiyacı vardı ki titriyordu ama acele etmek istemiyordu. Eğer aralarındaki tek şey bu erotik rüya olacaksa, o halde Josh bunun uzun sürmesini istiyordu. Grace’in boynunu öptü ve sonra da diliyle devam edince daha önce hiç duymadığı kadar tatlı ve seksi bir inleme sesi duydu. Bu, ona sahip olmak için deli gibi bir istek duymasına neden oldu. Grace’in tenini yalıyordu.

“Josh...”

Hayır. Hayır, konuşmak yok, yoksa Josh uyanırdı. Josh onu öpmeye devam edip elini üniformanın ucuna doğru kaydırdı ve

*inledi. İç çamaşırı yoktu. Tanrım, Josh kendinden geçebilirdi...
"Josh."*

Josh, Grace'in elini tuttu ve onu kendisine çekti. Grace, Josh'm kucağına düştü ve Josh o sırada gözlerini açtı.

Hemşire üniforması yoktu. Lanet olsun. Gerçekten sadece bir rüyaydı...

"Özür dilerim," dedi Grace kalkmaya çalışarak. "Seni korkutarak uyandırmak istemedim. Çok derin uyuyordun."

Tıp fakültesi ve ihtisas dönemi, Josh'a nasıl hafif uykuya dalabileceğini ve nasıl hızlı uyanabileceğini öğretmişti ama belli ki Josh bu iki sanatı da unutmuştu. Tabii bazı yerleri o kadar uyanıktı ki, Grace'in üzerinden kalkmak için kıpırdanması da buna tuz biber ekiyordu.

Grace, yine elbiselerinden birini giymişti. Gök mavisi, gözüyle aynı renk olanını... Elbise, bacaklarının üst taraflarına doğru kalkmıştı. Josh elbiseye yardım etmeye karar verdi. Elini, Grace'in bacağına götürüp kumaşı iyice itti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Grace nefesi kesilirken.

"Külotundaki bayrağı selamlamam gerekip gerekmediğini kontrol ediyorum," dedi Josh. "Çok vatanseverimdir Grace."

"Bu seferkinin üzerinde bayrak yok."

Ah, şimdi anlıyordu. Bu bir mücadeleleydi ve Josh mücadelelere asla karşı koyamazdı. Grace kalkmaya çalışırken, Josh da hâlâ elbisenin ucunu yokluyordu.

Josh'ın altında sertleştiğini hissedince, Grace'in gözleri iyice açıldı. "Mm..."

Josh ona baktı.

"Sen..."

"Evet," dedi Josh kalın bir sesle. "Tüm hafta böyleydim."

Belki de, tam olarak değildi. Grip tedavisi yaparken ya da dikiş atarken bu halde dolaşmak çok mümkün değildi ama elinden geleni yapmıştı.

Upuzun bir hafta olmuştu. “Rüyamda seni görüyordum. Benim için modellik yapıyordun.”

“Bikinili bluzumla mı?” diye sordu Grace.

“Tahmin et.”

Grace, ona baktı ve ne düşünüyor olduğunu tahmin edince kızardı. “Ben...”

“Hadi, tahmin et,” dedi Josh. “Senin fantezi listenden...”

Hava birden ağırlaştı.

“Kucağımdaki dansından da hoşlanmadım değil,” dedi Josh, “ama sen burada ne arıyorsun ve Toby nerede?”

Grace, ona belki de düşündüğü kadar uyanık olmayabileceğini düşünerek baktı. “Okula Dönüş gecesine geç kaldın. Cep telefonuna da cevap vermedin. Seni kontrol etmeye geldim.”

“Ah, lanet olsun.” Josh ayağa kalkıp, Grace’in de yere inmesini sağladı ama bu arada şeftali rengi tenine de bir göz attı. Şeftali ten rengini çok severdi.

Ama Toby bekliyordu ve Josh, o etkinliğe gitmeliydi. Lanet olsun, bu şekilde uyuyakaldığına inanamıyordu. Ya da belki de bu hafta iş yerinde geçirdiği seksen saatlik mesaiden sonra inanmalıydı. Bilgisayarını kapattı. Anahtarıyla telefonunu aldı ve elini Grace’in bileğinden ayırmadan, onu kapıya doğru çekmeye başladı. Ama sonra durdu ve Grace’in kaygılı yüzüne baktı. Grace, buraya onu almaya gelmişti çünkü Toby’yi önemsiyordu.

Aynı zamanda Josh’ı da mı önemsiyordu?

Josh belki de öyle olabileceğini düşündü. Grace belki de planladığından daha fazla önemsiyordu kendisini.

Tabii ki insanlar, Josh’ı daha önce de önemsemişti. Toby, onu koşulsuz bir sevgiyle seviyordu. Hastaları onu severdi. Ty, Matt... Çalışanları... Lanet olsun, kız kardeşi bile. Gerçi böyle bir iddiaya girmezdi. Ama bu insanlar, Josh’ı kaç kez öncelikleri haline getirmişlerdi?

“Josh?” diye mırıldandı Grace. “İyi misin?”

“Olacağım.” Josh, onu bırakıp masasına gitti ve bilgisayarını tekrar açtı. Hastanenin teklif sözleşmesini açması gerekmiyordu. Zaten haftalardır orada açık bekliyordu. Aylardır. Babasının artık Josh’a ihtiyacı yoktu ama Toby’nin vardı. Anna’nın da. Artık Josh, kendisi için de doğru olanı yapmalıydı. Babasını seviyordu, babasının tam da burada insanlara yardım ettiğini hatırlamak hoşuna gidiyordu.

Ama bu, artık kendi hayatını yoluna koymak kadar önemli gelmiyordu. Josh sayfayı sonuna kadar indirdi ve en alt satırı elektronik olarak imzalayıp ‘Gönder’ tuşuna bastı.

Bu kadar. Zorluk bitmişti. Zorluk kalmamıştı.

İşte bu kadar; trompetler çalmıyor, şişman kadınlar şarkı söylemiyordu, Josh’m hayatı geri dönüşü olmayacak bir şekilde değişmişti. Kapıda duran Grace’e döndü.

Ona çok ciddi bir şekilde bakan Grace, “Ne kaçırdım?” diye sordu Grace.

Josh’ın buna uygun kelimesi yoktu. Biraz dengesini kaybetmiş gibi hissediyordu. Sanki bir uçurumun kenarında, tek ayağı yukarıda duruyor gibiydi. Bu, onun için yeni bir duyguydu. “Şimdilik bir şey kaçırmadın,” dedi ve Grace ona çok yakın durduğu, çok sevimli ve seksi görüldüğü için onu kapıya yasladı.

“Josh,” dedi Grace. Ellerini Josh’ın göğsüne götürürken, sadece adını söylemişti.

Onu itmeyecekti ve bu, Josh’ın hoşuna gitti. Gerçi Grace aralarındaki şeyi henüz kabul etmiyordu. Hem de hiç. Ama boynunda atan nabız, Josh’a bu hareketin onu heyecanlandırıldığını söylüyordu.

“Çok sıcaksın,” dedi Grace ve endişeli bir şekilde kaşlarını çatı.

Josh ona biraz daha yaklaştı. Evet, sıcaklığı hissediyordu. Birçok şey hissediyordu. “Merak etme, bulaşıcı değil.”

Grace'in kaşları daha da çatıldı. "Hasta mısın?"

"Belki." Josh elini Grace'in sırtından kalçasına doğru indirdi ve onu kendisine çekti. "Kesinlikle."

Grace gözlerini kırttı ve Josh'ın alaycı ses tonunu fark etti. Rahatlayarak bir nefes verdi ve bu nefes, Josh'ı okşadı. "Seni zavallı adam! Her zaman çalışıyor, hiç oyun oynamıyorsun."

Evet. Ama bu değişecekti.

Ya da Josh öyle olmasını umuyordu.

Kötü olansa, bu gerçekleştiğinde, Grace'in muhtemelen gitmiş olacğıydı. Bir iş bulup, kendisine Josh'inkinden daha fazla uyacak bir hayat bulmuş olacğı... Josh ona doğru eğilip hafif ve yumuşak bir şekilde öptü onu ve sonra da, "Hadi gidip, Toby'yi alalım," dedi.

Toby'nin *Haftanın Öğrencisi* ödülünü aldığını görmek için tam vaktinde yetiştiler okula. Grace, babasını gören Toby'nin nasıl mutlu olduğunu izledi ve kalbinin sızladığını hissetti. Josh, ondan daha sakindi ama onun da mutluluğu çok içtendi. Bu da Grace'in kalbini sızlattı.

Grace, daha sonra onları bir süre yalnız bırakmak için akşam yemeğinde Amy ve Mallory ile buluştu. Restoranın sahibi, onu kapıda durdurdu. Jan kısa boylu ve şişman bir kadındı. Koyu renk saçlarını keserken bir tası kendisine kılavuz almış gibi görünüyordu. Müşterilerle ilişkisi pek iyi sayılmazdı. Müşterileriyle nadiren konuşurdu. Bu da çoğunlukla televizyonda *American Idol*⁶ programını izlediği için sessiz olmalarını söylemek için olurdu. "Senin için bir şeyim var," dedi kadın.

Bu, Grace'i şaşırttı. Jan'i tanıdığı tüm bu süre boyunca, kadın onunla hiçbir zaman doğrudan konuşmamıştı.

Jan, ona bir hafıza kartı uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu Grace.

⁶ A.B.D. yapımı bir şarkı yarışması. (e.n.)

“Dizüstü bilgisayarım öldü. Bu da muhasebe kaydımın örneği... Bunun üzerinden bir an önce geçmene ihtiyacım var. Biraz gerisinde kaldım.”

“Tamam...”

Jan, televizyon izlemeye geri dönmek için sabırsız görünüyordu. “Sen muhasebecisin, değil mi?”

“Yani, aslında,” dedi Grace, “ben bankacıyım.”

“Amy’nin muhasebesini tutuyorsun,” dedi Jan.

“Evet, çünkü o benim arkadaşım.”

“Ve Lance’le Tucker’inkini de. Ve Anderson’ın. Ve Jeanine’in.”

Evet, doğru, Grace’in muhasebe konusunda bir şöhreti olmuştu. Bu konuda iyiydi. Üstelik bunu seviyordu da. Sayıların günün sonunda dengeye girmesini seviyordu. İşini akşam eve götürüp, bunun kendisini strese sokmamasını seviyordu. “Bunların hepsi bir seferlik şeyler,” dedi Jan’e. “Gerçekten. Ben sadece onları düzene sokuyorum.”

“Sana ödeme yaparım,” dedi Jan. “Sana ücretsiz yiyecek de veririm. Yiyebildiğin kadar.”

Grace itiraz etmek için ağzını açacaktı ama anında geri kattı. Bu reddedemeyeceği kadar iyiydi. “İstediğim kadar mı?”

“Küçük kışının alabileceği kadar,” dedi Jan, hafıza kartını sallayarak.

Grace bir nefes verip kartı aldı. Küçük mü? Hiç de bile. “Bilgisayarın ne zaman öldü?”

“Bir ay önce.”

Mükemmel...

Grace, arkadaki masaya geri döndü. “Salak,” dedi masada bekleyen Mallory.

Amy mutfaktan gelip kek tepsisini masaya koydu. Bu sırada parmağındaki şeyle Grace’i ve Mallory’yi neredeyse kör edecekti...

“Aman Tanrım!” dedi Mallory çığlık atarak.

Grace parmaklarını kulaklarına tıkadı ama yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

Amy'nin parmağında bir tek taş vardı.

Mallory zıplamaya başladı, biraz daha fazla çılgılık attı ve sonra da yorulup, kek yemek için masaya oturdu.

"Aslında çikolataya ihtiyacım yok," dedi Amy, sarhoş gibi yüzüğüne bakarken. "Bunu söyleyebileceğimi hayal bile edemezdim."

Mallory gülüp ikinci bir keke uzandı. "Ben senin yerine de yerim."

"Evleniyorum," dedi Amy yavaşça, parıldayan gözlerle ikisine birden bakarak. "İnanabiliyor musunuz?"

Grace, Amy'nin Şanslı Liman'a gelmeden önce aşk konusunda çok şanslı olmadığını biliyordu. Ama mükemmel biri olan seksi Matt Bowers, bunu değiştirmişti.

Mallory'nin hayatı da değişiyordu.

Herkesin hayatı değişiyordu.

Grace hariç.

Mallory onun elini sıkıp sessiz kaldığını ima etti. "İyi misin?"

"Ah, iyiyim ve ikiniz için de çok mutluyum." İşte bunu gerçekten söylüyordu. Kalbinin en derinliklerinden... "İkinizin de hayatınızda eksik olan şeyi bulmanız ve onun üzerine gidip, elde etmeniz çok güzel."

"Eksik olan şeyin bir erkek olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu Amy. "Çünkü beni tamamlaması için bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Sadece kendimi yeni deneyimlere açmam gerekiyordu. Erkek kısmı bir nevi kucağıma düştü gibi oldu."

Mallory sırıttı. "Aynen."

"Yani, neyse ki benim de beni tamamlaması için bir erkeğe ihtiyacım yok," dedi Grace. "Çünkü hayatımda tam anlamıyla bir erkek kıtlığı var."

"Yalancı," dedi Amy.

"Hey," dedi Grace. "Ben sadece onun köpeğine bakıyorum ve çocuğunun da yarı zamanlı bakıcısıyım. Geçici bir şey! Çok geçici!"

Amy, Mallory'ye döndü. "Bombayı patlatmanın zamanı geldi."

Mallory telefonunu çıkardı ve Şanslı Liman'ın Facebook sayfasına girip ekranı Grace'e çevirdi. En son başlık şöyleydi:

Bayanlar, en sevdiğimiz doktorumuz Josh Scott bu aralar yeni bir bakıcı arıyor. Birçok kişi başvurdu ve hepsi de geçici bakıcısı Grace Brooks tarafından reddedildi. Grace sadece gereğinden fazla bir şekilde dikkatli mi davranıyor?

Yoksa bu işi kendisine mi saklamaya çalışıyor?

Bin kelime değerinde bir resim...

Altında da anasınıfında çekilmiş bir fotoğraf vardı. Toby, eğreti bir sahnenin üzerinde ödülünü alıyordu. Sınıf, gülümseyen ve gururlu anne babalarla doluydu.

Odanın arka tarafında Grace, gülerek ve kızarmış yanaklarla sahneye bakıyordu.

Asıl vurucu kısım bu değildi. Hayır, bu şeref Grace'in arkasında durarak kollarını Grace'e dolamış, çenesini de onun yanağına bastırmış olan ve sahneye bakan Josh'a aitti. Bakışlarında, vücut dilinde ve aralarında parıldayan havada bir şeyler vardı. Gerçi aralarında hiç hava yoktu. Josh, Grace'e o kadar yakındı ki, aralarına bir kâğıt parçası bile sığamazdı.

"Yani, bu sadece..." Grace sustu. Seksi.

Ateşli.

Grace'in yanakları kızarmaya başladı.

"Bir bakıcı ve profesör için biraz yakın durmuyor musunuz?" diye sordu Amy sakın bir şekilde.

“Doktor,” dedi Grace boş bulunarak. “O bir doktor.”

“Yani o yüzden mi termometre olmadan ateşini ölçmeye çalışıyormuş gibi yakın duruyor sana?”

Grace başını salladı. “Bu fotoğraf bir saat önce çekilmiş olamaz.” Üstelik hepsi bu değildi. Grace, fotoğrafta çok mutlu görünüyordu.

“Şanslı Liman’da iyi haber çok çabuk yayılır,” dedi Amy. “Bunu biliyorsun.”

“Hem hızlı olan tek şey bu değil,” dedi Mallory. “Siz ikiniz, oldukça hızlı ilerlediniz.”

“Nişanlısıyla, tanıştığı ilk gece yatan kadın mı söylüyor bunu?” diye sordu Amy.

“İkinci gece,” dedi Mallory sert bir şekilde.

“Bu fotoğraf çok alakasız bir anda çekilmiş,” diye dert yandı Grace. “Tamamen.”

“Tabii ki,” diyerek onu onayladı Mallory. Sonra da başını salladı. “Hım, alakasız bir anda fotoğraf nasıl çekilir?”

Amy sırttı.

“Sınıf çok doluydu,” dedi Grace. “Sadece ayakta duracak kadar yer vardı. Dipsibe durmamız gerekiyordu.”

“Josh’m kollarının bu kadar rahat bir şekilde Grace’in omuzlarında duruyor olması ne kadar ilginç,” dedi Mallory. Amy’ye.

“Ve Grace’in yüzündeki az önce seks yapmış gibi duran ifadeye ne demeli,” dedi Amy de.

Grace alt dudaklarını ısırıp fotoğrafa baktı. Kesinlikle yüzünde az önce orgazm olmuş gibi bir ifade vardı. Tanrım, böyle bir ifade yüzünde ne kadar uzun kalabilirdi ki?

Josh da o ifade yoktu. Aslında teknik olarak, son olarak şey olan... ııı... orgazm olan oydu. Ama gergin, sert ve yorgun görünüyordu. Belki bir sefere daha ihtiyacı vardı. Grace, bu düşünce üzerine dudaklarını daha sert bir şekilde ısırırdı. “Birlikte değiliz. Tam olarak.”

“Tam olarak ne demek?” diye sordu Amy kaşlarını kaldırarak. “Bu günlerde bunu böyle mi adlandırıyorsunuz?”

Mallory buna güldü ve Grace de bir nefes verdi. “Daha çok cinsel birleşmenin gerçekleşmemesi yüzünden... İki kez. Biri, iş yerinden çağırıldığı için ve diğeri de uyuyakaldığı için.”

Amy sırtıttı. “Kimse sana bunun için onu uyutmaman gerektiğini söylemedi mi?”

Mallory gülüyordu ama sorusunda ciddiydi. “Yani siz, sadece eğlenceden daha ciddi bir şeyler mi yaşayacaksınız?”

Grace bunu düşününce, içinde bir yerlerin kasıldığını hissetti ama bunun iyi mi yoksa kötü bir kasılma mı olduğuna karar veremedi. Yalancı, yalancı... “Hesaplar yapıyorum,” dedi Grace. “Olmuyor. Öncelikle o bir doktor. Ve bu, onun için çok büyük bir eksi.”

“İnsanlar genellikle doktorlara artı puan verir,” dedi Mallory.

“Ben vermem,” dedi Grace. “Ben birkaçı tarafından büyütüldüm, unuttunuz mu? İnanın bana, iyi ilişki kuramazlar.”

Mallory, Grace’in elini sıktı. “Tatlım, Josh senin ailene benzemiyor. O sıcak ve sevgi dolu biri.”

“Çok seksi olduğunu söylemeye gerek bile yok,” diye ekledi Amy de.

Grace başını salladı. “Özür dilerim. Puanlama çoktan yapıldı. Çalışma saatlerini hesaba katacak olursak, normal insanların çalışma saatlerinden çok fazla. Zamanının yüzde doksanında başka işlerle ilgileneceğini hesap ediyorum. Hiçbir zaman, cinsel birleşmelerimiz bir sona ulaşamayacak.”

“Penis matematiği,” dedi Amy. “Çok etkileyici.” Mallory’ye baktı. “Gördün mü, o yüzden bir erkek, bir muhasebeciyle birlikte olmamalı.”

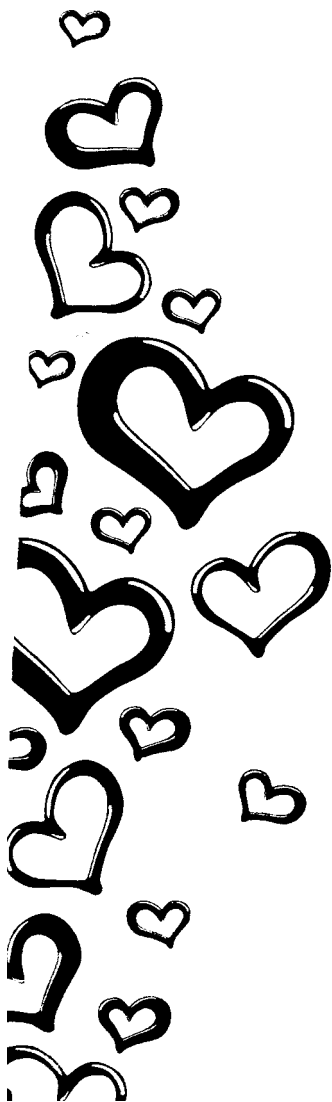
“Ben muhasebeci değilim,” diye düzeltti Grace. “Ben çiçek teslimatçısı, model ve bakıcıyım.”

“Ve bir doktorun da bir nevi kız arkadaşı mısın?” diye sordu Amy.

Hem o, hem de Mallory kıkırdadılar.

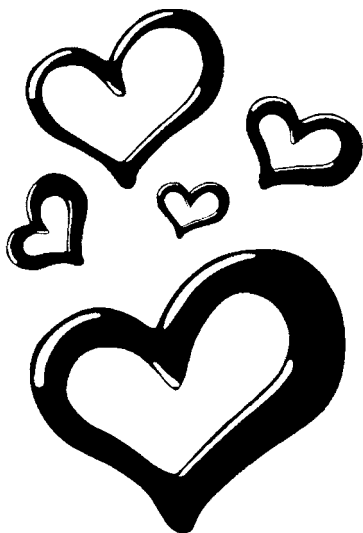
Grace ortadan bir kek aldı ve kapıya gitti.

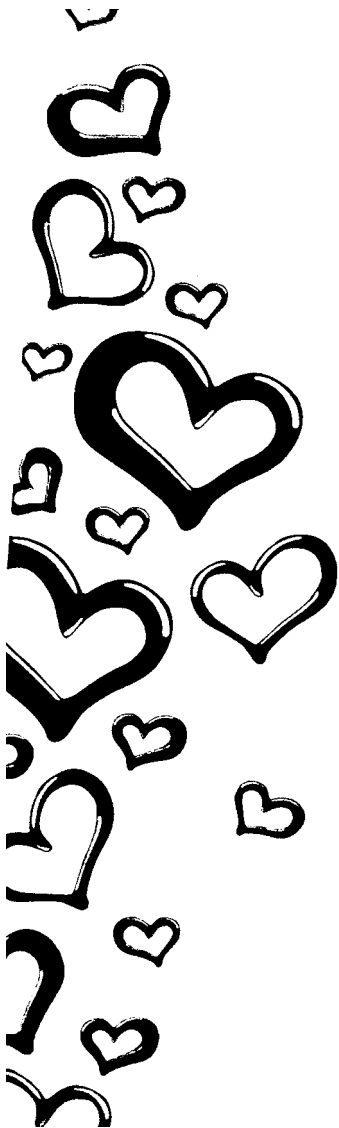
“Ah,” diye seslendi Amy arkasından. “En azından Josh için de bir tane al. Çikolata, seksten sonra ikinci güzel şeydir...”

BÖLÜM ON ALTI

Eğer ilk seferde başarılı olamazsan,
bir çikolata ye ve yeniden dene.

O gece ilerleyen saatlerde, Grace misafir evindeki yatağında yatıyordu. Çarşaf lar yumuşacıktı ve Josh'inkilerle aynı deterjanla yıkandığını anlayabiliyordu, çünkü sadece kokuyu alınca bile meme uçları sertleşmişti. Grace uyumak yerine yüzünü çarşafa bastır dığını fark edince, yataktan kalkıp pencereye gitti.

Sıcak bir geceydi. Bunaltıcıydı. Yemekten döndüğünde, büyük evdeki ışıklar sönmüştü. Toby'nin arkadaşında kalmaya gittiğini biliyordu. Josh'm nerede olduğu konusunda bir fikri yoktu. Dışarıda mıydı yoksa uyuyor muydu?

Anna her yerde olabilirdi.

Önündeki havuz birden ışıldadı. Su, karanlık ve davetkâr görünüyordu. Grace pijamalarını çıkardı ve bikinisini giydi. Gidip serinleyecek ve sonrasında daha rahat uyuyacaktı. Bu plana yardımcı olması için, Lucille'in geçen gün verdiği şarap şişesini aldı. Mutfakta bir tirbuşon buldu ama şarap kadehi yoktu. Sorun değildi. Kadeh almadan şişeyi yanına aldı ve dışarı çıkıp havuzun kenarına oturdu. Ayaklarını suya sarkıttı.

Cennet gibiydi.

Bir süre ayı ve yıldızları izleyip şaraptan yudumladı. Bunun da eğlence sayılıp sayılmayacağını merak ediyordu. Sıra dışı ve farklıydı. Ama eğlenceli miydi?

Belki yalnız olmasa...

Belki Josh onunla olsa...

Bu düşünce huzurunu kaçırdı ve bu yüzden şaraptan bir yudum daha alıp şişeyi yanına bırakarak suya girdi.

Çok iyi geldiği için daha da derine daldı. Serin su, bedeninde dolanıp vücudunun sıcaklığını düşürüyordu. Birkaç kulaç attı ve sonra da havuzun diğer ucuna doğru tembel bir şekilde süzüldü. Kenara yaklaşıp hafifçe kendini itti ve aya baktı. Biraz daha şarap içti. Bir süre sonra, zamanın ilerlediğini ve büyük evde bir ışığın yandığını fark etti. Bu rüya hali, havuzun diğer tarafında suyun dalgalanmasıyla bozuldu ve birden Josh'ı gördü.

Kalbi durdu, Josh ona yaklaşıncaya yeniden atmaya başladı. Yüzünden ve omuzlarından klor kokulu su süzülürken, sıcaklığı Grace'i sarıverdi birden. Grace'in ayakta duramadığı bu kısımda, Josh ayakta durabiliyordu ve su, göğüs hizasına geliyordu.

Gözleri buluştu. Josh'ın kirpikleri ıslanmıştı. Gözleri koyu, derin ve yoğun. Uzanıp, Grace'in ıslak saçını yüzünden uzaklaştırdı ve parmakları yanaklarından yavaşça dudaklarına gitti. Bakışlarıyla da parmaklarını takip ediyordu.

Birden serin suyun da hava kadar ısındığını hissettiler ve Grace ürperdi. "Josh..."

Josh, Grace'in dudaklarına parmağını koydu ve yüzünü onun yüzüne götürmeden önce kısa bir süre durdu. Parmağıyla dudağı yer değiştirdi. Diliyle, Grace'in alt dudağının üzerinde gezindi.

Grace, bir inilti duydu. Kendisinden gelen bir iniltiydi tabii ki. Josh'ın elleri arkasına doğru kayarken, derin bir hırıltı gibi geliyordu sesi. Suyun gücünü bahane ederek, Josh'a iyice yaklaştı. Josh, Grace'in boynunu kokluyor ve üşüyen tenini ısıtıyordu. Grace derin bir nefes aldı.

Josh başını kaldırıp, Grace'in gözlerine baktı. Eliyle Grace'in başını tutup dudaklarını onun çenesinde ve boynunun yu-

muşaklığında gezdirdi. Ah, Tanrım. Josh'ın dili oradaydı. Tam da Grace'in en hassas olduğu kulağının yanındaki kısımda.

Josh ne istiyorsa, her şeyi alabilirdi. Çünkü Grace de bunu istiyordu.

Josh onu öptü. Ağır, istekli ve güçlü bir şekilde... Gece, ay ve yıldızlar... Her şey Grace'in çevresinde dönüyordu. Josh onu daha derinden öpmeye başladı. Sıcak elleri Grace'in göğsünde ve çıplak meme uçlarında geziniyordu.

Josh, bikinisinin üzerini çözüp çıkarmıştı.

Josh başını kaldırdı. Grace ay ışığının altında gerinip, Josh'ın kendisine daha fazla dokunmasını istedi, onun dudaklarının üzerinde gezinmesini istiyordu.

Ama Josh sadece ona baktı. Grace, onun ne düşündüğünü anlayamıyordu. İçkiden cesaret alma ihtiyacı duyarak şarap şişesine uzandı ama Josh, şişeyi parmaklarının arasından kibarca aldı. Grace'e dikkatle bakarak şişeden bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha... Geri kalmamaya çalışıyordu.

Grace, gözlerini ondan ayıramıyordu.

Josh şişeyi bırakıp öptü onu. Ağzında şaraptan dolayı acı bir tat vardı ama Grace'in içinde bir arzu dalgası vardı. Josh'tan gelen inlemeye bakılırsa, o da aynı şeyi hissediyordu. Josh, bir yudum alması için şişeyi ona uzattı ve sonra yine kendisi içti. Grace'i kucaklayıp dudaklarını, meme uçlarına yerleştirdi. Parmakları da sırtında dans ediyor ve onu ürpertiyordu. Josh'ın yaptığı her şey çok ateşli, ağır ve rüya gibiydi.

Erotikti.

Grace orada o anda kendisini kaybedebilirdi. Tek bir doku-nuşla olabilirdi. Sonra Josh'ın bakışları ona odaklandı. Çok ko-yuydu ve ayın yansımından başka hiçbir şey görünmüyordu.

Onunla ilgili hiçbir şey görünmüyordu gözlerinden.

Grace, ellerini Josh'ın güzel karın kaslarına ve sonra da göğsüne götürüp, değdiği yerde kasılan kaslarının tadını çıkar-

dı. Bu yeterli değildi. Grace'in daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Josh..."

Josh, boynunu ve omuzlarını öptü. Parmakları da bu arada karnından aşağı doğru inip, bikinisinin altında dolaşıyordu. Bu, onu vazgeçirmedi. Kumaşı kenara itti ve parmakları Grace'e değdi. Tanındığı yerleri okşayan parmakları sonra da içine girdi. Grace onu daha istekle öptü. Josh'ın dili de parmaklarıyla aynı anda hareket ediyordu.

Grace ona iyice yaklaştı. Josh'ın sert ve ıslak bedeninin yanında olmak hoşuna gidiyordu. Josh da sertleşmişti. Her yeri. Grace, avucuyla onu hafifçe okşadı ve başparmağını üzerinde gezdirdi. Josh'm kalçası, Grace'in dokunuşuyla kasıldı. Elini, Grace'in saçına geçirip onu daha sert öptü. Dudakları, dudaklarını mühürlüyor gibiydi. "Havuzun dışına," dedi Josh sonunda. Sesi kısık ve emir verir gibiydi. Sonra ellerini havuzun kenarına yaslayıp, tek bir hareketle dışarı çıktı. Tüm kasları belirginleşmişti. Çıkınca Grace'e uzanıp onu da hiç zorlanmadan çıkardı. "Hadi."

Grace'in nereye gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama umurunda da değildi. İstekle onu takip etti.

Josh, Grace'in ıslak bedenini kendine doğru çekti. Grace'in teni ürperiyor ve ılık nefesi, Josh'ın boynunu ısıtıyordu. Birbirlerine sürtünüyorlardı. Josh, Grace'in ne düşündüğünden emin olamıyordu ama bir şeyden emindi.

Sonunda bunu yapacaklardı.

Onu yine öptü. Hızlı ve sert bir şekilde... Grace inleyip, istekle ona sarıldı.

"Şimdi Josh," diye fısıldadı Grace. "Lütfen şimdi."

Gereken buydu. Josh geri çekildi ve etraflarına bakındı. Verandada masa vardı ama bacakları sağlam değildi. Terasın hemen altında, senelik budanmalarını bekleyen çalılarla çevrilmiş iki tane şezlong vardı.

Mükemmel.

Josh, Grace'i onlardan birine götürdü ve onu şezlonga itip, kendisi de üzerine doğru eğildi. İlk önce dikkatini Grace'in dudakları çekti. Uzun uzun ve sert bir şekilde öptü onu. Oradan ayrıldığında dudakları kabarmış ve ıslanmıştı. Oradan da göğüslerine geçti. Buruşan mükemmel meme uçlarından birini ıslattı ve bunun Grace'i inletmesi çok hoşuna gitti. Grace, Josh'm arzusunu ve isteğini dönüşü olmayan bir noktaya doğru iyice artıran nefesler verip inilti çıkarıyordu. Josh bunu kesmeli ve içeri girmelilerdi ama şu anda hareket etmek istemiyordu. Güzel hava, altında kıvranan Grace'in sıcacık bedeni, ulaşabildiği her yerde dolaşan elleri, hepsi çok güzel hissettiriyordu Josh'a. Elini, Grace'in arkasına doğru götürdü. oradan da kalçasına. Onu hafifçe yana kaydırды ve Grace kalçasını yukarı doğru kaldırırken, tam da orasının bacağına değmesini sağladı. Hâlâ birbirlerini tanıma evresindelerdi ama Josh artık onun bedenini tanımaya ve neye ihtiyacı olduğunu anlamaya başlamıştı. Dudakları Grace'in üzerindeyken bir ritim tutturdu ve Grace'in bacakları onu bir mengene gibi kavradı.

"Josh."

"Biliyorum."

Grace tırnaklarını Josh'ın kollarına geçirdi. Hhareket ettikçe nefesi ağırlaşıyordu. Josh, çok yaklaştığını düşündü, çok yaklaşımıştı. Sonra Grace, dudağını Josh'ın dudağının üzerinden çekti. "Ah, Tanrım. Ben..."

"Hadi. Gel."

Grace, Josh'ın kollarında sert bir şekilde titremeye başladı. Josh, Grace'in çığlıklarını içine çekercesine, ona sarıldı ve zevk dalgaları bedeninde savrulurken onu izledi.

Grace, Josh'ın gördüğü en seksi şeydi.

Grace sonunda şezlonga uzandığında, üzerindeki Josh'a sarıldı. "Bana kondomun olduğunu söyle. Olsa iyi olur!"

"Cebimde."

Bu, sorun demek oluyordu çünkü Josh'ın şortu havuza girdiği için sıırıslılandı ama Josh hafifçe doğrulunca, Grace cebindeki paketi çıkarabildi. Josh'ın elini uzaklaştırarak, bu şerefe kendisi erişmek istedi. Bu da Grace kondomu boylu boyunca geçirene kadar, Josh'ın istekle titreyip ürpermesi demek oluyordu.

“Şimdi,” dedi Grace ve onu içine aldı.

Hiçbir şey bu kadar güzel olmamıştı. Grace kalçasını kaldırdı ve Josh havai fişekleri gördü. “Grace,” diye fısıldadı arzuyla Grace'in çenesini sıkarken. “Yavaşlamamız gerek.”

“Sonra.”

Josh, onun kendini tamamen bıraktığını düşündü. Yalnız değildi. Grace onun üzerinde yükselip alçalmaya devam ederken, Josh hızlı soluklar alıp veriyordu. Alnını, onun alnına yasladı. Grace, onu da hızlandırmaya çalışıyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadı Grace sevimli bir şekilde. Parmakları Josh'ın saçlarının arasındaydı. Bedeni de Josh'ı çıldırtıcasına hareket ediyordu üzerinde. Josh, bir yük treni gibi hızla sona doğru ilerlerken, içindeki her şeyin daraldığını hissediyordu. “Grace, Tanrım, kıpırdama.”

Ama Grace tabii ki kıpırdamaya devam etti. Josh, parmaklarını Grace'in kalçasına gömdü ama onu durdurması mümkün değildi. Josh neden onu durdurmaya çalıştığını bile bilmiyordu. Grace onu o kadar derinlerine almıştı ki, Josh kalbine ve ruhuna ulaştığından şüphe etmeye başlamıştı.

Artık duramazdı. O anda olmazdı. Grace, onun yüzünü tutup gözlerine bakarken ve Josh onun yeniden boşaldığı anı izlerken bu mümkün değildi. Kasları gevşerken Josh'ın ismi dudaklarından dökülüyordu. Ona sıkıca sarıldı. Josh da onunla aynı anda geldi ve sonunda üzerine yığılana kadar daha da sert bir şekilde içine girip çıktı. Josh sırtüstü yatmak istedi ama Grace kollarını ve bacaklarını ona sıkıca sarmıştı. Grace so-

nunda, kendi ağırlığını dengeleyebilmesi için kollarını şezlong kenarına dayamasına izin verdi.

Bir süre daha bu şekilde kaldılar. Josh'ın başı, Grace'in başının yanında kumaşın üzerindeydi ve aynı havayı solurken, ıslak uzuvları birbirine geçmişti.

Bu, Josh'ın hatırlayabildiği en güzel andı. Bu deneyimi başa sarıp yeniden yaşamak istiyordu. Hareket edebildiği ilk anda... Grace, iri, sıcacık ve tatmin olmuş olan Josh'a sarılarak uzanıyordu. Sürgülü kapı açıldığında tam da daha önce hiç bu kadar iyi hissetmediğini düşünüyordu.

"Hey, Josh?"

Anna.

Grace başını hızla kaldırdı ve yıldızları görece kadar sert bir şekilde Josh'ın çenesine vurdu.

"Josh," diye bağırdı Anna. "Lanet olsun, on dakikadır seni arıyorum!" Anna ne olduğundan habersiz bir şekilde elindeki cep telefonuna bakarak bahçede sandalyesini sürdü. Iskartaya çıkmış bahçe masasının yanından geçti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Grace, dehşetle Josh'a bakarken. Onu üzerinden itmeye çalıştı.

Josh, tabii ki hareket etmedi. Kendisi kalkmak istemedikçe kimse onu kaldıramazdı. Hâlâ Grace'in üzerinde olan uyku-lu bakışlarıyla, kız kardeşine doğru seslendi. "Bize bir dakika ver."

Anna sonunda başını kaldırdı. Onları görmesi mümkün değildi. Ortalık karanlıktı ve sadece gümüş rengi ay ışığı vardı. Gölgedelerdi, Josh'ın şortu hâlâ üzerindeydi ve saklaması gereken yerlerin çoğunu kapatıyordu. Grace'i de Josh tamamen örtüyordu. Gerçi bu pek de işe yaramazdı.

Anna, karanlığın içinden görmeye çalışıyor gibi gözlerini kıstı ve gözlerinin üzerine elini kapattı. "Ahh! Şaka mı yapıyorsun?"

"Bir dakika," diye tekrar etti Josh sakın ama sert sesiyle.

“İyi. Ama oğlunu ara çünkü yarım saattir çılgınlar gibi seni arıyor.” Anna bunun üzerine döndü ve eve doğru ilerleyip başka bir söz etmeden Josh’ın telefonunu koltuğa bıraktı.

Josh, Grace’in bikini üstünü bulmak için havuza daldı. Bulduğunda da çıkarıp Grace’in giymesine yardım etti. Grace de bu arada düğmelerini ilikliyordu. Josh, onun toparlandığından emin olmak için ona yardım etti çünkü tamamen dağılmış gibiydi. Sonra da doğrudan telefonunun yanına gidip Toby’yi aradı.

“Evet?” Josh telefonu kapattığında, Grace endişeyle ne olduğunu sordu.

“İyiymiş. Sadece eve gelmek istiyor.” Josh, Grace’e baktı. “Grace...”

“Eğer üzgün olduğunu söyleyeceksen, lütfen söyleme. Ya da pişmansan ya da berbat olduğunu düşünüyorsan ya da...”

Josh, onu öperek susturdu. Sıcacık ve Josh’ın dilinin de içinde olduğu bir öpücükle. Nefessiz kaldıklarında Josh, alnını Grace’in alnına yasladı. “Sana teşekkür edecektim. Bu gece sana ihtiyacım vardı. Ve sen yanımdaydın.”

Josh’ın şezlongdaki seksten bahsetmediğini anlamak, Grace’in biraz zamanını aldı. Josh, Grace’in ofise gelişinden bahsediyordu. Ona ihtiyaç duyduğunu söylediğini anlaması da biraz zaman aldı. Birilerine değil. Kimseye değil.

Ona.

Kimseye ihtiyacı olmayan bu iri, güçlü ve gururlu adam, Grace’i beklediğinden çok daha mutlu eden bir şey söylemişti. Grace ona doğru uzanıp çenesini tuttu. “Kötü bir gün mü geçiriyordun?”

“Kötü bir yıl.” Josh durdu ve sonra Grace’in ellerini kendi eliyle kapladı. “Bu gece kliniğimi hastaneye sattım.”

Grace hissettiği şaşkınlığını bastırdı. “Öyle mi?”

“Evet.”

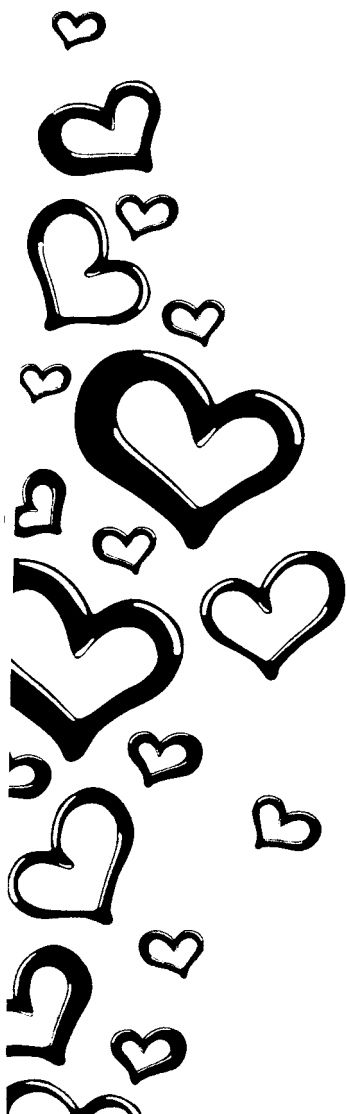
Grace çok şaşırmıştı. “İyi misin?”

Josh, Grace’in elini dudaklarına götürüp avucunu öptü. “Şu anda, iyi olmaktan başka bir şeye yetecek kadar kan yok bey-nimde.”

Grace gülümsedi.

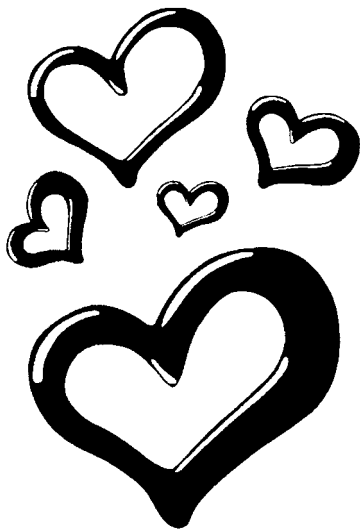
Josh da ona gülümsedi ve sonra öptü onu. “İyi geceler, Grace.”

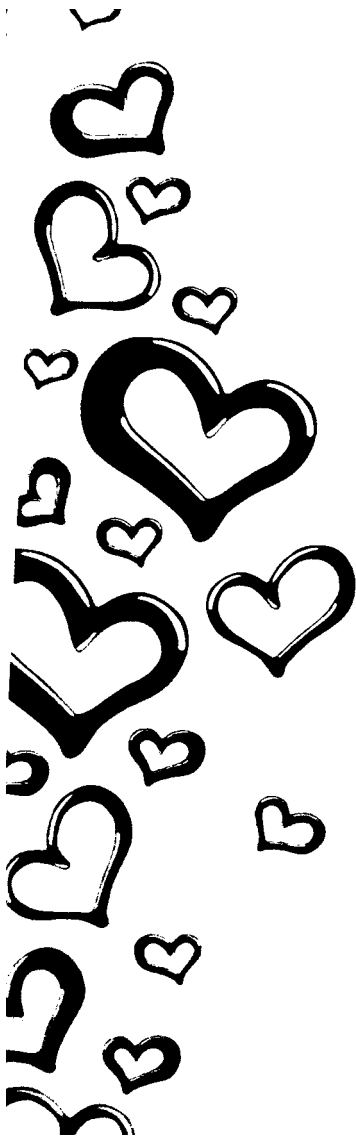
“İyi geceler.”

BÖLÜM ON YEDİ

Çikolata, doğanın pazartesi günlerini affettirme yoludur.

Josh, iş yerinde çılgın birkaç gün geçirdi. Satış kararını sorgulamıyordu ama çalışma temposunda ani bir düşüş de olmamıştı. Bu olaydan sonra, onunla konuşmak isteyen bir sürü kişi vardı. Personeli güvendeydi; bu, sözleşmedeki tartışılmaz maddelerden biriydi. Herkesin işi devam ediyordu ve pozisyonları değişmiyordu.

Bunu daha önce de herkesle konuşmuş olmasına rağmen, satış gerçekleştikten sonra, herkes tek tek içini rahatlatmak istiyordu. Josh bunu anlıyordu ama bu durum işlerin zorluğuna hiç de yardımcı olmuyordu. Artık daha fazla hastane kurul toplantıları vardı. Kurul, Josh'm kararından dolayı çok mutlu olmuştu ve planlandığı gibi, Josh'ın yükünü azaltmak için başka bir doktor getirmişlerdi.

Dr. Tessa McGinley. Josh, bu kadın doktoru tanıyordu. İhtisaslarını birlikte yapmışlardı. Aynı yaşta olmalarına rağmen, Tessa sıcak ve büyükannemsi bir ilgiye sahip olduğundan yaşının iki katı görünüyordu. Acil servise uygun değildi ama Josh'a göre bu bir avantajdı çünkü acil servisi Josh istiyordu. Kısacası Tessa, Josh'ın kliniği gibi hastaya gösterilen ilginin öncelik olduğu bir yer için biçilmiş kaftandı.

Daha da iyisi, Tessa yarın başlayarak Josh'ın ofisteki günlerini azaltacak ve acil servise daha fazla vardiya yazabilmesini sağlayacaktı. Toby'ye de daha fazla zaman ayırabilecekti.

Kendine ait bir hayata...

Josh, dört grip vakası, üç rutin muayene, iki strep boğaz ağrısı ve bir sürü ıvır zıvırla ilgilenirken bunları düşünüyordu.

Birçok şey düşünmüştü. Grace... Onu, sezlongunu ilk kez kullandıkları o geceden beri görmemişti. Grace'in planlarının ne olduğu konusunda bir fikri yoktu ama onunki belliydi: Onu bir kez daha havuzda yalnız yakalamak...

Ama gözleri yorgunluktan zor görüyordu. Belki de yatağına uzanıp, ömrünün geri kalanını uyuyarak geçirebilirdi.

Artık daha iyi olacak, dedi Josh kendi kendine. Yarından itibaren. Yarın hayatındaki insanlara bir şeyler vermek için çok yorgun olmayacaktı.

İş yerinden çıktı ve iskeleye gitti. Bu gece, Yaz Festivali gecesiydi. Müziğin, yiyeceğin ve yerel satıcıların stantlarının olduğu bir etkinlikti. Mallory'ye bir saatliğine, Sağlık Hizmetleri Merkezi'nin standında durup geçenlerin tansiyonlarını ölçeceğine söz vermişti.

Grace, Portland'a bir diğer mülakata gitmişti ve Josh bunu çok fazla düşünmek istemiyordu. Mallory, Toby için geçici bir bakıcı bulmuştu. Sağlık Merkezi'nin yan kolu gibi faaliyet gösteren gençlik merkezi sayesinde, Mallory paraya aç bir sürü genç bulmuştu ve bu gece Riley'yi ayarlamıştı. Riley buralı değildi ama Amy'nin kısa bir süre önce sokaklardan kurtardığı bir genç kızdı.

Toby onu sevmiştir.

Toby'ye bakan birileri olduğu için, Josh iskeleye gitti. Sıcak ve bunaltıcı gün, sıcak ve rutubetli bir geceye dönmüştü.

Josh, standta bir saat geçirip, Şanslı Liman'daki bütün yaşlıların tansiyonlarını ölçtü. Sıra Lucille'e geldi. Josh tansiyonunun biraz yüksek olduğunu ve yavaşlaması gerektiğini söyleyince, Lucille ona sadece göz kırptı.

"Öldüğümde yavaşlayacağım," dedi Lucille ve hepsi mavi saçlı olan grubuna el sallayıp, sıranın onlarda olduğunu işaret etti. Bayan Tyler, Josh'a panterlerle ilgili ne düşündüğünü sordu. Josh bu sorudaki panterlerin vahşi yaşamdakiler olmasını umdu.

Bayan Munson, Josh'ın kalçasını elledi.

Bayan Dawson, ondan bir meme muayenesi istedi.

Dr. Tessa McGinley, yükünü hafifletmek için geldiğinde, Josh, Güney Pasifik'te terk edilmiş bir adaya taşınmayı düşünmeye başlamıştı.

"Dikkat et," diye uyardı Josh. "Isırıklar."

Kadın bir elli boylarında ve oldukça kiloluydu ve bulaşıcı bir gülümsemesi vardı. "Şerefini korumamı ister misin?" diye sordu Josh'a gülerek.

"Şaka yaptığımı zannediyorsun. Hazırlıklı ol."

Kadın hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. "Sanırım, başıma gelen her şeyle baş edebilirim."

Matt ve Ty, kendisini kurtardığında Josh bunun iyi şans olduğunu düşündü. Güneş okyanusun üzerine batıyor, dans pistinin yanında otururken, festival daha da hareketleniyordu. "Hey," dedi Ty, Josh'a birasıyla vurarak. "Şanslı olduğunu duydum."

Josh şaşırdı. "Nereden duydun bunu?"

Ty bir an için durdu ve sonra güldü. "Ben Dr. McGinley'nin partnerin olarak çalışmaya başlamasından bahsediyorum. Ama sen ne anladıysan ondan bahsedelim hadi."

Josh sandalyesine gömüldü. "Konuşmayalım."

Ty ve Matt ona bakıp sırıtıyorlardı. *Pislikler*. "Kesin sesinizi," dedi Josh sahte bir sinirle ve dansçıları izlemeye başladı. Amy ve Grace neşeli kalabalığın ortasında birlikte dans ediyorlardı.

Matt, Amy'yi izliyordu. "Amy, Grace'in sırf ona öyle yapması gerektiği söylendiği için önüne çıkan ilk iyi iş teklifini kabul edeceğinden korkuyor," dedi Matt. "Kendisini mutlu eden şeyin peşinden gitmek yerine..."

Josh da aynı şeyden endişe ediyordu. Ama Grace'i neyin mutlu edeceğine karar vermek ona düşmezdi. "Yani?"

"Yani, birileri ya da bir şeyler onu iyi bir işten daha fazla mutlu edecekse, o kişi ya da şey ortaya çıkmalı."

Josh başını salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Matt güldü. "Ben bir adım attığım için her gün biraz daha 'şanslı' hale geliyorum. Sanırım neden bahsettiğimi biliyorum."

"Ben, sen değilim," dedi Josh. "Hem Grace de o tür bir ilişki aramıyor. Burada olmak onun için sadece oyalanma aracı. Başka bir şey değil."

"Aptal," dedi Matt. "Kadınlar böyle değildir."

"Tamam," dedi Josh. "Belki ben de böyle bir ilişki aramıyorumdur."

"Daha da aptalsın," dedi Matt başını Ty'a doğru, "Bu aptala inanabiliyor musun?" der gibi sallayarak.

"Hayır," dedi Josh.

"Bence küçük bir kız gibisin. Belki de kendine yüksek dozda erkek gibi davranma hapı yazmalısın."

İkili bu espiriye kahkahalarla gülerken, Josh gözlerini devirdi. Yeniden dans pistine döndü ve Grace'in ağır ağır dans edişini izledi.

Grace, dün gece, Josh için iki bakıcı mülakatı ayarlamıştı ama mülakatta yer almak yerine ortadan kaybolmuştu. Josh, bunun nedenini Jenna Burnett ve Sierra Hennessy ile konuşunca anlamıştı. Jenna, "çocuk" olmadan ne kadar zaman geçireceklerini sormuştu ve Sierra da Josh'm evlilik sözleşmesi konusuna bakışını öğrenmek istemişti.

İkisinden birini bile işe alamaması büyük bir sürpriz değildi.

Josh'ın yarın için iki mülakatı daha vardı ve ikisinin de Jenna ya da Sierra'dan daha iyi olup olmayacaklarından emin değildi. Öne çıkması ve geç olmadan mülakat sürecinde daha fazla yer alması gerektiğini biliyordu. Grace her an bir iş bulup, Mary Poppins'i oynamayı bırakabilirdi.

Josh bunun üstesinden gelebilirdi. Parçaları toplar ve yola devam ederdi. Ama şimdilik, Grace'in müzikle mükemmel ve ağır dansını izlerken, zamanın durmasını diliyordu. Grace, dantelli bir gömlek giymişti. İçinde de başka transparan bir

gömlek daha vardı. İnce ve bronz kollarını belli ediyordu. Eteği kısaydı ve o hareket ettikçe dalgalanıyordu. Josh'ın beyin hücrelerini de sağa sola savuruyor gibiydi. İpli ayakkabısı topukluydu ve çıplak bacaklarının uzun ve pürüzsüz görünmesini sağlıyordu. Ayak parmaklarından başlayıp, diliyle bacaklarından geçmek ve oradan da cennete ulaşmak istiyordu.

"Sen kadınının peşinden gitmek için çok korkak olabilirsin," dedi Matt ayağa kalkarak, "ama ben değilim." Amy'ye doğru gitti ve iyice yaklaşarak, saçını kulaklarının arkasına attı.

Grace, kenara çekilip, Matt'e kollarını Amy'ye sarması için yer verirken gülümseyerek onları izliyordu.

Josh ayağa kalkıp dans pistinin kenarında Grace'le buluştu. Grace gülümsedi. "Dans eder misin?"

Josh üniversitede bir-iki kez denediği çılgın bir dans figürünü yapıp, Grace'i güldürdü. "Bilmiyordum," dedi Grace.

"Benim hakkımda bilmediğin bir sürü şey var."

"Şerifle birlikte sarhoş olup, sallana sallana iskeleye gitmeniz gibi mi?" diye sordu Grace sevimli bir ifadeyle.

Josh bir nefes verdi. "Neden Anna'yı dinliyorsun?"

Grace'in gülümsemesi genişledi. "Gerçekten oldu mu bu?"

"Evet." Josh yüzünü ekşitip, Grace'i yine güldürdü.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Grace, "bu, hoşuma gitti. Yalan söylemek, tıp yeminine falan mı aykırı?"

"Tabii ki hayır! Ben hep yalan söylerim. Daha bu gece, arabamdan iskeleye yürürken, Bayan Lyons'a güzel görüldüğünü söyledim."

"Açık yeşil, kısa tayt giyen kadın mı?"

"Evet," dedi Josh. "Ve şunu da söylemeliyim ki, on yedi yaşımızdayken, dünyaya göstermemiz gereken bir şeyler olduğunu düşünen aptal ergenlerdik."

"Ah, göstereceğin bir şeyler var Dr. Scott."

Josh başını sallayıp, Grace'e uzandı ve müzik yavaşlarken onu kendine doğru çekti. Grace'in bedeni, sanki yapbozun son

parçası gibi yerleşiyordu Josh'ın bedenine. Genç adam günlerdir ilk kez rahatladığını hissetti.

"Peki diğer yalanların neler?" diye sordu Grace.

"Hım..." Josh biraz düşündü. Aralarındakinin oyalanma olduğu konusunda az önce Ty ve Matt'e yalan söylemişti. Gerçi bunu söylemeyi planlamamıştı. Ama yine de yalan sayılırdı. "Bu sabah Toby'ye, Noel Baba'nın hayatta ve iyi olduğunu, oyuncak yapmaya devam ettiğini söyledim."

"Ah, bu çok sevimli Josh."

Josh çenesini Grace'inkine yasladı. Grace'in bacaklarının ve göğüslerinin kendisine değdiğini hissedebiliyordu. Grace tek kolunu Josh'ın saçlarına götürmüş, parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve Josh'ın içinde büyük bir kedi gibi kabarma isteği duymasına neden oluyordu. "Sevimli," diye tekrar etti Josh.

"Evet." Grace biraz daha yaklaştı. "Sevimli."

"Ben kendimi sevimli hissetmiyorum Grace."

Grace kasıtlı bir şekilde, Josh'ın pantolonunun önüne yaklaştı. Çok hafif gerilmiş olan fermuarına. "Hım. Sanırım değilsin," diye mırıldandı Grace. "Sevimliyi gözünde biraz fazla abartıyorsun."

Grace daha sonra biraz daha yaklaştı ve Josh da onu sardığı kollarını daha fazla sıktı. Eli, Grace'in belinden daha aşağılara inmek istiyordu. Çıplak bacaklarına ve eteğinin altına... Josh bunu ya da bir benzerini yapmayı planlıyordu. Son iki gündür, havuzdan beri... Grace'in çıplak ve ıslak bedeninin ellerinin arasında olduğu o gecedен beri.

Hayır, hayır. Aslında ona dokunmayı, Grace'i kazara Tank'e bakıcı olarak tuttuğu ve onun da köpeği kaybettiği için kendisini aradığı o ilk andan beri düşünüyordu. Grace'i sahilde, elbisesi ikinci bir ten gibi üzerine yapışmış bir halde düşünüyordu.

Güneşin değdiği bir tanrıça gibi görünüyordu.

Başka bir çiftle karşılaştılar. Lucille ve Bay Wykowski. Bay Wykowski seksen yaşındaydı ama hâlâ kendi dişlerine ve bir ehliyete sahipti. Bu yüzden de Şanslı Liman'daki tüm yaşlı ka-

dınlar onun peşindeydi. Adam, Josh'a göz kırptı. "Şanslı bir gece, değil mi çocuk?"

Diğer çift dans ederek uzaklaşırken, Josh, Grace'e baktı. "Bir şeylerin olacağı bir gece," dedi.

Müzik yeniden değişiyor, hızlanıyordu. Karanlık çöküyor ve güneş ufukta kayboluyordu. Etraflarında insanlar dans ediyor, gülüyor, konuşup içiyordu. Kimse onlara bakmıyordu. Josh, Grace'in elini tutarak onu dans pistinden uzaklaştırdı.

Barı eski bir arkadaşı olan Ford Walker işletiyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Ford. "Küçük adamın iyi işler başardığını duydum."

"Haftanın öğrencisi," dedi Josh gururla. Grace'e baktı. "Bir şeyler içer misin?"

"Bir bira lütfen..."

Ford onlara iki uzun bira bardağı uzattı. "Artık bir sürü boş vaktin olacağına göre, seni de basketbol takımımızda görebiliriz, değil mi? Üçer üçer. Sawyer korkaklık edip kaçtığından beri ben ve Jax varız. Tendonlarında sorun varmış. Senin boyuna ihtiyacımız var."

"Beni de yaz," dedi Josh ve Grace'i iskelenin ilerisine doğru götürdü. Beyaz ışıklar, karanlığı hafifçe aydınlatıyordu. İskelenin sonuna kadar yürünmek yerine, Josh, onu sahile doğru inen ahşap merdivenlere doğru götürdü.

Yürüyüp biralarını yudumluyorlardı. Kum nemliydi ve dalgalar, sahile festivalin gürültüsünü silmeye yetecek bir kuvvette vuruyordu. Geri dönüşü olmayan değişikliklerin yaşandığı bir haftaydı... Josh hayatı boyunca birçok hata yapmıştı ve hepsinden ders çıkarmaya çalışmıştı. Kesinlikle bu hataları bir daha tekrar etmemeye çalışmıştı.

Grace'e iş vermek şu âna kadar yaptığı en iyi hataydı. Kliniği satması ve kendisine daha uygun bir hayat yaşayacak olması hep Grace'in sayesindeydi. Onun gideceğini bilse de, böyle hissediyordu. "Mülakata girdiğin işlerin hiçbirinden yanıt geldi mi?" diye sordu Josh duygularını belli etmemeye çalışarak.

“Sanırım hem Seattle hem Portland teklifte bulunacak. İkisi de benim alanımda iyi ve güçlü fırsatlar.”

Dikkatli davranıp duygularını belli etmemeye çalışan sadece Josh değildi. Grace başka yere baktı. Josh, onun yüzünü kaldırıp gözlerine baktı. “İstediğin şey bu mu?” diye sordu.

“Ben de bunu anlamaya çalışıyorum.” Grace’in bakışları savunmasızdı. Josh umutlarını, hayallerini, şüphelerini ve korkularını görebiliyordu. Bundan etkilenmişti.

Grace, hayatının dönüm noktasındaydı. Josh da daha önce o noktada olmuştu. Kendisi için en doğru olanı yapmayı istemişti. “Kliniği sattığımda, babamın benim için kurduğu hayallerden vazgeçtim,” dedi Josh sessizce. “Hepsinden. Bunu anlayacağını bilerek ya da en azından umarak...” Josh sustu. “Belki sen de ailenin hayallerinden vazgeçmeli ve kendin için doğru olanı yapmalısın.”

Grace derin bir nefes alıp başını salladı. “Biliyorum. Ama çok uzun zamandır onların hayalleri için yaşıyorum ve bu yüzden benimkilerin ne olduğunu anlamam biraz zamanımı alıyor.”

Okyanus, hemen yanlarında sahili dövmeye devam ediyordu. Josh, aslında problemlerinin birbirlerinden çok da farklı olmadığını fark etti huzurlu bir sessizlik anında.

“Peki sen?” diye sordu Grace birkaç dakika sonra. “Sen, kendin için ne istiyorsun?”

Josh ne istiyordu? Bir şeylerin değişmesini... Bunun, Grace’in de istediği şey olmasını. “Nefes alacak zaman istiyorum.”

“Bunun artık olacağını mı düşünüyorsun?”

“Tanrım, öyle umuyorum,” dedi Josh. “Toby’yi göremiyorum.”

“Daha erken saatlerde ödevine yardım ettim,” dedi Grace. “Şu aile ağacı ödevi...” Grace sustu. “Sen ve Toby’nin annesi evli değil miydiniz?”

“Hayır. Teknik olarak çıkmıyorduk bile.”

“Bir gecelik bir şey miydi?” diye sordu Grace.

“Sayılır.”

Grace ona açıklama bekleyerek bakınca Josh derin bir nefes verdi. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Daha önce hiç yapmamıştı. “Bunu bilmiyorsun ama...” dedi Josh, “ben mahalledeki o havalı çocuk değildim.”

“Biliyorum. Sonradan olgunlaşan bir ahmaktın.”

Josh bir nefes verdi ve Grace güldü. “İnsanlar senden bahsetmeyi seviyor,” dedi.

Evet, Josh da bunu çok seviyordu! “Yani benim için, soyulup bayrak direğine bağlanan çocukla, lisedeki çocuk arasında pek değişiklik olmadı.”

“Ne?” Grace gözlerini iyice açtı. Küçük Josh için öfkelenmişti. “Bunu sana kim yaptı?”

“Çok basit, kaplan. Yani, bu şekilde sana sataşarak büyüdüğünde, üniversiteye gitmeden önceki yıl boyunun uzamasına ve kadınların birden sana ilgi göstermeye başlamasına hazır olmuyorsun. Üzerine birkaç yıl geçtikten adının önüne yeni sıfatlar eklenmeye başladığında, durum daha da içinden çıkılmaz bir hâl alıyor.”

Grace gözlerini kırptı. “Yani, kadınlar peşinden koşmaya başladı. Bu, acını biraz olsun azaltmış olmalı.”

Evet. Aslında çok azaltmıştı. Ama bu, Josh’ın birden nasıl davranması gerektiğine karar verebileceği anlamına gelmiyordu. “Toby’nin annesiyle bir arkadaşımın düğününde tanıştım. O, Dallas’lıydı ve sadece hafta sonu için gelmişti.” Berbat bir gündü. Josh, o gün ilk hastasını kaybetmişti. Bir genç fazla dozdan almıştı ve Josh hiçbir şey yapamadan masada kalmıştı. Josh berbat bir ruh haliyle gitmişti düğüne. Birkaç bira, güzel bir yabancı ve belli ki defolu bir kondom! Josh o günü unutmak için elinden geleni yapmıştı.

Ama bu mümkün değildi. “Ally, Nashville’e gidip şarkıcı olabilmek için garson olarak çalışıyor, para kazanıyordu,” dedi Josh. Kadın, onu sahip olduğu tek hayattan, hastaneden çekip çıkarmıştı âdeta. O, her şeyi yapmıştı; yaşamış, gülmüş.

sevmiştii. Ve Tanrım, onun tutkusu, Josh'ın sonu olmuştu. Josh ona âşık olmuş, kapılmış, onda kaybolmuştu. "Hamile olduğunı öğrendiğinde, işler değişti."

"Seninle olmak için Şanslı Liman'da kaldı mı?"

"Kısa bir süreliğine." Josh, Ally'nin geleceğini ve onun da kendisine âşık olacağını düşünmüştü ama âşık olmak ona göre değildi. Ally, doktorun karısı olma fikrini sevmiş ve bunun şarkıcılıktan daha fazla para getireceğini fark etmişti. "Mükemmel bir hayatı olacaktı," dedi Josh, "ama benim mükemmel olmadığımı fark etmesi çok uzun sürmedi. Ve zaten evli olduğumu; işimle!"

Grace'in gözleri alev alevdi yine ama sonunda bir şeyler söylediğinde sesi sakindi. "Sonra ne oldu?"

"Toby doğdu. Onu yakaladım. Daha doğrusu ellerime aldım ve kordonu kestim." Kalbi hâlâ bunu hatırladığında acıyordu. Bir an için hep istediği ve sadece işini yaptığı o bencil hayatı yaşıyordu. Bir dakika sonra yapış yapış, ağlayan bu sinirli ufaklığını tutuyordu. Toby'yi ellerinden tutup onun koyu renk gözlerine bakmış ve içinde bir şeylerin oluştuğunu hissetmişti.

Sonra Toby esneyip üzerinde uyumuştı. "Toby, hayatımı tamamen değiştirdi." Ally'ninkini de değiştirmişti ama farklı bir yönden. O, bebeğin 7/24 bakıma muhtaç olmasından nefret etmişti. Bedenindeki değişimlerden nefret etmişti. Josh'ın çok yoğun çalışmasından nefret etmişti. "Bir gün, zorlu bir çift vardiyadan geldim ve Ally, bana Toby'yi verdi. Altını değiştirdiğini ve karnının tok olduğunu söyledi. Sonra da anahtarını ve çantasını alıp gitti."

Son beş yıldır da bir kez bile arkasına bakmamıştı.

Grace dehşete düşmüş gibiydi. "Yani seni Toby'le yalnız mı bıraktı? Seni öylece terk mi etti?"

"Ben gerçekten berbat bir partnerdim," dedi Josh. "Sürekli işteydim. Ve o da bir bebeğin ihtiyacı olacak, evine bağlılığı gösterebilecek biri değildi."

“Ama seni ve Toby’yi terk edebildi. Bu senin için berbat bir şey olmalı.”

“Bunu oturup düşünecek çok fazla vaktim olmadı. Bir ay sonra, sarhoş bir sürücü, babamın arabasına çarptı ve hem babamı, hem annemi öldürdü. Anna da benimle yaşamaya başladı.”

“Aman Tanrım, Josh.”

Josh omuzlarını silkti. Evet, Toby, Anna ve işiyle geçen ilk iki yıl cehennemi yaşamış gibiydi. Bir bebeğe sahip olmanın, Anna’nın yaralarıyla ve bir de ruh haliyle ilgilenmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu hatırlamak istemiyordu. Anna’nın ruh hali şimdiki güneşli doğasıyla hiç benzemiyordu o zamanlar.

Grace bir süre sustu. “Benim şimdiye kadar bir köpeğim bile olmadığını biliyor musun?”

Josh gülümsedi ve yüzünü, Grace’in saçma sürdürdü. Grace’in kendisine şefkat göstermeye kalkmayacağını biliyordu ve bu da hoşuna gidiyordu. “Köpek bakıcılığı ilanında bu yazmıyordu.”

Grace hafifçe güldü. “Ailem, dünyayı kurtarmakla çok meşgul olduğu için evcil hayvan beslemeye vakitleri yoktu. Beni evlat edinmeye vakit bulmalarına şaşıyorum. Sürekli bir bilim adamı olduğum ve hayatımı mahvettiğime dair kâbuslar görürdüm.”

Josh güldü ve elini Grace’in sırtından biraz daha aşağı doğru itti ve hafifçe sıktı. “Bu mükemmel.”

Grace de ona bakıp güldü.

“Ne?”

“Gülüşünü seviyorum,” dedi Grace.

“Belki de sevdiğin, kalçandaki elimdir.”

“Neden benimle flört ediyorsun Dr. Scott?”

“Öyle mi?” diye sordu Josh. “Bu işe yarıyor mu?”

Grace güldü. “Sonunda hedefinin ne olduğuna bağlı... Tabii benim hedeflerimle uyup uymadığına da...”

“Belki de hedeflerini bana anlatman gerek. Yavaşça ve detaylı bir şekilde...”

Grace gülümsedi. Sıcacık gözleriyle çelişen, ciddi bir gülümsemeydi bu. Ve Josh'ı tamamen alt üst eden bir gülümseme.

Ve kışkırtan...

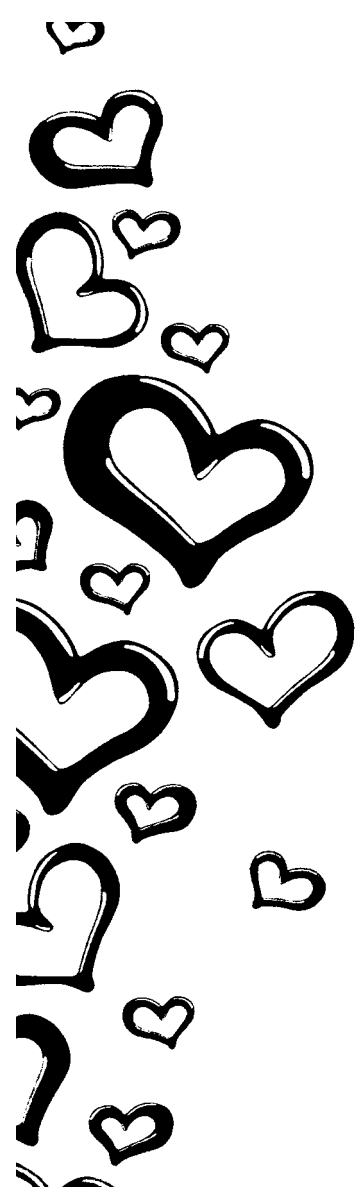
Sonra da parmak uçlarında yükselip, Josh'a yaklaştı ve dudaklarını onun kulak memesine sürttü. Tam da onun istediği gibi, hedefinin tam olarak ne olduğunu söylüyordu.

Josh, onun elini tutup merdivenlerden yukarı doğru götürmeden önce, başını hafifçe salladı ve bütün detayları hatırladı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Çikolata seksten daha iyidir. Sizi hamile bırakmaz
ve her zaman güzeldir.

Josh'ın uzun her bir adımı için Grace'in üç adım atması gerekiyordu ama bunu yaparken gülüyordu. "Hey, Dr. Scott acelen mi var?"

Josh ona cevap vermekle uğraşmadı ve hedefine odaklanmış bir adam edasıyla kumun üzerinde ilerlemeye devam etti. Grace yeniden güldü ve Josh da ona omzunun üzerinden bir bakış atıp, olacakları hissettirerek ürpermesine neden oldu.

Grace hayatı boyunca kendisinden bekleneni ve doğru olanı yapmıştı. Ama Şanslı Liman ve burada geçirdiği zaman farklı olmalıydı.

Grace bunu farklılaştırmıştı. Bu zaman kendisine ait olmuştu. Bunu asla unutmayacaktı.

Ya da Josh'ı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Grace.

"Bundan daha yalnız kalabileceğimiz bir yere."

"Neden acele ediyoruz?" diye sordu Grace.

"Aklındaki oyunun sonunu unutmadan ve birileri bizi yine bölmeden önce seninle yalnız kalmak istiyorum."

"Endişe etme," dedi Grace. "Oyunun sonu konusunda ciddi idim."

Bakışları kesişti. "Senin ciddi olmayacağım düşünüyordum," dedi Josh. "Sadece eğleneceğini."

"Bu gece öyle mi olmasını istiyorsun?"

Josh'ın bakışları çok derindi. "Bu bir başlangıç..."

Grace titredi. "Amy ve Mallory'ye gittiğimi söylemeliyim. Bana bir dakika verir misin?"

"Arabayı getireyim."

Grace, Amy ve Matt'i bir stantta kulplu bir sürahi birayı bölüşüp, birbirlerinin dillerini yakalamaya çalışırken buldu. Mallory ve Ty da dans pistinde aynısını yaptıkları için, Grace ikisini de rahatsız etmeden arkadaşlarına birer mesaj attı. Böylece, onlara ikisinin yaptığı şeyi yapmaya gittiğini söylemesi gerekmeyecekti.

Otoparka giderken, gecenin tadını çıkaran insanlarla dolu masaların yanından geçti. Bir detay dikkatini çekti ve geri döndüğünde, oradakilerden birinin Devon olduğunu fark etti.

Anna'dan başka bir kızla beraberdi.

Grace, şok olarak baktı ona. "Ne yapıyorsun?"

Devon arkasını dönüp kızla birlikte karanlığa doğru uzaklaştı ve birkaç saniye içinde, gecenin içinde kayboldular.

Grace, Anna'nın da burada olup olmadığını merak etti ama onu gece boyunca hiç görmemişti. Muhtemelen sandalyesiyle iskelede ve sahilde gezinmesi zor olurdu. Anna burada değildi ve erkek arkadaşı, tam baş belası bir pislikti! Grace arkasını döndüğünde, tuğladan bir duvara çarptı.

Josh'ın göğsüydü bu.

"Hey," dedi Josh onu tutarak. "Geç kaldın." Josh ona baktı. "Ne oldu?"

Grace ona söyleyemezdi. Burada olmazdı. O ve Anna pek fazla konuda anlaşamıyorlardı. Özellikle de Devon konusunda. Bunun nedeni de daha çok Josh'ın fazla korumacı içgüdüydü. Gerçi Devon'ın tam bir pislik olmasının da bunda etkisi büyüktü. Eğer Grace şu anda bundan bahsedecek olursa, Josh'ın neler yapabileceğini bilmiyordu ama kesinlikle bir şeyler yapardı.

Hem Anna, Devon'ın yaptığını duyan ilk kişi olmazsa ne hissederd? "Hiçbir şey," dedi Grace.

Josh buna inanmadı ama onu zorlamadı da. Belli ki o anda aklında başka şeyler vardı. Grace'le yalnız kalmak gibi.

Arabaya giderken, bir sürü kişi Josh'ı durdurup, ona rahatsızlıklarından bahsetti. Herkes onunla konuşmak istiyordu.

Ona boğaz ağrılarından, daha iyi hissettiklerinden ya da önümüzdeki haftaya randevu almak için ofisini aramayı düşündüklerinden bahsediyorlardı.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye hayretle sordu Grace. “Herkesin hastalığını, tuhaflıklarını ya da ihtiyaçlarını nasıl aklında tutuyorsun?”

“Bilmiyorum. Sanırım her zaman iyi bir hafızam oldu. Beynim her şeyi saklar. Aptalca ve gereksiz tüm bilgileri!”

“Öyle mi?” diye sordu Grace. “Her şeyi mi?”

“Neredeyse.”

“Beni işe aldığın gün ne giyiyordum?”

“Beyaz, dantel bir külot!”

Grace güldü. “Ne?”

“Sudan dolayı tamamen ıslanmıştın. Elbisen de içini gösteriyordu.”

“Bu beyninin hafızası değil,” dedi Grace. “Penisininki.”

Josh ona doğru eğilip alt dudağını hafifçe ısırdı. “Ciddi bir öğretmen edasıyla penis demenden hoşlanıyorum. Sanki halk içinde yasaklı bir kelimeyi söylüyormuşsun gibi geliyor kulağa.”

Grace kızardığını hissetti. “Sen nasıl adlandırmak isterdin?”

Josh’ın bakışları daha da derinleşti. “Bu gece detaylı bir şekilde vücudumuzun bölümlerinin üzerinden geçer, nasıl adlandırılmak istediklerine bakarız. Ama önce buradan gitmemiz gerek. Kimseyle göz göze gelme. Kimseye bakma. Tanrı bile olsa, yürümeye devam et, anladın mı?”

“Tamam efendim.”

“Bunu sevdim,” dedi Josh.

“İl, özür dilerim Grace...” Seslenen, Grace’in çiçeklerini taşıdığı çiçekçinin sahibi Mindy’ydi. Hem Josh’a hem Grace’e utangaç bir şekilde gülümsedi. “Umarım bölmüyordumdur...”

Josh’ın gözlerinde pes eder gibi bir ifade belirdi ama neyse ki saygılı bir şekilde göz temasını sürdürdü. “Sorun değil.” dedi Josh.

Mindy rahatladı. "Uyuyamıyorum."

Josh bir nefes verdi. "Yarın ofisteyim," dedi. "Sekizden..."

"Aslında," kadın Grace'e döndü, "konuşmam gereken sensin. Muhasebe konusunda yardıma ihtiyacım var. Bu tür işlere kasabada senin baktığını duydum. Lucille, Anderson ve Amy'ye yardım ediyormuşsun, değil mi?"

"Evet ama..."

"Parası neyse öderim," dedi Mindy. "Onlar ne kadar ödüyorsa." Amy ödemelerini kek olarak yapıyordu ve Grace'in de daha fazla keke ihtiyacı vardı. Tıpkı yanında sabırsız bir şekilde bekleyen Alfa erkeğine ihtiyacı olduğu gibi. Grace başını salladı ama Mindy ellerini tuttu.

"Benim için çok önemli bu," dedi heyecanla. "Güvenilir birilerinin defterlerimi tutması. Eski eşim, o," kadın titrek bir nefes aldı. "beni ekonomik olarak mahvetti. Dediğim gibi, gerçekten senin yardımına ihtiyacım var."

Midesinin acıyla ve üzüntüyle kasıldığını hisseden Grace başını salladı. "Tamam."

"Ah, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Şimdi?"

"Hayır," dedi Josh. "Şimdi olmaz." Grace'in elini sert ve acımasız bir şekilde tuttu. "Yarın. Size yarın yardım edecek." Ve onu kalabalığın içinden otoparka doğru çekerek götürdü. Grace, onun uzun adımlarına yetişebilmek için koşuyordu.

"Bu çok kabaydı," dedi Grace nefessiz bir şekilde.

Josh cevap verme gereği görmedi.

"İnsanlar şey için acelemiz olduğunu düşünecekler..."

Josh ona, "Acelelerimiz zaten..." der gibi bir bakış attı.

Otoparkta dolanan insanlar vardı. Bir-iki kişi Josh'a seslendi ama Josh iş üzerindeydi, o yüzden geri dönmedi.

"Josh," dedi Grace bir kahkaha atarak. "Yavaş ol."

Josh yavaşlamadı. Modellik yaptığı kadınlardan birkaçı Grace'e seslendiğinde, Josh elini daha sıkı tuttu. "Göz teması yok," diye hatırlattı Josh ve arabasının kilidini açıp, Grace'i yolcu koltuğuna neredeyse itti. Grace normalde Josh'ın kendi-

sine sert davranmasından rahatsız olurdu. Tabii eğer ki Josh'ın iri ve sıcak elleri Grace'in bedeninde dolanıp da, ona kendini o anda çok iyi hissettirmese ya da Grace'i nefessiz bırakmasa... Josh kapıyı kapattı ve Grace bir şey diyemeden sürücü koltuğuna geçti.

"Ya o kadınların benimle konuşmaları gerekiyorsa?" diye sordu Grace.

"Benim seninle konuşmam gerekiyor."

Grace güldü. "Konuşmak mı istiyorsun? Gerçekten mi? Çünkü sanki büyük, kötü bir kurt gibi görünüyorsun. Ama konuşmak istiyorsan, bu bana uyar." Grace arkasına yaslanıp oturduğu yere iyice yerleşti. "Günün nasıldı?"

Josh, ona doğru uzanıp, Grace'i kucağına doğru çekti.

"O halde iyi bir gündü," diye alay etti Grace.

"Mükemmel. Bana daha da iyi olacağımı söyle."

Grace hafifçe kıpırdayıp, Josh'm altındaki sertliğini hissetti. Sert ve inatçı... "Hım. Belki de..."

"Benimle alay etme."

"Ah. Zavallı bebeğim."

"Gerçekten," dedi Josh sessiz ve ciddi bir sesle. "Eğer bir kez daha bölünürsek..."

Grace güldü. "En azından geçen sefer sonuna kadar götürdük."

"Sonu o değildi. Sadece başlangıcıydı." Josh, derin gözlerle ona baktı. "Bir yıl Grace. Koca bir yıl boyunca seks yapmadım. Çok fazla şey birikti."

"Öyle mi?" diye sordu Grace zorlukla nefes alarak. "Bana göster."

Josh, dudağını, Grace'in dudaklarına götürdü ve eliyle saçını tutup başını istediği gibi eğdi. Grace onu tanımaya başlıyordu ve Josh'ın nadiren düşünmeden hareket edecek bir adam olduğunu anlıyordu. Hareketleri her zaman mantıklı ve sakindi.

Kontrollüydü.

Ama şu anda elleri, Grace'in yüzünden, beline ve kalçası-

na doğru ilerleyip, yeniden saçına dönerken ve onu kuvvetle öperken, hiç de kontrollü görünmüyordu. Josh'ın dili, Grace'inkinde dolanıyordu. Birden, Josh'ın kendisine yaşatacağı bir orgazm, tam da o anda, orada, bu gece olabilecek en güzel şeymiş gibi geldi Grace'e.

Ona dokunma isteğiyle, Grace kollarını ona sardı ve ellerini, Josh'ın gömleğinin altına itip pürüzsüz ve şekilli kaslarına ulaştı.

Josh'ın iniltisi, kulaklarında titredi ve Grace kendini ona daha da bastırdı. Josh düzensiz nefesler alıyordu ve bu Grace'in çok hoşuna gidiyordu. Josh'ın elleri çok meşguldü ve Grace kalçasını sıkın ellerin sıcaklığıyla kendinden geçiyordu. Josh çok iri ve sertti, tam da Grace'in merkezine bastırıyordu. Josh etraflarını tamamen unutmuştu ve bu Grace'in daha da hoşuna gidiyordu. Josh'ın elleri daha sonra, Grace'in elbisesinin altına doğru kayd ve bu sefer Grace de etraflarını tamamen unutup, Josh en önemli yere değmeden önce nefes nefese kaldı. Josh'ın dudakları Grace'in boynuna doğru kayd ve parmakları külotunun ıslak kumaşında gezinirken, sihirli dili de aşağı doğru indi.

Kapının penceresinden gelen tıkırtı onları şaşırttı.

Kapıda, tek eliyle gözlerini kapatan Lucille vardı. "Özür dilerim!" diye bağıırıyordu dışarıdan.

"Hayat kurtarmak için yemin ettiğimi biliyorum," diye mırıldandı Josh, "ama bu kadını öldüreceğim!"

Grace hızla yolcu koltuğuna geçti ve çaresiz bir şekilde kıyafetlerini düzeltmeye koyuldu. Josh da onun hazır olup olmadığını kontrol ettikten sonra, pencereyi çok hafif indirdi.

"Özür dilerim!" dedi Lucille bir kez daha. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Ama birkaç genç iskelede atışııyorlardı ve Anderson suya düştü ama geri çıkmadı. Onu arıyorlar ama..."

Josh çoktan arabadan çıkmıştı. "Ambulansı ara," diye seslendi Grace'e ve iskeleye doğru koşmaya başladı. Grace ambulansı aradı ve sonra kontaktaki anahtarları alıp arabayı kilitleti. Anderson'ın bulunup bulunmadığını merak ederek, Lucille'le

birlikte suya doğru hızla ilerledi. Sahilde neredeyse hiç ses çıkarmayan bir kalabalık toplanmıştı. Lucille'in gidebildiği kadar hızlı bir şekilde onlara doğru gidip merdivenlerden indiler.

Suda bir kalabalık vardı. Üç kişi sahile doğru ilerliyordu ve iki kişinin arasında biri vardı. Adamlardan biri hareketsiz duran birinin üzerine eğilmişti. Kim olduğunu ya da ne yaptığını görebilmek için fazla karanlıktı; ama Grace kim olduğunu biliyordu.

Josh.

O ve diğerleri sahile geldi. Josh dizlerinin üzerine çöküp, hareketsiz duran adamı aralarına yatırdı. Boynuna ve omuriliğine özen gösteriyordu.

"Ah, çok şükür onu buldular," diyerek bir nefes verdi Lucille ve ellerini ağzına götürdü. "Umarım vaktinde yetişmişlerdir."

Diğer adamlar da Anderson'ın diğer tarafında çöktüler. Hepsinin üzerinden su süzülüyordu. Grace, aralarından birinin Şerif Sawyer Thompson olduğunu fark etti. Diğer, Mallory'nin nişanlısı Ty'dı. Sawyer, sahildeki birinden ödünç bir telefon aldı. Josh, Anderson'ın nabzına bakarken, o da belli ki yardım isteyecekti. Josh nabız bulmuş olmalıydı çünkü kompresyona başlamadan önce Ty'a başıyla işaret gönderdi. Hareketleri hızlı ve etkiliydi.

"Ah hayır," dedi Lucille fısıldayarak ve Grace'e tutundu. "Nefes almıyor."

"Josh halledecek." Grace, Lucille'in buz kesen parmaklarını sıktı ve bunun doğru olması için dua etti. İçten içe, Anderson'ı kurtaracak biri varsa, onun Josh olduğunu düşünüyordu. Ama Anderson hiç hareket etmiyordu. Yüzünde ve başında kan vardı. Kemikleri de kırılmış olabilirdi. Grace'in bu mesafeden anlaması zordu ama Josh'ın da aynısını düşündüğünü tahmin edebiliyordu, çünkü Anderson'ın bedenine aşırı dikkatli davranıyordu. Josh bir kez daha nabız ya da kalp atışlarını kontrol

etmek için eğildiğinde, sirenler çaldı. Ambulans otoparka girerken, kırmızı ve mavi ışıklar geceyi aydınlattı.

Hemen sonra daha da iyi bir ses geldi; Anderson öksürerek deniz suyunu çıkarmaya başladı. Bunu çok sert bir şekilde yapıyor, kasları kasılıyordu.

Sawyer ve Ty rahatlayarak herkesin duyabileceği bir nefes verdiler. Sawyer ayağa kalkıp kalabalığı geri itti. Ty, yanlarında duran birkaç kişiden ceketlerini aldı ve Anderson'ın üzerine örttü.

Josh, yuttuğu suyu çıkarabilmesi için Anderson'ı ustaca yan çevirdi. Ambulans ekibi iskelenin merdivenlerinden koşup sahile geldi. Anderson kalkmaya çalıştı ama Josh ona izin vermedi ve onunla sessizce konuştu.

"Lanet olsun," dedi Lucille yaşlı gözlerle. Yanaklarından mutluluk gözyaşları süzülüyordu. "Ne konuştuklarını duyamıyorum."

Grace, duymasa da Josh'ın Anderson'ı sakın ve hareketsiz tutmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Grace etrafına bakındı. Adamların hepsi sıırıslıklamdı ve hiçbirisi bunun farkında gibi görünmüyordu. Sadece Anderson için endişeleniyorlardı.

Josh, ekibe talimatlar verdi ve Anderson'ı ambulans sedyesine almak için birlikte çalışıp, üzerine bir battaniye örtterek onu araca yerleştirdiler. Josh da hastasıyla, ambulansın arkasına atladı ve kapılar kapandı. Bir dakika sonra, ambulans otoparktan çıktı. Işıkları ve sirenleriyle birlikte uzaklaştı.

"Kasabadaki herkes burada," dedi Lucille, Grace'e. "Yolda hiç trafik olmayacak."

Grace donuk bir şekilde başım salladı. Birden içinde o duygu belirdi. Hayat, pamuk ipliğine bağlıydı.

Kısaydı.

Çok kısa. Josh'ın anahtarlarının üzerinde parmaklarını gezdirip iskeleden ayrıldı ve eve gitti. Yani, tam olarak evi sayılmazdı burası, bunu için için hatırlattı kendine.

Josh'm evi. Josh'm kendisi ve çok fazla şey veremediğini

düşündüğü ailesi için kurduğu ev... Burası güzel bir evdi. Sıcak ve güvenli... Ama şimdi, gecenin bir yarısı sessiz ve karanlıktı. İçinde Josh olmadan hayat yoktu.

Grace, Anna'yı havuzun kenarında buldu. Ay ışığıyla aydınlanan suya bakıyordu. "Hey." Grace, onun yanındaki bir şezlonga uzandı. "Bu geceki aksiyonu kaçırdın."

"İskelede kendi başıma süremiyorum sandalyemi."

"Ben sana yardım edebilirdim."

Anna, bunun üzerine ona baktı. "Neden?"

"Neden mi? Neden olmasın daha doğru olur."

"Çünkü sana çok kötü davranıyorum."

"Evet," dedi Grace. "Ama sen herkese öyle davranıyorsun. O yüzden bunu üzerime alınmıyorum."

Anna kahkaha attı. Biraz donuk bir kahkahaydı. Daha çok mutsuz... Grace, ona söyleyeceği şeyin de bu duruma pek iyi gelmeyeceğini biliyordu. "Sanırım oradayken Devon'ı gördüm," dedi Grace temkinli bir şekilde.

Anna başını salladı. "Devon, Seattle'da. Ailevi bir şey."

Grace yüzünü buruşturdu. "Peki, bir de şöyle deneyeyim. Festivalde kesinlikle Devon'ı gördüm. Bir kızla."

Anna sustu. "Tam da senden nasıl nefret etmeyeceğimi öğrenebileceğimi düşünürken!"

"Ben senin yerinde olsam, bilmek isterdim," dedi Grace, Anna'nın sözlerinden incinmemeye çalışarak. Anlıyordu. Anne ve babasını yitirip, felç geçirmenin nasıl bir trajedi olduğunu anlayamıyor olabilirdi ama erkeklerin yaşattığı acıyı bilirdi.

"İlişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Anna.

"Ondan hoşlandığını biliyorum." Grace, Anna'nın kendine açılmasını ve böylece ona yardım edebilmeyi diliyordu. Gerçi, Scott ailesindekilerin yardım isteme konusunda tutumlarını öğrenmişti. Sonuna kadar inatçıydı hepsi. "Ve ona hissettiklerini, onun bir başkasına karşı hissetmesini istemeyeceğini de."

Anna başını salladı ama yüzünü diğer tarafa doğru çevirirken bir şey söylemedi.

Grace'in kalbi acıdı. Devon'ın, Anna'yı sekse zorladığını çok iyi biliyordu. Anna'nın buna hazır olmadığını anlamak için bilim adamı olmaya gerek yoktu. Devon da bunu başka yerde arıyordu. "Baskılarına karşı pes etmediğin için seninle gurur duyuyorum."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi Anna hızla.

"O halde açıkla."

"Baskılarına karşı pes etmek istiyorum. Ben..."

"Seks yapmak mı istiyorsun?"

Anna cevap vermedi ve Grace bir nefes verdi. "Tatlım, eğer bu kelimeyi henüz söyleyemiyorsan, hazır değilsindir."

"Hazırım," dedi Anna onu ikna edemeyerek ve sandalyesini eve doğru sürmeye başladı.

Grace bir nefes daha verdi. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Olmaz."

"Eğer ağabeyinin bir şeye ihtiyacı olursa..."

Anna donuk bir kahkaha daha attı. Bu seferkinde sanki göz-yaşı da vardı ama kapıya gelince durdu. Sırtı hâlâ Grace'e dönüktü. "Onun da olmaz."

"Zor bir gece geçirdi," dedi Grace sessizce.

"Evet, çünkü erken saatlerde kontrol etmek için beni aradı ve Devon ile görüşmeyi kesmemi söyledi. Ben de ona itiraz ettim."

"Aslında, bunu bilmiyordum," dedi Grace. "Ben bu gece Anderson'ın festivalde neredeyse boğuluyor oluşundan bahsediyordum. Josh'ın da onu kurtarmak için kalp masajı yapmak zorunda kalışından."

Anna ona doğru döndü ve gözlerini kıstı. "Josh bunu hep yapar. İnsanları kurtarır."

Grace durdu ve Anna'mn sesindeki acının nedenini merak etti. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

Anna bir süre sustu. “Herkesin kurtarılmak zorunda olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Anna sonunda.

Pekâlâ, belli ki Anderson’dan bahsetmiyorlardı. Grace ona doğru yaklaştı. “Anna...”

“Ben iyiyim. Biz Scott’ız. Biz hep iyi oluruz. Bunu hâlâ öğrenemedin mi?”

Anna eve girdiğinde, Grace cep telefonunu çıkarıp hastaneyi aradı ve Anderson’ın durumunu sordu. Ona, hastalarla ilgili bilginin paylaşılamayacağı söylenince, bir sonraki en iyi kaynağa başvurdu.

Facebook.

Neyse ki, Lucille çoktan konu üzerine çalışmıştı.

Dr. Josh Scott’ın hızlı ve kahramanca önlemleri sayesinde, içimizden biri bugün kurtuldu.

Anderson Hırdavat Mağazasının sahibi Anderson, iskeleden düştü ve başını çarptı. Arkasından suya dalan üç adam: Şerif Sawyer Thompson, uçuş sağlık görevlisi Ty Garrison ve Dr. Scott olmasaydı, karanlık surlarda boğulabilirdi.

Ah, bir de bu üç iri kıyımın, onca efordan sonra ıslak ve terliyen ne kadar yakışıklı göründüklerini söylemeden olmaz.

General’da yatan Anderson’a, hafif bir beyin sarsıntısı, ayak bileği kırılması ve birkaç kaburga kırığı teşhisi kondu.

Teşekkürler Dr. Scott. Sen, bütün iyi özellikleri bünyesinde barındıran mükemmel bir doktorsun.

Anderson biran önce iyileş ve iskeleden uzak dur!

Grace, sayfayı kapattı ve yatağa girip, Josh’ın nerede olursa olsun, en azından kuru kıyafetler giymiş olmasını umdu

Aniden uyandı. Ne kadar zamandır uyuyor olduğunu bilmiyordu. Kalbi karanlıkta hızla çarpıyordu. Komodinin üzerinde duran cep telefonuna baktı.

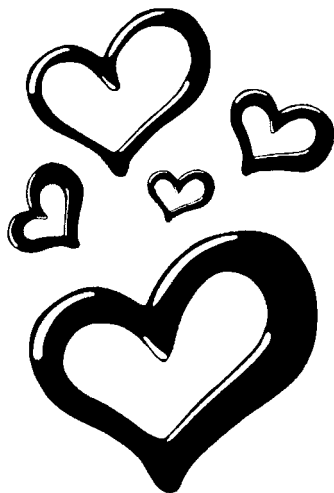
Gece yarısıydı.

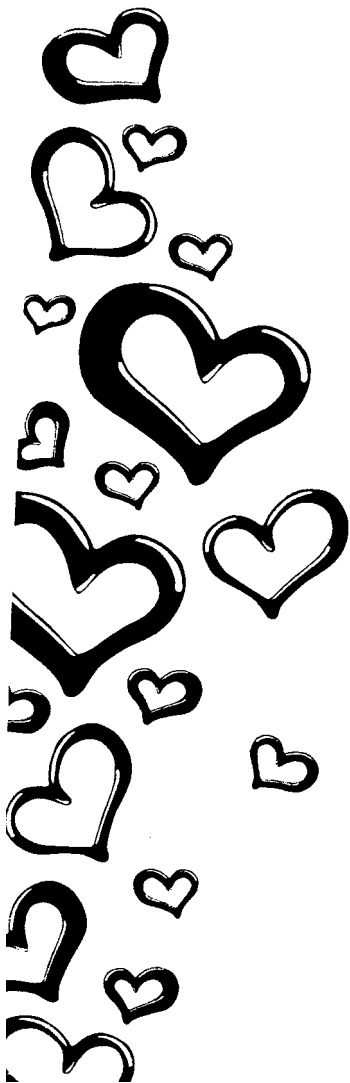
Kapısında hafif bir tıkırtı duyunca yatağın içinde oturdu. Odanın içinde çıplak ayaklarla ilerleyip, gözetleme dürbünününden baktı.

Koyu ve dağınık saçlar. Koyu ve gölgeli gözler. Üniforma. Belirgin bir şekilde yorgun olan Dr. Josh Scott'a kapıyı açarken, Grace'in kalbi iyice hızlanmıştı.

BÖLÜM ON DOKUZ

Ağızdaki bir çikolata,
tabaktaki iki çikolatadan daha iyidir.

Josh kendi kendine doğrudan yatağa gideceğini söylemişti. Uyumaya ihtiyacı vardı. Ama bedeni yolunu şaşırmış ve soluğu misafir evinde almıştı.

Grace kapıyı uykulu bir yüz ve dağılmış saçlarla açtı. Küçük bir bluz ve küçük bir şort vardı üzerinde. Küçük kelimesinin üzerinde durmak gerekiyordu.

Sevimli.

Ateşli.

“Anderson?” diye sordu Grace, kaygılı gözlerle kaşlarını kaldırarak.

Josh, Anderson’dan bahsetmek istemiyordu. Grace’i çıplak ve kendisinin adını sayıklar bir halde görmek istiyordu. Ama bunu bir pislik gibi davranmadan söyleyebilmek için gerekli sözleri bulamıyordu, çünkü o anda beyni çalışmıyordu. “Başı deli gibi ağrıyor ve kaburgaları da fena ama iyileşecek.”

“Facebook’ta da öyle söylüyor,” dedi Grace. “Sen iyi misin? Ayakta bile duramıyor olmalısın. Hadi, içeri gel de rahatla. Yatağım sıcak.”

Josh başını kaldırdı ve onun bebek mavisi gözlerine baktı. “Kimse var mı?”

“Hayır.”

“Kimse gelecek mi?”

“Hayır.”

“Isıtıcı ve tost makinesiyle bir yangın çıkarmayı planlıyor musun? Kimse seni arayıp, paralarını saymanı isteyecek mi?”

“Hayır.” Grace gülümsemesini gizlemek için alt dudağını

ısıırıyordu. “Neden? Kötü niyetlerin mi var?” diye sordu Grace umut, arzu ve mutlulukla.

Josh bir adım attı ve ona çarptı. “Evet. Kötü niyetlerim var. Hem de çok fazla. Kaçman gerek, Grace.”

Grace geri çekilmedi. Hiç konuşmadan elini Josh’ın göğsüne ve sonra da boynuna götürdü.

Josh hareket ettiğini hatırlamıyordu ama sonra Grace’i durvara yasladı ve onu sıkıca tuttu. Grace bacaklarını, Josh’m beline yerleştirmişti. “Bu lanet yer, üstümüze yıkılabilir,” dedi Josh, Grace’in dudaklarının yanında. “Yine de durmak yok.”

“Göster bakalım,” dedi Grace.

Grace bu sözleri meydan okumak için söylememişti ama Josh öyle anlamış gibiydi. Başını kaldırıp Grace’e baktı. Bir eli, Grace’in kalçasının üzerindeydi. Diğeriyle de uzanıp kapıyı kilitledi. “Telefon?”

“Tezgâhta.”

Josh, onu kucağında tutarken, tezgâha doğru gitti ve telefonu buzdolabının içine koydu.

“Seninki?” diye sordu Grace.

“Okyanusa girdiğim için bozuldu. Yine.”

“Birilerinin sana ihtiyacı olursa...”

“Dünyanın geri kalanının canı cehenneme,” dedi Josh, sesi heyecan verici bir şekilde sertti.

Grace, Josh’m yüzünü ellerinin arasına alıp ona gülümsedi. “Sadece bana ne dersin?”

Josh, derin bakışlarla onu yatağa doğru götürdü ve örtünün üzerine itti. “Hâlâ kondomun olduğunu söyle.”

Grace, elleri ve dizlerinin üzerinde komodine doğru ilerledi. Josh, Grace’in görüntüsü üzerine hafifçe inledi. Grace de kalçasını salladı ve bunun üzerine sert bir inilti daha duydu. Oldukça erkeksiydi. Grace, çekmeceyi açıp bir kutu kondom çıkardı.

“Bu, iyi bir başlangıç,” dedi Josh, tek dizini yatağın üzerine koyarak. Josh o kadar hızlı hareket etti ki, bileğini tutup kendisine doğru çekerken, Grace karşı koyacak fırsatı bulamadı.

Yüzüstü yatağa düştü. Josh ona doğru eğilip, üzerindeki-
ri hızla çıkarırken güldü. Daha sonra Grace'i sırtüstü çevirdi.
Grace'in bluzu sıyrılmıştı. Josh'ın bakışları üzerinde dolaşp
gezdiği her yeri ısıttı. Josh'ın derin ve sert iniltisi, Grace'e sa-
hip olduğunu hissettiriyor ve içini ürpertiyordu.

"Gömleğin," dedi Grace. Dün onu çıkarmak istemişti.

Josh, sabırsızlıkla gömleğini çıkarıp arkasına attı.

Ah, bu daha iyi, diye düşündü Grace, Josh'm geniş ve yapılı
göğsüne bakarken. Josh'm hareketleriyle beliren bu kasları iz-
lerken, ıslanmışlığını hissediyordu. Böylesi çok daha iyiydi.

Josh, sanki onun zihnini okur gibi dudaklarını büzdü ve
Grace'in içini daha da ürpertti, çünkü Grace bu dudakların
daha neler yapabileceğini biliyordu. Josh, Grace'e kendini
güzel ve seksi hissettiriyordu. Özel olduğunu. Grace'in tüm
şüphelerinin dağılmasını ve kendine güveninin artmasını sağ-
lıyordu.

Anne-babası, Grace'i eğitmiş ve ona geniş bir ufuk kazan-
dırdıklarından emin olmuşlardı. Ama Josh, ona farklı bir şeyler
veriyordu.

Ona bir şeyler hissettiriyordu.

Grace'in bluzunu çıkararak, kendi gömleği gibi uzaklara
bir yerlere attı. "Hım," dedi Josh, parmaklarını Grace'in şor-
tuna götürürken göğsünü öperek. Yere bir sonra düşecek olan
şey Grace'in şortuydu. "Tanrım, çok güzelsin," dedi Josh elini
Grace'in bacağına gezdirip karnında dururken. "Ve ıslaksın."
Başparmağı Grace'in üzerinde kayıp, her hamlesiyle ona sa-
bırsız inilti attırıyordu. Ama belli ki işkence etmeye devam
edecekti. Grace'i tanıyan parmakları, onu baştan çıkarıyordu.
"Lütfen..." dedi Grace sonunda güçlükle.

"Sen geldikten sonra..."

"Ama..."

"Şişt." Josh daha sonra yatağın yanında dizlerinin üzerinde
durdu ve Grace'i de kendisine doğru çekerek ağzını üzerine
yerleştirdi. Dilinin ilk dokunuşu, Grace'in kalp atışlarının aya

fırlamasına neden oldu. "Sen az önce... beni susturdun mu?" diye sorabildi Grace güçlükle.

Josh sadece nefes verecek kadar geri çekildi. Bunun üzerine Grace titreyip derin nefesler almaya başladı ve inledi. "Bu bir kural," dedi Josh. "Erkeklere ait."

Grace cevap olarak sadece inleyebildi, çünkü Josh'ın dili yeniden üzerindeydi. Tanrım, Grace bu dili daha fazla yok sayamazdı. Nefesi kesiliyordu.

"Erkek kuralı, önce senin gelmeni söylüyor," dedi Josh.

Grace bunun üzerine bir şey söylemek için ağzını araladı ama Josh kendisini hafifçe ısıtırken, tek yapabildiği çaresiz bir şekilde çığlık atmak oldu.

Tost makinesiyle elektriği mahvedebileceğinden bile daha kısa bir süre içinde, Grace boşaldı. "Bunu nasıl hep yapabiliyorsun?" diye sorarak bir nefes verdi.

"Vücudunu tanıyorum." Josh yatağa çıktı ve Grace'in bacaklarını okşayarak kendi beline doladı. "Vücudunu seviyorum."

Grace de onunkini seviyordu. "Umarım erkek kuralları, zamanı geldiğini söylüyordur."

Josh gülümsedi ve Grace'in kalçasını tek eliyle tuttu. Ona doğru eğilip fısıldarken diğer elini de arkasına götürdü. "Evet, geldi." Grace'in nemli şakağına, yanağına ve dudaklarına birer öpücük kondurdu. Grace hâlâ orgazmdan dolayı kasılıyordu. Josh parmaklarını Grace'in parmaklarına geçirip, ellerini başının üzerine götürdü ve sonra da ona doğru hafifçe sürtünüp, genç kadının zevkle gözlerini kapatmasına neden oldu.

"Grace," dedi Josh hafifçe, kendisine bakana kadar onun alt dudağını yavaşça ısırarak. Grace kendisine bakınca, Josh onu daha derinden, daha sert öptü. Grace, yeniden yükselirken, karnının alt tarafındaki ateşi hissediyordu. Kollarını Josh'a dolarken, onu bir daha bırakmamak gibi ani ve anlamsız bir istek duydu. Bunun sadece eğlence olmasını istemiyordu. Ama Josh o anda tek hamleyle içine girdi ve Grace artık düşünemez hale

geldi. Daha fazlası için yalvarıyor, Josh da ona daha fazlasını veriyordu. Yavaş ve kararlı bir şekilde, ta ki Grace de ona uyum sağlayana kadar. Daha sonra sert ve hızlı bir hâl aldı. Grace ona sınıksız tutundu ve adını sayıklarken, kendini tamamen ona bıraktı. O an, onun da kendi hissettiklerini hissetmesinin mümkün olup olmadığını merak etti. Çünkü kendisi çok yoğun şeyler hissediyordu.

Josh başını arkaya attı ve iri bedenini bir yay gibi gerdi. Josh onu yatağa daha çok bastırıp, ellerini iyice sıktı ve daha derine girmeye başladı. Aynı ritimle hareket ederlerken, Grace ayak parmaklarını kastı ve Josh da titredi. Aynı anda akıllarını başlarından alan bir sona yürüdüler.

Josh sonunda, Grace'in üzerine çöktüğünde kasları titriyordu ve elleri Grace'in kalçalarının sahibiymiş gibi hâlâ onu sıkıca tutuyordu. Josh nefeslerini düzene sokmaya çalışıyormuş gibiydi. Grace gülümsedi. "Daha iyi hissediyor musun?"

Josh, sırtüstü yatınca, Grace bacaklarını açıp onun üzerine oturdu. "Neredeyse."

Uzun bir süre sonra, ılık gecede, nemli çarşafın üzerinde birbirlerine geçmiş ve yorgun bir halde yatıyorlardı. Grace kıpırdıyamıyordu.

Josh ona sıkıca sarılıp kollarını sarmışken, uzun ve derin bir nefes verdi. Kemiklerine kadar rahatladı, diye düşündü Grace. Ona bunu yaşatabildiği için kadınsı bir tatmin yaşadı ve bu, gülümsemesine neden oldu.

"Hım," dedi Josh, Grace'in duymakta zorlanacağı kadar kısık bir sesle. "O gülümsemeyi yüzünden silebilirdim ama benim çalışmıyor."

"Sonra," diye söz verdi Grace, Josh'ın sesindeki yorgunluğu duyunca. Ona sıkıca sarılarak tek elini sırtına koydu. "Josh?"

"Evet?"

"Bu gece seni izlerken, Anderson'ı kurtarmak için çok uğraştığımı gördüm..." Grace başını salladı ve yeniden o ânı yaşadı. "Bu, inanılmazdı." Josh'a iyice sokuldu ve dudağının kenarını öptü. Sonra da diğer kenarını... "Seninle çok gurur duydum," diye fısıldadı Grace.

Bu, Josh'ı canlandırmış gibiydi. Grace'in üzerinden çarşafı çekti. Hareketlerindeki enerji, Grace'i de heyecanlandırdı. Bir saniye içinde, Grace'i yeniden yatağa bastırıyordu. Kendinden emin ve sert bedeni uyarılırken, Grace'in üzerinde gayet rahatı. Bu, Grace'e kendini daha önce hiç hissetmediği kadar iyi hissettiriyordu. Josh ona iyi geliyordu.

Josh dirseklerinin üzerinde durarak yavaşça Grace'in içine girerken, gözlerine bakıyordu. Grace hareketsiz duramayarak bir nefes verdi ve bedeni yay gibi gerildi. Bacaklarını Josh'ın beline doladı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Josh ve sonra yine indi aşağı. Elleri, Grace'in sırtında, onu iyice kendisine çekiyordu. "Seninle her seferinde çok güzel..." Dudaklarını Grace'inkilerin üzerinde gezdirdi. İçinde gidip gelmeye başlarken, gözlerini ondan hiç ayırmadı. İçine ağır ağır giriyordu. Grace de hareketlerine karşılık veriyor ve onu dudağını ısırma zorluyordu. Josh derin bir nefes alıp onu sıkıca tuttu ve her bir santimini hissetmesini sağlayarak, işkence gibi ağır bir şekilde ilerleyerek boşalmasını sağladı.

Grace, onu hissediyordu. Her şeyi hissediyordu ve bu saf duygu onu ele geçirdiğinde, boğazının düğümlendiğini hissetti. Gözleri yanıyordu. Boşalırken, Josh'ın da boşaldığını fark etti ve hıçkırdı. Ardından, Josh ona sıkıca sarıldı. Onun ılık kuvvetiyle ve kendisini saran kokusuyla sakinleşen Grace, Josh hâlâ içindeyken uykuya daldı.

Josh uyanması gerektiğini biliyordu ama burada kendisine sarılmış olan Grace'le yatmak ve sanki Grace'i yanından ayıramadığı yastığıymış gibi hissetmek ona çok iyi geliyordu.

Josh gece buraya gelmiş ve sonra ne olacağını pek düşünmeden ondan ihtiyacı olan şeyi almıştı. Bunun olmaya devam etmemesi gerekiyordu ama oluyordu işte. Ve her seferinde duyguları daha da derinleşiyordu.

En azından Josh için.

Bunun ikisi için ne demek olduğunu bilmiyordu ve aralarında bir şeylerin değişip değişmediğini öğrenmeye de pek niyeti yoktu. Tabii ki değişmişti çünkü Josh'ın deneyimlerine göre, içinde oldukları durumda, işler berbat bir hâl almaya başladılar.

"Hey," diye mırıldandı Grace. Baş, Josh'ın göğsündeydi ve parmakları da kaslarında dolanıyordu. "İyi misin?"

"Bu, benim sorum olacaktı."

Grace başını kaldırdı ve Josh'ın gözlerine baktı. "İyi bir saptırma, Dr. Scott."

Josh bir nefes verip sırtüstü yattı ve tavana baktı. Emin değildi ve bu onun için tamamen yeni ve huzursuz bir histi.

"Senin... klostrofobin mi var?" diye sordu Grace. "Belki de Avustralya'ya bir sörf gezisi düşünürsün..."

Grace'in kibar ses tonu üzerine, Josh başını salladı. "Tüm erkekler, senin eskilerin gibi pislik herifler olmazlar, Grace."

"Aynen. Bu, senin için de geçerli."

Josh başını eğdi ve ona baktı. "Ben hiç pislik heriflerle çıkmadım."

"Ne demek istediğini biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum."

"Şu demek oluyor," dedi Grace ve tek dirseğinin üzerinde doğrularak parıldayan gözlerini ona dikti. "Bunu sadece 'eğlence' olarak adlandırmış olabilirim ama bu, işler zorlaşınca kaçacağım anlamına gelmiyor."

Tanrım, Grace sinirlendiğinde çok güzel görünüyordu. "Yani bu pişman olduğun bir birliktelik değil miydi?"

Grace geri çekilip ona baktı ve sonra gülerek, göğsüne koydu başını.

“Tam da bir adamın seveceği şey! Yatakta kendisine gülünmesi!”

“Ben pişman olacağım birliktelikler yaşamam,” dedi Grace sırıtırıp, Josh’ı biraz kızdırarak. “Ve özellikle de doktorlarla pişman olacağım birliktelikler hiç yaşamam. Doktorların buna ihtiyacı olmaz.”

Josh’ın siniri biraz silinmişti. “Doktorların neye ihtiyacı vardır?”

Grace, onun üzerine çıktı ve sinirinin geri kalanını da etkili bir şekilde sildi. “Göstereyim,” dedi.

Josh yeniden hareket edebildiğinde, saat sabaha karşı 03:00’dı. Battaniyesi; sıcak, tatmin olmuş ve yorgun Grace hafifçe mırıldanarak ona karşı çıktı. Josh, hafifçe onun sırtını okşadı.

Grace seksi bir ses çıkardı ve sonra da derin bir uykuya daldı. Josh, uzaklaşıp onu uyandırmadan yataktan kalkmayı başardı.

Daha önce dikkatsiz bir şekilde fırlattığı üniformasını odada ararken, bakışları yatakta gezinmeye devam ediyordu. İçindeki kadının üzerinde...

Deliksiz uyuyordu.

Josh giyinince, eğilip dudaklarını Grace’inkilere sürttü. “İyi geceler,” diye fısıldadı.

Grace horlar gibi bir ses çıkarıp, Josh’ı gülümsetti. Ardından Josh misafir evinden çıkıp, kapıyı arkasından dikkatli bir şekilde kapattı. Evine girip koridora doğru ilerledi. Toby’nin odasının kapısı açıktı ama Toby orada değildi. Arkadaşı Conner’in evindeydi. Anna’nın kapısı da açıktı. Josh, kız kardeşini sandalyesinde pencereden karalık geceyi izlerken buldu.

“Hey,” dedi Josh onu uyanık gördüğüne şaşırarak. Anna, bugünlerde onunla karşılaşmamak için elinden geleni yapıyor-

du. Henüz erişemediği boş zamana sahip olduğunda, bu da uğraşacağı sorunlardan biri olacaktı. “Bu gece macera yok mu?” diye sordu Josh temkinli bir şekilde. Belli ki bir şeyler yolunda gitmiyordu. Gerçi öyle de olsa Anna bunu ona söylemezdi.

“Tekerlekli sandalyeyle macera çok kolay olmuyor.”

Josh’ın kalbi acıdı. Yavaş ve acı dolu bir nefes aldı. “Ne tür bir macera istiyordun?”

Anna bir nefes verip, Josh’a bakmak için sandalyesini çevirdi. “Hayatımı yoluna sokmaya çalışmaktan hiç yorulmuyor musun?”

“Hayır.”

Anna ona baktı ve başını salladı. “Ama ben yoruluyorum. Zavallı bir yük olmaktan nefret ediyorum.”

“Anna, sen zekisin, aksisin ve çok korkunçsun. Başka şeyler de var ama sen hiçbir zaman zavallı bir yük olmadın ve olmayacaksın da.”

Anna omuzlarını silkti.

“Ya bana olsaydı?” diye sordu Josh sessizce. “Kazada ben yaralansaydım... Sandalyede ben olsaydım? Benim bir yük olduğumu mu düşünürdün?”

“Salyalarını silmek zorunda kalacak mıydım?”

Josh bir nefes verdi. Maalesef Anna’nın ergenlik yılları tekerlekli sandalyede geçmişti. Abartısız. Josh çok nadir olarak, Anna’nın küçük bir kızken olduğu nazik ve kibar halinden ısıltılar gördüğünü düşünürdü ama şu an o anlardan biri değildi.

“İyi,” dedi Anna pes ederek. “Kendin için üzülmeyene kadar her gün kışına tekme atmaya devam ederdim.”

“Yani, sen kışına tekme atıldığını düşünüyorsun,” dedi Josh.

“Yine de Avrupa’ya gideceğim.”

Josh bunu çok düşünmüştü. Anna’nın Avrupa’da yalnız olacağı fikri, soğuk terler atmasına neden oluyordu. Ama Anna yirmi bir yaşındaydı ve doğrusu, Josh onu durduramazdı. Hem

Grace geri çekilip ona baktı ve sonra gülerek, göğsüne koydu başını.

“Tam da bir adamın seveceği şey! Yatakta kendisine gülünmesi!”

“Ben pişman olacağım birliktelikler yaşamam,” dedi Grace sırtıp, Josh’ı biraz kızdırarak. “Ve özellikle de doktorlarla pişman olacağım birliktelikler hiç yaşamam. Doktorların buna ihtiyacı olmaz.”

Josh’ın siniri biraz silinmişti. “Doktorların neye ihtiyacı vardır?”

Grace, onun üzerine çıktı ve sinirinin geri kalanını da etkili bir şekilde sildi. “Göstereyim,” dedi.

Josh yeniden hareket edebildiğinde, saat sabaha karşı 03:00’dı. Battaniyesi; sıcak, tatmin olmuş ve yorgun Grace hafifçe mırıldanarak ona karşı çıktı. Josh, hafifçe onun sırtını okşadı.

Grace seksi bir ses çıkardı ve sonra da derin bir uykuya daldı. Josh, uzaklaşıp onu uyandırmadan yataktan kalkmayı başardı.

Daha önce dikkatsiz bir şekilde fırlattığı üniformasını oda da ararken, bakışları yatakta gezinmeye devam ediyordu. İçindeki kadının üzerinde...

Deliksiz uyuyordu.

Josh giyinince, eğilip dudaklarını Grace’inkilere sürttü. “İyi geceler,” diye fısıldadı.

Grace horlar gibi bir ses çıkarıp, Josh’ı gülümsetti. Ardından Josh misafir evinden çıkıp, kapıyı arkasından dikkatli bir şekilde kapattı. Evine girip koridora doğru ilerledi. Toby’nin odasının kapısı açıktı ama Toby orada değildi. Arkadaşı Conner’in evindeydi. Anna’nın kapısı da açıktı. Josh, kız kardeşini sandalyesinde pencereden karalık geceyi izlerken buldu.

“Hey,” dedi Josh onu uyanık gördüğüne şaşırarak. Anna, bugünlerde onunla karşılaşmamak için elinden geleni yapıyor-

du. Henüz erişemediği boş zamana sahip olduğunda, bu da uğraşacağı sorunlardan biri olacaktı. “Bu gece macera yok mu?” diye sordu Josh temkinli bir şekilde. Belli ki bir şeyler yolunda gitmiyordu. Gerçi öyle de olsa Anna bunu ona söylemezdi.

“Tekerlekli sandalyeyle macera çok kolay olmuyor.”

Josh’ın kalbi acıdı. Yavaş ve acı dolu bir nefes aldı. “Ne tür bir macera istiyordun?”

Anna bir nefes verip, Josh’a bakmak için sandalyesini çevirdi. “Hayatımı yoluna sokmaya çalışmaktan hiç yorulmuyor musun?”

“Hayır.”

Anna ona baktı ve başını salladı. “Ama ben yoruluyorum. Zavallı bir yük olmaktan nefret ediyorum.”

“Anna, sen zekisin, aksisin ve çok korkunçsun. Başka şeyler de var ama sen hiçbir zaman zavallı bir yük olmadın ve olmayacaksın da.”

Anna omuzlarını silkti.

“Ya bana olsaydı?” diye sordu Josh sessizce. “Kazada ben yaralansaydım... Sandalyede ben olsaydım? Benim bir yük olduğumu mu düşünürdün?”

“Salyalarını silmek zorunda kalacak mıydım?”

Josh bir nefes verdi. Maalesef Anna’nın ergenlik yılları tekerlekli sandalyede geçmişti. Abartısız. Josh çok nadir olarak, Anna’nın küçük bir kızken olduğu nazik ve kibar halinden ısıtılar gördüğünü düşünürdü ama şu an o anlardan biri değildi.

“İyi,” dedi Anna pes ederek. “Kendin için üzülmeylene kadar her gün kışına tekme atmaya devam ederdim.”

“Yani, sen kışına tekme atıldığını düşünüyorsun,” dedi Josh.

“Yine de Avrupa’ya gideceğim.”

Josh bunu çok düşünmüştü. Anna’nın Avrupa’da yalnız olacağı fikri, soğuk terler atmasına neden oluyordu. Ama Anna yirmi bir yaşındaydı ve doğrusu, Josh onu durduramazdı. Hem

bağımsızlığını kanıtlamak için gitmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Gerçekten biliyordu. Sadece onun için korkuyordu. “Eve ve destek sistemine yakın bir yerlerde de macera yaşayabilirsin.”

“Destek sistemi yirmi dört saat çalışıp kendi hayatına bile zaman bulamazken, bana hiç bulamaz.”

Suçluluk duygusu, Josh’ın içini acıttı. “Bu değişecek. Kliniği sattığımı biliyorsun.”

“Bunu yine de yapacağım.”

Josh’ın buna söyleyeceği bir şeyi olmadığı için gitmek için döndü.

“Josh?”

Josh arkasına baktı ve bu sefer ne yumurtlayacağını merak etti. “Evet?”

“Teşekkürler.”

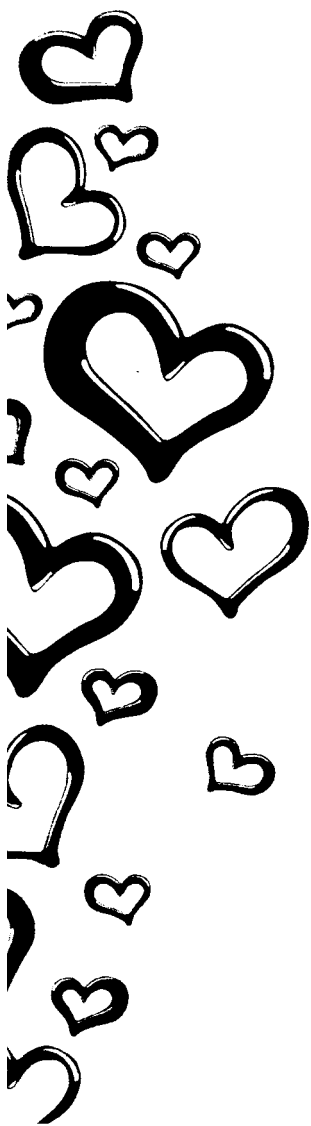
Josh o kadar şaşırmıştı ki, Anna o anda onu yerle bir edebilirdi. “Ne için?” diye sordu Josh şaşkın bir şekilde.

“Beni bir zavallı olarak görmediğin için.”

BÖLÜM YİRMİ

Kahve yataktan çıkmanızı sağlar ama çikolata
çıktığınızda değmesini sağlar.

Josh ertesi gün ofisine girdi ve ofis çalışanlarıyla Tessa'yı, bilgisayarının başına toplanmış halde buldu. Aynı anda kafalarını kaldırdılar ve sonra susarak, yine aynı anda sırtttılar.

"Güzel," dedi Dee, Josh'a.

"Ne?" Josh arkasına baktı ve orada sadece kendisinin olduğunu fark etti.

"Yapmışsın," dedi Dee.

Michelle ve Tessa da gülüp, başlarıyla onayladılar.

Josh tepki vermemeye çalıştı. Personeli iyiydi ama akbaba gibiydiler. Zayıf bir yanını hissedecek olurlarsa, hemen saldırdırlardı.

"Bana soracak olursanız tam zamanı," dedi Michelle. "O halde zam istemek için doğru bir gün mü?"

"Sanırım yapılacak yeterince işiniz yok," dedi Josh, patron edasıyla.

Tessa hariç hepsi dağıldı. "Neden imzaladığını anlamaya başlıyorum," dedi. "Sana yakışan bir hayat yaşamak için."

Sabah çok rahat geçtiği için, Josh gerçek bir öğle yemeği molası verdi. Ty ve Matt ile Şanslı Liman'ın bar ve ızgara restoranı, Love Shack'te buluştu. Josh'ı oraya götürüp, *Cosmo* dergisi olan bir masaya oturttular.

"Buraya geldiğimde masanın üzerindeydi," dedi Matt kendisini savunmak için.

Josh açık duran dergiye bir göz attı. "Erkek arkadaşlarını yatakta nasıl tatmin edeceğini bilmiyor musun?"

Matt onu duymazdan geldi. "Oral seksin doksan dokuz yolu olduğunu biliyor muydunuz? Doksan dokuz gece süren oral seks."

"Matematik yeteneğine bak," dedi Josh.

Ty, sayfayı çevirirken, Matt de ona fiske atıyordu. "*Vajinanıza Nasıl Islak Bir Gün Yaşatırsınız?*" Ha?" dedi. "Bir kadının vajinasının ıslak bir güne ihtiyaç duyacağını bilmezdim."

Ford barın arkasından gelip siparişlerini aldı. "Seni Facebook'ta gördüm," dedi Josh'a.

"Ty da kurtarma ekibinin bir parçasıydı."

"Ben, oğlunun *Okula Dönüş* gecesindeki sevimli bakıcıdan bahsediyordum." Ford güldü. "Lucille yakaladı, değil mi? Yaşlılara karşı dikkatli olmalısın dostum."

Josh, onun sözlerini dikkate almadı. "Tara'yla görüşmeye başladığından beri Facebook'a hiç girmemiş gibisin."

Ford bunun üzerine hiç de utanmadan sırıttı, çünkü herkes bunun doğru olduğunu biliyordu. Tara'yla çıkarken, Ford kendisini, Tara'nın eski sevgilisiyle, kimin penisi daha büyük yarışı içinde bulmuştu ve bu haber tüm kasabaya sanki birinci sayfa haberi gibi yayılmıştı. Ford, çok iyi bir yelken ustasıydı ve bir altın madalyasıyla çuvalar dolusu parası vardı ama o günden beri en çok efsane olan bu yarışmadaki ünüydü. Bir de Ford'un kızı etkilemek için elma ağacına tırmanırken bacağına kırması vardı.

"En azından acil serviste bacağımı alçıya aldirmek zorunda kalmadım," dedi Josh.

Ford sakın bir şekilde güldü ve siparişlerini aldı. O gidince, Matt ve Ty, Josh'a baktılar. "Grace'le nasıl gidiyor bu arada? Hâlâ eğlence oyunu mu oynuyorsunuz?"

Josh, aklında sürekli başa saran dün geceyle ilgili detayları düşünmek istemiyordu. Buna çaballıyor ama başaramıyordu. Dün gece inanılmazdı. "Kız arkadaşının parmağına, tek taşı oturtan adam soruyor bunu."

Matt omuzları silkti. "Demek ki bağlanmayı seviyordum. Kim bilebilirdi ki?"

"Öyle mi? Peki, senin bahanen ne?" diye sordu Josh, Ty'a. Ty, dudaklarını büzdü. "Seni örnek aldım."

"Beni mi?"

"Senin Toby ve Anna ile yaşadığın aile hayatı fikrini sevdim. Ben de bunu istedim. Bunu Mollary'le gerçekleştirmek istedim."

Yiyecekleri geldi. Josh tavuklu sandviçini yerken, kendi aile hayatını düşündü. Anne ve babasını kaybettiği bacağı kadar çok özleyen ve bir pislikle çıkan kız kardeşi vardı. Birçok gece annesi ya da babası olmadan yatağa giden oğlu vardı. Aile hayatı, herkesin olduğunu düşündüğü gibi değildi ve bu, Josh'ı öldürüyordu.

Josh ilk adımı atmıştı kliniği satarak. Sadece bunu, ilişkilerini tamir etmek için doğru bir zamanda yapabilmiş olmayı umuyordu. Bu, reçetesini yazabileceği bir şey değildi. Tetkik edip bir çözüm sunamazdı. "Her şeyi mahvettim."

"Öyle mi?" diye sordu Ty. "O ateşli bakıcıyla mı?"

"Hayır." *Evet.* "Neyse."

"Bu, onu kaybetmenin ilk belirtisidir," dedi Ty. "Kendine hak vermemek... Emin ol, bunu bilmem lazım."

Josh, Ty'ın kısa bir süre önce dağılmış bir halde olduğunu hatırlayınca hafifçe gülümsedi ama Matt, Josh'a bakmaya devam ediyordu. Kaygılıydı.

"Kes şunu," dedi Josh. "Ben hiçbir şeyi kaybetmiyorum."

"Belki de kaybetmelisin."

"Ne?"

"Çok gerginsin," dedi Matt. "Bizlerden biriyle ringe girmelisin. Gerginliğinden biraz arınmalısın."

"Sizi ringde gördüm," dedi Josh. "Gerçek bir karşılaşma gibiydi. Dopingli miydiniz? Çalışma bittikten sonra, salondan yürüyerek çıkabilmek isterim ben."

“Bir kez,” dedi Ty. “Sadece bir kez yardıma ihtiyacım oldu. Onda da pislik bana yumruk atmıştı.”

Matt kendini beğenmiş bir edayla sırıttı. “Ringdeyken nişanlının telefonuna cevap vermek için durursan olacağı oydu.”

“Ben ringe girmem,” dedi Josh ve ayağa kalktı. Masaya biraz para bıraktı. “Dönmem gerek.”

Bekleme odası sakin ve sessizdi. Ön büro da öyleydi. Her yer sakin ve sessizdi.

“Beni bekleyen kimse yok mu?” diye sordu Michelle’e.

“Tessa gayet iyi götürüyor.”

Josh takvime baktı. “Peki, Bayan B.?”

“Ah, ona da bakıldı. Eklem rahatsızlığı varmış.”

Josh şaşırmıştı. Bayan B. daha önce kimseye muayene olmak istemezdi. “Lisa Boyles? Üç çocuğunu spor muayeneleri için getirecekti.”

“Tessa erken bitirip onlara da bakmayı önerdi ve Lisa da kabul etti. Şu anda içeride o var.”

“Peki...” Josh biraz tuhaf hissetti. “Ben gidip biraz grafiklere bakayım.”

“Tabii.”

Ama ofisine gidip oturduğunda, grafikler ilgisini çekmedi. Bir acil vakaya ihtiyacı olduğu şu anda neden bir vaka yoktu? Anderson iskeleden şimdi düşemez miydi?

Josh o öğleden sonra hastalara baktı ama yine de sakin ve sessizdi. Alışık olduğu gibi değildi.

Daha ne istiyordun ki?

Görünen o ki dünyanın dönüşünü o sağlamıyor gibiydi. Dünya, Josh olmadan kendi başına dönüyordu.

Josh bu yeni durumdan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

Josh o gece aylardan sonra ilk kez eve, akşam yemeği zamanında ulaştı. Eve girip gözlerini kırptı. Oturma odası bir kaleye çevrilmişti. Koltukların etrafında battaniyeler ve çarşaf lar vardı; televizyon ünitesine, çekmecelere ve her yere kısıtılmıştı. Josh eğildi ve evet, içinde de Toby'nin sahip olduğu bütün oyuncaklar vardı.

Josh, mutfağa girdiğinde, Toby ve Grace'i tezgâhta oturmuş, çikolatalı kek yerken buldu. Josh, Grace'e baktı ve onun gülümsemesi bir önceki geceyi hatırlatıp havayı birden ısıttı.

Ağır ilerleyen eller. Derin, ıslak ve bitmeyen öpüşmeler. Ateşli, ıslak ve birbirine geçmiş bedenler. Sert ve erotik zevkler...

"Baba, kek!" dedi Toby.

"Özür dilerim." Josh, kulağını kaşıyormuş gibi yaptı. "Bu bizim dilimizde miydi?"

Toby sırtıttı.

Josh ona sıkıca sarıldı ve anında yapış yapış oldu. "Tatlıları yemen gerekiyor, içlerinde banyo yapman değil."

Toby bir kez daha sırtıttı. "Tadına bak!" Toby, ona da bir kek uzattı.

Josh bir ısırık aldı. Yumuşak ve süngerimsi kekin çok güzel olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Kekten bir ısırık daha alırken Toby'nin parmaklarını da ısıırıyormuş gibi yaptı ve oğlunu güldürdü.

Bu ses en güzeliydi. Grace'in kendilerini gülümseyerek izlediğini fark edince, Josh da güldü. "Umarım sorun değildir," dedi Grace. "Tersten başlayan bir akşam yemeği..."

"Biz tersten başlayan akşam yemeklerini severiz!" dedi Toby.

Daha önce hiç böyle bir akşam yemeği yememişlerdi.

Tank, yerde Toby'nin ayakucunda oturuyordu. Önce yüksek sesle havlayıp, ardından da zavallı bir şekilde ağladı.

"Üzgün çünkü Grace, ona çikolata yiyemeyeceğini söyledi," dedi Toby. "Çikolata köpekler için kötüymüş. Böyle olurlarmış..." Dilini dışarı çıkarıp gözlerini iyice ayırarak taklit

etti. Bir yandan da bir ses efekti veriyor ve sonra da dramatik bir şekilde mutfak taburesinden düşüyordu. Bir-iki kez tepinip sonra da öldü numarası yaptı.

“Güzel,” dedi Josh.

Toby gururla gülümsedi ve sonra Tank kucağına zıplayıp, kendisini yalarken sandalyesine oturdu.

“Tank için üzülmüyoruz,” dedi Grace, Josh’a. “Çünkü o tatlısını yedi.”

“Bir paket pudra şekeri yedi,” dedi Toby.

Josh, ufacık köpeğe baktı. “Bir paket pudra şekeri derken...”

“Bütün paket, ambalajı da dâhil!” Grace başım salladı. “Bir yeme bozukluğu var.”

Hepsi Tank’e baktı. Köpek nefes alıp verdi ve ardından geğirip, küçük beyaz bir kabartı saldı.

“Bizimle mi yiyeceksin baba?” diye sordu Toby. “Peynirli makarna yiyeceğiz.”

“En sevdiğim,” dedi Josh.

Toby güldü. “Hayır, benim en sevdiğim!”

Josh, tezgâhta duran, açılmamış peynirli makarna kutusuna bakıp, besin değerini düşündü ve içindekini yemenin kutuyu yemekten bir farkı olmadığına karar vererek yüzünü ekşitti. “Nina nerede?”

“Buluşmada!” dedi Toby.

Toby, konuşma konusundaki uzmanlığını geri kazandığından beri belli ki ünlem seslerine yoğunlaşıyordu.

“Bize katıl,” dedi Grace. Sesi derinden geliyor ve bir önceki gece, Josh derinlere girdiğinde nasıl geldiğini hatırlatıyordu. *Ah, lütfen, Josh*, diyordu Grace bu sesle. Onu tatmin ettiğinden gayet emindi, Josh. Hafifçe öksürüp kutuya baktı yine.

“Korktun mu?” diye sordu Grace.

“Evet. Atardamarlarım için.”

Grace tezgâhın üzerinde yarısı yenmiş olan bebek havuçları paketini gösterdi. “Bunları sebzelerle savaştırıyoruz.”

“Toby havuç yemez.”

“Yiyorum!” dedi Toby ve bir havuç alıp, Josh’ı şok etti. Havucu salata sosuna benzeyen bir sıvıya batırdı ve sonra sosu akıtarak havucu ağzına götürdü.

Josh bir nefes verdi.

Grace mutlu bir şekilde Josh’a bakıyordu. “Yağsız vanilyalı yoğurt.”

Josh bu kombinasyonu duyunca ürperdi ama karşı koyamayacağını kabul etmeliydi. “Anna nerede?”

Grace’in yüzündeki gülümseme silindi. “Dışarıda. Nerede olduğundan emin değilim. İşlerin nasıldı?”

Eskiden, bu sorunun cevabı, “çılgın” olurdu. Ama bu kelime bugüne uymuyordu. “İdare edilebilirdi.”

“Sesin şaşkın geliyor. Dr. McGinley iyi iş çıkarmıyor mu?”

“Mükemmel iş çıkarıyor.” O kadar iyi iş çıkarıyordu ki, Josh kendisi olmadan işlerin bu şekilde yürüyor olmasına kızıyordu. Josh, peynirli makarna kutusuna baktı ve bunu yapamayacağına karar verdi. Buzdolabına gidip birkaç biftek çıkardı. Çözülmesi için onları mikrodalgaya attıktan sonra arka kapıdan çıkıp barbeküyü hazırladı. Yepyenyidi. Josh, bunu iki yıl önce almıştı ve bir kez bile kullanmamıştı. Barbekü, Toby’nin ısın kılıcının kine çok benzeyen bir vijjt sesiyle çalışmaya başladı.

Grace, açık olan kapıda durmuş onu izliyordu. “Erkek gibi mi hissettin?”

Grace dışarı çıkarken, Josh da onun sevimli ve küçük elbisesinin içinde yürüyüşünü izliyordu. İnce askıları ve aşağı kadar inen düğmeleri vardı. “Bir şey hissettim.”

Grace gülümsedi. “Büyük oyuncaklar neden erkekleri ilkel insanlara çeviriyor?”

“Oyuncak değil. ‘Büyük’ bunu yapan. Biz her şeyi büyük severiz.”

“O konuda bir sıkıntın yok.”

Bu sorun gerçekten Josh’ı hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. “Oynuyor muyuz?”

Grace, Josh'ı baştan ayağa süzdü. Bu, Josh'ın bir kadının gözleri tarafından ilk soyuluşu değildi ama ilk kez sertleşmesine neden oluyordu. Grace'in gördüğünden hoşlandığından emindi.

Bu, Josh'ın hoşuna gitti ve ilkel yanını ona daha fazla göstermek için bir adım attı.

"Hav, hav!" Tank arka kapıdan hızla geldi. Toby de arkasından ışın kılıcıyla onu takip ediyordu. İkisi de büyük bir hızla Grace'e doğru gidiyorlardı.

Josh, Grace'in önüne geçip, engellenemez çarpışmanın darbesini hafifletmek istedi ve Toby kılıcını sallarken, Tank'i kucaklamak için eğildi.

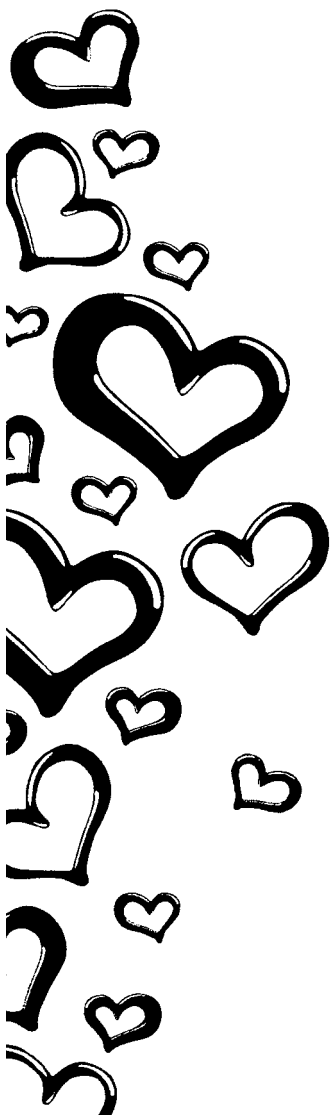
Toby, yanlışlıkla Josh'ın başına çarptı. Josh sendeledi ve Tank'in üzerine doğruldu. Köpek bağırınca, Josh ağırlığını üzerinden uzaklaştırmaya çalıştı ama lanet köpek Josh'ın bacaklarının arasına girdi. Josh, onu öldürmemek için, yine kaydı ve dengesini kaybetti. Başını betona çarptığını ve dişlerinin bile sarsıldığını hissetti. Gözünün önünden yıldızlar geçti ve sonra...

Boşluk.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Alınacaklar listesinde her zaman çikolatayı bulundurun ki,
en azından bir şeyin alındığından emin olun.

“Josh?”

Josh bu sesi çok uzaklardan duyuyordu. Telaşlı geliyordu ses ve Josh, eski alışkanlıktan dolayı bu telaşlı sese cevap vermek istiyordu. Gözlerini açtı ama başı zonklamaya başlayınca, açmamış olmayı diledi. Midesinde ne varsa çıkarmak istiyordu.

Ya da sadece kekleri...

“Josh, aman Tanrım. Beni duyabiliyor musun?”

“Şişt.” Josh gözlerini yine kapattı. Lanet olsun, çikolata çok kötü bir fikirdi. “Toby.”

Grace, Josh’m yanında dizlerinin üzerindeydi. “O, iyi. Köpek iyi. Ben iyiyim, sayende. Hepimiz iyiyiz. Şimdi lütfen gözlerini yeniden aç ve benimle konuş.”

Lanet olsun, hayır. Josh bunu yaparsa, kesinlikle kusardı.

“Hav! Hav, hav, hav!”

Ah Tanrım, Deccal’ın havlama sesi, Josh’m başını çatlatıyordu.

“Sessiz ol, Tank,” dedi Grace. “Toby, bebeğim, onu al ve çamaşır odasına götür lütfen. Anna, güzel, geri döndün. Ambulansı aramamız gerekebilir. Telefonunu al.”

“Aldım,” dedi Anna, Josh’m gözlerini açmasından şaşkıncı bir şekilde etkilenmiş gibi görünüyordu. İki numaralı Deccal da Josh için endişeleniyordu. Güzel bir değişim. “Ambulansa gerek yok.”

“Doktora ihtiyacın var,” dedi Grace.

“Ben doktorum. Ben neye çarptım, bir Mack kamyonuna mı?”

Grace, Josh’ın kalkmasına yardım etti. Bunu inanılmaz bir güçle yapıyordu. “Otur,” dedi Grace, ona Tank’e davrandığı gibi davranarak.

“Ben iyiyim.” Sadece Grace’in parmakları uzun patates kı-zartması gibi görünüyordu.

İki başı vardı. Ve ne kadar kendinden emin olursa olsun, dört gözü de endişeliydi.

Çok tatlıydı. Birileri için endişelenin kendisi olmasına alıştı, Josh. Lanet olsun, bu konuda çok iyiydi. En iyisiydi...

Ama bunu bir başkasının yapıyor olması güzel bir değişiklikti. Josh bir süre buna odaklanıp sonra başını çevirdi. Dört göğüs. Hım. Bu, Grace’in kendisi için endişelenmesinden bile daha iyiydi. Dört mükemmel avuç dolusu... Bir dakika! Josh’ın bunun için dört ele ihtiyacı vardı. Ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Bir, iki, üç, dört... Ah, mükemmel. “İşe yarar,” dedi Josh gözlerini tekrar kapatırken.

Grace, parmaklarını Josh’ın saçlarında gezdirip çarptığı yeri ararken, kalbi deli gibi atıyordu. Başının arkasındaydı. İçine bir panik yayılmasına neden olan bir kaz yumurtası vardı orada. “Ambulansı arama vakti,” dedi Anna’ya.

“Hemen,” dedi Anna.

“Hayır.” Josh yeniden uyandı. Onu zapt etmek, inatçı bir katırı zapt etmek gibiydi. Doksan kilogram ağırlığında, bir seksen iki boyunda ve bir de inatçı diye düşündü Grace sinirle. Ayağa kalktı. “Josh...”

“Buz,” dedi Josh ve Anna’nın elinden telefonu çekti. Bir saniye önce baygın olduğu düşünülecek olursa, refleksleri inanılır gibi değildi. “Sadece bir buz torbasına ihtiyacım var.”

Anna bu talimat üzerine gözlerini devirdi ama sandalyesiyle mutfığa gitti.

Josh ayağa kalkmayı başardı. Dengesini kaybetti. Verandadaki salıncağa düşmeden önce, dünya çevresinde dönüyormuş gibi hissettiği belliydi.

“Josh, bu seferlik ağırdan almalısın.”

Yüzü sapsarıydı ve daha da sararıyordu. Terden teni ışıldıyordu. Toby’nin sessiz ve hüzünlü bir halde, kılıcını iki küçük yumruğunun arasında tuttuğunu gördü. “Ben iyiyim sincap, endişelenmeye gerek yok.”

“Kanaman var mı?” diye sordu Toby cılız ve titrek bir sesle. “Çünkü bir Jedi savaşçısı, kanaması olduğunda ölür.”

Josh, ellerini başında gezdirdi ve kan bulaşmayan parmaklarını Toby’ye gösterdi. Ancak Toby ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Ben iyiyim,” diye onu ikna etmeye çalıştı Josh. “Başka bir cephede daha savaşmak için yaşayacağım.”

Toby bunun üzerine hafifçe gülümsedi ve düşen dişinin boşluğu ortaya çıktı. Çok hoştu ama Grace bu maço tavır saçmalığından sıkılmıştı. “Gidip muayene olman gerek, Josh.”

“Ben iyiyim.”

Grace’i de Toby’yi kandırdığı gibi kandırabileceğini mi düşünüyordu gerçekten? “Eğer iyiysen, kaç parmağımı kaldırıyorum?”

Josh ona odaklanmak için çok fazla çaba sarf etti. “İki.”

İkisi de bunun iyi bir tahmin olduğunu biliyordu. Maalesef Josh tam bir erkekti ve bu da onu ikna etmeye çalışmanın boşa olduğu anlamına geliyordu.

Anna bir paket buz torbasıyla geri döndü.

Josh, torbayı kalın kafasının arkasına koydu ve salıncağa daha dikkatli bir şekilde yerleşip, başını arkasındaki duvara yasladı. Gözleri kapalıydı. “Hey, küçük adam,” dedi Toby’ye. “Transformers⁷’ı izlemek istemez misin?”

⁷ Aynı adlı çizgi dizisinden uyarlanan aksiyon filmi. (e.n.)

"Bu hafta çok fazla televizyon izlediğim için hayır demiştin."

"Yanlış saymışım," dedi Josh. "Git hadi. Anna sana açsın."

Toby kılıcını salladı ve oturma odasına koştu. Anna da daha yavaş ve isteksiz bir şekilde arkasından gitti. "Eğer ölürsen," dedi Anna, Josh'a işaret ederek, "seni öldürürüm."

Anna gidince, Grace ona yaklaştı. "Aferin. Şimdi senin için ne yapabileceğimi söyle."

"Ne kadar süre baygındım?"

"Bir dakika."

"Bir dakika mı yoksa birkaç saniye mi?"

"Saniye," diye kabul etti Grace. "Ama..."

"Ben iyiyim, Grace. Sadece bir süre burada oturmam gerek."

"Josh..."

"Çay," dedi Josh. "Çay yapar mısın?"

"Tabii ki." Grace hızla ayağa kalkıp mutfığa gitti. Orada Anna'yla Devon'ı gördü.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Grace, Devon'a.

"Ziyarete geldim." Tek kolunu, Anna'nın boynuna doladı ve onu kendine çekip, sandalyesinin kayarak gıcırdamasına neden oldu. Şakağına bir öpücük kondurdu.

Nazik. Sevimli. Ve tam bir pislik gibi! Grace, kelimeleri kullanmadan, Anna'ya bundan daha iyisine layık olduğunu anlatmaya çalıştı. Daha iyisini hak ettiğini!

Ama Anna, sessiz bir diyalog kurmuyordu. Ya da diyalog kurmuyordu. "Eve bir eşofman üstü almak için geldim. Yine çıkacağız," dedi Anna. Gözlerinden Josh'ı şu anda bırakacak olmanın kendisini endişelendirdiği belli oluyordu ama tabii ki bunu yüksek sesle dile getirmeyecek kadar inatçıydı.

Devon, Anna'nın sandalyesinin kollarını tuttu ve onu çevirip, mutfaktan dışarı sürdü. Kapıya ulaşmadan önce, omzunun üzerinden Grace'e baktı ve defol, der gibi sırttı.

Lanet olsun!

Peki, her seferde tek bir problem, diye düşündü Grace. Önce Josh. Elinden geldiğince çabuk bir şekilde çay yaptı ve Toby'yi kontrol etti. Tank ile koltukta, mutlu bir şekilde Transformers'ı izliyordu. Ardından Josh'un yanına koştu.

Tek bir santim bile kıpırdamamıştı. Bedeni sandalyede, başı arkaya buza yaslanmış bir şekilde uzanıyordu.

Çok hareketsizdi.

Kalbi ağzına geldi. Çayı yere bırakıp, elini Josh'ın bacağına koydu ve çöktü.

Josh sarsıldı ve sessizce küfür ederek, Grace'e derin bir bakış attı.

"Özür dilerim," dedi Grace rahatlayarak. "Çok hareketsizdin. Ben..." Başını salladı. "Çayını getirdim."

"Ben çay içmem."

"O zaman neden yaptırdın?"

"Etrafta dolanmanı engellemek için."

Grace dişlerini sıktı ve Josh'ın yanına oturup getirdiği çayı içti. "Şanslısın," dedi Grace. "Çünkü zaten yaralı olan birini yaralayamam. Şimdi bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Birkaç aspirin işe yarayabilir. Ya da on aspirin."

"Aspirin baş yaralanmasına iyi gelir mi?"

"Grace."

Doğru. O, bir doktordu. Böyle şeyleri bilirdi. Grace ayağa kalkıp gözlerini kıstı. "Bir dakika bekle. Bu da o şeylerden biri mi yoksa? Ben koşarak aspirin getirmeye gideceğim ve sen aspirini istemeyeceksin..."

"Aslında bu, kusacağım ve uzağa gitmek istiyorum demek."

Josh'm onlarla yemek yemek yerine yatağa gitmesi Grace'in hoşuna gitmemişti. Biftekleri pişirmiş ve inatçı herif kendisi-

ne, gidip bir daha da gelmemesini söyleyene kadar her beş dakikada bir onu kontrol etmişti. Grace, bunu söylerken sadece kısa bir süreyi kastettiğinden emindi. Koca bir ömrü kastediyor olamazdı.

Grace, Toby'yi yatağa götürdü ve müşterilerinin muhasebe işleriyle ilgilenmek için mutfak masasına oturdu. Küçük bir şey olsa da, kazara bu işe başladığına hâlâ inanamıyordu. Hiçbir şey Seattle'da büyük bir yatırım şirketine ya da bankada çalışmak kadar etkileyici olamazdı ama bu iş, yine de hoşuna gidiyordu. Başvurduğu işlerden birisine kabul olursa ne olacağını bilmiyordu ve bugün Seattle'dan son bir görüşme için telefon aldığına göre, bu çok büyük bir olasılıktı.

Birkaç saat sonra Anna eve geldiğinde, Grace hâlâ çalışıyordu. Grace, Josh'ı kontrol etmek için kalktı.

"Neden sen birilerine deli gibi ilgi gösterebiliyorsun ama ben gösteremiyorum?" diye sordu Anna.

"Delirmen gerek," dedi Grace. "Yeterince büyük değilsin."

"İnsanların etrafında dolanmasından hoşlanmaz," diye onu uyardı Anna.

"İnsanların onu umursamasından..."

"Hayır," dedi Anna. "Buna da pek düşkün değildir."

"Belki de tam bir aptaldır ve kendisiyle ilgilenen birilerine nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordur."

Anna bunun üzerine sustu. "Bilmiyorum," dedi bir süre düşündükten sonra. "Birileriyle ilgilenen kişi hep o oldu." Anna tereddüt etti. "Şimdi sen söyleyince düşünüyorum da buna zorunlu olduğu içindir belki. Belki öyle olmasa yardım isteyebilirdi."

"Belki bir ara bunu öğrenmen gerekir," dedi Grace. Josh'ın odasına doğru ilerledi.

Oda karanlıktı ama Grace banyonun ışığını açık bırakmıştı.

Josh'ın yatak odasındaki eşyaları koyu renkli, erkeksi mobilyalardı. Yatak büyüktü ve odanın çoğunu kaplıyordu. Josh yüzüstü yatmış ve yüzünü diğer tarafa çevirmişti.

Bir nefes verdi. "İki dakika oldu."

"Yirmi. Miden bulanıyor mu?"

"Grace, ben iyiyim. Git."

"Adın ne?"

Josh uzun bir nefes verdi. "Bay Öfkeli ve yeni bir bakıcı arıyorum."

"Çok komik. Parmağımı takip et."

Josh, Grace'in parmağını itti.

"Koca bir bebek gibisin," dedi Grace. "Eğer hastalarından biri bu şekilde davransaydı, o zaman..."

"Gitmeye hazır olduklarını düşünürdüm."

Grace, Josh'ın banyo yapmış olduğunu fark etti ve bu onu çok korkuttu. Ya düşseydi! Grace doksan kiloluk, ıslak ve bilinci kapalı bir adamla ne yapması gerektiğini bilemezdi. Doksan kiloluk, ıslak ve bilinci açık bir adamla ne yapacağını bilirdi ama bunlar birbirinden tamamen farklıydı.

Josh eşofmanlarını giymişti. Eşofman altı belinden aşağılara kaymıştı. Dövmesinin bir kısmı görünüyordu.

Grace sırtıttı ve kendini tutamayıp eşofmanı iterek şimşek işaretini buldu. Hafifçe güldü ve Josh çok kötü bir söz mırıldandı.

"Neden hâlâ buradasın?"

"Başını çarptın," diye hatırlattı Grace. "Seni yalnız bırakmıyorum."

"Hafif bir sarsıntı... Tanrım. Etrafımda dolanmayı kes!"

"Peki, Dr. Scott'la konuşmak istiyorum. Pislik Josh'la değil."

Josh homurdandı ve sonra derin, acılı bir nefes verdi. Josh'ın hareket etmemesi Grace'in gözünden kaçmanuştu.

Oldukça gergin görünüyordu. Kasları kaskatıydı. Grace elini eşofmanına götürdüğünde bunu hissetmişti.

Ah, zavallı bebek... Grace ona doğru eğilip, iki eliyle omuzlarındaki ve sırtındaki gerginliği uzaklaştırmaya çalıştı. Kalçasına da masaj yapmayı düşündü ama zor durumdayken ondan faydalanmak istemezdi. "Senin için ne yapabileceğimi söyle," dedi Grace hafifçe. Josh yastığına doğru hafifçe inledi. "Bunu. Sakın durma. Asla."

"Durmayacağım." Özellikle de ona dokunmak kendisine zevk verdiği için. Teni sıcak ve pürüzsüzdü, ayrıca o kadar güzel kokuyordu ki, Grace onu kaşıkla yemek istiyordu. "Başka neye ihtiyacın var? Herhangi bir şey..."

Josh yine inledi. "Bu sözün, bir son kullanma tarihi olmasını umuyorum."

Grace durdu ve sonra hafifçe güldü. "Şu anda seks düşünebiliyor musun?"

"Ben her an seks düşünebilirim. Bu, Tanrı tarafından verilmiş özel bir yetenek. Beni sonra uyandır."

"Ama..."

"Çok sonra."

Hım. "Bana neyi kontrol etmem gerektiğini söyle, Josh."

Gözleri kapalı olduğundan, Grace onun gözlerini göremiyordu ama öfkелendiğini hissedebiliyordu. "Beyin hasarı," dedi Josh. "Kanama, şişme, kas kontrol kaybı. Ölüm."

Grace bir nefes aldı. "Ne?"

"Ama hâlâ acı çekiyorsam, ölüm daha iyidir," dedi Josh. "Bırak öleyim. BHD."

Bırak, hayata döndürme. Doktor mizahı. "Bu hiç komik değil Josh."

"Bak, bu çok büyük bir şey değil, tamam mı? Kafam çalıştığı müddetçe, beni rahat bırak."

"Ama bunu nasıl anlayacağım?"

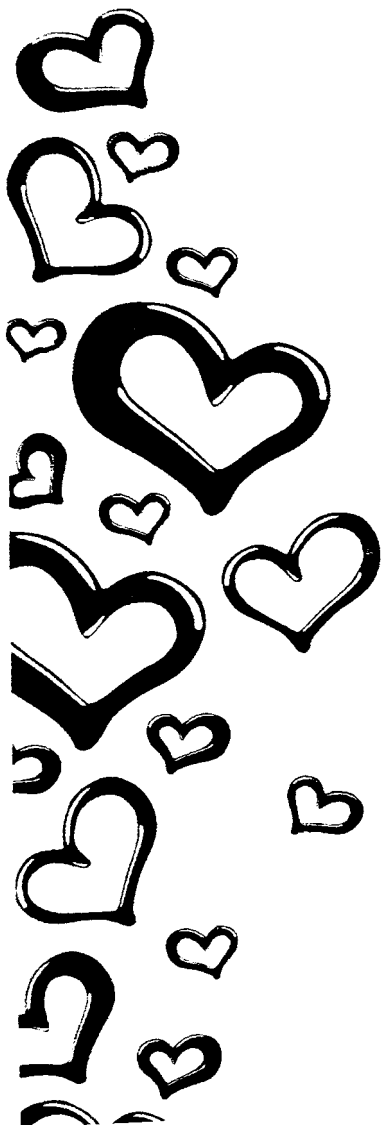
“Grace.” Sesi öfkeli, gergin ve şefkat doluydu. “Anlarsın.”

“Tamam, ama hemen iyileşmen gerek,” dedi Grace aynı öfke, gerginlik ve şefkatle. “Böylece sana bir tane vurabilirim.”

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Çikolatasız hayat, susuz sahile benzer.

“Josh?”

Josh, Grace’in ne kadar sonra kendi adını fısıldadığını bilmiyordu. Daha bir gün önce, adını söylüyor olmasının kendisini sertleştirmesi ne kadar tuhaftı. Şimdiyse onu boğmak istiyordu. “Hayır,” dedi Josh.

“Henüz bir şey sormadım.”

Josh tek gözünün ucuyla komodinin üzerindeki saatten, gece yarısı olduğunu gördü ve gözünü tekrar kapattı. Belki Grace, onun öldüğünü düşünürdü.

“Josh.”

Josh bir nefes verip sırtüstü yattı. Grace pes etmeyecekti. Hiç. Josh bunu öğrenmişti. “Hâlâ nefes alıyorum.”

Grace, Josh’ın kalçasının yanına oturdu ve elini Josh’m çıplak göğsüne koydu. Parmakları üzerinde yavaşça gezindi. Bir kastan diğerine... Serçe parmağı, Josh’ın sol meme ucunda geziniyordu.

Josh’m öfkesi birden silindi ve asırlardır sorulan *yaralı bir adam uyarılabilir mi*, sorusu o anda cevaplanmış oldu. Evet, uyarılabilirdi.

“Miden bulanıyor mu?” diye sordu Grace.

“Hayır. Adımı biliyorum ve üşümüyorum ya da terlemiyorum. Sadece iyiyim.”

“Parmağımı takip edebiliyor musun?”

“Grace, benim de sana gösterilecek bir parmağım var.”

Grace bir nefes verdi. “İyi. Birkaç saate görüşürüz.”

“Sekiz,” dedi Josh. “Sekiz saate.”

“A-ha...”

Grace’in kendisiyle alay ettiğini biliyordu ama eli hâlâ Josh’m bedeninde gezinirken ve dokunuşları ona çok iyi gelirken, alay etmesi Josh’ın umurunda değildi. Aslında bu şekilde okşanmayı isteyen bir köpek gibi uyuyakalmıştı.

Josh birkaç saat sonra sıcaktan bunalmış bir halde kalktı. Ateşi olduğunu düşündü sersemlemiş bir şekilde. Ölme konusunda şaka yapmıştı ve ölümle dalga geçiyordu ama şimdi gerçekten nalları dikecekti galiba.

Sonra battaniyesi hareket etti. Hafifçe inledi.

Bir battaniye değildi bu. Grace’ti.

Sabaha karşı ikiye. Banyodan süzülen ışık hariç her yer karanlıktı.

Grace’in üzerinde sevimli ve yazlık elbisesi vardı. Ayakkabısı yoktu. Josh örtünün altındaydı ve Grace de onların üzerindeydi. Galiba milyonlarca kontrolünün birinde uyuyakalmıştı. Josh sırtüstü yatıyordu ve Grace de onun yan tarafına kıvrılmıştı. Başı, Josh’ın omzundaydı. Saçları yüzüne dağılmıştı, derin ve düzenli nefesler alıyordu. Neredeyse horlayacak gibiydi. Bu Josh’ı gülümsetti.

Gülümsemesi başını ağrıttı ve o anda Grace’in aslında neden burada olduğunu hatırladı. Ama birkaç saat öncekinden daha az ağrısı vardı. Öyle ki yan dönüp Grace’i altına aldı.

Grace şaşkınlıkla ve ne olduğunu anlamayarak uyandı. “Ne?”

Josh, Grace’in saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Onunla kalmıştı. Onun için endişelenmişti. Yanından ayrılmamıştı. En

son ne zaman birilerinin onun yanında olduğunu hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. “Miden bulaniyor mu?” diye sordu Josh.

Grace gözlerini kırttı. “Ah...”

“Adın ne?”

Grace yeniden gözlerini kırttı ve ardından da kıstı. “Benimle alay ediyorsun. Endişelenmiştim biliyorsun ve...”

“Ateşin var mı?” Josh, dudaklarını Grace’in şakağına bastırdı. “Hayır.” Elini, Grace’in boynundan göğsüne doğru indirdi. Grace de onun sırtını okşarken, Josh parmaklarını iyice açtı. Göğüslerini seviyordu. Büyük ve yumuşaklardı.

Meme uçları hariç...

Onlar, Josh için her zaman sertti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Grace.

“Üşüyüp üşümediğini kontrol ediyorum.”

“Bana böyle dokunarak mı?”

“Üşüyor musun, Grace?”

“Hayır.”

Josh gülümsedi ve başını eğip, ince elbisenin üzerinden meme ucunu hafifçe ısırdı.

Grace bir nefes verdi.

“Eğer üşümüyorsan,” dedi Josh, “o zaman tahrik olmuş olabilirsin.”

“Başka seçenekler de var!”

“Mesela?” Josh diğer göğsüne geçti ve Grace inleyip, Josh’a uzandı. Parmakları Josh’ın saçlarında ve yarasının üzerinde geziniyordu. Josh acıyla inledi.

“Ah Tanrım, özür dilerim.”

Josh ona sarılıp sırtüstü yattı. Böylelikle Grace üzerinde kalmıştı. Sonra hızla ince askılarını dirseklerine kadar indirdi ve elbisenin beline düşmesini sağladı. “Her zaman.”

Grace kaşlarını çatı. “Her zaman ne?”

“Her zaman bana kendimi daha iyi hissettiriyorsun,” dedi Josh, göğsünü elinin içine alarak.

Grace başını sallarken, bunun çok hoşuna gittiğini belli eden bir ses çıkardı. “Josh...”

Josh, Grace’in sutyenini aşağı indirdi ve göğüslerini ağzına alabilmek için onu kendisine doğru çekti.

“Ah. Ah, bu çok güzel,” dedi Grace titrek bir sesle. “Ama bunu yapmamalısın.”

Josh, kalçasını sıkıca tutup ona süründü ve yapabileceğini gösterdi.

“Josh, ciddiym. Hareketsiz kalman gerek ve...”

“Çok hareketsiz duracağım.” Josh uzanıp el yordamıyla komodinin çekmecesini açtı ve bir kondom çıkardı.

Grace kondomu onun elinden aldığı anda, Josh onu ikna ettiğinden emindi. Grace aralarındaki çarşafı çekip, Josh’ın eşofmanını çıkardı ve sonra da kondomu aletine geçirdi. Josh ellerini, Grace’in bacaklarında gezdirip elbisesini mümkün oldukça yukarı çıkarmaya çalışıyordu. Grace kalktı ve onu içine aldı.

Bir nefes verip elleriyle ağzını kapattı Grace. Grace’in kendine hâkim olmaya çalışması, Josh’ı daha da delirtiyordu. Josh, onu sıkıca tutup, içine ıslak, sıcak ve sert bir şekilde girdi. Ah, Tanrım. *Tanrım*, Grace mükemmeldi.

Grace’in sıcak elleri, Josh’ın kalçasında duran ellerini aldı ve başının üzerine götürdü. Parmaklarını iyice sıkıyordu. “Hareketsiz,” diye fısıldadı Grace. “Çok hareketsiz durman gerekiyor.”

Josh gözlerini açtığında Grace’in kendisinden sadece birkaç santimetre uzakta olduğunu fark etti. Derin mavi gözleri tam ona bakıyordu ve Josh, güçlükle nefes alıyordu. Grace, onun kontrolü elinde tutmaktan vazgeçmesinden gayet memnun olarak, Josh’ın omuzlarında, göğsünde ve karnında dolaşarak yeniden yukarı çıktı. Ve üzerinde gidip gelmeye başladı.

Yavaşça.

İşkence edercesine yavaş bir şekilde...

Grace'in kalçası yukarı aşağı hareket ediyordu. Josh'ın bedeninin tadını çıkarırken başı arkaya düştü. Josh kalçasını kıpırdatmaya her çalıştığında, Grace durdu. Bu onun zamanıydı ve gitmek istediği yerler vardı. Çok güzeldi. Josh'ın dudaklarını yavaşça ısırdı. Grace'in bakışlarında saklı ya da gizli olan hiçbir şey yoktu. Josh, o gözlerdeki her şeyi görebiliyordu. Bunun nasıl olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ama aralarındaki şey giderek daha da iyi bir hâl alıyordu.

Grace belli ki onu incitmemek için çok yavaş gidiyordu ama Josh daha fazlasını istiyordu. Josh hızlandı ve duruşunu değiştirip, daha derine girmeye çalıştı. Grace derin nefesler alıp ona doğru eğildi ve onu öperken, parmaklarını parmaklarına geçirdi. Grace'in kasları titriyordu. Josh, Grace'in adını fısıldadı. Ve sonra bir kez daha fısıldadı.

Bu, Grace'in aklım başından aldı. Tüm bedeni Josh'ın üzerinde mükemmel bir rahatlamayla dalgalanıyordu. Josh da onunla aynı anda o dalgaya kapılarak inledi.

Bu, Josh'ın hayatının en erotik deneyimiydi. "Gitmem gerek," diye fısıldadı Grace, Josh'a.

"Bir dakika." Josh onu kendine doğru çekti ve elini Grace'in terli beline götürdü. "Bir dakika içinde..."

Grace gözlerini açtı, neredeyse kalbi duracaktı.

Toby, burnunun dibindeydi.

Ve Tank de.

Toby bir taburenin üzerine çıkmış, yatağa doğru eğilmişti. Tank doğrudan yatağın üzerindeydi.

Grace'in üzerinde.

En azından Grace kalkıp da onu indirene kadar. Köpek.

Grace'e sitem eder gibi bakarak uzaklaştı ve kenara kıvrıldı. Grace, yüzüstü yatan Josh'a baktı. Neyse ki üzerinde battaniye vardı.

Ve neyse ki Grace tamamen giyinikti, battaniye yoktu üzerinde. Hıh. Doktor tüm yatağı kaplamıştı.

Toby, Grace'e gülümsedi. "Babamın yatağında ne yapıyorsun?"

Evet Grace, babasının yatağında ne yapıyorsun? Grace, Toby'nin arkasında, yerde duran Josh'ın eşofman altını görünce gözlerini kocaman açmamaya çalıştı. Komodinin üzerindeki kitaba uzandı. *Berenstain Ayıları Uslu Durmayı Unuttular*. "Uyumadan önce ona hikâye okuyordum," dedi birden. Böylesi, gecenin bir yarısı gelen seks davetinden bahsetmekten daha iyiydi en azından.

"Yatma zamanı değil," dedi Toby.

Toby'nin konuşmak için kelimeler kullanmaya başlaması tam olarak iyi değil miydi acaba? "Pekâlâ..."

"Hey, sincap," dedi Josh gözlerini açarak. "Kahvaltıda mısır gevreğine ne dersin?"

"Evet!"

"Neden gidip kendin hazırlamıyorsun?"

"Kendi başıma mı?" diye sordu Toby.

"Evet."

"Yaşasın!"

Toby tabureden indi ve kapıya doğru koştu.

O, gidince, Grace elleriyle yüzünü kapattı. "Aman Tanrım."

"Hiçbir şey görmedi."

Grace ayağa kalktı. "Senin yatağındaydım! Onu çok korkutmuş olabiliriz!"

"Grace, hiçbir şey yapmıyorduk. Yani, ben yapmıyordum. Sen horluyordun."

"Ben horlamam!" Grace elbisesini düzeltti ve sandaletleri-

ni bulup ayağına geçirdi. Josh'ın şifonyerinin aynasından kendisine bakınca inledi. Saçları dağınık, dudakları şişmiş, yüzü kızarmıştı.

Meme uçları da sertleşmişti.

“Lanet olsun!” Grace, elleriyle göğüslerine vurdu. “Sanki arızalanmış gibiler!”

Josh bir kahkaha attı. “Sadece beni, vücudunun diğer bölümlerinden daha fazla seviyorlar.”

Grace bundan emin değildi. Diğer bölümleri de Josh'ı çok seviyordu, hem de çok.

Josh, Grace'den daha yavaş bir şekilde kalktı. Tabii ki çıplaktı. Kendinden emin olmayan tek bir parçası yoktu. “Ne yapıyorsun?” diye itiraz etti Grace. “Bir şeyler giy!”

“Tanrım, kadınlar.” Başını tuttu. “Şşt.”

Grace gözlerini kıstı. “Biraz önce başın o kadar ağrıyor gibi değildi.”

“Beyin, zevk sayesinde acıya karşı koymaya çalışır.”

“Beyin, öyle mi? Çünkü ben zevki arayan kısmın, beyninden biraz daha aşağıda olduğundan eminim.”

Josh bir kahkaha daha attı ama bu seferki sessizdi. Grace, yumuşayarak kollarını ona sardı ve yeniden yatağa yatırmaya çalıştı. Çok zor olmadı çünkü Josh sıcacık, pürüzsüz ve sertti.

Her yeri.

En sert kısmı da Grace'in kamına değiyordu. Belli ki tek arızalanan, Grace'in meme uçları değildi.

Josh hem keyifli hem de acı çeker bir halde, Grace'in ellerinden kurtulup yerde duran eşofman altını aldı ve giydi. “Bugün ne yapacaksın?” diye sordu Josh.

“Sıradan işler. Yarın başka bir mülakatım var.”

Josh bir an için sustu. “Seattle da mı?”

“Evet,” dedi Grace, Josh'ın kalçasını dikkatini biraz dağıtırken. “Birkaç bakıcı görüşmen daha var.” Bu sefer durma

sırası Grace'teydi. "Biri Sarah Tombs, çiçekçi Mindy'nin kız kardeşi. Online üniversite eğitimi alıyormuş ve yarı zamanlı bir iş bakıyor. Eğer istersen, onu ayarlayabilirim."

"Çok iyi olur."

Grace başını salladı. "Diğeri de Riley."

"Amy'nin Riley'si mi?"

"Evet. Üniversitede dersleri sabahmış," dedi Grace. "Öğleden sonraları ya da akşamları bir işe ihtiyacı varmış. Çocukları seviyor, Toby'yi seviyor ve daha da önemlisi, Toby onu seviyor."

Josh, bir tişört giyerken hiçbir şey demedi. Kasları hareketleriyle birlikte gerilip esniyor ve Grace'in düşünmesini zorlaştırıyordu. Josh sonunda bir şeyler söylediğinde konuyu değiştirdi. "Birkaç yeni müşterin olduğunu duydum."

"Evet, giderek kontrolümden çıkıyor. Mindy evraklarını getirdi. Market poşetinde!" Grace başını salladı. "İnsanların neyi var?"

Josh güldü. "Neleri yok ki?"

Gülümsemesi, Grace'de ona sarılma ve belki onu biraz da sevmeye isteği uyandırdı. Aptal gülümseme. Grace kapıya gitti. "Toby'yi almak için vaktinde gelirim."

"Biz bugün hallederiz. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Çalışmayacak mısın?" Bu, Grace'i çok heyecanlandırmıştı. "İyi değil misin?"

"İyiyim. Sadece insanları iyileştirecek kadar iyi değilim."

Grace onu dikkatle inceledi. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Kaşlarını çatmıştı. Dudaklarını sıkıyordu. Belli etmemeye çalışıyordu, çünkü başka türlü süreni hiç denememişti ama berbat hissediyordu. Grace başını salladı. "Çiçek teslimlerini iptal edeceğim."

"Hayır. Etme."

"Sen..."

"İyiyim," dedi Josh sonunda. "Toby'yi okuldan alıp iskele-

ye götüreceğim. Oyun salonuna gidip abur cubur yiyeceğiz.”

Ah. Grace bunu hayal edebiliyordu. Toby sevinçten havalara uçacaktı ve Josh da kendisine sosisli sandviçten başka yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacaktı. “Sen iyi bir babasın, Josh.”

Josh buna bir tepki vermedi ama Grace artık onu tanıdığı için şaşırdığını hissedebiliyordu. Daha önce kimse ona böyle bir şey söylememiş miydi? Bu düşünce, Grace’in içini acıttı. Üstelik bu, geçici bir acı değildi. Josh’ın göğsüne yüzünü gömüp, ona kendisini daha iyi hissettirmeye çalışmak istiyordu. Birçok açıdan...

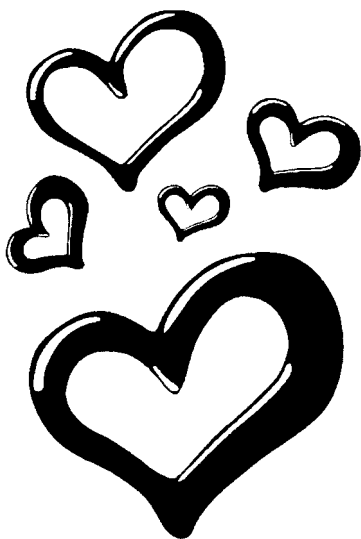
Sonra kendi kendine, yeni ve iyi bir işe çok yaklaştığını, Josh’ın da yeni bir bakıcıya çok yaklaştığını, bu yüzden aralarındaki bu şeyin sona ereceğini hatırlattı.

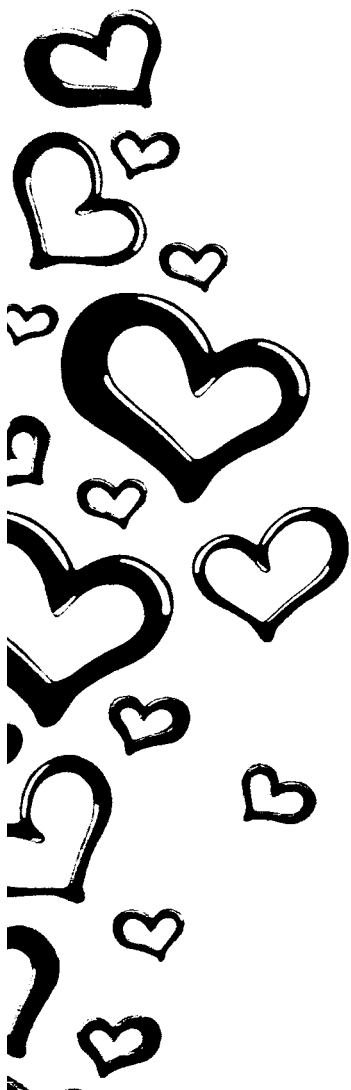
Artık, Josh’ı görmek için bir neden kalmayacaktı. En azından ikisinin de istemediklerini söyledikleri bir şey olmadığı müddetçe, bir ilişki yaşamadıkça...

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Çikolata en iyi ilaçtır.

23

Grace'in ertesi gün Seattle'da mülakatı vardı ve Şanslı Liman'a dönmek için yola çıkmıştı. Yanındaki yolcusu, büyük, parlak ve güzel bir dosyayla gelen resmî teklifti. Tabii bir de onunla birlikte gelecek olan büyük, parlak ve güzel imkânlar.

Gerçekten iyi bir teklifti. Fişlerle dolu ayakkabı kutuları, bedeninin farklı yerlerinin modelliğini yapmak ya da köpek dışkısı yoktu. Aksi felçliler ve inanılmaz sevimli Jedi savaşçıları da yoktu. Bu işte sadece çekler, denklemler, hesap tabloları ve büyüme potansiyeli olan orta ölçekli bir bankanın detaylı analiz programları vardı.

Karmaşık duygular da yoktu.

Şimdi sadece isteyip istemediğini söylemesi gerekiyordu. Bu düşünce o kadar huzurunu kaçırıyordu ki, arabayı kenara çekip dikiz aynasından kendine bakması gerekti.

Tabii ki bu işi istiyordu. Maaşı iyiydi ve bir sürü imkânı vardı. Amaçladığı şey buydu, ailesini gururlandıracaktı.

Ama aynı zamanda kendisi için anlamı çok büyük olan şeylere ve insanlara da sırt çevirmesi demek olacaktı bu.

Mola bitti, dedi kendi kendine. Eğlence, eğlenceydi ama artık hayatıyla ilgili planları gerçekleştirmenin zamanı gelmişti. Hatta geçiyordu bile.

İskeleye gitti. Sarah'ı ön bir bakıcı görüşmesi için aramıştı. Yirmi dakikaya restoranda buluşacaklardı. Anna'yı kal-

dırımnda gördüğünde, kasabaya ulaşmak üzereydi. Tekerlekli sandalyesini sinirle sürüyordu. Sanki kulaklarından dumanlar çıkıyor gibiydi. Grace kenara çekti ve arabadan çıktı. Anna'nın ağlamış olduğunu anlayabiliyordu ama canına susamadığı için bunu dile getirmede. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyorum?"

"Yani, sanki birilerini öldürecekmişsin gibi görünüyorsun," dedi Grace. "O korkunç, turuncu tulumun sana yakışmayacağı- nı düşündüğümünden, belki konuşabiliriz diye düşündüm."

"Turuncu tulum bana çok yakışır."

"Turuncu hapisane tulumu kimseye yakışmaz. Anlat bana."

Anna gözlerini devirdi. "Tam da onun gibi konuşuyorsun."

Grace bir nefes verdi. Bir Scott'a acele ettiremezdin, asla.

"Arabaya biniyor musun, binmiyor musun?"

Anna, gözlerinin altındaki rimeli sildi. "Evet. Tabii ki." Ön koltuğa oturunca, Grace'in konsola koyduğu dosyaya baktı. "Bu ne?" diye sordu cevap beklemeden dosyayı açarak.

"Hey, bu özel," dedi Grace.

"Vay canına, sana bir sürü para verecekler," diye bağırdı Anna, teklifin son satırına bakarak. "Yine ne yapacaksın? Baş- ka insanların paralarını mı bir araya getireceksin?"

Grace bir nefes verdi. "Öyle bir şey..."

"Ben de böyle para verecek bir iş istiyorum."

"Diploma al."

"Al işte, yine ağabeyim gibi konuşuyorsun." Anna, bir süre düşünceli bir şekilde kâğıtlara baktı. Sessizce.

"Restoranda Sarah'la mülakat yapacağım. Yardım etmek ister misin?"

"Sanırım."

Eat Me'de, Sarah'ın güzel, düzenli ve taze basılmış özgeç- mişini incelerken, Jan buzlu çaylarını getirdi. Buralıydı ve her-

kes onu severdi. Bir mil uzunluğunda referansı vardı ve hemen işe başlayabilirdi.

Çok kolaydı.

Sarah masadan ayrıldı. Grace, Anna'ya baktı. "Ve?"

"Ve ne?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Mary Poppins gibi," dedi Anna.

Evet. Lanet olsun. Sarah mükemmeldi. Grace'den çok daha mükemmel. Önemli olan bu değil, dedi Grace kendi kendine. Gerçek dünyaya doğru ilerlerken, bu işin geçici bir işten daha fazlası olacağını hiç düşünmemişti.

"Gergin görünüyorsun," dedi Anna. "Haftalardır senin yerine geçecek birini arıyordun. Neden mutluluk dansını yapmıyorsun?"

"Nişanlısıyla evlenmekten bahsediyor. Evlilik hazırlıklarıyla çok meşgul olup, Toby'le oyun oynayamayacak."

"Gizlice evlenmeyi planladıklarından bahsetti."

"Kesinlikle," dedi Grace. "Bu da iki haftada ortadan kaybolacağı anlamına geliyor. Toby'nin kesintiye ihtiyacı yok. Yeterince kesinti yaşadı."

"O zaman Riley'yi işe al."

"Evet, ama Riley çok... genç."

Anna, ona baktı ve sonra güldü. "Dur şuna bir açıklık getireyim. Başta uygun bir aday bulamıyordun. Şimdi iki tane buldun ama ikisini de istemiyor musun?"

"Ben öyle söylemedim."

Anna başını salladı. "Düşündüğüm kadar çatlaksın."

"Diyene bak," dedi Grace. "Şimdi bana söyle bakalım, otobanın ortasında, tekerlekli sandalyenle, yarış pisti eksik *Formula 1* yarışçısı gibi ne yapıyordun?"

"Önce sen... İş teklifine neden sevinmedin. Her normal insanın şu anda kutluyor olacağı o teklife..."

İki inatçı kadın birbirlerine baktılar.

“Önce sen,” dedi Anna ağabeyininki gibi bir yetenekle. “Ve sonra da ben söyleyeceğim.”

“A-ha,” dedi Grace. “Bir çakal olmasan ve doğruyu söylemeyen biri olmasan, kesinlikle kabul ederdim...”

“Doğruyu söylemeyen mi?”

“Yalancı demekten daha iyi,” dedi Grace omuzlarını silke-
rek.

“Peki, tamam.” Anna sandalyesini çevirdi. “Bugün o gün-
dü.”

“O gün...”

“Devon ile...” dedi Anna. “Sonunda şeyi kabul ettim... işi
pişirmeyi.”

“Ah.” Grace’in midesi kasıldı. “İyi misin?”

“Evet. Buna gerçekten hazır olduğumu düşünmüştüm. La-
net olsun yirmi bir yaşımdayım.”

Grace nefesini tuttu. *Bunu yapmadığını söyle bana...*

“Oraya gittim,” dedi Anna. “Onun evine. Onun pis kokulu,
köşesinde bir nargile, duvarlarında Megan Fox posterleri olan
ve yastıklarında kılıf bile olmayan odasına...”

Domuz.

“Yani, ne umuyordum bilmiyorum,” dedi Anna. “Sanırım,
bir şekilde romantik ve güzel olacağını ummuştum. Bilirsin
ya?”

“Bilirim. Romantik ve güzel olmalı da zaten. Ne oldu?”

“Fikrimi değiştirdim.”

Grace tuttuğu nefesini bıraktı. “Güzel. Fikrini değiştirmen
güzel...”

Anna omzunu kaldırdı ve sonra başını salladı. “Devon buna
çok kızdı.”

*Bana polisleri arayıp, o pisliği tutuklatmak için bir nede-
nim olduğunu söyle.* “Seni incitti mi?”

“Hayır. Tabii ki hayır! Bir erkeğin beni incitmesine izin vermem.” Anna’nın sesi titredi. “Ama tam bir pislik gibi davrandı. Beni eve bırakmadı.”

Pislik. “Sen de tekerlekli sandalyenle otobana mı çıktın?” diye sordu Grace. “Neden birilerini aramadın? Josh’ı ya da beni?”

“Josh işte.”

“Yine de gelirdi,” dedi Grace. “Biliyorsun. Ben de gelirdim.”

“Devon’ı öldürmeden mi?”

Zor soru. “Peki, Josh bu konuda zorlanabilirdi ama beni arayabilirsin Anna. Her zaman. Seni hiçbir soru sormadan alıp, nereye gitmek istiyorsan oraya bırakırım. Yani, senin gitmek istediğin bir yer hariç. Kredi kartımda bizi Avrupa’ya götürmeye yetecek kadar para yok. Ama benzin depom dolu ve istediğin yere üç bin küsur kilometre gidebiliriz.”

Anna gözlerini devirdi ama aynı zamanda gülümsüyordu da. “Ben hâlâ Avrupa’ya gitmek istiyorum.”

“Bu şarkıyı duymuştum.”

“Hem Avrupa’dan sonra, hayatımla ilgili ne yapmak istediğime karar verdim. İnsanları çıldırtmaktan başka yani...”

“Anna.” Grace, elini Anna’nın elinin üzerine koydu. Anna’nın elleri tekerlekli sandalyesini sürmekten nasırlaşmıştı ve güçlüydü. Ait oldukları kadın gibi güçlülerdi. “İyi olduğun bir şeyden vazgeçmeye gerek yok.”

Anna homurdandı.

Grace ona gülümsedi ama sonra mutluluğu silindi. “Ne istersen yapabileceğini biliyorsun, değil mi? Dağlara tırmanıp dünyadaki açlığı yok edebilir, dünyayı yönetebilirsin.”

“Ben, benim gibi insanlarla çalışmak istiyorum. Onlara yardım etmek, uyum sağlamalarını sağlamak istiyorum,” dedi Anna hızla. “Aksi ve sinir bozucu olduğumu biliyorum ama ben böyleyim. Bacaklarımın çalışmıyor olması konusunda

yapabileceğim bir şey yok. Bu konuya geldiğinde, gayet iyi uyum sağladığımı düşünüyorum.”

“Buna katılıyorum,” dedi Grace sessizce. “Yani bir danışman mı olmak istiyorsun? Bir terapist...”

“Psikolog. Aksi ergenler konusunda uzmanlaşmak.” Anna gülümsedi. “Benden daha iyi kim olabilir, değil mi?”

“Güzel,” dedi Grace. “Muhtemelen şu çatık kaşlardan kurtulman ve kendini de düzeltmen gerekecek ama bu güzel. Gerçekten güzel. Bunu yapmalısın.”

“Sadece son üç yıldır, milyonlarca kez okula gitmek istediğimi söyledim. Josh her seferinde beni kabul ettirdi ve kaydımı yaptırdı ama sonra vazgeçtim.”

“O halde vazgeçme,” dedi Grace.

“Ona söyleyemem. Bana inanmaz. İnancını kaybetti.”

“Anna.” Grace başını salladı. “O, sana olan inancını asla kaybetmez. Ona biraz güven.” Anna’nın bakışları çok kararlı olmadığı için Grace devam etti. “Sen doğuştan bir savaşçısın. O yüzden istediğin şey için savaş.”

Anna başını salladı ve sonra gülümsedi. “Ne?”

“Senin sıran. Şimdi bana ne olduğunu söylemelisin. İş teklifinle ilgili.”

“Yani,” dedi Grace. “İyi bir teklif...”

“Yapma canım!”

“Anne ve babamın benim için hep istedikleri şey. Şu âna kadar, bunun benim de istediğim şey olduğunu zannediyordum.”

“Ama değil mi?”

“Hayır, öyle.” Grace tereddüt etti. Bu konudaki duygularını nasıl ifade edeceğini bilmiyordu çünkü çok yenilerdi. Onun “büyük işi” başarılı kariyer sahibi bir kadın olma hedefini tatmin edecekti. Ama Grace, Şanslı Liman’da geçirdiği zaman içinde bir şeyi keşfetmişti; mutluluğu. Bu da bir hedef olamaz mıydı? “Şanslı Liman’dan ayrılmak istemiyorum,” diye kabul

etti Grace. “Burayı seviyorum. Burada evimdeymişim gibi... daha doğrusu tam olarak evimde hissediyorum kendimi.”

Anna gülmedi. Gözlerini devirmedi ya da iğneleyici bir şey söylemedi. Sadece başını salladı. “O halde, yapman gereken sadece tek bir şey var.”

“Neymiş?”

“Acılı ama...” diye uyardı Anna. “Kendi tavsiyelerini dinleyip, istediğin şey için savaşıyorsun.”

Restoranın kapısı açılırken, Grace, ona bakıyordu. Josh görev başındaki bir adam gibi daldı içeri. Lacivert üniforma giymişti ve hastane kimliği boynunda sallanıyordu. Kaşlarını çatmıştı.

Jan ona doğru ilerledi ve eline bir menü aldı. Ancak Josh’ın yüzündeki ifadeyi görünce, geri çekildi.

Josh doğrudan Anna’yla Grace’in yanına gitti ve ağzını büzerek Anna’ya döndü. “Tekerlekli sandalyenle otobanda hıçkırarak ilerlediğin ve birilerinin arabasına binmeyi reddettiğini söyleyen üç telefon aldım.”

Josh, mesaisinin ortasında Anna’yı bulmak için acil servisten gelmişti. Grace’in kalbi erir gibi oldu.

Ama belli ki Anna aynı şeyleri hissetmemişti. “Bu çok aptalca,” dedi. “Hıçkırığımı kim söyledi? O kişiyle konuşmak istiyorum!”

Josh şaşırmamıştı. “Lanet olsun, ne oldu?”

Josh sessiz konuşuyordu ama ikisine de tepeden bakıyordu ve çok iriydi. Çok karizmatik olduğunu da söylemeye gerek bile yoktu ve insanlar onlara bakıyordu.

“Bak,” dedi Anna pencereyi göstererek. “Bir köpek.”

Josh gözlerini kıstı ama derin bir nefes alıp masaya oturdu. “Anna...”

“Grace işi almış!”

Josh, Grace’e baktı. Her zamanki lazer gibi keskin bakış-

larla... Ancak bir an için çok kısa bir an için gözlerinde hiç de tanıdık olmadığı bir ifade belirdi. Grace, o ifadeyi yeniden görmek istiyordu ya da Josh'ın isteyerek kendisine göstermesini.

"Tebrikler," dedi sessizce. Sakince. Sanki bunun hiç önemi yokmuş gibi. Ama ikisi de bunun deli gibi önemli olduğunu biliyorlardı.

"Henüz netleşmedi," dedi Anna.

"Ona bir ton para ödeyecekler," dedi Anna. "Bu işi kabul etmemesi için çılgın olması gerekiyor."

"Bunu hak ediyorsun," dedi Josh sessizce.

"Tamam!" dedi Anna, sandalyesini masadan uzağa çevirerek. "Kim eve gitmeye hazır?"

Grace ayağa kalkıp, ödemeyi yapmak için cüzdanına uzandı. Josh, elini Grace'in elinin üzerine koydu ve Jan'e doğru bir bakış attı.

Jan anladığını belli ederek başını salladı. Josh'ın hesabına yazmıştı.

Grace, otoparkta tereddüt etti. Anna'nın, Josh'la gideceğini düşünmüştü ama Anna, onun arabasına binmiş, tekerlekli sandalyesiyle mücadele ediyordu. Grace, Josh'a baktı. "Ben onu götürürüm."

Josh çenesini sıkıp ilerledi ve kendi arabasına gitmeden önce Anna'nın, Grace'in arabasına binmesine yardımcı oldu.

Yirmi dakika sonra, Grace, Anna'yı eve bıraktı ve Toby'yi otobüs durağında karşıladı. Josh geldiğinde, onlar da eve yeni giriyorlardı.

"Hey," dedi Grace şaşırarak. "Vardiyan bitti mi?"

"Hayır. Oraya gittim ama bunu yapmak zorundayım. Anna nerede?"

"Odasında."

Grace, Josh'ın telefonunun cebinde deli gibi çaldığını duyuyordu. Josh telefonu duymazdan gelerek koridora gitti. Gra-

ce, patlama tehlikesinin içinde olmak istemediğinden. Toby'yı mutfağa götürdü ve ona havuçla yoğurt sosu hazırladı. Ama sesleri buraya kadar geliyordu.

"Lanet olsun, bana sadece otobanda o halde tek başına ne yaptığını söyle!" diye bağırdı Josh.

"Devon'ın evinden buraya dönüyordum."

"Onunla görüşmemeni söylemiştim."

"Bunun kararını sen veremezsin," dedi Anna.

"Orada ne oldu Anna?" Josh'ın sesi alçak ve kontrollüydü. Öfkeliydi.

"Bilmek istemezsin," dedi Anna.

"İstiyorum."

"İstemezsin."

Sesleri yükseliyordu. Grace, Toby'ye daha fazla havuç uzatıp, Tank'i aradı. Burada olsa, Toby'yi oyalayabilirdi diye düşündü. Kesin bir yerlerde mobilyaları kemirmekle ya da kötü bir şeyler yapmakla meşguldü. Ama Tank, ayağının ucunda oturmuş, havuç partisine dâhil edilmediği için düşünceli ve üzgün görünüyordu. Tam da ihtiyacı olduğu anda neden yüksek "hav hav" sesleri gelmiyordu?

"Köpekler, havuç sever," dedi Toby.

"Boğulabilir," dedi Grace.

"Konuş benimle," dedi o sırada Josh, Anna'ya.

"İyi!" dedi Anna'nın yükselen sesi. "Bugün bekâretimi kaybedecektim! Şimdi mutlu musun? Sana söylediğim için sevin-din mi?"

"Anna." Josh'ın sesi gergin geliyordu, sanki kelimeleri seçmekte zorlanıyor gibiydi. "Bana her şeyi anlatabilirsin. bunu biliyorsun. Ama bu... onunla mı? Tanrım. Ne kadar aptal olabilirsin ki?"

A-ha, diye içinden geçirdi Grace. Boğanın önünde kırmızı pelerini sallıyordu.

Koridordan bir sessizlik yayıldı içeriye. Öyle ki Grace nefes almakta zorlandı.

Ama belli ki Anna alabiliyordu. "Hayatımla ilgili ne istersem onu yaparım. Ben bir yetişkinim!"

"O zaman öyle davran." Josh, Anna'ya bağırıyordu ama bağırarak üzereydi. "Ve kendi kendine yetene kadar bir yetişkin değilsin."

"Babam çok kızgın," diye fısıldadı Toby.

Grace, bir kez daha sakın ve sessiz Tank'e baktı. "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Grace, köpeğe. "Gerçekten şimdi uslu mu duracaksın?"

"Bu çok aptalca!" Anna, ağabeyine bağırıyordu. "Sanki sen bir azizmişsin gibi! Hiçbir kurala uyma ya da kimseyi dinlemeden gerekmiyor! Ne istersen alıyorsun ya da kimi istersen."

"Anna!" Josh sustu. Grace, o anda Josh'm zaten dağılmış olan saçlarında öfkeyle parmaklarını gezdirdiğini hayal edebiliyordu. Grace, bunu kendi öfkesiymiş gibi hissedebiliyordu çünkü Josh'm yaptığı her şeyin ailesi için olduğunu biliyordu. Bunu, Anna da biliyordu. Grace, Josh'm bunu söylemesini bekledi ama söylemeyeceğini biliyordu.

"Benim hayatımı yaşama şeklim," dedi Josh, "yaptıklarım, tartışmaya açık değil. Nokta."

"Bakıcıyla olan bile mi?"

Grace bir nefes aldı. Toby'nin Grace'e bakarken, yüzündeki düşünceli ifade, yaşıyla çelişiyordu. Grace ise elinden geldiğince masum görünmeye çalışıyordu. "Biraz daha yoğurt?" diye sordu çaresizce. "Jediler güçlü kemiklere sahip olmalı. Biraz da süt al."

"Tank üzgün," dedi Toby. "O da havuç istiyor."

Tank oturup umutla patisini uzatarak gülümsemeden önce daireler çizdi.

"Gördün mü?" dedi Toby. "Lütfen, diyor."

Grace pes etti ve bir köpek kurabiyesi çıkarmak için dolaba gitti.

“Ben sadece normal olmak istedim,” Anna, ağabeyine bağı-
rıyordu. Kelimeleri koridorda yankılanıyordu. “Bir kadın gibi
hissetmek istedim Josh. Ve Grace dedi ki...”

“Bir dakika, Grace biliyor muydu?”

Ah, lanet olsun.

“Tahmin ediyordu,” dedi Anna. “Sana söyleyemezdim.
Bunu anlamazdın, çünkü sen bir makine gibisin. Hayatında
duygulara yer yok gibi.”

Bunun üzerine bir sessizlik daha oldu. Grace, Josh’ın o
anda kardeşini öldürmüyor olmasını umdu. Ama Josh hayat
kurtarmak için yemin etmişti. O yüzden muhtemelen sadece
dişlerini toz edene kadar birbirine sürtüyor olmalıydı.

“Eğer öyle hissediyorsan,” dedi Josh sonunda, çok yorgun
bir sesle, “o zaman gitmelisin.”

“Ben de bunu söylüyorum! Avrupa’ya gitmek istiyorum!”

“Hayır, taşın demek istiyorum. Eğer, burada ya da okulda
mutlu olamıyorsan, o zaman hayatını düzene sokup kendine
yetmelisin.”

Bir sessizlik daha oldu. Bu seferkinde şaşkınlık da vardı.

Grace yüzünü ekşitti. Mükemmel bir ültimatomdu ama bu,
asla işe yaramazdı. Özellikle de öfkeli ve yirmi bir yaşındaki
kızlarda. Ayrıca Anna, Josh’a çok benziyordu. Saçındaki her
bir telden inat akıyordu. Josh bunu nasıl göremezdi?

Gerçi Grace, kan bağıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. As-
lında, bu konuda sıfır deneyimi vardı. Ama o bile, Josh’a kim-
senin ne yapması gerektiğini söyleyemeyeceğini biliyordu. O
halde kendisine çok benzeyen kız kardeşinde bunun işe yara-
yacağını neden düşünmüştü?

Grace, aklına yeni gelen bir fikirle koridora doğru yürüdü.
Araya girip ustalıkla durumu tatlıya bağlamak isterken. An-

na'nın odasından çıkan Josh'a çarptı. "Pardon," dedi Grace. "Belki yardım edebilirim diye düşünmüştüm..."

"Edemezsin!" dedi Anna, kapının girişinden. Gözleri alev alev bakıyordu. "Kimse yardım edemez çünkü o zorba, asabi, katı ve dinlemeyi bilmeyen bir pislik."

"Ben her zaman dinlerim," dedi Josh. "Sadece sen söylediklerimden hoşlanmadın." Josh, destek bekler gibi Grace'e baktı ama genç kadın tereddüt etti.

"Tanrım," dedi Josh, Anna sandalyesiyle yanlarından geçerken ellerini sallayarak. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Josh.

"Umurunda mı? Taşınmamı söyledin."

"Ah, Tanrı aşkına, Anna. Ben..."

Kapı çarptı.

Josh derin bir nefes aldı ve Grace'e döndü.

Grace hafifçe gülümseye çalıştı. "İyi gitti, ha? Onu vazgeçirmek..." Josh gözlerini devirince, Grace'in sesi azaldı. "Peki, iyi gitmedi. Ama bir ültimatom Josh! Gerçekten mi? Sen bir doktorsun. Bundan daha akıllı olman gerekir."

"Pardon?"

Tanrı Grace'i Alfa erkeklerini kızdırmaktan korusun. "Ah, hadi ama..." dedi Grace. "Konuyu tartışmak yerine, ona ne yapması gerektiğini söylediğin anda tartışmayı kaybettin."

"Onunla tartışmak asla işe yaramaz."

"Bunu gerçekten denediğine emin misin?" diye sordu Grace.

Josh gözlerini kıstı. "Son beş yıldır her şeyi denedim. Sormayı, söylemeyi, yalvarmayı..."

Grace son kısımdan şüphe etmişti. Josh'ın hiçbir şey için yalvardığını hayal edemiyordu. Peki, bu tam olarak doğru değildi. Bayan Porter'ın öldüğü gece sarhoştı ve o zaman biraz yalvarmıştı. *Durma Grace. Ah Tanrım, lütfen hiç durma.*

Josh, muhtemelen şu anda bunun kendisine hatırlatılmasını istemezdi.

Aslında, Josh'ın ailesinin ölümü, onu bazı huzursuz ve doğal olmayan rollere itmişti; kız kardeşinin anne ve babası olmak, evin reisi olmak, koruyucu olmak, yani her şey olmak! Tüm rolleri üstleniyor ve bir de üzerine zor bir iş yapıyordu. Bunlar, ilişkilerine büyük zarar vermişti.

Ama Anna artık o on altı yaşındaki kız değildi. "Büyüyor," dedi Grace. "Kendi hatalarını yapacak kadar büyüdü."

"Şimdi de aile konusunda uzman mı oldun?" diye sordu Josh. "Kendi ailevi problemlerinden kaçma kraliçesi!"

"Tamam, bu hiç adil değil," dedi Grace yavaşça, içi acıyarak. "Ben tam olarak kaçmadım."

"Hayır, sadece onlara, onların hayalleriyle seninkilerin uyuşmadığını söylemek yerine, yalan söyledin."

Grace ağzını açtı ama Josh'ın sözü bitmemişti. "Anna'nın tarafını tuttun." Josh bunu o sakın ve sessiz tonla söylemişti. Profesyonel, mesafeli ve Grace'i etkileyen o sesiyle.

Anne ve babası da Grace'le böyle konuşurdu. Grace onları hayal kırıklığına uğrattığında ya da kendisinden beklenen yoldan, kazara da olsa bir adım dışarı saptığında.

Yargılama olmazdı asla, ama bu, duygulu bir şekilde de söylenmezdi. İçinde his yoktu.

Grace, bunun yaşattığı beklenmeyen acıyı düşündü.

Josh, Grace'in sessizliğini, başka bir şeyle karıştırdı. "Onun tarafını tuttun," diye tekrarladı. "Bana karşı durdun."

Grace, neyse ki sesinden duygularının anlaşılamadığını fark etti. Sinirleniyordu. "Taraf tuttuğumuzun farkında değilim."

"Ve sonra," diye devam etti Josh, "Anna konusunda arkama geçerek, pasif-agresif bir tavır takındın."

"Bekle bir dakika." Grace, Josh'ın kapıdan girdiği andan itibaren, kavga çıkarmaya çalıştığını fark etti. İşte bir kavga! "Sen neden bahsettiğinin farkında değilsin," dedi Grace. "Ben pasif-agresif değilim. Ben sadece..."

Josh tek kaşını kaldırdı ve alaycı bir sabırla bekleyip, Grace'in sinirlerini iyice zıplattı. Grace'in artık kanıtlayacağı hiçbir şey yoktu. Kimseye karşı, özellikle de kendisine. "Biliyor musun?" dedi Grace. "Neyse! Sen bu haldeyken seninle daha fazla konuşmayacağım."

"Bu hâl?" diye tekrarladı Josh.

"Sen. Katır kafalı, domuz gibiyken ve..."

"Bunlar aynı şeyler, Grace."

"Kendini beğenmiş," diye ekledi Grace. "Fazla eğitilmiş, kibirli bir doktor!" Bu son hakaretten sonra, Grace derin bir nefes aldı. "Peki, doktor kısmını boş ver. Ben de sorunlarımı bu şekilde belli ediyorum. Son kısmı söylemek istemedim."

"Benimle konuşman bitti sanmıştım."

"Ahh!" Grace çantasını aldı ve kapıya döndü. Tam kapıya gitmişken, vaktinin henüz dolmadığını fark etti. Geriye hızla döndü. "Hastaneye dönecek misin?"

"Zorundayım."

"İyi. Sarah'la mülakat yaptığımı bilmelisin. Benim pasif-agresif yargılarıma güvendiğini düşünerek, senin için mükemmel olduğunu söyleyebilirim. Hemen başlayabilir."

"İyi, sen de istediğin işi bulduğuna göre."

"Aslında," dedi Grace, "senin, benim ne istediğim hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Söyle o zaman."

Evet, Grace, söyle. Ama Josh orada çok iri ve kendinden çok emin bir halde duruyordu. Omuzları inanılmaz derecede geniş görünüyordu. Sanki tüm dünyanın yükünü taşıyabilecekmiş gibiydi.

Zaten bunu yapıyordu.

Grace ne yapmıştı? Tam da Josh'ın kendisini suçladığı gibi, kendisi için çizilen bir yolu kör gibi takip etmiş ve üzerine ikinci bir kez bile düşünmemişti. Ya da kendi hayallerinin ve umutlarının ne olabileceğini hiç düşünmemişti.

Bu, Grace'i utandırdı. Hem de çok. Josh'a yapmayı istediği şeyin, yapmakta iyi olduğu tek şeyden vazgeçip, en başından başlamak olduğunu nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu. Kendisi için yarattığı bu küçük dünyanın aslında istediği şey olduğunu. O yüzden hiçbir şey demedi ve mutfağa gitti. "Biraz daha kek yapmaya ne dersin?" diye sordu Toby'ye.

"Yaşasın!"

Ön kapı kapandı ve Grace tanımlayamadığı duygular hissetti.

Pişmanlık.

Kaygı.

Kaybetme.

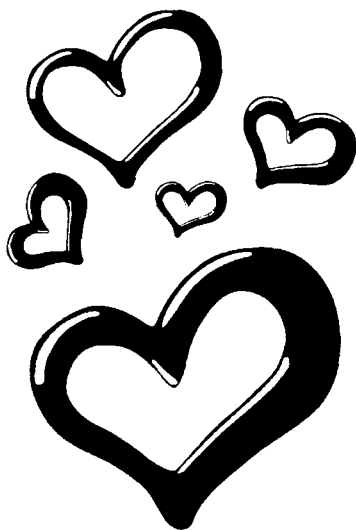
Ve bir şey daha... Midesini huzursuz eden kalp kırıklığı gibi...

Şimdi eğleniyor musun?

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Çikolata, terapiden daha ucuzdur ve randevu almanız bile gerekmez.

Josh, on beş dakika sonra acil servise dönmüş, zihnini hastalarına odaklamaya çalışıyordu; bu da hiç kolay olmuyordu. Neden Grace'le tartışmıştı ki? Çünkü Grace, Josh'ın hayatına girmişti ve Josh artık hayatını onsuz düşünemiyordu. Çünkü Grace, Josh'ın gerçekten isteyip istemediğinden bile emin olmadığı bir işe kabul edilmişti ve gidecekti. Bu çok anlamsızdı. Josh, onun gideceğini en başından beri biliyordu. Aslında Seattle'daki işi alırsa, çok da uzakta olmayacaktı.

Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan, bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağıydı.

Bu, Josh'ın hatasıydı.

Josh'm lanet hatası! Josh, Riley'yi arayıp, Toby'ye bakıp bakamayacağını sordu. Böylece, eğer isterse Grace gidebilirdi. Riley hemen eve gideceğini, endişelenmemesini söyledi.

Josh sonraki beş saati çalışarak geçirdi. Vardiyasının sonunda, tek istediği bir yere yığılmaktı. Mallory onu koridorda yakaladı. Pembe üniforması üzerindeydi ve saçlarını toplamıştı. Biraz heyecanlı görünüyordu. "Bir dakikan var mı?" diye sordu Mallory.

Acil servis gün boyu çok yoğundu. Otobanda beş araçlık bir zincirleme kaza olmuştu, sıradan kalp krizleri, akşamdan kalmalar ve boğaz enfeksiyonları vardı. Mallory, her an Josh'ın yanındaydı. "Senin için tabii ki var."

Mallory gülümsedi. "Ah, Ty'a onunla evlenmek yerine, en iyi arkadaşıyla evleneceğimi mi söyleyeyim istiyorsun?"

"Ona, gerçek bir erkeğe ihtiyacın olduğunu anladığını söyle "

Mallory güldü ama Josh ona eşlik edemedi. Mallory ona uzun bir süre baktı ve sonra gülümsemesi yüzünden silindi. "Ah, Josh. Bunu yapmadın."

"Neyi?"

"Berbat etmedin?"

Josh başını salladı. "Neden berbat ettiğimi düşündün?"

"Çünkü bir penisin var."

Josh bir nefes verdi. "Belki de berbat edecek bir şey yoktu ortada."

"Aman Tanrım. Senin kadar akıllı bir adam nasıl bu kadar aptal olabilir?"

"Aptal?"

"Evet, aptal! Ona âşık oldun, Josh. Bunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Yüzünden belli. Ona davranışlarından belli."

"Ona, herkese davrandığımdan farklı davranmıyorum," dedi Josh.

"Gerçekten mi? Yani, bütün bakıcılarına günlüğüne bin dolar mı ödüyorsun?"

"Bir *haftalığına*," diye mırıldandı Josh.

Ama Mallory onu dinlemiyordu. Ona bağırmaya devam ediyordu. "Yani, bunu nasıl görmediğini anlayamıyorum. Facebook'taki o fotoğrafına baktın mı? Ya da son birkaç haftadır ne kadar rahatlamış olduğunun farkında mısın?" Mallory, Josh'ın göğsüne vurdu. "Rahatladın Josh. Sen! Lanet olsun, bir özel hayata sahip olabilmek için kliniği bile sattın. O yüzden uyan ve silkelen, ona deli oluyorsun. Ona güvenmeyi bile kabullendin. Bay Güvenmeyenlerin Kralı!"

"Ona güvenebilmek için para ödüyorum."

"Evet, pekâlâ, lisanslı hemşire ihtiyacın olduğunda, bana klinikte çalışmam için para ödemiştin," diye hatırlattı Mallory. "Bu, havuz kenarında ergenler gibi şey yaptığımız anlamına mı geliyor?"

"Sana o mu söyledi?" diye sordu Josh inanamayarak.

"Hayır, aslında, Anna söyledi," dedi Mallory. "Daha son-

ra hem Amy hem ben, daha fazla detay vermesi için Grace'i zorladık ama o hiçbir şey anlatmadı. Bunun sebebini biliyor musun, Josh?"

Josh pek bir şeyden korkmazdı ama Mallory'nin gözleri şu anki gibi çılgınca baktığında, Josh bile ondan korkması gerektiğini anlayarak sustu.

"Çünkü âşık olduğun zaman detayları anlatmazsın." Mallory bir nefes aldı ve ellerini kalçasına koyup, Josh'a baktı.

Josh, Mallory'nin kendisine yeniden vurmak istemesi ihtimaline karşı, yere daha kuvvetli bastı. Çünkü vurduğunda sert vuruyordu.

"Sana şunu söyleyeyim. Seni seviyorum ama eğer Grace'i bir şekilde incitirsen, o zaman..." Mallory bir dakika burnundan soludu. "Tamam, şu an bunun ne olduğunu bilmiyorum ama senin ne yaptığına bağlı!"

Josh, onun söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu.

Çünkü sen tam bir pisliksin... Josh, burnunu kaşıdı. "Bak, geç oldu. Yorgunum. Sen de yorgunsun. Bir dakikayı bana önemli bir şey söylemek için mi istemiştin yoksa sadece bağırarak için mi?"

Mallory bir nefes verdi. "Neredeyse unutuyordum. Bu hafta Saç ve Cilt Kliniğinde bir vardiya alabilir misin diye soracaktım."

"Grace'in ne zaman gideceğine ve Toby'ye bakacak birilerini bulup bulamayacağıma bağlı."

"Ah, evet, doğru..." Mallory bir nefes verdi ve sustu. Çok sessizdi. "Biliyor musun, kendi kendime aslında gitmeyeceğini söyleyip duruyorum."

Josh bunu biliyordu. Biliyordu çünkü o da aynısını yapıyordu. Grace'in, Seattle'a gidecek oluşu içini acıtıyordu.

En çok da kalbini...

Bu da tabii ki Mallory'nin sözlerini doğruluyordu. Grace'e deli oluyordu ve onun nasıl hissettiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Başta, Grace'in kendisine ihtiyacı olduğu gibi yanlış bir

yargıya kapılmıştı. Grace'e iyilik eden kişinin kendisi olduğunu düşünmüştü.

Josh yanılmıştı. Çok yanılmıştı.

Grace, dünyasının merkezine koymak için bir erkeğe ihtiyaç duymuyordu. Kimseye bağlı değildi. Hiçbir zaman bir adamın onunla ilgilenmesi gerekmeyecekti. Bunu neden düşünmüştü? Çünkü Grace, ilk günden beri Josh'la ilgilenen kişi olmuştu. "Ben eve gidiyorum," dedi Josh. "Bana yine vurmak istemiyorsan."

"Vurmam gerekiyor mu?" diye sordu Josh.

"Hayır."

Mallory, uzun bir süre ona baktı ve sonra bir nefes verip ona sıkıca sarılarak, Josh'ı şaşırttı. "Deli gibi âşık olmak yanlış bir şey değil," dedi Mallory ve sanki karşısındaki kendisinden çok daha uzun olan koca bir adam değilmiş de küçük bir çocukmuş gibi yavaşça omzuna vurdu. "Bir kez," dedi Mallory. Bu son kelime bir uyarı tonuyla söylenmişti. Mallory daha sonra geri çekildi ve Josh, aptal âşık olma hakkını daha önceden kullanmış olduğunu söyleyemeden çıkıp gitti.

Bu sadece beş yıl önceydi.

Gerçi bunu net olarak daha sonra fark etmişti. Ally'le arasındakinin aşktan ziyade arzu olduğunu biliyordu. Grace'le arasındakinin ne olduğuna gelince... Bunu bilmiyordu. Her şeyden daha çok kalbini yakıyormuş gibiydi.

Josh, eve giderken Anna'yı aradı. Anna telefonu açmadı ama iki dakika sonra, kendisini yalnız bırakmasını söyleyen bir mesaj attı. Arkadaşlarıyla, iyiydi ve Josh'ı öldürmeyi istemeyecek kadar büyüdüğü zaman konuşmak için gelecekti.

Josh, bunun biraz zaman alacağını düşündü. Devon'la birlikte olmadığından emin olmak için onun evine gitti ama ev karanlıktı ve kimse kapıyı açmadı. Josh, rahatlayıp eve döndü.

Kendi evi de karanlıktı. Sadece oturma odasında küçük bir ışık vardı. İçeri girdiğinde, Grace koltuktan kalktı. "Toby

uyudu,” dedi ve Josh’a gelen postayı verdi. Ashında, göğsüne çarpmıştı. “Spagetti yedik. Eğer miden hazır konserve sosları hazmedebiliyorsa, artanlar mutfakta.” Grace, kapıya yürüdü.

“Kalmışsın,” dedi Josh.

Grace dönüp öfkeyle baktı ona.

Evet. Kabul etmesi gerekirse, Josh’ınki iyi bir açılış olmamıştı. Ama yorgunluktan ve endişeden başı dönüyordu, tamamen dağılmıştı. Bunlar hiçbir zaman iyi bir kombinasyon oluşturmazdı. “Ben Riley’yi bulmayı umduğumu söylemek istedim...”

“Ona, Toby’le ilgileneceğimi söyledim,” dedi Grace. “İlgilenmeyeceğimi mi düşündün? Öylece çekip gideceğimi mi?”

Grace, Josh’ın yüzünde gördüğü şey üzerine ona doğru yaklaştı ve parmağını göğsüne bastırdı.

Ah. Tanrım, Josh’ın hayatındaki kadınlar çok korkunçtu.

“Öyle düşündün,” dedi Grace buna inanamayarak. “İşler sarpa sardığı için gideceğimi düşündün. Defol Dr. Scott! Bu iş, senin için bir iyilik olarak başlamış olabilir ama sadece çiçek teslimi ya da muhasebe defteri tutmaya benzemiyor.” Grace, parmağını yine bastırdı. “Bu, sonuçlara, denklemlere benze-miyor. Bana ihtiyacı olan bir köpek, bir çocuk, bir kadın ve bir adam olduğunu düşündüm ben.”

“Grace...”

“Hayır, sanırım sana ne yapman gerektiğini az önce söyledim. De-fol!” Grace yine kapıya yöneldi ama Josh insanların kendisine bağırmasından ya da kendisinden uzaklaşmasından bıkmıştı bugün. Canına tak etmişti. Grace’i süveterinden tuttu ve içeri çekti.

Grace ondan kurtulmaya çalıştı ama Josh’ın söyleyeceği bir şey kalmamıştı. Onu kucakladı ve bir mağara adamı gibi koridordan yatak odasına doğru götürdü. İkisi de içeri girince kapıyı kapatarak kilitledi. Duvara yasladı. Onu odaya kilitlemişti.

Grace dudaklarını araladı. Şüphesiz Josh’a bağıracaktı, o yüzden Josh, bu seksi dudakları kendisinininkilerle kapattı. Eli.

Grace'i hareketsiz tutabilmek için boynuna kaydı. Josh, onu sanki boğuluyormuş ve Grace de tek umuduymuş gibi öptü.

Çünkü Grace tek umuduymuştu.

Grace ondan kurtulup Josh'ın odasından çıkabileceğini biliyordu ama burada bir sorun vardı. Büyük bir sorun.

Josh, onu duvara yasladı ve yükselen testosteronla birlikte onu orada tuttu. Bu, Grace'i çıldırtıyordu. Ama beyni sinyalleri karıştırmış olmalıydı ki birden aşırı uyarıldı. Bedenini Josh'ın bedenine sürterken daha da uyarılıyordu. "Kıpırda," dedi Grace itiraz ederek. Josh'ın sert kişiliğine karşı pes etmeyi kadınlığına yakıştıramıyordu.

Josh hareket etmedi. Kolları, Grace'in iki yanındaydı. Yüzleri birbirine çok yakındı.

"Kıpırda," diye yineledi Grace.

Josh da öyle yaptı. Yatağa doğru ilerleyip, onu da üzerine çekti. Oturdu ve Grace'i de uzattığı bacaklarının arasına çekti. Grace'in üzerindeki bir hızla çıkarıp, karşısında duran çıplak bedeni görünce sessizce inledi.

Josh'ın uyarılması, sanki Grace'in içinde kaybolmuş gibi görünmesine neden olan yüzündeki o derin ifade, Grace'i etkiledi. Kadınlığı boş ver, diye düşündü Josh'ın kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken. Ama Josh o sırada Grace'i daha sert öpüp, onu kucağına doğru çekti.

Grace çıplak kalınca, bacaklarını açarak Josh'ın üzerine oturdu. Ona çok kızgındı, hem de çok ama şimdi bu duygu farklı bir şekil alıyordu. Josh'm da içinde olacağı bir orgazma istek duyuyordu sadece.

"Grace. Tanrım." Grace, üzerinde hareket ederken, Josh onun kalçasını sıkıyor ve aldığı zevk artarken ona duyduğu açlık yeniden içinde birikiyordu. Lanet olsun, Grace kimi kandırıyordu? Josh'a duyduğu açlık hep oradaydı.

"Sana ihtiyacım var." Josh, Grace'in kulağını hafifçe ısırdı. "Sana hep ihtiyacım oldu, Grace."

Grace'in kalbi göğüs kafesine sığamıyordu. "O zaman al beni."

Birkaç saniye sonra, Josh bir kondom aldı ve Grace de onun üzerinde kalanları çıkardı. Ah Tanrım, Josh'ın tüm bedeni hazır, istekli ve güçlüydü. Josh, içine girdi ve ikisi de bu çok edici zevk karşısında derin bir nefes verdiler. Josh daha sonra dudaklarını onun dudaklarına götürdü ve içinde gidip gelmeye başladı. Josh her seferinde daha güçlü bir şekilde içine girerken, Grace de onun adını sayıklıyordu.

Bu, tam da Grace'in ihtiyaç duyduğu şeydi ve kesinlikle yeterli gelmemişti. "Daha fazla!" dedi Grace, parmaklarını Josh'ın sırtına gömerek.

Josh onu ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Çenesini, kulaqlarını... Sonra da içinde daha sert ve daha hızlı ilerlemeye başladı. Bir yandan da Grace üzerindeyken nasıl iyi hissettiğini, bunu tüm bir gün yapabileceğini, bu şekilde sürekli içinde olmak istediğini söylüyordu.

Grace ona sıkıca sarılarak boşaldı. Josh da başını arkaya eğip gözlerini kapattı ve Grace'in tatmin oluşunu hissetti. Grace rahatladığında, Josh kontrolü eline alıp Grace'i yatağa yatırdı ve onu yatağa bastırırken, kalçasını sıkıca tuttu ve çok daha derine girdi. İfadesi çok sertti. Grace, Josh'ın kendisini az önce tuttuğunu ama artık daha fazla tutamayacağını biliyordu. Zaten deli gibi atan kalbi, göğüs kafesini zorluyordu. Düğümü çözül-müştü, Josh, onun düğümünü çözmüştü, kelimeler dudaklarından istemsiz bir şekilde döküldü. "Seni seviyorum, Josh."

Josh kendinden geçerken gözlerini açtı ve Grace'in kollarında titrerken, derin nefesler aldı. Grace de çok derin nefesler alıyordu ama onunki belli ki paniktendi. *Seni seviyorum demişti.*

Josh sırtüstü uzandı ve Grace'i de kendine çekti. "Grace."

Grace, kalbi hızla atarken yüzünü Josh'ın boynuna bastırdı. *Lanet olsun, lanet olsun...*

Josh, Grace'in nemli saçını itti ve dudaklarını yanağına bastırdı.

Grace hareket etmedi.

Nefes almadı.

“Grace.”

Grace gözlerini sıktı. Uyuyordu. Gezegeni terk etmişti.

Farklı bir gezegendeydi. O...

Birisi kapıyı tıklattı. Sonra hafif bir ses geldi. “Baba?” Ar-
dından da kapının kolu çevrildi. Tam da o anda. Grace kalp
krizi geçirecekti.

Neyse ki kapı kilitliydi.

“Bekle Tobes,” diye seslendi Josh, Grace’e bakarak. Sonra
yumuşak bir sesle, “İşimiz bitmedi,” diyerek yataktan kalktı.
“Geliyorum.”

Grace de gidiyordu. Yataktan yuvarlanarak kalktı ve kıya-
fetlerini alarak banyoya gitti.

Kapının diğer tarafında, Josh’ın Toby’yi karşıladığını duydu.

“Patlamış mısır istiyorum.”

“Bunun için biraz geç oldu küçük adam.”

“Su istiyorum.”

“Bunu yapabiliriz,” dedi Josh.

Sesleri uzaklaşırken, Grace, koridora doğru ilerledikleri-
ni fark etti. Hemen kıyafetlerini giyip oradan kaçtı. Tam da
Josh’ın “kaçma kraliçesi” ve “pasif-agresif” sözlerini kanıtlar
gibi.

Josh tabii ki haklıydı. Grace bunu kabul etmekten ne kadar
nefret ederse etsin, bu doğrudu. Grace kaçıyordu. Pasif-agre-
sifti. Bu, onu çok rahatsız ediyordu.

Ama Grace bu durumla baş edebilmek için tamamen hazır-
lıksızdı.

Aslında bu durumda Çikolatakoliklere ihtiyacı vardı. En iyi
arkadaşları, Mallory ve Amy’ye mesaj attı; gece yarısı olması-
na rağmen restoranda buluştular.

Mallory, Ty’a ait olduğu çok belli olan bir eşofman giymiş-
ti ve yataktan yeni çıkmış gibi görünüyordu. “Umarım iyi bir
şeydir,” dedi esneyerek. “Az önce dünyadaki en seksi erkeği
birakarak çıktım ve altıda işte olmam gerek.”

“Josh’a onu sevdiğimi söyledim,” dedi Grace.

Mallory sersem bir şekilde gülümsedi. “Ahhhh!”

“Hayır.” Grace parmağını ona doğrulttu. “Ahhhh yok! Neden biliyor musun? Çünkü bunu ilk ben söyledim! Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? *Bunu ilk ben söyledim* demek!”

“Pekâlâ, doğru,” dedi Amy yüzünü buruşturarak. “Bu asla iyi bir fikir değildir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Grace, Minnie Mouse’unki gibi bir sesle. Tanrım. Bu bir kâbustu. Josh da olayın üstüne ne aramış, ne mesaj atmış ne de konuşmak için peşinden gelmişti.

Gitmesine izin vermişti.

Tamam, arkasından gelemeyeceğini biliyordu. Toby vardı. Ama arayabilirdi...

“Bunu söylediğinde ne yaptı?” diye sordu Mallory.

“Hiçbir şey, çünkü Toby uyandı ve patlamış mısır istedi.” Grace eğildi ve başını birkaç kez masaya vurdu.

“Kes şunu, bir şeyleri inciteceksin,” dedi Amy. “Al, bir kek ye.”

“Bir kek bunu düzeltmeyecek,” dedi Grace. “En az iki tane-ye ihtiyacım var.”

Mallory bir kek daha uzattı. “Bunu söylediğinde ne yapıyordun?”

Grace bir nefes verdi. “Biz... o sırada...”

Amy yine yüzünü ekşitti.

“Şunu yapmayı keser misin?” dedi Grace. “Sadece nasıl düzelteceğimi söyleyin.”

“Bu kolay,” dedi Mallory sakın bir şekilde. “Bunu sevişirken söyleme ki Josh da doğru olduğunu anlasın.”

Grace’in kalbi sıkıştı. “Sence doğru mu?”

Mallory, Grace’in elini sıkıca tuttu. “Evet, bence öyle. Ama benim ne düşündüğüm önemli değil. Senin ne düşündüğün önemli...”

“Onu kızgın ya da gergin gördün mü hiç?” diye sordu Amy.

Grace, Josh’ın kız kardeşiyle Devon konusunu tartıştığında kendisine nasıl baktığını hatırladı. Grace ona “defol” dediğinde nasıl baktığını da. Evet, onu kızgın ve gergin görmüştü. “Evet.”

“Onu üzgünken gördün mü?”

Anne ve babasının kaybından bahsederkenki halini hatırladı. Bayan Porter’in ölümünden sonra nasıl olduğunu. Ya da Toby’nin annesi için iyi bir Jedi olmayı istediğini duyduğunda. Ya da Anna gittiğinde. “Evet.”

“Bu tepkileri seni korkuttu mu?” diye sordu Amy.

“Hayır.” Grace bir nefes verdi. “Aslında, bu tepkileri benim onu daha fazla önemsememe neden oldu.” Grace, bunun asıl cevap olduğunu tahmin ediyordu.

“Onun hazır bir paket olduğunu biliyorsun,” dedi Mallory. “Değil mi? Toby’ye ve Anna’ya sahip. Eğer ona sahip olursan, birdenbire bir ailen olacak ve bu mükemmel bir şey.”

“Tabii ki bunun farkındayım. Onların hepsini seviyorum.” Grace bu kelimeleri duyunca, elini hemen ağzına götürdü. “Bu da neydi? Neden bu kelime ağzımdan çıkıp duruyor?”

“Çünkü sevgi, emretmeyi seven bir sürtüktür,” dedi Amy. “Ona ne yapması gerektiğini söyleyemezsin.”

Mallory de başıyla onayladı ve buna bir kek kaldırdı. Sonra da keki bırakıp ciddileşti ve Grace’e döndü. “Tatlım, bana bir konuda söz ver.”

“Ne?”

“Geçmişine saplanıp, geleceğini berbat etmeyeceksin. Geri dönmen gerek. Onunla yüzleşmen gerek, yoksa Josh bu konuda ciddi olmadığını düşünecek.”

Geri dönmek... Ağzından “*Seni seviyorum*” cümlesi ilk çıktığında, o kadar utanmıştı ki tek düşünebildiği bir an önce oradan uzaklaşmak istediği idi. Josh’ın ortadan kaybolmasını nasıl yorumlayacağını hiç düşünmemişti. Ama şimdi düşünüyordu ve doğru olanı görebiliyordu. Mallory haklıydı. Gra-

ce'in evden ayrılması, bunu gerçekten hissetmediği ve Josh'ın hayatından kaçtığı anlamına geliyordu. Belki anne ve babası Josh'ı isteyerek terk etmemişti ama Ally isteyerek gitmişti. Anna da...

Grace de... Grace aniden ayağa kalktı.

"Ona bunu gerçekten hissettiğini söyle," dedi Mallory. "Söyle ona..."

Amy, Mallory'nin ağzına bir kek sıkıştırdı. "O bunu halleder tatlım."

Grace, iki kekini de daha sonra yemek için peçeteye sardı. İşlerin yoluna girmesini umuyordu ama girmezse de her zaman çikolata işe yarardı. Eve gitti. Ve Josh'ın evinin tam olarak ne zaman kendi evi olduğunu düşündü ama çıkaramadı. Josh orada değildi. Toby de. Anna'ya bir şey olmasından korkarak, Josh'a mesaj attı: İyi misin? Toby? Anna?

Josh'ın cevabı çabuk geldi. *Acil servisten aradılar. Toby'yi yanımda getirdim. Anna'dan haber yok.*

Grace döndü ve arabayı acil servise sürdü. Toby'yi, hemşire odasında Star Wars pijamalarını giymiş bir şekilde Zhu Zhu hamsterlarıyla oynarken buldu. "Burada patlamış mısır var." dedi Toby, mutlu bir şekilde bir paket mısırı tutarken.

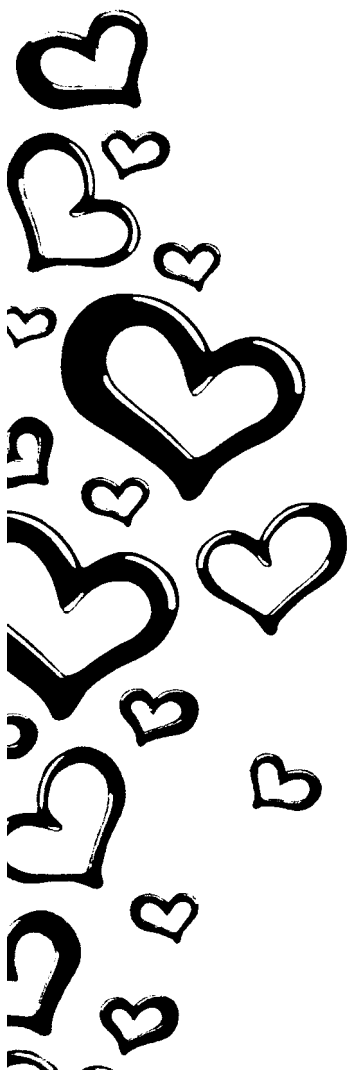
Grace, Toby'le ilgilenen yardımcı hemşireye döndü. "Josh hastasıyla mı?"

"Evet. Ve bir süre meşgul olacak."

"Toby'yi eve götürebilir miyim, Josh'a sorar mısın?"

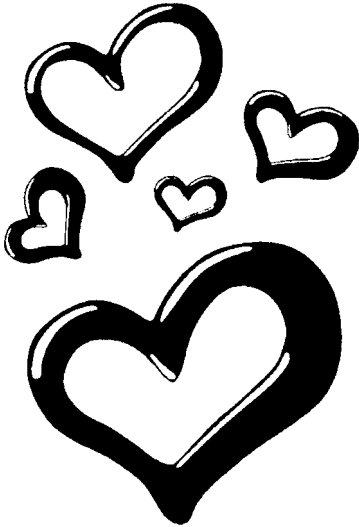
Josh'ın yanına giden yardımcı hemşire geri döndüğünde onu götürebileceğini söyledi. Josh'ın, Grace'in gelişiyi ilgili ne düşündüğü konusunda Grace'in hiçbir fikri yoktu. Toby'yi eve götürdü ve Josh'ı beklemek için koltuğa yerleşmeden önce, Toby'yi yatağına yatırdı.

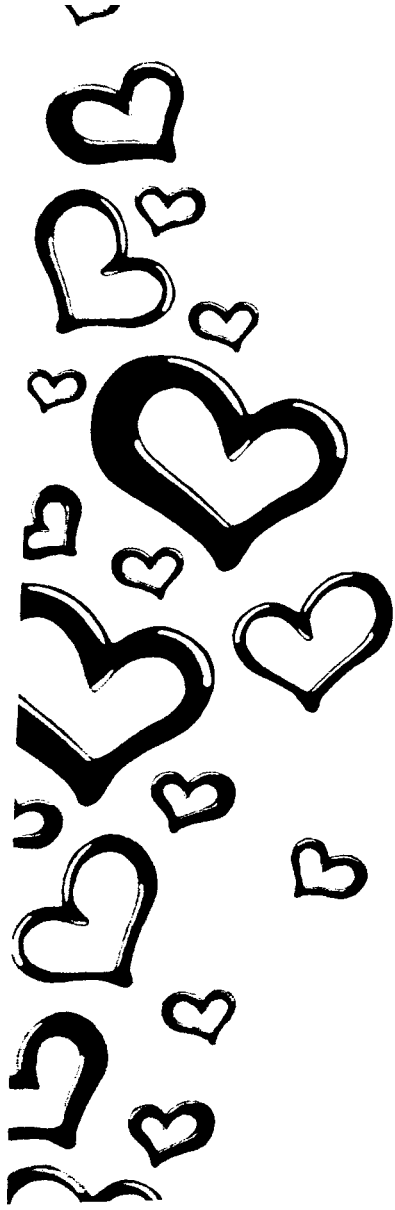
Ama Josh eve gelmedi.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Belki erkekler sadece çikolatayla yaşayamazlar
ama kadınlar yaşayabilir.

Grace sabah altıda, yüzü koltuğa yapışmış bir halde uyandı. Birileri kolunu çekiştiriyordu.

Toby.

Tank' i bebek kapısının arkasından çıkarmıştı. Köpek, dans eden minyatür bir ayı gibi hareketler yapıyordu. Tuvalet ihtiyacı olan minyatür dans eden bir ayı! Grace, Tank' i kucaklayıp kapıya götürdü ve tam zamanında dışarı bıraktı. Tank en yakın ağacın altına koşup, kısacık bacaklarından birini kaldırdı.

Toby' nin üzerinde hâlâ Star Wars pijamaları vardı. Tank' e eşlik etmek için o da başka bir ağaca koştu.

Grace tepki vermekle uğraşmadı. Tank işini bitirince arka ayaklarıyla toprağı eşeledi ve yaptığı işten gurur duyarak başını yukarı dikti. Toby de kendi yaptığı işten gurur duyarak, Grace' e doğru koştu.

Grace hem köpeğı, hem çocuğı içeri alıp telefonunu kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu.

Telefonuna sonunda bir arama geldiğinde, Toby' le Çocuk Scrabble' ı oynuyordu. Hemen telefona atladı ama arayan Josh değildi.

Anna' ydı. "Hey," dedi Grace. "Çok endişelendim."

Anna hiçbir şey söylemedi. Grace telefonun çektiğinden emin olmak için ekranı kontrol etti. "Anna?"

Anna oradaydı ama hiç konuşmuyordu. Grace onun derin

bir sessizlik içinde olduğunu hissedebiliyordu. “Anna,” dedi yumuşak bir sesle, “iyi misin?”

Anna hiçbir şey söylemedi.

“Sadece nerede olduğunu söyle bana,” dedi Grace kalbi acıyarak. “Gelip seni alayım. Devon’ın evinde misin?”

Telefon kapandı.

Grace, “Yola çıkıyoruz,” dedi Toby’ye.

Toby hemen zıplayıp, Tank’i ve Jedi kılıcını kucağına aldı. Grace, Toby’ye itiraz edemeyecek kadar çok endişelenmişti. “Tasmasını tak.”

“Tank, tasması olursa bir Jedi olamaz,” dedi Toby.

“Bir Jedi olmak için yeterince büyük değil,” dedi Grace.

Bu, Toby’nin gururla gülümsemesine neden oldu çünkü kendisinin yeterince büyük olduğunu gösteriyordu bu söz. Tasmayı getirmeye gitti.

Grace, Devon’ın evine sürdü. Ev, içeride kimse yokmuş gibi karanlık ve sessizdi ama Grace içindeki kötü duygudan kurtulamadı. Bu bölgede arabadan inmek için fazla acele etmeden Anna’yı aradı.

Bu sefer doğrudan sesli mesaj servisine yönlendirildi. Ya telefon kapalıydı ya da şarjı bitmişti. Hâlâ telefonun ekranına bakıp ne yapması gerektiğini düşünürken telefon çaldı.

Josh.

Ah, Tanrım. Ondan haber almayı ne kadar çok istiyordu. Buna çok ihtiyacı vardı ve işte Josh arıyordu. Grace, büyük bir boşluğun içine girmek ve İnkâr Şehri’nde yaşamak istiyordu. Telefon kuvvetle titriyordu. Grace, Josh’ın hattın diğer ucunda sabırsız bir şekilde bekleyişini hayal etti. “Hey,” diye yanıtladı Grace telefonu. Nefes nefese kalmış olduğunu fark edince yüzünü ekşitti.

“İşten çıktım,” dedi Josh. “Konuşmamız gerek.”

Grace, onun haklı olduğunu bilse de, şu anda bunu kabul

edemezdi. Anna'nın iyi olduğundan emin olana kadar hiçbir şey yapamazdı. "Şey..."

"Ne? Sen ve Toby neredesiniz?"

Grace ona nerede olduğunu söylemek istemedi. Henüz olmazdı. Anna, Josh'a arkadaşlarıyla olduğunu söylemişti. Eğer burada Devon'ın evindeyse, Josh bunu bilmekten hoşlanmayacaktı. "Bana birkaç dakika ver. Evde buluşuruz."

"Neler oluyor Grace?"

Lanet olsun. Josh çok akıllıydı. "Peki, tamam, Devon'm evinin önündeyim. Anna arayıp telefonu kapattı. Sanırım yardıma ihtiyacı var ama bunu söyleyemeyecek kadar inatçı. Bu inatçılığı nereden almış olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama sanırım bunun soyadıyla bir ilgisi olabilir."

"Orada kal," dedi Josh. "Geliyorum."

"Kalıyorum." Grace buna sevinmişti.

"Grace. Yine de konuşmamız gerek."

Ah Tanrım. Grace bunun için sabırsızlanıyordu. Telefonu kapattı ve karanlık eve baktı.

"Anna orada mı?" diye sordu Toby.

"Emin değilim." Grace'in telefonuna bir mesaj geldi. Mallory ya da Amy'den geldiğini ve Josh'la işlerin nasıl gittiğini soruyor olduklarını düşündü.

Tabii ki işler hiçbir yere gitmemişti henüz.

Ama mesaj Amy ya da Mallory'den değildi. Anna'dandı.

Grace, Josh'ı aradı. "Ben içeri giriyorum," dedi ona. "Anna'nım bana şu anda ihtiyacı var."

"Bekle beni. Orası berbat bir bölge! O bina da öyle. Beş dakikam kaldı."

Grace beş dakika daha bekleyemezdi. Anna'nın mesajından sonra olmazdı.

"Grace," dedi Josh gergin bir sesle.

"Tünel."

“Burada hiç tünel yok,” dedi Josh. “Sakın!”

Grace telefonu kapatıp yüzünü ekşitti. “Eyvah.” Arkasına dönüp, ne yapacağından emin olamayarak Toby’ye baktı. Josh haklıydı. Berbat bir bölgedelerdi. Toby’yi arabada bırakamazdı ama onu içeri de götürmek istemiyordu.

Sonunda, Anna için bir şeyler yapma gerekliliği karar vermesini sağladı. “Peki,” dedi, kaldırımında Toby ve Tank’ın karşısında eğilerek. Köpekle çocuk yan yana duruyorlar ve ona iki küçük savaşçı gibi bakıyorlardı. İkisi de o kadar güzel ve ciddi görünüyorlardı ki, Grace’in kalbi sıcacık oldu. “Elimi sakın bırakma,” dedi Toby’ye. “Ne olursa olsun. Bu senin tek görevin! Ne olursa olsun bana tutunmak, tamam mı?”

Toby, ışın kılıcını tutarak ciddi bir şekilde başını salladı. “Hav.”

Aman Tanrım, Grace buna inanamıyordu. Toby üzgündü, günlerdir ilk kez havlamıştı. Toby’ye çabucak sarıldı ve içinden Josh’ın acele etmesi için dua etti. Grace kalktı ve birlikte binaya girdiler.

Kapıyı çalınca, Devon açtı. Ekibe bir göz attı ve çenesi kasıldı. “Meşgulüm,” dedi ve kapıyı kapatmaya çalıştı. İçeri girmekten başka çaresi yoktu. Grace içgüdülerini dinleyip, kapının kapanmasına izin vermemek için ayağını kapının arasına koydu.

Devon kapıyı çarptı ve Grace ayağının acısıyla iki büklüm oldu. Televizyonda kapının arasına konan yüzlerce ayak görmüştü ve hiçbirinde kimse acıyla bağırıyordu. Ama yine hiçbirinde kimse topuklu, açık ayakkabılar giymiyordu.

Devon kapıyı açtı. Bir kez daha çarpmaya niyetli olduğu yüzünden anlaşılıyordu ama o sırada Tank açık kapıdan içeri daldı. Grace, ayağının acısına rağmen, Toby’nin köpeğine bağırıldığını duyabiliyordu. Kapının Toby’nin incecik vücuduna ya da Tank’ın güzel ve şişman bedenine neler yapabileceği-

ni düşünüp, Devon'ın üzerine atladı. Devon arkaya devrildi. Grace de onun üzerine düşmüştü. Ayağındaki acıyla kıvranıyordu.

“Seni çatlak sürtük!” diye bağırarak Devon onun üzerine çıktı ve başını sert bir şekilde yere vurdu. Grace yıldızları gördü ve Tank birden orada sanki şey yapacakmış gibi hırlayıp dolanmaya başladı.

Devon'ın kıcını ısırdı.

“Lanet olsun...” Devon, Grace'in üzerinden kalktı ve elini kalçasına götürdü. Küçük köpeğe şaşkınlıkla bakıyordu. “Seni küçük...” dizlerinin üzerinde doğrulup uzandı ve Tank'i boğazından yakaladı.

Tank dehşet dolu bir ses çıkarırken, gözleri her zamankinden de daha çok dışarı fırladı. Patileri, bir kedinin patileri gibi sallanıyordu boşlukta.

Star Wars pijamalı saçları yataktan kalktığı gibi duran Toby bağırdı, “Köpeğimi bırak!”

Anna, koridorda tekerlekli sandalyesiyle belirdi. Nefes nefeseydi. Galiba sandalyeye kendisi binebilmek için uğraşmıştı ama yine de Toby'ye doğru sandalyesini sürüp, onu kucağına aldı. “Hey!” diye bağırdı Devon'a. “Ne yapıyorsun? Köpeği yere bırak!”

Devon ayaklarının üzerinde sendeledi. Tank hâlâ ellerinde sallanıyordu. “Kıcımı ısırdı!”

“O benim köpeğim,” diye bağırdı Toby, Anna'nın kucağında oturduğu yerden. Işın kılıcını atıp teyzesinin boynuna sarıldı.

Tank'm attığı keskin çığlık Devon'ın ellerini daha çok sıkıştığını belli ediyordu. Grace hiç düşünmeden hareket etti. Yerden ışın kılıcını alıp, Devon'ın dizinin arkasına fırlattı. Yuvarlandılar ve Devon yere düştü.

Tank kurtulup, Toby'le Anna'ya koştu.

“Bu bir saldırı,” diye inledi Devon, Grace’e. “Hem de iki kez! Evime zorla girdiğinden bahsetmiyorum bile. Seni buraya ben davet etmedim. Polisleri arıyorum.”

“Ara!” dedi Anna. “Onlara nefsi müdafaa olduğunu söyleyeceğim. Grace buraya beni korumaya geldi.”

“Ben sana bir şey yapmadım!”

“Beni yatağına attın. Sandalyemi ulaşamayacağım bir yere koydun. Sen...”

Bu, Anna’nın söyleyebildiği son sözdü, çünkü Josh kapıda belirdi. Devon’ı tişörtünden yakaladı ve duvara çarptı.

Ayakları yerden on santim kadar yukarı çıkan Devon, Tank’in birkaç dakika önce attığı çaresiz çığlıklardan birini attı.

“Grace,” dedi Josh, gözlerini Devon’dan ayırmadan. “Ambulansı ara.”

Ses tonu, Grace’in söylediğini hemen yapmasına neden oldu. Artık burada olduğuna göre, her şeyin yoluna gireceğini hissettiriyordu onun güçlü sesi. Grace elini cebine attı ama telefonunu bulamadı. Yerden kalkarak ayağını oynatmaya çalıştı ama kendini tutamayarak bir çığlık attı.

“Ben ona hiçbir şey yapmıyordum dostum,” dedi Devon. “İstemediği bir şey yapmıyordum! Söyle ona Anna! Tanrım!”

“Bu doğru Josh,” dedi Anna. “Ben şey istediğimi düşünmüştüm... ama yatakta eski kız arkadaşının külotunu buldum ve fikrimi değiştirdim.”

“İkinci kez!” dedi Devon.

Anna başını salladı. Ondan hoşlanabilmiş olduğuna inanmıyormuş gibi. “Beni incitmedi,” dedi Anna. “O sadece bir pislik.”

Josh, Devon’ı bıraktı ve parmağıyla orada kalmasını işaret etti. Devon, duvardan kayarak yere indi ve mantıklı davranıp yere oturdu. Josh, merhametli ve soğukkanlı bir acil servis dok-

toru edasıyla Grace'e doğru gitti. Keskin ve inceleyen gözleri, Grace'in üzerinde dolandı ve elini Grace'in başına götürünce, başındaki şişliği hissetti. Nasıl hissettiği sadece sıkıldığı çenesinden anlaşıyordu. Sonra dikkatini Grace'in ayağına çevirdi. Uzun ve usta parmakları, tam yerinde dolanıp Grace'in derin bir nefes almasına neden oldu.

Grace'e baktı. "Başka neren incindi?"

"Hiçbir yerim."

"Sana dokundu mu?"

"O bana saldırdı!" dedi Devon.

Josh, ona öyle bir bakış attı ki, Grace kendisine bu şekilde bakılsa altına yapabiliirdi. Devon çenesini kapattı.

"Toby'yi buraya getirdiğim için çok üzgünüm," dedi Grace ona hızla. Sesi titriyordu ve o kadar suçlu hissediyordu ki, nefes almakta zorlanıyordu. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Anna'nın bana ihtiyacı vardı ve..."

"Biliyorum." Josh, kalçasını hafifçe sıktı. "Hareket etme." Josh, dizlerinin üzerinde uzandı ve Toby'le Anna'ya sarıldı.

"Savaşı kazandık baba," dedi Toby ve Josh'm boynuna kolunu doladı. Anna da başını Josh'ın omzuna yasladı. Bir eliyle gömleğini tutarken gözlerini kapattı. Josh, ona bir şeyler mırıldandı. Anna başını salladı ama ondan uzaklaşmadı. Josh da Anna'nın sırtını okşayıp, elini başına koydu. Grace bunu izlerken, içi ısınıyor ve boğazı düğümleniyordu.

Polisler geldi. Bir ambulans da oradaydı. İtfaiye de geldi çünkü komşulardan biri ıfın kılıcının ışıklarını görünce, evde elektrikten çıkan bir yangın olduğunu düşünmüştü.

Olayların durulması iki saati buldu ve ancak o zaman Grace, röntgene alındı. Grace, Josh'ın acil servis odalarından birindeydi. Josh elinde röntgen sonucuyla içeri girdi.

Grace'in kalbi birden hızlandı.

Josh başta hiçbir şey söylemedi. Sadece sonucu duvara koy-

du ve ışığı açtı. Grace'e döndü. Gözleri çok ciddi bakıyordu. O kadar ki, Grace iyice heyecanlanmıştı. "Grace, ben..."

"Tak tak." Perde açıldı ve Şerif Sawyer Thompson görüldü. "Burada bir parti olduğunu duydum." Grace'in ayağını işaret etti. "Kırılmış mı?"

"Hayır," dedi Grace.

"Aslında evet," dedi Josh ve Sawyer'a bakıp gözlerini kıstı. "Aklımdan bile geçirme."

"Neyi?" diye sordu Grace.

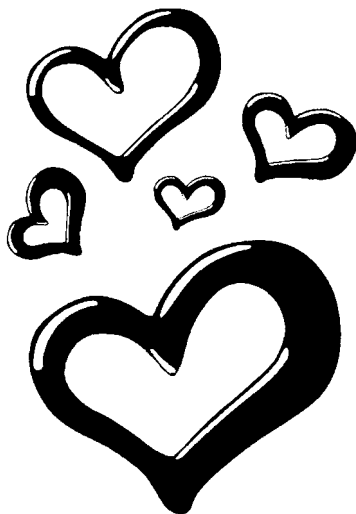
Sawyer bir nefes verdi. "Sadece ifade için Josh."

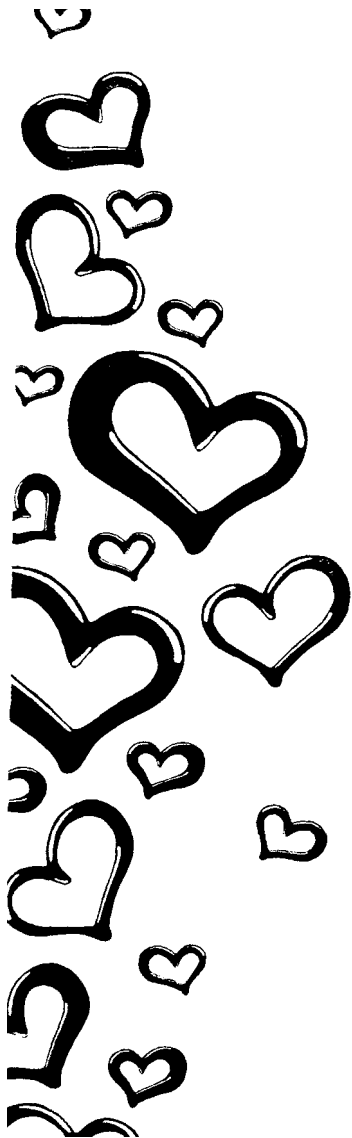
"Ne sadece ifade için?" diye sordu Grace.

Sawyer ona döndü. "Seni karakola götürmem gerek."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Dünyayı koruyun.
Burası ikolatanın olduğu tek gezegen...

Josh, karakolun kapısında turlayıp duruyordu. Grace'in kırık ayağı alçıya alınmıştı. Devon, sorguya alınmıştı ve gözaltında tutuluyordu. Anna sorgulanıp serbest bırakılmıştı. Toby'nin oturduğu bankın yanında sessizce sandalyesinde bekliyordu. Toby'le Anna telefonda oyun oynuyorlardı.

Grace hâlâ arkada Sawyer'la birlikteydi.

Josh, neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyordu. Sawyer kesinlikle iyi bir adamdı ama sinirlenmeye başlıyordu.

Mallory ön kapıdan telaşla geldi. "Lucille'den Grace'in tutuklandığını duydum. Bu da ne demek oluyor?"

Josh, Lucille'in bundan nasıl haberi olduğunu sormadı bile. "Tutuklama değil. Sadece formalite. Devon'ı ışın kılıcıyla devirdi ve Devon saldırı nedeniyle ondan şikâyetçi oldu."

"Lanet formaliteler!"

Evet, bu konuda Josh ona katılıyordu.

"İyiler mi?" diye sordu Mallory sessizce Anna ve Toby'yi işaret ederek.

"Toby iyi. Anna'yı henüz bilmiyorum. Hiçbir şey belli etmiyor."

"O çok güçlü Josh."

"Benden daha, güçlü," dedi Josh, Anna'nın kendisine bakan gözlerine bakarak. Anna'nın bakışlarında, Josh'ın yıllardır görmediği bir şey vardı.

Sıcaklık.

Şefkat.

Pişmanlık.

Josh son düşüncesine başını salladı ve Anna ile Toby'ye doğru gidip diz çöktü. Toby'ye sarıldı. "Bugün iyi iş çıkardın küçük adam."

"Diğer Jedilerden daha mı iyiydim?"

"Bütün Jedilerden daha iyiydin." Toby'nin saçını okşadı ve Anna'ya döndü. "Seninle gurur duyuyorum."

Anna'nın gözleri doldu. Josh bir şeyler mırıldanarak, Toby'yi bıraktı ve Anna'ya sıkıca sarıldı. Anna her zaman yapmadığı bir şeyi yapıp, başını Josh'ın omzuna yasladı. Tamamen kontrolünü kaybedip hıçkırmaya başladı. Sanki kalbi şimdi kırılmış gibiydi.

Toby, Anna'nın arkasına geçip nazikçe sırtını okşadı.

"Ben ço-çok üzgünüm," Anna hıçkırıyordu. "Grace'in inc-incinmesini ya da tutuklanmasını is-istemezdim..."

"O tutuklanmadı," dedi Josh. "Ayrıca onun incinmesine sen neden olmadın. Devon neden oldu." Josh ona daha sıkı sarıldıktan sonra yüzünü görmek için geri çekildi. "Seni incitmediğine yemin eder misin?"

"Evet. Biz şey yapmadık... Tanrım, Josh." Anna elleriyle yüzünü kapattı. "Seninle bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Sadece benimle mi Anna-Banana?" dedi Josh nazikçe. "Bu öfkeli hali bırakıyoruz."

Anna burnunu çekip başını salladı.

"Söz ver."

"Artık çok kızgın hissetmiyorum," diye fısıldadı Anna ve sonra yine burnunu çekip, Josh'ın gömleğinin ucuna burnunu sildi. Josh yüzünü ekşitince de yaramaz bir tavırla gülümsedi. "Grace'in, Devon'a o kadar sinirlendiğini görmek bana güç

verdi,” dedi Anna. “Birkaç savunma dersi alıp bunu yapabilirim.”

“Anna...”

“Benim gibi felçliler için. Öyle dersler var, biliyorsun. Grace, bana Washington Üniversitesi’nde buldu.”

Josh, onun gözlerine baktı. “Öyle mi?”

“Hem futbol da var. Oraya gidip, yurttan yaşamak istiyorum. Normal bir üniversiteli gibi... Ve önümüzdeki yıl da, yurt dışındaki programlarına katılmak istiyorum. Dünyayı görecekmişim, Josh. Kendi yöntemlerimle. Seninkilerle değil.”

“Bunu adi bir erkek arkadaş bulmadan yapar mısın?”

“Evet.”

“İyi.” Josh yorgun bir şekilde banka yaslandı. Grace için endişeleniyordu. Ama kalbinde bunun haricinde bir his daha vardı.

Ya da eskiden olan bir şeydi bu yeniden canlanan his. Bu gece Toby ve Anna ile bir aile gibi hissetmişti. Gerçek bir aile...

Bu Grace sayesindeydi. Üstelik kendisi yanlarında bile değildi. Josh, aralarında hiçbir şey olamayacağını, eğlencenin ona hiçbir zararının olmayacağını düşünmüştü. Grace’le eğlencenin...

Ama yanılmıştı. Söz konusu ailesiydi. Kalbiydi. Her şeydi.

Grace, onu seviyordu. Onun bunu söylediğini duymak büyük bir şok olmuştu. Grace bunu söyledikten sonra, Josh’ın tek istediği bunu yeniden duymaktı ama Grace hemen ortadan kaybolunca, Josh bunu yanlışlıkla söylediğini düşünmüştü. Bunu gerçekten hissederek söylememiştir.

Grace, onu seviyordu ama belli ki sevmek istemiyordu.

Josh, bir milyon yıl düşünse aklına gelmeyecek birini bulmuştu; onun için kendisini tehlikeye atacaktı, onu sevecek birini. Bir doktor ya da baba olduğu için değil de Josh olduğu için...

Ama Josh bunu mahvetmişti.

Karakolun ön kapısı açıldı ve daha fazla insan içeri girdi. Amy, Matt, Ty, Lucille ve onun tüm ekibi.

Yani, kasabanın yarısı...

Lucille ve ekibinin elinde, üzerinde "Grace'e özgürlük!" yazılı olan afişler vardı. Polislerden biri afişlere el koydu. O sırada seksen beş yaşındaki Bayan Burland'de polislerden birinin kafasına vurdu. Memur, polise şiddetten dolayı onu tutuklayabileceğini söyledi ama yine de bir isyan başlatmaktan çekinmişti.

Sonunda, Sawyer kapıdan Grace'le birlikte çıktı. Grace koltuk değnekleriyle yürüyordu. Herkes aynı anda Sawyer'a bağırmaya başladı.

"O sadece Anna'yı koruyordu!"

"Onu tutuklayamazsın!"

"Onu almana izin vermeyeceğiz!"

Sawyer elini kaldırdı ve gürültü birden kesildi. "Siz çılgınsınız biliyorsunuz, değil mi?"

Bağırışlar yine başladı ve Sawyer onları yine susturdu. "O tutuklanmadı! Sadece cevaplaması gereken bazı sorular vardı. Siz kendi işinize bakın. Grace serbest."

Grace, kendisine gösterilen desteğe biraz şaşırmış bir halde, kalabalığın ortasında duruyordu. Ayaklarının üzerinde durmakta da biraz zorlanıyordu. Herkes ona doğru yaklaşınca dengesini kaybetmeye başladı. Josh araya girdi ve kalabalığı ondan uzaklaştırıp, koltuk değnekleriyle birlikte onu kendisine doğru çekti.

Grace, Josh'ın yaklaştığını görmemişti ama Josh'm sıcak ve güçlü kolları kendisini sarınca, rahatlayarak bir nefes verdi. "Hey," dedi nefesi kesilerek. Koltuk değnekleriyle dengede

durmak çok zordu ve bu kadar kalabalık da onu heyecanlandırmıştı, tabii nefesini kesen bunlar değildi.

Hayır, bunun sebebi Josh'tı. Kalabalığın arasından gelip onu almasıydı. Sanki sahip olduğu en değerli şey Grace'miş gibi ona sıkıca sarılmasıydı. Sanki ona dokunmak için bir saniye bile bekleyemeyecek gibi davranması...

Grace bunu çok sevmişti.

Etraftaki herkes çıldırmış gibiydi ama Grace herkesin bura-ya kendisi için geldiğini fark etti.

Onun için.

Grace'in dünyasında, birilerinin seni kabul etmesini, onaylamasını ya da sevmesini istiyorsan, bunu sağlaman gerekirdi. Ama burada, en başından beri her şey farklıydı. Amy ve Mallory onu tıpkı Şanslı Liman'm geri kalanının yaptığı gibi hiç soru sormadan kabul etmişlerdi. Grace daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bu, onu mahcup ediyordu.

Mükemmel bir duyguydu.

Toby'le Anna vardı.

Ve Josh...

Sawyer, insanları kapıya doğru itiyordu. "Dışarı. Herkes dışarı." Lucille'in elindeki 'Grace'e özgürlük' afişini görüp başını salladı.

Lucille hiç de pişman gibi görünmeyen bir ifadeyle sırıttı ve sonra da Grace'e döndü. "Ufaklığı koruyarak, iyi iş çıkardın tatlım. Dr. Scott elindekinin kıymetini hâlâ anlamadıysa, karakoldan çıkınca afişlerimizle üzerine yürürüz."

"Lanet olsun," dedi Josh. "Ben buradayım."

"Seninle evlenmeli," dedi Bay Saunders, Josh'ı duymazdan gelerek. "Eğer o evlenmezse, ben evleneceğim."

"Hayır, ben," dedi Bay Wykowski sopasını sallayarak.

"Sakin olun çocuklar," dedi Lucille onlara kollarını uzatarak. "Etrafta takılacak bir sürü kadın var."

Sawyer kapıyı gösterdi. İnsanların bulaşmak isteyeceği türden bir adam değildi şerif. Eğer içerinin boşalmasını istiyorsa, hızla boşaltırdı. İki dakika sonra içeride sadece Josh ve Grace kaldı. Anna ve Toby bile beklemek için dışarı çıkmıştı.

Oluşan sessizlik üzerine Sawyer başını salladı ve "lanet kasaba" gibi bir şeyler mırıldandı. Josh ve Grace'e doğru başını sallayıp, "Ben arkadayım," dedi.

Yalnız kalmışlardı. Grace'in midesi kasılıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Josh. Grace'in yüzünü kaldırıp yüz hatlarını inceledi.

Grace de aynısını yaptı. Kendi yüzünün ne söylediğini hiç bilmiyordu ama hayatında ilk kez bunun bir önemi yoktu. Kendisini bulmuştu. Burada, bu kasabada...

Bu adamla.

Bu yeterliydi. Kendi yolunu bulmuştu. Sahip olduğu işin adı ya da kazandığı para sayesinde değil. Olduğu kişi olarak! İçten gelen bir şekilde... Hem bunun sayılarla hiçbir ilgisi yoktu. "Ben iyiyim. Devon dava açmayacak."

Josh bir nefes verdi ve Grace'in yüzüne düşen saçını uzaklaştırdı. Parmağını yanağında gezdirip saçını kulağının arkasına götürdü. "Dün gece seni özledim."

Grace'in duymayı en son umacağı şey buydu. Josh'a bakmak için geri çekildi. "Ama gittikten sonra beni aramadın bile."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Benim hatamdı," dedi Josh sessizce.

"Hayır, benim hatamdı," dedi Grace hızla. Kelimeler bir an önce dökülmek istiyor gibiydi. "Söylediğim şey için özür dileirim. Çok erkendi. Bunu söylememe..."

Josh onu heyecanlandıran bir öpücükle susturdu. "Özür dileme," dedi Josh dudakları ayrıldığında. "Seni seviyorum, Grace. Sanırım hayatıma birden dalıp, bana yardım etmek için elinden geleni yapmaya başladığın o ilk günden beri seni seviyorum."

Grace ona bakarken, göğsüne sığamayan kaygının, yerini umuda ve aşka bırakacağını hissediyordu. “Bunun sebebinin sadece iyi kalbim olmadığını bilmelisin. Aynı zamanda zavallı banka hesabımın da bunda etkisi vardı.”

Josh dudaklarını büzdü. “Yalancı. Herkese yardım edebilmek için elinden geleni yaparsın sen. Birkaç ay önce tanıdığın, tamamen yabancı olan biri için bile.” Josh onun gözlerine bakmaya devam ederken, başıyla dışarıyı işaret etti. Kasabadaki herkesin konuşmalarını dinleyebilmek için kulak kabartarak beklediği yeri...

“Benimle evlenip evlenmeyeceğini anlamaya çalışıyorlar,” dedi Grace.

“Bunun üzerinde çalışıyorum,” dedi Josh. “Eğer onların önünde üzerime atlarsan, bu hiç fena olmaz.”

Grace güldü ve aynen öyle yaptı. Koltuk değneklerini bırakıp, Josh’ın göğsüne sarıldı. Grace’in alçısı, onun biraz daha ağırlaşmasına neden olmuştu ama bu Josh için hiç sorun değildi. Grace ona bir maymun gibi sarıldı ve yüzünü boynuna gömüp onu kokladı. “İşi kabul edip etmeyeceğimi sormadın.”

“Bir önemi yok.”

Grace başını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Ne olursa olsun, bunu başarabiliriz.”

Grace’in kalbi daha önce hiç hayal edemeyeceği kadar çok sevgi ve umutla dolarken nefesi kesilmişti. “Öyle mi?”

“Evet.”

Hayır. Hayır, Grace bu kadarını içinde tutamıyordu, bir kısmı aptal bir gülümseme olarak yüzüne döküldü. “Uzakta yaşayan bir kadınla çıkmak senin için sorun değil mi gerçekten?”

Josh ona istekle baktı. “Lanet olsun Grace. Seni ziyaret etmek için Avustralya’ya bile giderdim. Kalbin benim olduğum müddetçe, mesleğinin ya da geceleri başını nereden yastığa koyduğunun benim için hiçbir önemi yok.”

Grace'in kalbi sıcacık olmuştu. "Seattle'daki işi kabul etmeyeceğim Josh."

Josh gözlerini kapattı. "O halde Portland'daki iş... Peki, sık uçacağımıza göre yolcu milleriyle tanışmış oluruz."

Grace, parmaklarını Josh'ın saçına götürdü ve Josh'ın gözlerini yeniden açıp, kendisine bakmasını bekledi. "O işi de sevmem."

Josh gözlerini hafifçe kıstı. Yavaş yavaş anlıyordu. "Biraz ipucu ver," dedi.

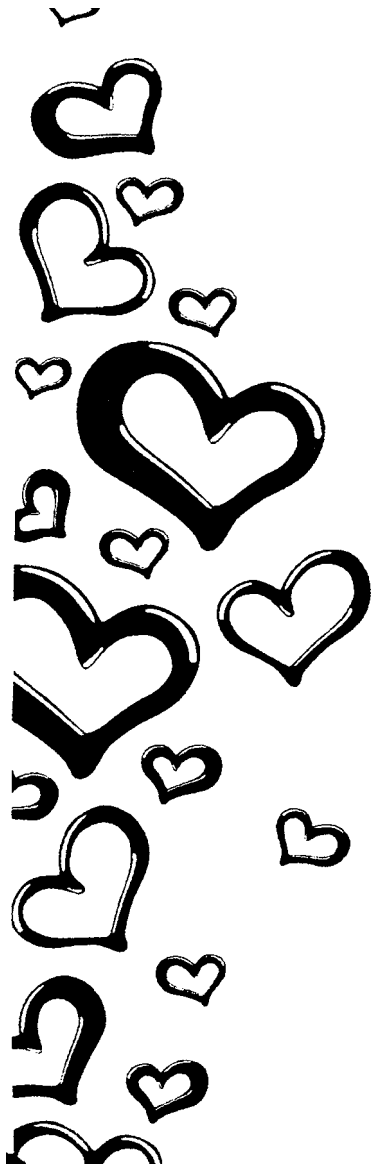
"Ayakkabı kutuları olacak." Grace derin bir nefes alıp, bunu ilk kez yüksek sesle dile getirdi. "Hayatım boyunca çok az yerde yaşadım ve hiçbirinde kendimi evimde gibi hissetmedim. Ta ki Şanslı Liman'a gelene kadar... İlk kez bir yere ait olduğumu hissediyorum. Buraya. Burada kalıp, küçük bir muhasebe bürosu açacağım. Başta diğer işlerle desteklemek zorunda kalabilirim ama son zamanlarda öğrendim ki işleri karıştırmayı seviyorum. Ne düşünüyorsun?"

Josh'm yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Bence bu mükemmel! Sen mükemmelsin. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Seni... Tam da olduğun kişiyi..."

"Gerçekten mi?"

Josh, onu kendine daha da fazla yaklaştırdı ve yüzünü saçlarına bastırıp kokusunu içine çekti. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi ve sonra da onu öpmek için başını eğdi. Pencerenin dışındaki kalabalıktan çılgın bir alkış koptu.

Bir yıl sonra...

Maui Adası'nda güneşin altında uyuyan Grace, üzerine bir gölge çökünce uyandı. Gözlerini açınca, üzerinde sadece şortu olan Josh'ı gördü. Belinden düşmek üzereydi şortu. İri ve yapılı bedeni bronzlaşmıştı, okyanusta yüzdüğü için de ıslaktı. Çok ıslaktı ve yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Sakın," diye onu uyardı Grace. "Sakın bunu yapmaya..."

Josh yaramaz bir gülümsemeyle, onu balayı evlerinin özel sahilinde duran şezlongunun üzerinden kucaklayıp ıslak bedene bastırdı.

"Beni ıslatmaya kalkma," diye cümlesini tamamladı Grace sessizce.

"Ah, seni ıslatacağım Bayan Scott. Çok ıslatacağım." Josh, bir süre burnunu Grace'in üzerinde gezdirip, sonra şezlonga doğru gitti ve onu üzerine aldı. Şezlonga yerleşirken, elleri de Grace'in üzerinde dolaşıyordu. "Hım. Hindistan cevizi kokuyorsun. Hindistan cevizini sevdiğimi bilirsin."

Grace bunu biliyordu. Bunu bizzat görmüştü... Çok güzel birkaç gün geçirmişlerdi ve birkaç günleri daha vardı. Altı ay önce evlenmişlerdi ama kaçabilmek için fırsatı yeni yakalamışlardı. Anna, üniversite tatile girdiği için Toby ve Tank'e göz kulak olmak eve gelmişti.

Yalnız geçirdikleri vakti çok iyi değerlendiriyorlardı. Grace, Josh'ın üzerinde tatmin olmuş bir şekilde sessizce uzanıyordu. Grace'in fantezi listesi üzerinde çalışmak yorucu bir iş

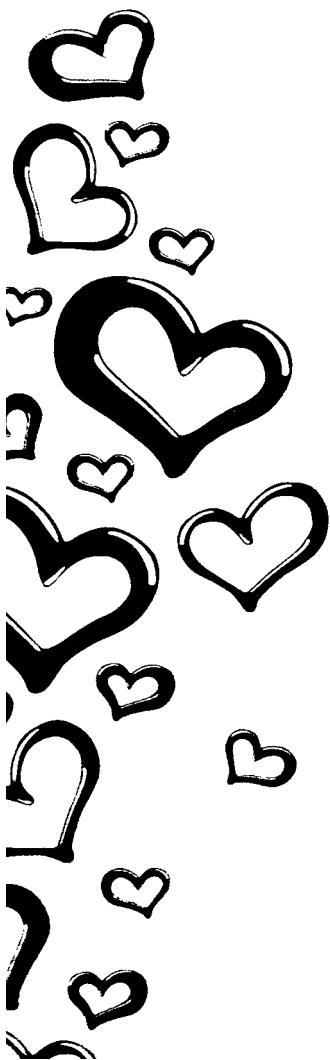
olmuştı ama henüz Josh'inkine başlamamışlardı. Gerçi Grace onun üzerinde otururken, Josh'ın buna hazır olduğunu hissedebiliyordu.

Josh, parmaklarını Grace'inkilere geçirdi ve elini dudaklarına götürüp avucunu öptü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bana bir söz ver."

"Ne istersen..."

Josh'm boşta kalan eli, Grace'in hâlâ düz olan karnına gitti. Üç aylık hamile olmasına rağmen karnı henüz belli olmuyordu. "Star Wars DVD'lerini gömeceğiz ve onları hiç çıkarmayacağız."

SON

Çikolatakoliklerin Alınan Kaloriye Değen Cupcake'i

Malzemeler

- 200 gram sütlü çikolata
- 50 gram tereyağı
- 1 bardak kaynar su
- 1 bardak elenmemiş un
- 1 bardak esmer şeker
- 2 çay kaşığı kabartma tozu
- 1 çay kaşığı tuz
- 2 yumurta
- Yarım bardak ekşi krema
- 1 çay kaşığı vanilya

Çikolatayı, tereyağını ve kaynar suyu orta boy bir kâseye alın. Yumuşayana kadar karıştırın. Büyük bir kâsedede, un, şeker, kabartma tozu ve tuzu karıştırın. Çikolata karışımını yavaş

yavaş kuru karışıma ekleyin ve iyice çırpın. Yumurtaları, ekşi kremayı ve vanilyayı da ekleyin. Yumuşayana kadar 1 dakika kadar çırpın.

Karışımı, cupcake kalıplarına dökün (yaklaşık 24 cupcake olacak) ve yüz seksen derecelik fırında 35-40 dakika pişirin.

DONDURMA

Yarım yemek kaşığı kakao

1 bardak şeker

110 gram tereyağı

Yarım bardak süt

Yarım çay kaşığı vanilya

Kakao ve şekeri bir tencereye koyun. Üzerine tereyağı ve sütü de ekleyip, 60 dakika kaynatın. Vanilyayı ekleyin. Küçük bir karıştırma kâsesine dökün ve soğuyup, yayılabilir hale gelene kadar çırpın.

Cupcakeleri dondurun ve lezzetin tadını çıkarın!